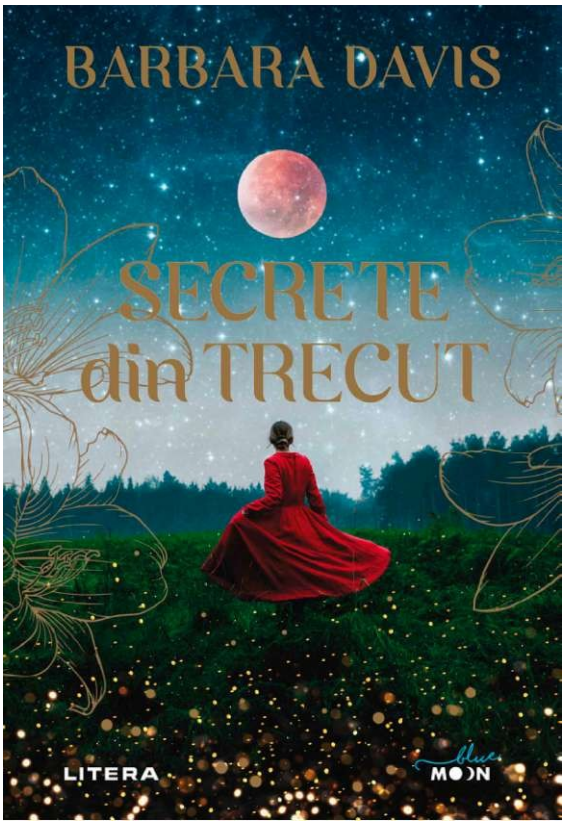
BARBARA DAVIS
SECRETE
din TRECUT
LITERA
blue
MOON

BARBARA DAVIS
SECRETE
din TRECUT

BARBARA DAVIS

SECRET E din TRECUT

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAS

»*The Last ofthe Moon Girls* Barbara Davis Copyright © 2020 by Barbara Davis
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia Credit foto © Rekha Garton / Trevillion Images
Toate drepturile rezervate
LITERA®
Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact(a)litera.ro www.litera.ro

Secrete din trecut Barbara Davis
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Ionel Palade
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.
ISBN 978-606-33-8290-1
ISBN EPUB 978-606-33-8423-

3Pentru acele femei... Tămăduitoare de inimi,
Aducătoare de lumină, Făcătoare de magie.
Dragostea face minuni
Este ţelul din urmă al istoriei lumii,
desăvârşirea universului
— Novali

sProlog

Un cadavru cufundat în apă se descompune diferit: cumva mai dur, cumva mai blând - cel puţin aşa mi s-a spus. Noi, fetele Moon, nu avem de unde şti
Când ne vine vremea, noi alegem focul şi împrăştiem cenuşa peste pământul ce aparţine

familiei de mai bine de două secole. A mea acolo se află acum, laolaltă cu ţărâna străbunilor mei.

Să fi trecut numai câteva săptămâni de când m-am dus? Săptămâni în care am stăruit între lumi, neputând rămâne, nevoind a pleca, priponită de regret şi treburi neîncheiate. Separarea pare întru câtva mai îndelungată. Totuşi, nu propria moarte mă ţine în loc astăzi, ci moartea a două fetişcane - Darcy şi Heather Gilman -, survenită acum opt ani. Dispăruseră de aproape trei săptămâni când le-au scos în sfârşit trupurile din apă. A fost o privelişte sinistră, dar de uitat, m-am uitat. îmi dragau heleşteul, vezi tu, încredinţaţi că vor găsi ce căutau. Şi de ce nu, când tot oraşul mă suspecta? Din pricină că eram cine eram - şi ce eram. Sau cel puţin, ce îşi închipuiau ei că eram.

Pesemne, memoria nu moare odată cu trupul. Mulţi ani au trecut din acea cruntă zi la heleşteu şi tot îmi amintesc toate detaliile, retrăindu-le iar şi iar, într-o buclă nesfârşită, neîndurătoare. Şeful poliţiei, în salopetă cu cizme de cauciuc, oamenii săi în ambarcaţiunea lor. Maşina medicului legist întrezărindu-se în apropiere, cu uşile din spate larg deschise în aşteptarea mărfii. Chipul alb ca ceara al unei mame care stătea să afle soarta fetelor ei. Şoaptele ce se strecurau şuierând prin gloată,

asemenea curentului electric. Iar apoi, fluierul strident, concludent.

Se aşterne tăcerea peste noi, acea tăcere ce poartă o povară proprie - povara morţilor. Unul nu se clinteşte la ivirea primului cadavru, la vederea unui braţ îmbrăcat în mantou cafeniu nămolit, cu mâneca şiroind, pe măsură ce silueta îmbibată în apă este târâtă pe mal. Un chip tumefiat, învineţit, parţial camuflat de snopi de păr negru.

O manevrează cu grijă, cu o tandreţe ce într-un fel mă înfioară şi-i o caznă să privesc. Conservă dovezile, îmi dau seama, şi o limbă de gheaţă îmi lunecă pe spinare. Ca să strângă dovezi. împotriva mea.

Mai apoi, se iveşte al doilea cadavru şi se aude un bocet frânt, inima unei mame rupându-se pentru iubitele ei fete.

Şi astfel s-a desfăşurat totul, acea zi cumplită premergătoare celorlalte întâmplări Sfârşitul fermei. Şi, poate, sfârşitul fetelor Moon

.Capitolul 1

16 iulie

Althea Moon murise.

Asta era esenţa scrisorii. Murise în patul ei într-o dimineaţă de duminică. Murise în urma unei

îndelungate şi covârşitoare suferinţe. Murise şi fusese deja incinerată, iar cenuşa, împrăştiată odată cu răsăritul lunii pline, aşa cum ceruse în testament.

Camera era în ceaţă. Lizzie citea scrisoarea printr-o peliculă de lacrimi, rândurile lapidare şiroind pe pagină. *Necunoscându-se locul în care se află mama dumneavoastră, aţi fost declarată singura moştenitoare a proprietăţii Moon Girl Farm. Vă trimit acest pachet, potrivit ultimelor dorinţe ale bunicii dumneavoastră.*

în josul paginii era o semnătură. *Evangeline Broussard*. Nu-i era cunoscut numele, însă era limpede că femeia asta - oricine ar fi fost ea - ştia mai multe decât ea despre ultimele zile ale Altheei. Ea nici măcar nu ştiuse că bunica sa fusese bolnavă.

Lizzie şi-a înghiţit lacrimile usturătoare, simţind pe limbă gustul amar de vinovăţie amestecat cu cel de mâhnire, în timp ce se întindea spre pachetul care însoţise scrisoarea. Era învelit în hârtie brună şi destul de deteriorat. S-a uitat lung la cuvintele tipărite pe pachet cu cerneală roşie: RETUR LA EXPEDITOR. Se pare că fusese trimis iniţial la vechiul apartament, înapoi de către noii locatari şi retrimis la biroul ei.

Avusese de gând să-i trimită Altheei o carte poştală de schimbare a adresei, dar, ca multe altele în ultimul timp, îi scăpase din vedere. Cu sufletul la gură, a rupt hârtia şi a răsuflat brusc când a zărit un colţ de piele neagră extrem de uzată. Cunoştea bine manuscrisul. Era jurnalul pe care i-l dăruise Althea când împlinise şaisprezece ani - jurnalul pe care *toate* fetele Moon îl primeau la şaisprezece ani.

îi tremurau degetele în timp ce mângâia coperta, cotorul striat, paginile rugoase netăiate, cunoscând senzaţia pe dinafară. în Salem Creek mai erau opt asemenea, ferecate într-o bibliotecă din camera de lectură a bunicii ei, fiecare având ca titlu numele autoarei ce-l scrisese. *Memoriile Sabinei Memoriile Dorotheei. Memoriile Aurorei*. Din generaţie în generaţie. Probabil al nouălea - *Memoriile Altheei* - tocmai îşi ocupase locul printre ele.

în familia Moon, acestea reprezentau o tradiţie, un rit de trecere, pe măsură ce membrele sale se dedicau Făgaşului. Tomuri măiestrite meticulos, de leacuri şi reţete, sacre binecuvântări şi filoane de înţelepciune femeiască, păstrate prudent pentru generaţiile următoare. Iar acesta îi aparţinea, picat din cer ca piaza rea, lipsit de conţinut, ca în ziua în care-l primise.

L-a deschis cu grijă, uitându-se la inscripţie. *Pentru Elzibeth - A venit Timpul să-ţi scrii povestea.*

Nu Elizabeth. *Elzibeth*. Nici măcar un nume normal nu avea.

La şaisprezece ani, refuzase să fie părtaşă la tradiţie şi la orice ţinea de straniile datini ale familiei. îşi dorise să fie normală, ca *oricare* alt om. Aşa că pusese jurnalul într-un sertar şi acolo îl lăsase.

Să-l ţină acum în mâini, după atâta amar de vreme, venea ca un reproş, un memento care-i spunea că prin nesocotirea rânduielii sacre a familiei, întorsese spatele vieţii, învăţămintelor şi crezurilor bunicii ei. S-ar fi putut preface de dragul Altheei, să se fi lăsat dusă pe valul aşteptărilor şi să fi umplut jurnalul cu fleacuri stupide. Până şi fetele normale ţineau jurnale - chestii roz, cu inimioare pe copertă şi lăcăţele fragile de alamă, menite să descurajeze curioşii. Numai că fusese prea încăpăţânată să se supună, hotărâtă să rupă tradiţia fetelor Moon şi să-şi traseze propriul viitor. Şi o făcuse, măcar că o arăta noua plăcuţă de pe uşa biroului ei - de la boboc la Dickerson, la stagiar la Worldwide, la director de creaţie la Chenier Fragrances Ltd., toate în numai opt ani.

Totuşi, la şase luni după mult râvnita promovare, încă se străduia să se dumirească în privinţa postului şi a recentelor talazuri de schimbări din viaţa ei. Nu avusese timp să o anunţe pe Althea - cel puţin asta îşi spusese. Adevărul era că, de-a lungul anilor, comunicarea între ele devenise tot mai sporadică. Nu din lene, ci dintr-un sentiment de vinovăţie. Nu-i venea deloc să se fălească pe seama succesului ei, când bunica sa fusese silită să-şi vadă munca de o viaţă - iubita ei fermă - ofilindu-se şi prăpădindu-se. în schimb, se convingea singură că cecurile pe care i le trimitea din când în când aveau să răscumpere absenţa de opt ani, scrisorile care nu primeau răspuns şi telefoanele pe care le dădea doar arareori. Fireşte că nu era totuna. Nimic nu le putea răscumpăra. Iar acum era prea târziu să-i mai spună ceva Altheei.

încerca să asimileze totul - o lume fără Althea Moon, însă nu izbutea. Cum era posibil ca o asemenea femeie, atât de plină de înţelepciune, viaţă şi dragoste, care părea să fi răsărit din însăşi ţărâna pe care o iubea şi îngrijea, să moară vreodată?

Nu-i suflase o vorbă despre boală. Nici măcar o dată, în lungile scrisori, doldora de noutăţi. Cu toate astea, scrisoarea lui Evangeline Broussard

menţionase o boală lungă. De ce i-ar fi ascuns Althea aşa ceva?

- Ah, ai venit - în sfârşit.

Lizzy a clipit printre lacrimile usturătoare, dezamăgită să-l vadă pe Luc Chenier în uşa biroului. Tocmai ce se tunsese şi arăta şi mai răvăşitor decât de obicei în croiala costumului negru Brioni. 0 ştia şi el, ceea ce o irita pe vremuri când erau împreună, dar nu şi acum.

Şi-a tras nasul să-şi reţină ultimele lacrimi. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie surprinsă plângând la birou, tocmai de către cel care-i dăduse undă verde promovării - ori să fie asaltată de întrebări incomode, lucru care s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi prins că îi ascundea ceva. A ridicat ochii la el, sperând să pară netulburată în timp ce trăgea jurnalul în poală ca să-l ascundă.

- Pot să te ajut cu ceva?

El a afişat acel zâmbet fermecător, cu dinţii recent albiţi după cum arătau.

- Venisem să te caut la prânz, dar mi-au spus că ai şedinţă.

- Eram la marketing, încercam să stabilim conceptele pentru noua campanie de materiale promoţionale. N-am ajuns încă în punctul acela, dar ar fi trebuit...

Luc a întrerupt-o cu un gest care sugera că nu-l interesează.

- Hai să ne vedem după serviciu. Voiam să te scot la prânz, dar mai bine la cină, ce zici?

Nu, nu era de părere, cu toate că nu o mira că era el, obişnuit să obţină ce voia. Şi de ce nu? Acest tip era de-a dreptul seducător. îl ajuta şi faptul că semăna cu Johnny Depp şi că păstrase ceva din accentul franţuzesc al mamei sale. Numai că toate astea îşi pierduseră repede farmecul.

Făcuseră tot posibilul să fie discreţi. Fără flirturi la serviciu, fără să-şi arate afecţiunea în public. Fără mese de prânz dacă nu aveau în faţă şi o prezentare PowerPoint, dar în seara în care se anunţase promovarea ei, se duseseră la Daniel să sărbătorească şi dăduseră drept peste Reynold Ackerman, unul dintre avocaţii firmei, care, întâmplător, era acolo cu soţia şi serbau aniversarea de douăzeci de ani de la nuntă. Acela fusese momentul în care ştiuse că avea de ales - să rupă relaţia sau să devină subiectul de bârfă al firmei.

încheiase relaţia a doua zi. Luc nu suferise prea tare, poate pentru că stabiliseră de la bun început regulile de bază. Când venea timpul, oricare din ei putea să-şi vadă de drum. Fără lacrimi. Fără

reproşuri. Numai că în ultima vreme tot dădea semne că poate ar trebui să reia de unde o lăsaseră. în ce o privea, un no n-început.

- Diseară, deci? a sugerat din pragul uşii. Putem merge la un restaurant italienesc.
- Nu pot. îmi pare rău.
- Fac o rezervare la Scarpetta. Numai cannoli ăia şi...
- A murit bunica, a izbucnit ea. Tocmai am primit scrisoarea.

Luc a avut decenţa să-i piară zâmbetul. A intrat în birou şi a închis uşa după el.

- îmi pare rău. Nu ştiam că era bolnavă.
- Nici eu. Propriul răspuns a durut mai tare decât se aştepta şi Lizzie s- a trezit nevoită să-şi întoarcă privirea. Să-şi plângă unul pe umărul celuilalt nu făcea parte din contract şi nu avea de gând să înceapă acum. Se pare că mi-a ascuns asta.
- Nu-mi amintesc să fi vorbit prea mult de ea. Sau despre restul familiei, de fapt. Eraţi apropiate?
- Da, a răspuns monoton. Practic, ea m-a crescut.
- Naşpa.

De la birou, Lizzie s-a uitat lung la el.

Naşpa? Asta spui cuiva când îi moare cineva drag?

Şi totuşi nu avea de ce să fie surprinsă. îl mai văzuse reacţionând la moarte.

Se vedeau pe ascuns de câteva luni când mama lui Luc şi mentorul lui Lizzie în lumea parfumurilor pierduse în cele din urmă bătălia cu cancerul cervical. Lizzie îl urmărise la înmormântare, strângând mâini şi primind condoleanţe, făcând pe fiul cuviincios, numai că pe măsură ce se scurgea amiaza, parcă tot ce vedea era exact asta - şi anume că juca un rol. Iniţial o pusese pe seama lipsei durerii din pricina naturii persistente a bolii mamei lui. Avusese timp să se pregătească, să se împace şi să-şi ia rămas-bun. Acum se întreba dacă nu cumva avusese prea multe aşteptări de la el.

- Condoleanţele mele, a spus în cele din urmă, întinzându-se peste birou să-i atingă mâna. Bănuiesc că vrei să te duci acasă, fireşte, la înmormântare.

Lizzie şi-a retras mâna în poală, departe de a lui.

- Nu va fi nici o înmormântare. I-au împrăştiat deja cenuşa.

Luc a ridicat din sprâncene.

- Cum? Fără tine?

Lizzie a încuviinţat, neavând chef să mai spună nimic. Când venea vorba de familie, prefera să nu prea dea detalii. Dacă vrei să fii luat în serios - şi asta voia -, trebuie pur şi simplu să te abţii în anumite privinţe.

- în familia mea nu facem mare tam-tam, a spus ea, clipind ca să stăvilească alte lacrimi. *Mai puţin dacă a ţi se împrăştia cenuşa pe un câmp de levănţică la prima lună plină după moartea ta se consideră tam-tam.* **Şi-** apoi, a fost vina mea. Am uitat să-i trimit noua adresă când m-am mutat, aşa că poşta a încurcat scrisoarea. A murit acum două luni. Cum nu am răspuns, casa funerară s-o fi ocupat de incinerare.

Luc a încuviinţat, ca şi cum înţelegea perfect, după care s-a încruntat dintr-odată.

- Tot e cam ciudat, nu? Să ia decizia fără tine?

Lizzie i-a ocolit privirea.

- Este un soi de tradiţie în familie. Este o chestiune de... sincronizare. Oricum, s-a terminat.

- Foarte bine, dacă mă întrebi pe mine. Nu m-am dat niciodată în vânt după înmormântări. Toată suferinţa aia laolaltă. A tăcut, simulând un fior. 0 emoţie irosită, dacă stai să te gândeşti. Persoana care a murit habar nu are că suferi, că, na, a murit. Iar restul stau şi bălmăjesc platitudini şi mănâncă ouă umplute. **Şi** mai e familia, altă cutie a Pandorei. Nişte dificili - sau cum zicea mama... *compliqué. Compliqué.*

Lizzie a încuviinţat Termenul perfect pentru descrierea fetelor Moon.

- Da. Suntem destul de... dificile.
- Când ai fost ultima oară?
- N-am fost. Am plecat acum opt ani şi nu m-am mai întors.

Luc a fluierat uşor.

- Cam mult, până şi pentru mine. Mama ta mai este?

Lizzie ştia care era de fapt întrebarea - mama ei *murise*? Adevărul era că habar n-avea. Nimeni nu avea habar. **Şi** era cam acelaşi lucru.

- Nu, nu mai este. Nu a mai rămas nimeni.

Luc a ocolit biroul spre ea şi s-a sprijinit cu şoldul de colţ.

- Biata mea orfană, a spus blând. Nu eşti singură, să ştii. Mama te-a iubit - aşa de mult, că m-a pus să-i promit că o să am grijă de tine. A spus: „Luc, Lizzie va fi extraordinară într-o bună zi şi vreau să ai grijă de ea”. E ca şi cum atunci când mi-a lăsat compania asta, mi te-a lăsat şi pe tine.

Lizzie s-a abţinut să nu-şi dea ochii peste cap.

- Luc, nu poţi lăsa un om moştenire prin testament. Şi mă descurc singură de suficient timp.

El s-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

- De cât timp ai nevoie? Trei zile? Patru?

Ea s-a încruntat.

- Pentru ce?

- Nu ştiu. Să jeleşti, cred. Ce ţi-o trebui să faci. Bănuiesc că o să ai chestii financiare de rezolvat, o casă de vândut.
- De fapt, o plantaţie. O fermă de plante medicinale. Dar nu trebuie să mă întorc. Pot să mă ocup de tot de aici.
- Serios? A zâmbit, parcă plăcut surprins. Şi eu, care credeam că eşti genul sentimental.

Lizzie a clătinat din cap, disperată să pună punct conversaţiei, înainte să spună ceva care să-l facă pe Luc să ridice încă o dată din sprâncenele frumos pensate.

- Doar că sunt... multe. Amintiri pe care nu am chef să le scot la suprafaţă. Cum ziceai şi tu, este... *compliqué.*

El şi-a lărgit zâmbetul ambiguu, undeva între aroganţă şi condescendenţă.

- Mama era genul sentimental. Zicea că trebuie să mergem cu toţii din când în când acasă, pentru a nu uita de unde venim. Cred că avea dreptate numai în parte. Chiar trebuie să mergem acasă din când în când, dar numai ca să nu uităm motivul pentru care am plecat de fapt, ca să ne fie foarte clar ce *vrem* de fapt. Pentru că, pe termen lung, numai asta contează - ce vrem de la viaţă şi ce vrem să facem pentru a obţine acel ceva. Poate de

asta ai nevoie, Lizzie: să hoinăreşti o vreme printre amintiri. S-ar putea să vezi lucrurile altfel.
Să hoinărească printre amintiri.
Lizzie a coborât privirea în poală, nevoind să se uite în ochii lui. Nu ştia el ce-i cerea. Nu că ar fi trebuit. Cum să-şi imagineze cineva genul de amintiri despre care discutau?
- E în regulă, zău. N-am nimic. Le rezolv de-aici.
Luc s-a uitat sceptic la ea.
- N-ai decât, dar nu pari să n-ai nimic. Poate este ceva ce trebuie spus ca să faci faţă pierderii, pentru a pune punct, cum se spune. Aş putea veni cu tine, ca să-ţi fie mai uşor.
Iată adevăratul motiv din spatele subitei lui sinchiseli.
- Luc, nu mai suntem împreună de câteva luni.
- **Ştiu asta.**
- Atunci de unde propunerea asta?
- îţi vine să crezi că din mărinimie?
-Nu.
Lui Luc i-a pierit zâmbetul, aparent acceptând înfrângerea.
- Tot nu-i un moment bun să fii singură. Cel puţin, ia cina cu mine. îţi promit că vorbim doar despre afaceri dacă asta vrei.
- Mersi. Dar cred că vreau să fiu singură.

Lizzie s-a uitat după el, destul de convinsă că pleca îmbufnat. Măcar avusese dreptate într-o privinţă. Chiar avea nevoie de timp să se gândească, să asimileze faptul că rămăsese dintr-odată singură pe lume şi ce presupunea asta. Althea murise, iar mama ei dispăruse de pe faţa pământului - la propriu sau la figurat. Iar în urma lui Elzibeth nu existau alte fete Moon, asta era cert. Din toate punctele de vedere, tocmai devenise ultima dintre fetele Moon

.Capitolul 2

Lizzy şi-a aruncat pantofii din picioare şi s-a dus direct în bucătărie. Izbutise să încheie ziua afişând un zâmbet pe toată durata fluxului constant de condoleanţe primite pe măsură ce se ducea vestea pierderii bunicii ei printre colegi. în clipa asta, nu îşi dorea decât un pahar mare cu vin şi să rămână singură cu durerea ei.

A deschis o sticlă şi şi-a turnat din plin, după care a udat ghivecele cu ierburi de pe pervaz. *Rozmarin pentru aduceri aminte. Busuioc pentru curaj. Tei pentru alungarea coşmarurilor.* Acesta era

catehismul copilăriei ei - catehismul tuturor fetelor Moon.

Din reflex, a smuls o frunză de busuioc din planta de pe pervaz şi a frecat-o între palme, slobozind parfumul dulceag - picant, ca de anason, uşor mentolat. Era una dintre aromele ei preferate, poate pentru că îi amintea de vremurile bune, când gătea în bucătăria bunicii, numai că de data asta o altă amintire a ieşit la suprafaţă - una de odinioară.

Althea ieşise să constate daunele în urma unui îngheţ survenit neobişnuit de târziu, când se ivise Lizzy în spate. La vremea aceea nu avea mai mult de şapte ani, dar ştiuse instinctiv să rămână nemişcată, fascinată de strania intensitate pe care o citea pe chipul bunicii, care stătea în genunchi lângă un mănunchi de plante de busuioc înnegrit şi, cu ochii închişi, îşi trecea mâinile bătătorite peste ele. A murmurat atunci ceva, vorbe tandre pe care Lizzy nu le desluşea. A fost prima oară când văzuse cu ochii ei harul bunicii, dar nu uitase nicicând, cum nu uitase nici plantele acelea, care a doua zi erau verzi şi sănătoase, fără urmă de degerătură.

Era senzaţionalul dar al Altheei - puterea de a învia o plantă medicinală sau o floare prin simpla atingere şi câteva cuvinte blânde. Asta şi o predispoziţie nefirească de a cultiva plante care nu

aveau nici un motiv să crească în climatul sterp din New England. în Salem Creek, era normal ca lumea să şuşotească despre priceperea bunicii ei în ale grădinăritului. Unii puneau asta pe seama magiei, alţii pe folosirea riguroasă a codexului ei. Oricum ar fi fost, nu se mira nimeni că solul stâncos de la Moon Girl Farm nu-i refuza nimic Altheei Moon.

Cine mai avea grijă de pământul acela, acum, că ea nu mai era?

întrebarea nu-i dădea pace lui Lizzy, care se ducea cu vinul în sufragerie. în curând aveau să aparţină altcuiva. Casa şi hambarul, câmpurile cu plante, apoteca bunicii urmau să treacă din mâinile familiei în cele ale unor străini. Ştiuse dintotdeauna că asta se va întâmpla, că într-o zi Althea va muri şi că trebuia făcut ceva cu ferma, numai că nu prea îşi bătuse capul cu ce presupunea asta ori că ea avea să se ocupe de tot.

Trebuia să vadă cum stau lucrurile logistic, să găsească un agent imobiliar care să facă vânzarea de la distanţă, după care să contacteze un distribuitor care să se ocupe de lucrurile din casă. Mare lucru de valoare nu era, dar lucrurile personale ale Altheei? Hainele, cărţile - colecţia de jurnale ţinute sub cheie în camera ei de lectură? Putea oare să le lase tocmai pe *acelea* cu încredere

pe seama unui străin? Iar dacă nu, cine mai rămânea? Sigur nu mama ei, a cărei nesăbuinţă făcuse să cadă pe rând toate piesele de domino. Dar Rhanna era altă poveste - aparent una fără sfârşit, cum nu aflase nimeni nimic despre ea în ultimii ani.

Lizzy se simţea amorţită când s-a cocoţat pe braţul canapelei, lipsită de furie şi luată prin surprindere de întâmplările zilei. în Midtown Manhattan, soarele scăpăta printre fisurile şi scobiturile acoperişurilor de-a valma, precum o ilustrată sepia păstrată prin drogherii de dragul turiştilor. La trei luni după ce se mutase din mansarda ei micuţă într-un apartament din East Tower, tot nu se obişnuise cu priveliştea ori cu celelalte avantaje venite la pachet cu noua adresă de lux. Luc o asigurase că o să-i placă noua locuinţă, dar uitându-se înjur, nu recunoştea nimic. Mobila, tablourile de pe pereţi, nici măcar reflexia ce o privea din fereastra întunecată nu părea să-i aparţină ei, ci unei străine care *trecea drept* Lizzy Moon.

De-a lungul anilor, oraşul o mai cizelase, ştergând orice urmă din fetiţa care alergase în picioarele goale pe câmpiile bunicii, culegând ierburi până îşi păta degetele şi îşi murdărea

unghiile cu ţărâna din New England. Dar tocmai de-asta venise la New York, ca să se debaraseze de acea fetiţă. Ca să trăiască aşa cum trăiau alţii. Ca să fie un om de rând. Fără surprize. Fără suspiciune. Fără jurnale secrete ce-i purtau numele. Pur şi simplu... normală. Şi, în mare parte, funcţionase. Ajunsese departe de când plecase din Salem Creek. Dar exista oare un *prea* departe? E oare posibil să te îndepărtezi atât cât să te fi rătăceşti pe drum?

A dat paharul pe gât şi s-a dus în bucătărie să-l umple. Mai avea un pic şi îşi plângea de milă, o simţea, dar nu-şi permitea să devină nostalgică ori să uite ce o alungase de fapt din Salem Creek.

Cu opt ani în urmă, două adolescente nu ajunseseră acasă la ora de culcare. Orele se prefăcuseră în zile, zilele în săptămâni. Heather şi Darcy Gilman dispăruseră pur şi simplu de pe faţa pământului.

în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, numele Altheei fusese deja menţionat drept cel mai probabil vinovat. Nu era neapărat de mirare. Ori de câte ori se întâmpla ceva rău - un viscol timpuriu, un flux dubios la cotă maximă, o epidemie de pojar -, fetele Moon erau cumva ţapul ispăşitor. Mulţi o ziceau doar în glumă, însă pentru cei din anumite cercuri, zvonurile dezvăluiau o fărâmă de adevăr. Orice

lipsea în Salem Creek în materie de veleităţi mondene compensa din plin prin superstiţii mistice şi manifestări vulgare de fanatism religios. Dispariţia fetelor Gilman nu a făcut excepţie.

S-a creat o linie telefonică directă şi a venit presa. S-au ţinut priveghiuri, cu tot cu Biblii, lumânări, flori şi ursuleţi de pluş. Şi apoi, tocmai când începea să se potolească demenţa, cineva a bătut la uşă. Sunase un anonim, pretinzând că o văzuse pe Althea târând fetele pe rând în heleşteu şi apoi îngropând ceva în apropiere.

Au emis un mandat de arestare şi au găsit două păpuşele de paie. „Păpuşi voodoo” le numiseră ziarele, cică exista o asemănare stranie între ele şi fetele dispărute, până la culoarea paltoanelor purtate în noaptea în care dispăruseră. Numai că nu fuseseră îngropate, cum pretinsese informatorul, ci lăsate sub luna plină, împreună cu un săculeţ de pânză cu sare şi seminţe de chimen. Un ritual de protecţie, explicase Althea poliţiei, o *ofrandă* care să ajute fetele să-şi găsească drumul spre casă, la părinţii lor.

Apoi căutaseră în heleşteu. O oră mai târziu, trupurile lui Heather şi Darcy Gilman fuseseră scoase de la fundul apei, având ca martori jumătate din oraş, care urmăreau totul din spatele benzii

galbene a poliţiei. Examinarea legistului a venit iute cu rezultatele: o fată avea craniul fracturat, cealaltă gâtul rupt. Ambele ucise.

Zvonuri uitate de vreme ieşiseră la suprafaţă încărcate de răzbunare, uneori în şoaptă, alteori nu. Vrăji, poţiuni, ritualuri în pielea goală sub lună plină. Fecioare sacrificate. Multe scornite de oameni care o cunoşteau de o viaţă pe Althea. Nu exista fărâmă de dovadă reală, motiv pentru care nu a existat un proces, dar nu a fost ca şi cum s-au închis gurile satului. Nici nu i-a împiedicat pe bunii oameni din Salem Creek să
aprindă o lumânare - priveghi la care venise aproape jumătate din sat ca să se roage să piară răul din mijlocul lor. Nevinovat până la proba contrară - mai puţin în cazul în care te chema Moon.

Iar acum, femeia pe care o suspectaseră de crimă murise. Oare răsuflaseră uşuraţi? Oare primarul declarase zi de festin? *Ding-dong, vrăjitoarea a murit?*

Da. Chiar îşi plângea de milă şi poate era deja puţin abţiguită. Probabil că ar fi trebuit să caute ceva de mâncare, dar ideea nu prezenta prea mult interes. în schimb, a luat-o pe coridor cu poşeta şi paharul proaspăt umplut, chitită să facă o baie fierbinte în cadă înainte de culcare.

Şi-a azvârlit poşeta pe pat, şi-a scos hainele, după care s-a răsucit să-şi ia paharul cu vin de pe noptieră. Tot ce era în poşetă se vărsase pe pilotă, inclusiv jurnalul trimis împreună cu scrisoarea de către Evangeline Broussard. La vederea lui, parcă a primit o lovitură în plex, de genul celor care te încovoaie şi când ştii că urmează. Althea nu mai era.

A copleşit-o durerea în timp ce hohotea în pat şi a ridicat jurnalul, cu lacrimile atât de fierbinţi de beţie, încât era să scape din vedere foaia care i-a alunecat dintre pagini în poală. A clipit la ea şi lacrimile i s-au oprit brusc. Pe alocuri, cuvintele erau pătate, dar, fără îndoială, ortografia îngrijită îi aparţinea Altheei.

Draga mea Lizzy,

Dacă citeşti această scrisoare, ştii şi că nu mai sunt, şi ştii şi motivul pentru care am cerut să-ţi fie trimis jurnalul. Fericirea ta a fost tot ce mi-am dorit - şi încă mi-o doresc -, însă aş minţi dacă nu aş spune că speram să ţi-o găseşti la Moon Girl Farm. Mi-am dorit necontenit să vii acasă, mi-am dorit ca într-o zi să te întorci pe pământul pe care l-am iubit amândouă şi la Făgaşul parcurs de fetele Moon, generaţie după generaţie. Copil fiind, promiteai mult, aveai atâtea haruri Dar te temeai să fii altfel - să fii deosebită. îţi doreai aşa de mult să fii ca toată lumea, încât erai dispusă să renunţi la toate acele

daruri Numai că daruri ca ale tale nu se pot lăsa deoparte. Se află tot în tine, doar aşteaptă să le trezeşti Te aşteaptă să vii acasă. Neamul nostru are generaţii multe şi nediluate, dar mă tem că în curând va lua sfârşit, iar datinile noastre se vor pierde pe veci Numai tu ai rămas, ultima şi cea mai iscusită dintre toate. Doar că mai ai lucruri de învăţat, lucruri pe care nu am avut când să ţi le împărtăşesc înainte să pleci Lucruri stricate ce trebuie reparate. Secrete ce trebuie dezvăluite. Jurnalele sunt aici, învăţăturile tuturor celor care au fost înaintea ta. Iar tu le eşti acum ambasador, custodele secretelor noastre. Trag nădejde ca într-o zi să se afle şi jurnalul tău aici, pe raft, lângă al meu, pentru ca lumea să nu piardă haruri precum ale noastre. Asta însă nu este alegerea mea. Ci a ta. Noi toate avem câte o poveste - una pe care o spunem conştient sau nu, cu fiecare oră, cu fiecare zi Dar, aşa cum am spus cu ani în urmă, numai tu trebuie să- ţi scrii povestea. Orice ai alege, să ştii că vei rămâne veşnic în inima mea şi că acesta nu este un rămas-bun. Nu există aşa ceva, Lizzy a mea, ci numai Cicluri ale Vieţii Până atunci..
A-

Lizzy încă plângea când a împăturit scrisoarea şi a strecurat-o la loc, între paginile nescrise ale jurnalului. Erau cuvinte care nu ar trebui să fie nicicând scrise, ci spuse faţă în faţă. Nu că scrisoarea bunicii ascundea multe surprize. Ştiuse

dintotdeauna ce aşteptări aveau de la ea - aceleaşi aşteptări pe care le aveau de la fiecare fată Moon. Trebuia să dea naştere unei fete, pe care s-o îndrume pe calea lor, pentru a se asigura că neamul lor avea să dăinuie, căci aşa se făcea de generaţii.

Nu existau bărbaţi Moon. Nici fraţi, nici fii, nici soţi. Nu aşa fusese preconizat - ori, dacă *fusese* vreunul, nu o spusese nimeni cu glas tare. Fetele Moon nu erau genul care să se mărite, preferând să rămână singure, să-şi crească fiicele şi să-şi concentreze energia asupra fermei familiei.

Numai că prea puţine lucruri rămăseseră din fermă - ori din familie, de fapt - până să plece Lizzy la şcoală şi se îndoia că în opt ani, cât fusese plecată, se remediase ceva. Şi apoi, avea o viaţă. Una la care trudise s-o construiască. Să reconstruiască altcineva ferma, cineva care chiar o voia.

Cuvintele Altheei se întorceau însă ca un ecou: *Jurnalele sunt aici, învăţăturile tuturor celor care au fost înaintea ta. Iar tu le eşti acum ambasador, custodele secretelor noastre...*

încă o dată, totul se reducea la jurnale. De-asta aranjase Althea să-i trimită jurnalul. Nu era vorba doar de jurnalul ei. Ci de *toate* poveştile lor şi

despre datoria ce-i revenea acum ei, custode al secretelor Moon. Datorie, iar şi iar.

Da, putea găsi un agent să scoată ferma la vânzare. Putea şi să găsească pe cineva să scoată mobila şi lucrurile personale ale bunicii - dar nu şi jurnalele. Habar nu avea ce era de făcut cu ele - nu erau genul de lucruri despre care să fi vorbit cineva vreodată -, dar nu se punea problema să se descotorosească de ele. Ele aveau în sine o subtilă formă de magie - magie mută o numea Althea. Fetele Moon nu se ocupau cu nimic din aiurelile cu cazane şi lumânări. Nu invocau spirite şi nu aruncau blesteme. Nu ţineau întruniri ale vrăjitoarelor şi nici focuri în toiul nopţii. Doar însemnări pentru posteritate ale muncii lor tămăduitoare, dovadă că trăiseră şi făcuseră bine în lume.

Trebuia să facă un drum la Salem Creek şi să le strângă, chiar dacă tot ce urma să facă era să le îndese în fundul şifonierului. La un moment dat, va trebui să se gândească ce se va întâmpla cu ele când ea nu va mai fi - când nu avea să mai fie nici un moştenitor care să le primească -, dar nu încă.

Althea o văzuse ca ultima şi cea mai iscusită dintre fetele Moon. Dar nu era. *Darurile* ei - dacă asta erau - difereau de ale Altheei. Nu era tămăduitoare şi nici vrăjitoare. Ea crea parfumuri. **Şi**

de la promovarea ei ca director de creaţie, nici măcar asta nu mai făcea. Adevărul era că, dincolo de un aparat reproducător, nu avea multe de oferit familiei Moon. Nici remedii de împărtăşit, nici înţelepciune de oferit, nici ritualuri secrete de transmis următoarei generaţii.

Dar urma să se ducă după jurnale - de dragul Altheei. **şi** poate Luc avea dreptate. Poate chiar trebuia să rămână o vreme doar cu amintirile, să o privească pentru ultima oară în ochi pe cealaltă Lizzy Moon, înainte să-i întoarcă spatele definitiv

.Capitolul 3

17 iulie

Tăbliţa Moon Girl Farm era atât de spălăcită, încât Lizzy abia desluşea literele când a intrat pe aleea din faţa casei. Condusese pe o burniţă necontenită timp de şase ore, din care ultima în New Hampshire, şerpuind pe drumurile rurale lăturalnice acoperite de polei, dar, până la urmă, ajunsese.

Îl sunase pe Luc înainte de 6 dimineaţa, când ştia că era la sală şi puţin probabil să răspundă. îi spusese în mesaj doar că se răzgândise în privinţa plecatului acasă şi că-l va suna când va afla de cât

timp are nevoie, după care îşi închisese telefonul, nelăsându-i posibilitatea să o sune şi el.

în capătul aleii a oprit motorul, reamintindu-şi în vreme ce cobora din maşină că era necesar să o facă, o ultimă datorie de care să se achite înainte să zăvorască în sfârşit uşa acestui capitol din viaţa ei. Totuşi, chiar şi acum, cu un mare gol în stomac, simţea atracţia locului, o legătură cu pământul care părea să-i fi fost înnădită în suflet.

Dintotdeauna, atmosfera fermei era una din alte sfere, o senzaţie că fusese cumva desprinsă din urzeala timpului şi şedea stingheră în lume, precum Brigadoon - un loc ce exista numai în imaginaţia ei. Şi iat-o! Copilăria ei, conservată în timp, ca un organism viu suspendat în chihlimbar.

La periferia comunei Salem Creek, dincolo de păşunea nesfârşită, nu existase nimic în 1786, când, însărcinată, Sabine Moon fugise din Franţa către noile State Unite cu numai o mână de bijuterii cusute în tivul fustei. Şi valorificase acele bijuterii, făcând troc pe o bucată de pământ de opt acri, unde avea să ridice o mică, dar curând îmbelşugată fermă.

Fusese nesocotită de sătenii care se fereau de o femeie atât de cutezătoare încât să cumpere pământ fără ajutorul unui bărbat, după care să-l

cultive singură. O femeie care nu purta verighetă şi care nu avea de dat explicaţii că era cu burta la gură. Ca să nu mai vorbim de fiica bastardă cu care a defilat în cele din urmă pe sub nasul lor. Ca apoi să urmeze doi ani de secetă care a decimat recoltele satului - mai puţin ale Sabinei, care continuau să prospere. Şi uite-aşa au început şuşotelile despre mijloacele stranii ale fetelor Moon, femeile care nu se căsătoreau şi năşteau numai fete, cultivau plante medicinale, fierbeau ceaiuri şi făceau farmece.

Nici măcar acum nu ştia nimeni ce soi de creaturi erau fetele Moon, cu toate că mulţi se încumetaseră de-a lungul anilor să-şi dea cu părerea, aruncând vorbe în vânt, ca *voodoo* şi *vrăjitorie*. Nu că locuitorii cumsecade din Salem Creek ar fi recunoscut că ei credeau în vrăjitoare. Acele superstiţii fuseseră înăbuşite cu un secol în urmă, odată cu practici precum înţeparea cu acul şi aruncatul în apă.

Numai că fetele Gilman se manifestaseră asemenea unui fitil, aţâţând speculaţiile şi superstiţiile de mult îngropate. Crimele au rămas neelucidate, însă şuşotelile nu au contenit, în vreme ce, fără muşterii, iubita fermă a Altheei s-a ofilit. Rhanna plecase prima. Lizzy se mutase în New York

City puţin după aceea, boboc de douăzeci şi opt de ani care pleca la Universitatea Dickerson - şi către o viaţă cât mai departe de Moon Girl Farm.

Iar acum, Moon Girl Farm îi aparţinea.

A suspinat în timp ce privea în jur, afectată de semnele paraginii bătătoare la ochi. în spatele casei, straturile de flori frumos parcelate căzuseră de mult pradă buruienilor, lăsând o brumă de cioturi vizibile printre bălăriile verzi şi jilave. Nici straturile de ierburi nu o duceau mai bine. Numai că paragina nu pusese stăpânire doar pe pământ. Dincolo de câmpurile distruse, clădirea de piatră a fostei berării, pe care Althea o folosea ca laborator, se năruise şi ea. Curtea pietruită fusese cândva plină de stative cu ghivece de plante şi flori văratice de toate culorile. Acum creşteau bălării printre pietre, stativele stăteau golaşe, iar geamurile erau acoperite de un strat de mizerie. Oare ce fusese în sufletul Altheei să vadă şandramaua la pământ? Să ştie că munca ei de o viaţă ajunsese la capăt de drum? Şi să îndure toate astea de una singură?

în plin câmp, vechiul hambar se înălţa precum o santinelă, cu scândurile de un albastru-indigo aprins decolorate acum într-un bleu- cenuşiu searbăd, iar luna lăptoasă şi norii pictaţi de mână pe peretele dinspre vest erau străvezii precum nişte stafii.

Peisajul celest apăruse aproape peste noapte, o manifestare a imprevizibilei şi adesea scandaloasei muze a Rhannei. Grafica fantezistă provocase vâlvă printre localnici. O oroare, spusese cineva, prea *hippy* pentru cei din Salem Creek. Doar că hambarul devenise un soi de reper, ba chiar apăruse în revista *Yankee*, într-un articol despre comorile ascunse ale satelor din New England.

Chiar şi acum, spălat de timp şi intemperii, o făcea să zâmbească. Fusese principala ei vizuină în adolescenţă, un loc răcoros şi liniştit, perfect, nefiind la îndemâna muşteriilor. Mai fusese şi locul ideal pentru a pune bazele unui laborator improvizat, în care lucra la parfumurile ei. Acum, ca restul Moon Girl Farm, rămăsese numai o umbră din el.

Lizzy a revenit cu picioarele pe pământ în timp ce se îndrepta spre maşină să-şi ia valiza. îi era foame, era istovită după drum şi încă se lupta cu ultimele urme ale mahmurelii. Avea suficient timp să zacă după ce încropea ceva de mâncare.

Intemperiile îşi puseseră amprenta pe casă, scândurile de culoarea salviei se decoloraseră într-o nuanţă mai mult cenuşie decât verde, iar pragurile uşii erau lăsate şi poroase de la mucegai. Şi totuşi stătea în picioare, ostenită de vreme, cumva

mândră, tenace precum femeia care o construise cu mai bine de două sute de ani în urmă.

Uşa a scârţâit când Lizzy a răsucit cheia în broască şi a împins. A rămas neclintită o clipă, aşteptând să i se adapteze ochii la bezna din hol. Uitase cât de întunecată era casa, mai ales în faţă, unde ramurile bătrânului frasin opreau soarele să intre. Liniştea a fost totuşi cea care a şocat-o cel mai mult, senzaţia că odată cu moartea Altheei, timpul părea să fi stat cumva în loc.

Salonul era exact cum şi-l amintea: divanul de tuid sub ferestrele din faţă, cele două fotolii uzate cu spătar cu aripi care flancau şemineul de cărămidă, colecţia de vase de cositor din seturi descompletate pe policioară - şi portretele înşirate pe peretele opus. Majoritatea erau infantile, lucrări ale unor amatori de-a lungul anilor, dar fiecare încadra un chip ce semăna izbitor cu celălalt. Părul negru purtat simplu, pielea suficient de albă ca să fie calificată drept transparentă şi ochii cenuşii grăitori pe care-i aveau toate femeile Moon.

Crescuse sub privirile acelor ochi atenţi, priviri atât de intense laolaltă, încât în copilărie evita adesea încăperea. *Fiecare chip spune o poveste,* zicea Althea, înainte s-o întrebe cum se numeau. Sabine. Patrice. Renée. Dorothée. Sylvie. Honoré.

Lizzy s-a oprit brusc auzind pe neaşteptate târşâit de picioare. S-a întors brusc, mirată să vadă la baza scărilor o femeie cu pielea ca de mahon. Era înaltă şi de o frumuseţe stranie, cu frunte înaltă, pometi laţi şi păr cărunt tăiat aproape de scalp.

- Zicea că o să vii, a spus femeia, după o clipă împovărată de linişte.
- Cine eşti?
- Evangeline Broussard. Ewie.
- Tu mi-ai trimis scrisoarea.
- într-adevăr. De două ori, de fapt.

Lizzy a săltat bărbia, iritată de ocara negrăită.

- M-am mutat.

Ewie nu părea grăbită să răspundă. A privit-o pe Lizzy cu ochii mijiţi, măsurând-o din cap până în picioare.

- Ai uitat să-i spui bunicii.

Lizzy a închis ochii o clipă, tresărind la izul de oţet amestecat cu piersici putrede pe care părea să-l emane femeia.

Dezacord.

Avea chestia asta. Capacitatea de a citi oamenii pe seama mirosului, cum ar fi citit o aură, doar cu nasul în loc de ochi. începuse cam pe când intra în pubertate, perioadă în care se dezvoltă în mod obişnuit astfel de haruri, îi explicase Althea.

La început, episoadele fuseseră copleşitoare: mirosuri de tot felul care năvăleau pe nepusă masă şi care rar aveau sens. îi luase ceva vreme, dar în cele din urmă învăţase să descifreze ce urma să apară şi chiar să folosească harul în favoarea ei, ca un semnal de radar care o avertiza în privinţa potenţialelor primejdii. Numai că aceste capacităţi suferiseră ascunse de când se mutase, ca şi cum plecarea de la fermă îi diminuase percepţia. Acum, dintr-odată, recăpăta semnalul, iar acesta sugera dezacord.

- Am vrut să o anunţ, dar... Şi-a pierdut graiul, enervată că simţea nevoia să explice asta în faţa unei străine. Ce faci aici?

- Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

- Da, dar eu te întreb pe tine. Şi cum este casa bunicii mele, cred că am dreptul la un răspuns.

- Eram prietena ei, a răspuns Ewie sec. Cine altcineva să fi scris acea scrisoare?

Lizzy a înclinat capul într-o parte, străduindu-se să o citească pe bizara femeie. Avea o cadenţă stranie în glas, cuvintele-i săltau şi scăpătau precum notele unui cântec. Era superb şi muzical - şi uşor tulburător.

Ori poate din pricina ochilor ei verzi cu puncte arămii ce o împiedicau să- i susţină privirea.

- Am presupus că Evangeline Broussard era cineva care lucra pentru avocatul Altheei. Sau pentru casa funerară. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Ewie a mormăit.

- Atunci zic că suntem chit. De ce ai venit? După atâta timp.

Lizzy bâjbâia după răspuns, dar adevărul era că nu avea unul. Cel puţin nu unul pe care să-l fi dat împăcată.

- Voiam să mă ocup personal de unele lucruri ale bunicii. Lucruri despre care ştiu că ar vrea să se afle în posesia mea.

Ewie a mijit ochii din nou, fără să răspundă. în schimb, a încuviinţat extrem de subtil înainte să se întoarcă, târşâindu-şi uzatele ei încălţări pe duşumea, în drum spre bucătărie.

Lizzy a urmat-o, remarcând pentru prima oară că Ewie purta unul dintre şorţurile înflorate ale Altheei.

- Găteai?
- Cina.

Lizzy s-a uitat cum a ridicat capacul oalei de supă ce fierbea la foc mic pe aragaz. După ce a gustat, a scos un borcan dintr-un dulap de lângă ea şi a presărat un praf în oală.

- Locuieşti aici? a întrebat Lizzy, în vreme ce adevărul ieşea încet-încet la iveală.
Ewie s-a întors cu lingura în mână.
- Da. Doar dacă nu cumva ai venit să-mi arăţi uşa.
Lizzy şi-a înăbuşit un suspin. Nu avea chef să se certe, mai ales cu un străin.
- N-am venit să-ţi arăt uşa. Nici nu ştiam că eşti aici. Tu ai îngrijit-o?
Ewie a lăsat lingura şi şi-a şters mâinile pe şorţ.
- Nu mă plătea, dacă asta întrebi, dar da. Asta fac prietenii - au grijă unii de alţii.
Lizzy s-a înroşit.
- Nu am vrut să... îmi pare rău, încerc doar să înţeleg.
- **Ţi-e foame?**
Lizzy a clipit la ea.
-Ce?
- Foame? a repetat Ewie, vorbind parcă unui copil obositor. îţi este foame?
- Da, cred că da.
- Numai bine. Pune masa.
Au mâncat tăcute la masa din bucătărie - un soi de pilaf cu roşii, fasole şi multe condimente. Era delicios, exotic, plin de arome pe care Lizzy nu le dibuia. Şi, din fericire, nu avea carne, cruţând-o de potenţiala discuţie penibilă despre vegetarianism.

- Nu mi-a spus niciodată că este bolnavă, a spus Lizzy când tăcerea a devenit apăsătoare. Aş fi venit, dacă-mi spunea.

Ewie a încuviinţat în timp ce îşi punea miere pe un colţ de pâine.

- Ştia. De-asta nu ţi-a zis. Chiar şi la sfârşit, când am implorat-o să mă lase să te sun. Tare căpoasă mai era. Zicea că şi tu eşti. Cumva, nu-mi vine greu a crede.

Lizzy a plecat ochii în farfurie, jucându-se cu mâncarea. Cum anume izbutea femeia asta s-o facă să se simtă ca o şcolăriţă obraznică?

- Voia să *vrei* să fii aici, a spus Ewie în cele din urmă, lingându-şi mierea de pe degete. Iar dacă nu, voia să fii fericită oriunde ai fi fost. Atât de mult te-a iubit. Destul cât să te lase în pace.

Lizzy a lăsat furculiţa şi s-a şters la gură.

- Ewie, nu am părăsit-o pur şi simplu. Am plecat la şcoală - cum am avut de gând să fac dintotdeauna. Nu am ascuns faptul că voiam să plec din oraşul ăsta. Iar când am fost primită la Dickerson, am ştiut că venise momentul. Althea s-a întristat că plecam, dar a înţeles.

- **Ştia că dacă încerca să te oprească, te-ar fi pierdut pe veci. Şi se pare că ştia ea ce ştia, că, uite, ai venit - în sfârşit.**

- Atunci de ce mă cerţi că am plecat?
Ewie a întors ochii verzi-arămii la Lizzy.
- Nu te-am mustrat. Cel puţin, nu aşa cum ai impresia. Nu plecarea în sine nu-mi dă pace. Partea aia o înţeleg destul de tine. Faptul că ai rămas plecată mă scoate din minţi. Toată lumea are dreptul să plece ca să se regăsească, dar odată ce-o face, ar trebui să se întoarcă acasă şi să înfrunte trecutul, să ia taurul de coarne. A tăcut, împingând farfuria înainte să o ţintuiască pe Lizzy cu privirea. Ori poate nu te-ai regăsit.
0 remarcă usturătoare, cum, fără îndoială, era menită. Dar Ewie nu le ştia pe toate.
- Ewie, am avut un motiv să vreau să plec din Salem Creek. S-a întâmplat ceva...
- **Ştiu totul despre fetele alea, i-a tăiat-o** Ewie. **Şi ce gândeau oamenii, şi ce ziceau, şi cum s-au purtat cu bunică-ta. Ştiu şi despre maică-ta, cum şi-a pierdut minţile în ziua aia la cafenea şi a spus toate lucrurile** alea cumplite despre blestemarea întregului sat. Cum şi-a făcut bagajele şi şi-a pus coada pe spinare, de s-a ales praful în urma ei. Ştiu tot.
Lizzy n-avea decât să se uite în ochii lui Ewie ca să vadă că era aşa era. Chiar ştia tot. Sau aproape tot.

- încă se mai vorbeşte? Mă refer la Althea. Oamenii încă mai cred că...?
Ewie i-a tăiat-o încă o dată.
- N-am auzit prin vecini, dacă asta vrei să ştii. Bunică-ta mi-a povestit, în ce priveşte lumea, habar n-am ce crede. Pot doar să-ţi spun că în preajma mea nu au suflat o vorbă, dar nici nu ar face-o.
Neaşteptata intensitate din glasul lui Ewie a luat-o prin surprindere pe Lizzy.
- De ce nu?
- Bănuiesc că ştiu ei mai bine de-atât. I s-a ivit pe faţă un zâmbet care a scos în evidenţă dinţii albi şi drepţi, un şirag de perle desăvârşit. Cred că le este cam frică de mine. Nu-s prea multe mutre ca ale mele în Salem Creek.
A venit rândul lui Lizzy să zâmbească. Era lesne de crezut că cei din Salem Creek se temeau de Ewie. Era absolut formidabilă. Şi totuşi, ceva inexplicabil îi oferea alinare la ea, ceva familiar.
- Povesteşte-mi despre bunica, a spus blând. Cât a fost bolnavă?
- Vasele.
- Poftim?
Ewie s-a ridicat în picioare, hârşâind parchetul de stejar cu scaunul.

-Putem vorbi în timp ce spălăm vasele. Adu-ţi farfuria.
Lizzy a terminat de strâns masa, în timp ce Ewie umplea chiuveta. Avea o stranie senzaţie de bine să se afle din nou în bucătăria în care ea şi Althea petrecuseră fericite atâta timp, ca şi cum ar fi încălţat o pereche de papuci nepurtaţi vreme îndelungată şi, preţ de o clipă, mai că era să uite cumplitul şir de întâmplări care le schimbase vieţile. Dar nu avea cum.
- Prin urmare, bunica..., i-a dat ghes Lizzy, primind farfuria spălată pe care i-o întindea Ewie.
- Ficatul, a spus Ewie, scoţând altă farfurie din apa cu clăbuci. I-a cedat. Până la urmă, n-a mai putut şi s-a dus la doctor, dar nu mai aveau ce face. Uneori, pur şi simplu, ne degradăm. Iar ea n-avea chef de drame. Doar o ştii. Nu făcea tam-tam.
- Erai aici când a...? Lizzy a lăsat întrebarea în aer, neputând pronunţa cuvântul.
-Da.
- Si cenuşa... tot tu?
-Îhî.
Lizzy a lăsat şervetul. Gâtuită de emoţie, a prins mâna plină de clăbuci a lui Ewie.
- Nu ştiu ce să spun decât că îţi mulţumesc. Că i-ai fost prietenă. Că ai fost aici. Că ai făcut tot ce

avea nevoie. Eu ar fi trebuit să le fac pe toate. Ca parte din familie.
Ewie a ridicat ochii din chiuvetă, cu bărbia tremurând, clipind într-o peliculă de lacrimi.
- Aşa-i, a spus gâtuită. Familia nu înseamnă doar sângele ce curge în vine. Uneori pur şi simplu recunoşti oamenii. Aşa eram eu cu bunică-ta. Din aceeaşi stofă. 0 stofă anume.
Oricine s-ar fi uitat la Ewie, cu pielea cafenie şi ochii cu puncte arămii, ar fi avut dificultăţi să creadă că era croită din aceeaşi stofă cu Althea. Şi totuşi, Lizzy nu avea problema asta.
- Mă bucur că te-a avut, Ewie. Că a avut pe cineva s-o iubească.
Chipul lui Ewie s-a îmblânzit.
- Du-te sus. Termin eu aici. Pari istovită.
Lizzy a încuviinţat. *Istovită* era puţin spus pentru felul în care se simţea după ultimele douăzeci şi patru de ore. S-a şters pe mâini şi se pregătea să se ducă la intrare să-şi ia valiza, când a oprit-o Ewie.
- Era să uit. Eu stau în fosta ta cameră, aşa că trebuie s-o foloseşti pe a Altheei. Patul nu-i făcut, dar ai aşternuturi în şifonierul de pe hol. îţi mut eu hainele şi lucrurile mâine. A tăcut, evaluând critic blugii şi bocancii negri moderni ai lui Lizzy. 0 să ai nevoie de haine ca lumea aici.

Lizzy a primit critica ţinutei, dar a refuzat ideea de a dormi în patul Altheei. Cumva i se părea aiurea, inoportun şi lipsit de respect.

- 0 să dorm în fosta cameră a Rhannei. Nu stau decât câteva zile.

Ewie a clătinat din cap.

- Nu se poate. Camera Rhannei este mai degrabă magazie decât dormitor acum. Şi apoi, buna ta s-ar bucura să te ştie în camera ei.
- Nu cred că...
- Haide, a insistat Ewie blajin. Acolo te-ar vrea.

Camera Altheei era în capul scării. Lizzy a închis ochii o clipă apucând clanţa, luându-şi inima în dinţi în faţa valului de emoţii care o aşteptau de cealaltă parte a uşii. A rămas în prag, captând amănunte mărunte şi familiare: volumul lui Rumi, preferatul Altheei, fragmentul din corn de cerb pe care-l descoperiseră pe când se plimbau în pădure, castronul cioplit din lemn, cu pietre ale dorinţelor, pe noptieră.

Până la urmă, masa de toaletă a fost cea care a ademenit-o în cameră, în copilărie fusese locul ei preferat din casă, locul în care începuse relaţia de dragoste cu parfumurile. Priboi, iasomie, paciuli, santal - o gamă vastă de arome ce se puteau îmbina în noi feluri, precum paleta unui artist,

numai că nazală. De când se ştia, Althea ţesuse poveşti despre straniile talente ale femeilor Moon, fiecare înzestrată cu propriul mod de a fi trebuincioasă lumii. Iar într-o zi, pe când stătea la această masă de toaletă, Lizzy îşi descoperise propria marcă de magie mută - glorioasa, misterioasa alchimie a parfumului.

Ştiuse instinctiv că parfumul era un leac în sine, capacităţile sale naturale puteau ridica moralul şi evoca emoţii, lucru extrem de eficient în recăpătarea sănătăţii. Reţinuse şi că - mulţumită darului ei neobişnuit - fiecare om avea propriul miros distinct, precum amprentele, un set de repere olfactive ce acţionau ca un soi de semnătură. Acea descoperire constituise în cele din urmă fundamentul întregii ei cariere.

Când împlinise paisprezece ani, îşi anunţase intenţia de a îmbutelia dragostea Altheei pentru pământ. Era o idee infantilă, imposibilă - să captezi emoţii ca pe licurici în borcan -, numai că Althea nu o descurajase, în pofida faptului că habar nu avea cu ce să înceapă. îşi urmase pur şi simplu nasul şi în cele din urmă optase pentru levănţică, fiindcă mirosea a ţărână şi pergamută, pentru că mirosea a raze de soare, iar împreună miroseau ca Althea. Câteva luni mai târziu, s-a ţinut de cuvânt, scoţând

la lumină o mireasmă simplă din două tonuri, pe care o numise Althea, după femeia care-i inspirase creaţia.

Găsise sticla într-unui dintre magazinele de mâna a doua din centru şi pusese bani deoparte două săptămâni ca să şi-o permită. Tot pe masa de toaletă era - pătrată, cu bază solidă şi dop lung şi conic. Fusese reumplută de multe ori de-a lungul anilor, însă acum era goală, cu excepţia reziduurilor maronii şi lipicioase de pe fund. Chiar şi aşa, a scos dopul, sperând să adulmece parfumul inconfundabil al bunicii, dar a fost dezamăgită să simtă numai mirosul dulceag al uleiurilor oxidate.

A cuprins-o un nou val de durere când a pus sticluţa la loc pe masa de toaletă, percepând fizic chinul absenţei Altheei, în vreme ce străbătea ungherul cu tavan scund ce servise ca debara, înainte ca Althea să-i pună rafturi şi scaun pentru citit. De-a lungul anilor, bunica ei achiziţionase multe lucruri preţuite, dar nici unul mai preţuit decât cărţile sale. Plăcerile ei vinovate le numea, perfect pentru a trece cu bine peste iernile friguroase din New England.

Şi mai era biblioteca: cu uşi de sticlă pe trei niveluri, care se încuiau cu cheiţe de alamă. Lizzy s-a aplecat să se uite pe geam. Jurnalele. Copil fiind,

era fascinată de ele sau cel puţin de ceea ce reprezentau. Toate acele femei Moon - necăsătorite -, care stăteau la foc seară de seară şi notau secrete menite doar celor ce apucau Făgaşul. Iar acum, ca şi Moon Girl Farm, îi aparţineau.

A găsit cheia acolo unde o ţinea mereu Althea, în sertarul mesei de toaletă. Când a deschis uşa, i-a venit un damf de piele şi hârtie veche şi, preţ de o clipă, şi-a ţinut răsuflarea, ca un copil pregătit să fie prins cu mâţa-n sac. Doar că nu mai avea cine s-o dojenească. Şi-a trecut degetul pe şirul de cotoare din piele rece, după care s-a lăsat în genunchi şi a scos primul jurnal.

Memoriile Sabinei. Femeia de la care a pornit totul.

Lizzy a dat paginile încet. Cerneala era ştearsă într-un maro tern, caligrafia fină şi delicată, greu de descifrat. Nu ajuta nici engleza amestecată cu franceza. Nu că trebuia să citească vreun pic. Ştia totul pe dinafară. Trădarea Sabinei de către bărbatul pe care-l iubea şi fuga ei pentru a evita persecuţia. Lupta pentru supravieţuire pe un tărâm străin, cu fiica sugară pe şold. Hotărârea ei ca nici o fată Moon să nu mai permită sclavia căsniciei, pentru a nu fi trădate şi a nu aduce sfârşitul neamului. Erau

lucruri ce ţineau de legenda familiei, povestită şi repovestită de-a lungul generaţiilor.

A băgat volumul la loc pe raft, trecând cu privirea peste celelalte. Atâtea femei Moon, fiecare cu o poveste de depănat. *Patrice*, prima fată Moon născută pe pământ american. *Renée*, singura fată Moon care a dat naştere unui fiu. Bietul de el nu trăise decât câteva ore, spre deosebire de sora lui geamănă, *Dorothée, care izbutise să trăiască sănătoasă. Toată viaţa lui Renée persistaseră vorbe pe seama morţii băiatului Sylvie, care scandalizase tot satul pentru că trăia făţiş şi fără jenă cu o femeie pe nume Rachel Conklin. Aurore, care şocase vecinii cu hoinăreala ei zilnică prin pădure, doar în pantofi şi nimic altceva pe ea. Honoré, care după patru fete născute moarte îi dăduse naştere în cele din urmă Altheei* la vârsta de patruzeci şi patru de ani. Şi, desigur, ultimul dintre toate, *Memoriile Altheei.*

Erau toate acolo. Lizzy s-a încruntat la ultimul volum, care nu era negru asemenea celorlalte, ci din piele de viţel, roşu de Burgundia, gofrat cu flori şi viţă-de-vie. Nu-l mai văzuse până atunci. Să fi lăsat oare Rhanna până la urmă un jurnal aici? I-ar fi stat în fire să rupă tradiţia şi să folosească o

copertă atât de viu colorată, ca ultim gest de sfidare.

Ce fel de lucruri să fi păstrat mama ei în memorie? Poate scuzele de rigoare pentru comportamentul ei nesăbuit şi alegerile proaste de-a lungul timpului? Lizzy avea dubii. Regretul nu-i stătea Rhannei în fire. Totuşi, era curioasă.

A scos volumul bizar de pe raft şi l-a aşezat în poală. Jurnalul era gros şi ciudat de noduros, prins cu o clamă micuţă de alamă. Lizzy a deschis-o şi pe aceasta, şi coperta, aşteptându-se să vadă caligrafia mamei ei, rotunjită, înclinată spre stânga. în schimb, a dat peste o bucată de hârtie cerată împăturită într-un pătrat şi prinsă între copertă şi prima pagină. I- a desfăcut pliul, mirată să descopere o rămurică de rozmarin presată cu grijă. A clipit uitându-se la ea, după care s-a uitat în josul paginii deschise şi la caligrafia îngrijită cu care începea - scrisul Altheei

.Rozmarin... pentru aduceri aminte

Draga mea dragă,

Trebuie să mă ierţi, dragă Lizzy, pentru secretul pe care l-am păstrat Am avut motivele mele să nu vreau să ştii că sunt bolnavă. Nu voiam să te întorci din pricina mea, doar dintr-un soi de datorie. Am făcut tare multe greşeli cu mama ta când eram tânără. Eram hotărâtă s-o silesc să meargă pe făgaşul meu şi nu al ei, când eu, dintre toţi, ar fi trebuit să ştiu mai bine de-atât. Nu am vrut să îţi pun pe umeri o asemenea povară. Am vrut să fii liberă să-ţi întinzi aripile - şi să zbori acasă doar dacă aici te aducea inima. Dacă citeşti asta, poate că asta s-a întâmplat

Ciclul meu se va încheia curând - ca toate Ciclurile -, dar mai este timp, aşa că am luat tocul în mână. în fond, asta facem noi, îi învăţăm pe alţii, ne întoarcem în trecut şi aducem de-acolo lucruri ce nu trebuie uitate. Nu trebuie să uităm nicicând cine suntem. Cât de departe am ajuns şi ce a trebuit să îndurăm, făcând hatârul acelora ce se tem de cele pe care nu le înţeleg.

Cunoşti povestea Sabinei, care a venit singură din Franţa, cu un copil în burtă, fugind de autorităţi Dar nu pentru vreo nelegiuire o voiau. Ci pentru credinţa şi Făgaşul ales de ea. Nu trecuse mult timp de la perioada Inchiziţiei şi mai erau unii - mulţi, de fapt - care ţineau cu dinţii de superstiţiile lor. Erau folositoare, vezi tu, reiterate când şi când, împotriva femeilor ce îndrăzneau să spună ce aveau de spus şi să ceară ce li se cuvenea.

Aşa s-a întâmplat cu Sabine. Iubitul ei era logodit cu alta. Când a aflat de copil a denunţat-o, acuzând-o de lucruri inimaginabile. Au emis un mandat de arestare. Nu ar fi pus-o pe rug. Astfel de lucruri nu se mai întâmplau la vremea aceea. Dar voiau s-o judece pentru impudoare, ori furtişag, ori cine ştie ce. Aşa că a fugit şi a luat-o de la capăt A învăţat să se descurce singură cu copilul Fără bărbat şi fără să-i pese ce credeau alţii, bizuindu-se pe ferma şi pe darurile ei pentru a-şi croi drum în lume. Şi a dat mai departe acele daruri - cunoştinţele despre ierburi şi leacuri - şişi-a găsit locul în lume ajutându-i pe alţii Astea suntem, Lizzy. Luptătoare. Mame. Tămăduitoare.

întotdeauna vor exista oameni care se tem, care vor scorni poveşti pentru a-şi masca frica Vor arăta cu degetul şi vor aduce acuzaţii Şi da, vor minţi Dar nu putem lăsa asta să schimbe cine suntem ori să stingă lumina din noi

Erai un copil aşa de deştept, aşa de inteligent şi de atent Nimic nu-ţi scăpa Şi nasul tău... Erai specială, cu un har pe care mama ta nu l-a avut vreodată - aşa cum, de fapt, nici eu nu l-am avut. Am ştiut de la început, iî vedeam strălucind în tine înainte să-ţi dai tu seama. Şi atunci când ai început să bănuieşti, te-ai împotrivit Voiai o viaţă ca a celorlalţi Să călăreşti ponei, să ai pom de Crăciun, să dormi peste noapte la prietenele tale. Nu te pot învinui pentru asta. Salem Creek nu-i cel mai bun loc să fii aparte. Şi nimic nu-i mai crunt pe lumea asta ca un copil ce descoperă că o fată nu se simte bine în pielea ei

Nu-mi închipui că au ajutat în vreun fel nici ştrengărise mamei tale, pusă mereu pe scandal dintr-un motiv sau altul sperând să atragă atenţia asupra ei Nici nu i-a păsat că şi asupra ta atrăgea atenţia. O atenţie pe care tu nu o doreai

Preferai să fii singură. Aveai cărţile, uleiurile şi parfumurile tale. Şi te prefăceai că-ţi erau de ajuns. însă nu era aşa şi-mi venea greu să văd asta. Erai aşa de frumoasă, dar te ascundeai mereu, încercând să devii invizibilă. Şi apoi., bietele fete.

A fost cumplit să ştiu că oamenii din sat m-au crezut capabilă de asemenea grozăvie. Crimă. De ce? Ce-aş fi avut de câştigat dacă luam vieţile a două fetiţe frumoase? Dar nu te poţi înţelege cu oamenii când le intră ceva în cap. Şuşotelile s- au înteţit ca focul şi asta a fost. Zi de zi te-am văzut îndepărtându-se mai mult, ştiind că nu aveam ce face. Şi apoi când a plecat mama ta, am văzut cât de tare îţi doreai să pleci şi tu, să fii departe de toate astea.

Nu te-am condamnat - şi niciodată nu o voi face - că ai plecat la şcoală. Ai devenit o femeie deosebită, aşa cum ştiam că se va întâmpla, ducând viaţa pe care ţi-ai croit-o singură. Sunt foarte mândră de tine pentru asta - că ţi-ai croit singură calea în lume.

Aici semeni cu Sabine. Ai voinţa şi forţa ei Eu nu eram aşa puternică în tinereţe. M-am supus şi am urmat calea deja bătută pentru mine, prea timidă să mă abat, să

găsesc un mod prin care să fiu şi ce voiam eu, şi ce voiau alţii de la mine. Pe vremea aceea, nu aveam spiritul tău, cu toate că uneori mi-aşfi dorit să-l fi avut. Multe se lămuresc atunci când te uiţi peste umăr. Nu am regrete, ori dacă am, sunt puţine şi se estompează în timp. Dar înţeleg acum că în viaţă există un număr infinit de făgaşe. Unele bine bătătorite, altele trebuie făurite. Dar pe nici unul să nu mergi cu vinovăţie sau sufletul mâhnit.

Motiv pentru care am scris un al doilea jurnal - o Carte a Aducerilor Aminte -, nu pentru posteritate, ci pentru tine, Lizzy a mea. Ca să nu uiţi cum stăteau lucrurile înainte să o ia totul razna - vremurile fericite pe care le-am trăit în copilăria ta, lecţiile pe care ţi le-am dat şi dragostea ta pentru pământ. Toate astea vor fi moştenirea ta. Aşadar, te rog să citeşti ultimele pagini, fără grabă, cum te-am învăţat să faci când erai mică şi avidă să le afli pe toate deodată. Absoarbe cuvintele puţin câte puţin şi ţine-le aproape. Apoi întoarce-te la jurnal când eşti pregătită. Ai încredere în mine, scumpă fată. Vei şti când a venit timpul.

A

-Capitolul 4

18 iulie

Lizzy a coborât uşurel de pe aripile somnului, îmbrăcată complet sub pledul moale şi uzat pe care pesemne îl trăsese peste ea în timpul nopţii. Nu se obosise să se schimbe şi nici să caute aşternuturi.

Pur şi simplu se ghemuise pe salteaua goală, cu jurnalul Altheei, şi se apucase de citit.

Cartea aducerilor aminte.

Chiar şi acum, după moarte, Althea încă îi dădea lecţii, amintindu-i cine era şi de unde venea. Numai că fusese un anume pasaj care-i atinsese o coardă sensibilă într-un fel neaşteptat. Atât de tare, că o luase de la capăt şi recitise de câteva ori.

Eu nu eram aşa puternică în tinereţe. Pe vremea aceea, nu aveam spiritul tău, cu toate că uneori mi-aşfi dorit să-l fi avut. M-am supus şi am urmat calea deja bătută pentru mine, prea timidă să mă abat, să găsesc un mod prin care să fiu şi ce voiam eu, şi ce voiau alţii de la mine.

Oare să fi fost în închipuirea ei acea nuanţă de regret? Un jind după ceva pierdut sau nefăcut? îi venea greu să şi-o imagineze pe Althea dorindu-şi ceva mai mult decât viaţa pe care o dusese. Păruse dintotdeauna să se afle acolo unde îi era locul, îndrăgostită de munca ei şi de câmpurile aurii întinse de la *Moon Girl Farm.* Cu toate acestea, acea „supunere” părea să facă aluzie la un soi de dezamăgire. Şi mai menţionase „suflet mâhnit”, deşi asta era mai uşor de explicat. Dacă nici a fi înfierat ca un criminal şi a pierde tot ce îţi era mai

drag pe lume nu îţi mâhnea sufletul, ce altceva o putea face, Lizzy nu ştia.

Jurnalul era pe noptieră. Lizzy a aşezat mâna pe copertă, întrebându- se ce mai avea de spus Althea. Aproape că o copleşise tentaţia de a continua să citească în urmă cu o seară, dar fusese îndemnată să „absoarbă cuvintele puţin câte puţin şi să le ţină aproape”. Iar pentru că
fusese ultimul lucru pe care i-l ceruse bunica ei, avea de gând să îl cinstească.
S-a dus la uşă şi a tras cu ochiul pe hol. Nici urmă de Ewie, însă a găsit o pereche de pantaloni moi de catifea verde, o bluză albă de bumbac şi o pereche de ciubote ponosite, cu şireturi. A zâmbit trecându-şi mâna peste ciubotele roase, straniu de bucuroasă să le vadă, ca pe nişte prieteni vechi lăsaţi în urmă, dar nu şi uitaţi. Trebuia să recunoască, avea să-i placă să umble câteva zile fără tocuri şi taior, ca la birou.
După un duş rapid, a coborât la parter. Ewie stătea la masă şi parcurgea în grabă *Chronicle* prin ochelarii de citit de un albastru aprins. A coborât colţul ziarului când a intrat Lizzy în bucătărie, măsurând-o rapid din cap până în picioare în noua ţinută.

- Mai bine, a spus monoton. Zici că aici îţi este locul.
- Mersi. Avem cumva cafea?
- Doar ceai, a spus Ewie, retrăgându-se în spatele ziarului. Şi o farfurie cu ouă în cuptor.

Lizzy nu a avut inima să-i mărturisească lui Ewie că în mod normal sărea peste micul dejun. Ori că nu funcţiona destul de bine fără cafeaua de dimineaţă. A scos farfuria din cuptor, uitându-se cu groază la moviliţa din omletă cu cartofi la cuptor. Era mai mult decât mânca într-o zi, darămite la micul dejun. Ewie i-a aruncat o uitătură ridicând din sprâncene.

- Nu mănânci ouă?
- Ba da, doar că de obicei nu iau micul dejun. Iar aici este *foarte* multă mâncare.
- Hmm... Ewie a măsurat-o încă o dată din priviri. Ţi-ar prinde bine nişte carne pe oase, dacă mă întrebi pe mine. La New York nu vă hrănesc?

Lizzy a ignorat remarca, alegând să schimbe subiectul în vreme ce se aşeza cu farfuria în faţă.

- Ewie, spune-mi povestea ta. Cum ai cunoscut-o pe bunica şi cum ai ajuns să locuieşti aici.

Ewie şi-a scos ochelarii de pe vârful nasului şi i-a aşezat pe masă.

- Datorită albinelor mele.
- Albine?

- Uită-te pe geam.

Lizzy şi-a lungit gâtul ca să se uite pe fereastra din spate. I-a luat câteva clipe, dar, în cele din urmă, a zărit trei cuburi de culori pastelate în stânga serei Altheei. Stupine parcă se numeau.

- Creşti albine?
- Nu le cresc. Doar am grijă de ele. Fac şi bijuterii. Mai mult brăţări.

Lizzy a încuviinţat, încercând să-şi imagineze ce ar presupune
îngrijirea albinelor, după care şi-a dat seama că Ewie nu-i răspunsese de fapt la întrebare.

- Care-i legătura între albine şi bunica mea?

Ewie şi-a împins scaunul de la masă, s-a dus la aragaz şi a pus de ceai.

- Sora mea, a răspuns, scoţând o cană din dulap. Acum nu mai ştiu de ce, dar era aici acum câţiva ani când a dat peste prăvălia bunicii tale. Când s-a întors acasă, numai despre asta vorbea, despre ce fel de lucruri făcea şi cât de special era totul - cât de specială era *ea.* Aşa că i-am scris că vreau să aduc din mierea mea la prăvălie şi a acceptat. Pe urmă, ne-am tot scris. S-a oprit, zâmbind melancolic. Ce-i mai plăceau scrisorile temeinice!

A zâmbit Şi Lizzy.

- Da, aşa-i.

Ewie s-a întins spre ceainicul care a început să şuiere. După ce a terminat de infuzat ceaiul, s-a dus cu două căni la masă şi a scos un borcănel de miere din buzunarul şorţului.

- Miere de la Moon Girl Farm, a spus mândră. Uite de-acolo, din spate.

Lizzy a primit borcanul, amestecând cu lingura în cană în timp ce Ewie
se aşeza la locul ei.

- îmi povesteai cum ai ajuns la fermă.
- Acum doi ani m-a invitat aici. A tăcut, ridicând din umeri, în vreme ce punea o lingură generoasă de miere în cana ei. Nu m-am mai întors *niciodată.*
- Unde să te întorci?
- La Baton Rouge.
- Dar accentul... nu este numai sudic. Mai e ceva.
- *Kreyol la Iwizyân*, a murmurat Ewie peste buza cănii. Creolă. Neamul mamei venea din Indiile de Vest.
- Mai ai rude acolo? Adică în Baton Rouge.

Ewie a clătinat din cap.

- Acum nu. Sora mea s-a recăsătorit. S-a mutat tocmai în Texas, dacă-ţi vine să crezi. Pe urmă mi-a murit soţul. N-am prea mai avut motive să rămân după aceea. S-a întunecat o clipă la faţă. Şi iată-mă,

cu albinele şi mărgelele mele, văzându-mi de ce mi-a mai rămas din viaţă. Tu? De ce ai venit?
Adevăratul motiv. Aseară ziceai că vrei să te ocupi de nişte chestii personale, dar sigur nu-i doar asta.
Lizzy s-a uitat la mâncarea de care nu prea se atinsese. Sperase să nu dezvăluie planurile încă o vreme, până pricepea mai bine logistica, dar în condiţiile date, nu părea drept. Ewie merita să ştie ce urma, ca să-şi facă planuri.
- Am venit să scot ferma pe piaţă, a spus încet. 0 s-o vând.
- M-am prins şi eu de asta.
- Ewie, nu-i vorba de bani. Nu am nici un motiv să o păstrez. Ştiu ce îşi dorea Althea, dar ce să fac cu o fermă?
- Ce-a făcut şi ea. Cultivi chestii. Creezi chestii. Ajuţi oameni.
- Am deja o slujbă - una pentru care am muncit enorm şi asta în New York.
Ewie şi-a împreunat mâinile pe masă, cu buzele ţuguiate, neştiind parcă ce să mai spună.
- Mi-a povestit bunică-ta despre tine, a spus în cele din urmă. Că erai cu totul specială. Mereu se lăuda cu tine - nu doar cu harurile tale, ci cu ceea ce erai şi ce deveniseşi prin propriile forţe. Ai avut un vis pe care l- ai urmat. Era mândră de tine

pentru asta, chiar dacă presupunea că trebuia s-o abandonezi. Ştia că aveai de lămurit nişte lucruri, dar nu şi-a pierdut credinţa că o vei face într-o zi. Şi că te vei întoarce.
Lizzy a lăsat cana pe masă, hotărâtă să lămurească lucrurile.
- Da, m-am întors, dar nu aşa cum crezi tu. Nu mă aşteaptă nimic aici.
Ewie a mormăit, sunet pe care Lizzy începea să-l identifice ca
scepticism.
- Ai bătut atâta drum numai ca să înfigi un panou în ţărână şi să o zbugheşti la New York?
Lizzy nu se omora după cuvântul „zbughit”, dar nu putea contesta premisa întrebării.
- Da. în mare parte.
- Ai pe cineva acolo?
- Dacă *am* pe cineva?
- Pe cineva, a repetat Ewie. Cineva care-ţi face supă când eşti bolnavă, care te ţine de mână când eşti tristă. Cineva care *înseamnă* ceva.
Lizzy se gândea să mintă, dar ştia că n-avea cum să nu se prindă Ewie.
- Nu. Nu are cine să-mi facă supă.
Dar apoi, asta era învoiala la care căzuse singură. Dacă nu avea pe cineva să-i facă supă, asta

însemna că nu avea cine să-i pună întrebări neplăcute despre familia ei sau să vrea de la ea lucruri pe care nu le putea oferi. Fără obligaţii. Fără ciondăneli. Fără să fie nevoie să-şi deschidă sufletul. Nu învăţase arta de a se deschide în faţa cuiva. în schimb, învăţase să se descurce singură şi se pricepea de minune la asta. Singură era în siguranţă.

- Am prea multă treabă pentru o relaţie acum, i-a spus sec lui Ewie.

Ewie i-a răspuns mormăind din nou, lucru care a iritat-o pe Lizzy.

- **Ştiu** că tu şi Althea aţi fost prietene, a zis, împingând farfuria. Dar unele lucruri nu le pricepi despre familia Moon. Nu suntem ca ceilalţi. Nu avem relaţii amoroase care duc la căsătorie, ca toată lumea.

- Nu zău?

- Ba zău. Nu mă aştept să înţelegi...

Ewie s-a ridicat, luând farfuria abandonată de Lizzy.

- **înţeleg mai mult decât crezi. Şi aud şi ce nu spui de fapt - că nu-i treaba mea.**

- Ba nu, a ripostat Lizzy. Nu asta spun. Spun că există lucruri pe care nu le ştii. Lucruri despre care nu vorbim.

Ewie a strâns tare din buze, înghiţind în sec, în loc să spună ce simţea.

- Cât ai de gând să stai?

Lizzy s-a mirat şi în acelaşi timp a fost uşurată că Ewie schimbase subiectul. Spusese deja prea multe despre fetele Moon.

- Nu ştiu încă. O săptămână, poate. Mă gândeam să mă duc la plimbare pe proprietate dimineaţa asta şi să-mi dau seama ce am de făcut înainte să vorbesc cu un agent imobiliar.

Ewie s-a încruntat în timp ce punea farfuria goală în chiuvetă.

- Era să uit. Vine un om mai încolo să se ocupe de seră. Este într-o stare groaznică, dar jură că o poate repara.
- Are rost? Să cheltuim bani pe reparaţii, când noii proprietari o vor dărâma probabil?
- Probabil că nu, dar bunica ta a făcut aranjamentul înainte să moară. Iubea sera aia.
- **Ştiu,** a spus Lizzy sobru, preferând să o lase baltă. Mersi pentru micul dejun. Mă întorc imediat.

Lizzy a ieşit pe uşa din spate şi s-a îndreptat spre seră, aceasta fiind un loc la fel de bun pentru începutul turului ca oricare altul. Evaluarea lui Ewie privind starea sa fusese cel mult generoasă. Multe dintre geamuri erau sparte, altele lipseau cu

desăvârşire. înăuntru, mesele erau în mare parte goale, pe ici-colo cu unelte ruginite aruncate la întâmplare laolaltă cu ulcele de lut goale. într-un colţ şedeau sparţi câţiva saci cu pământ de flori vărsat pe ţărâna solidă.

A luat-o apoi pe câmpurile cu lavandă sau ce mai rămăsese din ele. Hidcote, Grosso, Folgate, Lavance. Creşteau toate aici pe vremuri - mândria şi bucuria Altheei. Acum rămâneau doar nişte petice verzi amărâte, de tulpini crescute peste măsură şi fără floare, după atâtea ierni în care nu le îngrijise nimeni. I s-a strâns inima în faţa acestei privelişti. De ce nu pusese Althea mâna pe telefon să ceară ajutor?

întrebarea a dus repede la alta. *Ar fi venit*? Dacă Althea chiar ar fi pus mâna pe telefon, ar fi lăsat tot şi s-ar fi întors la fermă? Voia să creadă că da, însă tot se întreba. Adevărul era că nu-şi pusese nicicând problema, preferând să pretindă că Althea va dăinui, fiindcă orice altceva era pur şi simplu de neconceput.

A ajuns puţin mai târziu la livada cu meri, doar ca să constate că nici aceştia nu o duceau mult mai bine. în vreme ce pomii în sine nu păreau să fi avut de suferit, solul era ciuruit de roadele anului trecut, putrezind acolo unde căzuseră şi ademenind roiuri

de viespi lacome. Dincolo de ultimul pâlc de pomi se afla o şură mică de lemn, cu acoperişul din ţiglă lăsat şi înverzit de licheni. în vremurile bune, îl foloseau să ţină ciuberele şi prăjinile pentru localnicii care veneau în fiecare toamnă să-şi culeagă singuri merele - asta înainte să dispară fetele Gilman.

Culmea era că speculaţiile referitoare la rolul Altheei în dispariţie fuseseră iniţial o binefacere pentru afacere, ademenindu-i pe cei în căutare de ciudăţenii, dornici să cumpere un flacon cu ulei de lavandă, pentru ca în schimb să arunce un ochi la femeia bănuită de uciderea celor două adolescente. Preţ de aproape trei săptămâni, speculaţiile au luat proporţii şi banii au curs. Pentru cei care o cunoşteau pe Althea, localnici care ajunseseră să se încreadă în leacurile şi farmecele ei de-a lungul anilor, bârfa era ridicolă. însă până şi ei au început să se îndoiască atunci când au fost scoase din heleşteu trupurile umflate de apă ale lui Heather şi Darcy Gilman şi băgate în sacii negri cu fermoar. Peste noapte, avalanşa de muşterii s-a diluat enorm. Opt ani mai târziu, amintirile rămăseseră la fel de proaspete, rană care nu apucase încă să se cicatrizeze. Dar cum s-o facă dacă întrebările nu conteneau să supureze?

Lizzy s-a întors cu spatele la livadă, îndreptându-se spre pădure şi spre poteca pe care mergea Althea aproape zi de zi. Hotărâse să petreacă timp printre arbori în fiecare dimineaţă. Momentul de rugăciune îl numea, şi avea sens. Codrul îi fusese templu, sacru într-un fel în care nu putea fi nici un edificiu de piatră. Numai că nu avea să se mai plimbe pe aici, nu avea să mai caute ciuperci şi plante sălbatice, nu mai avea să se întoarcă de la plimbare cu o pană, ori cu un cuib de păsări, ori cu un fragment de corn descoperit pe drum.

Dintr-odată, printre copaci s-a iscat o briză caldă. Lizzy a ridicat nasul, surprinzând inconfundabilele arome de lavandă şi pergamută. Doar un iz, de felul celor care se imprimă pe eşarfe şi pulovere şi rămân mult după ce s-a dezbrăcat cel ce le-a purtat, numai că senzaţia era atât de palpabilă, încât părea o prezenţă reală şi, pentru o clipă, s-a aşteptat să se întoarcă şi să o vadă în spatele său pe bunica ei, cu o doniţă veche din lemn de salcie pe braţ.

Ar fi vrut ea, nu-i aşa? Să simtă prezenţa cuiva drag după ce acela nu mai este? Să creadă că este încă în apropiere şi veghează asupra celor dragi? Auzise de astfel de lucruri, ca toată lumea, dar le

pusese mereu pe seama jelaniei. Acum nu mai era aşa sigură. Ceea ce trăise adineauri - o certitudine fugară, dar pe care o simţea în străfundul ei, că nu era singură - nu putea fi uşor ignorat. Şi nici nu ştia dacă îşi dorea asta.

Lizzy a făcut un efort să-şi urnească picioarele, ştiind pe loc unde urma să se ducă - poate acolo unde intenţionase să meargă din prima clipă.

Lizzy a luat-o mai domol când a zărit heleşteul. Ultima oară când îl văzuse, pe malurile sale era plin de poliţişti în costume de neopren şi cu măşti de scafandru care se târau prin papură şi stuf. Dar înainte de asta - înainte de fetele Gilman şi sacii legistului -, mama ei venea aici să înoate în timpul verilor dogoritoare din New England. O dată chiar fusese invitată şi ea.

Era unul dintre acele rare momente - poate *unicul* - când o invitase Rhanna undeva şi, timp de câteva săptămâni, Lizzy fusese destul de naivă să creadă că s-ar putea schimba lucrurile între ele, că, în sfârşit, Rhanna era pregătită să-i *fie* mamă, în loc să lase treaba asta pe seama Altheei. Numai că aia fusese vara în care Rhanna încetase subit să mai înoate şi aşa a rămas. Câteva săptămâni mai târziu şi-a luat tălpăşiţa.

Nu că o luase prin surprindere. Ăsta era stilul Rhannei, să trăiască pe apucate. Nu prinsese vreodată rădăcini la Moon Girl Farm. Să rămână fusese doar cea mai uşoară cale - trei mese pe zi şi un acoperiş deasupra capului, plus libertatea de a veni şi de a pleca după pofta inimii. Se ferise de munca de zi cu zi la fermă, alegând în schimb să stea pe la colţuri de stradă şi să cânte balade folk pentru trecătorii care-i mai aruncau un ban în tocul ponosit de chitară sau să dea în cărţi la magazinul din centru, purtând o basma pe cap şi nişte cercei mari şi rotunzi. Nu-i aducea asta prea mulţi bani, dar putea să-şi ia băutură ieftină sau ce mai lua ea, iar Rhannei îi era suficient.

Lizzy a alungat amintirile şi s-a apropiat de mal. Solul era permeabil şi iarba, jilavă şi lunecoasă sub tălpile ghetelor, iar pentru o clipă şi-a zis că o să-şi piardă echilibrul şi o să ajungă drept în stuf. S-a înfipt bine în călcâie, nevoind să se mai apropie, cu braţele strânse bine în jurul corpului, în timp ce se uita dincolo de păpuriş la suprafaţa lucioasă a apei întunecate.

Nu fusese nicicând foarte adâncă. Doar suficient de adâncă.

Gândul a înfiorat-o odată cu amintirea subită. Păr ud, negru de mâl şi plin de buruieni slinoase, un

chip de nerecunoscut după săptămâni de stat în apă. Asta era acum căpătuiala fetelor Moon - fetele acelea şi ziua respectivă. Şi avea să rămână căpătuiala lor până la ultimul care trăia şi îşi amintea.

Să nu faci rău nimănui.

Ăsta le era crezul, şi încă unul pe care bunica ei îl lua foarte în serios. De-asta erau vegetariene, pentru că *Să nu faci rău nimănui* includea şi animalele. Cum s-o creadă cineva în stare să facă rău unor fete?

Lizzy a strâns din ochi, amintindu-şi momentul în care ştirile WKSN au întrerupt ultimul episod din *The Good Wife* ca să anunţe că dispăruseră două fete din sat şi că poliţia suspecta ceva necurat la mijloc. Nu avea nimeni cum să prezică cele ce aveau să urmeze. Cum se vor desfăşura evenimentele ce aveau să implice o femeie nevinovată, care a rămas fără prieteni, fără viaţă - şi, în cele din urmă, fără familie. Verdictul de vinovăţie fără proces.

Cum supravieţuise bunica ei astfel?

Mai rău - cum murise astfel? Ştiind că întotdeauna vor fi unii care vor alege să creadă bârfele şoptite pe la colţuri? în *Cartea aducerilor aminte,* Althea scrisese despre neamul Moon,

despre frica ei că acesta avea să-şi găsească sfârşitul curând. Oare chiar nu-şi dădea seama că *deja* se sfârşise? Că nu mai era nimic de salvat, că nu se putea rescrie povestea deja scrisă de Salem Creek?

Numai tu ai rămas, ultima şi cea mai iscusită dintre toate.

Cuvintele au revenit ca să nu-i dea pace lui Lizzy. O fi ea ultima, dar sigur nu era cea mai iscusită. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi grăbit aşa tare să scape de Moon Girl Farm. Ar fi rămas şi ar fi îndreptat lucrurile. Ar fi luptat pentru a demonstra că Althea fusese nevinovată. Să fie oare posibil aşa ceva?

Din câte ştia, poliţiştii nu izbutiseră să găsească nici un indiciu valabil, mulţumiţi în absenţa oricărei dovezi reale să lase opinia publică să decidă la tribunal. Iar publicul - sau în orice caz mare parte din el - se bucurase cam tare să dea o mână de ajutor. Că nu avusese loc un proces, o condamnare, o sentinţă, era irelevant. Oamenii ştiau ce ştiau şi cu asta, basta.

Dar, dacă era adevărat că va exista întotdeauna cineva care să îşi amintească ziua în care ieşiseră fetele

Gilman din apă, putea fi adevărat şi că cineva, undeva, îşi amintea ziua în care intraseră în ea. Poate cineva care ştia ceva de care nici măcar nu era conştient. Şi poate ăsta era un motiv suficient să încerce

.Capitolul 5

Andrew Greyson a păşit peste parapetul de piatră ce despărţea terenul familiei sale de cel al fetelor Moon, hotărât să se apuce în sfârşit să restaureze sera, aşa cum promisese cu aproape şase luni în urmă. Detesta ideea că Althea murise înainte ca el să se poată ţine de cuvânt, numai că fusese o iarnă interminabilă şi mai avea şi o grămadă de clienţi pentru care trebuia să termine diverse renovări. Crezuse că va mai avea timp - în fond, ea fusese mereu invincibilă -, numai că totul se întâmplase foarte repede spre final, ceea ce, din punctul lui de vedere, era o binecuvântare.

Şi totuşi, iată-l, cu trusa de unelte în mână. Pentru că trebuie să te ţii de promisiuni, mai ales de una făcută unei femei pe patul de moarte. Iar Althea nu era orice fel de femeie. Făcuse parte din viaţa lui de când se ştia, începând cu weekendurile petrecute la fermă, când îşi ajuta tatăl, căruia,

atunci când nu se ocupa de magazinul de bricolaj din oraş, îi plăcea să facă pe meşterul. Când s-a mutat Andrew înapoi din Chicago cu patru ani în urmă şi şi-a găsit tatăl cu o sănătate precară, i s-a părut firesc să preia rolul de meşter la Moon Girl Farm.

De-a lungul anilor, nu scăpaseră multe nepeticite sau nereparate. Cunoştea fiecare milimetru din acel loc: fiecare robinet care curgea, fiecare poartă care scârţâia, fiecare coş păcătos de fum, ca să nu mai vorbim de cuptorul care horcăia şi de instalaţia electrică defectuoasă.

în toţi aceşti ani, făcuse tot posibilul să ţină casa în picioare, numai că două sute de ani cu primăveri ploioase şi ierni cu zăpadă îşi lăsaseră inevitabil amprenta, ceea ce presupunea că erau necesare reparaţii pe termen lung, şi asta curând. Din păcate, costurile nu aveau să fie mici şi, cu toate că Althea nu o spusese făţiş, bănuia că nu prea rămăseseră bani.

în cele din urmă, avea să fie vândută, poate cu perspectiva îmbunătăţirilor, deşi, ca arhitect specializat în renovarea proprietăţilor istorice, ar fi sfătuit pe oricine să o radă din temelii şi să construiască de la zero. Şi totuşi, gândul nu-i dădea pace. Ceva legat de locul acesta - cu trecutul şi

secretele sale - îl prinsese în mreje încă din copilărie şi de- atunci nu-i mai dăduse drumul.

Mă rog, nu ceva - cineva.

Elzibeth Moon.

Lizzy.

De-a lungul timpului, şi ea făcuse parte din viaţa lui, cu toate că nu era ceva reciproc. Aproape douăzeci de ani mai târziu, parcă o vedea ieşind din pădure într-o ploaie de frunze tomnatice, cu părul negru în vânt, ca de pe altă lume şi atât de frumoasă, încât i se punea un mare nod în gât. Până la acel moment, fusese vag conştient de existenţa ei - fetiţa costelivă cu ochi cenuşii enormi care curăţa mere în bucătăria bunicii. Şi apoi, în acea zi din pădure, când şi-a dat seama că fetiţa slăbuţă devenise o femeie de o frumuseţe stranie şi surprinzătoare.

Ea încremenise la vederea lui, privindu-l ca un mânz speriat. în clipa în care li se întâlniseră privirile, parcă lovise un fulger rapid şi intens. Recunoaştere? Ostilitate? După tot acest timp, tot nu-şi dădea seama, întâlnirea nu durase mult - doar câteva bătăi de inimă -, însă, în acele momente tensionate, fără o vorbă sau un gest al capului, îl fermecase. După care începuse să se poarte de parcă era invizibil. La şcoală, în oraş, chiar şi la

fermă, făcea tot posibilul să nu dea peste el. Doar nu era vina ei, când el stătea şi se holba ca un viţel îndrăgostit lulea.

Abia când a plecat ea la şcoală şi el a urmat sfatul tatălui *să nu se mai învârtă în jurul ei ca un satelit*[1] *şi să-şi trăiască viaţa la maximum.* Aşa că îşi burduşise maşina şi plecase la facultate. Se descurcase bine, absolvise primul din an şi îl aştepta un post la una dintre cele mai prestigioase firme de arhitectură din Chicago. Numai că Oraşul Vânturilor îşi pierduse repede farmecul şi, când tatăl lui a recunoscut în sfârşit că avea cancer, era la mintea cocoşului că urma să se întoarcă în Salem Creek.

Presupusese că Lizzy avea să facă acelaşi lucru atunci când s-a îmbolnăvit Althea, dar se înşelase. înţelegea întru câtva. Ea nu se simţise niciodată în apele ei în Salem Creek, iar vânătoarea de vrăjitoare care se iscase atunci când dispăruseră fetele Gilman sigur nu fusese de bun augur. Nu-i scăpau crezurile pedante pe care le aveau uneori cei din micile oraşe în New England ori pagubele pe care le puteau provoca acele crezuri atunci când se întorceau împotriva unei întregi familii.

Ultima oară, auzise că era în New York, unde făcea parfumuri. Bravo ei, dacă era fericită.

Dumnezeu ştie că merita, după toate rahaturile pe care le îndurase.

Mergea absent, rătăcind prin amintiri, dar acum, pe măsură ce se apropia de locul în care se bifurca poteca în dreapta, a auzit nişte paşi. S- a oprit, întorcându-se spre sursa sunetului. S-a zăpăcit o clipă, cu gândul că exista posibilitatea să fi intrat într-o buclă temporală, anii să fi mers înapoi, azvârlindu-l în momentul acelei întâlniri întâmplătoare, de demult. Următorul gând a fost că îşi pierduse simţul realităţii. Abia când s-a întors cu faţa spre el şi-a dat seama că era într-adevăr acolo, fixându- 1 cu privirea, ca şi cum timpul stătuse în loc. Şi-a ţinut respiraţia când li s-au întâlnit privirile, ca lovit în plex. Şi mai era de mirare că lumea credea ce credea despre fetele Moon?

Joc de cuvinte între numele „Moon” (lună) şi expresia „moon over someone” (a visa la cineva

)Capitolul 6

Lizzy a înlemnit apropiindu-se de răscruce, speriată, presupunea ea, de o veveriţă care se strecura prin tufişuri. A tras cu ochiul printre arbori, întâi în stânga, apoi în dreapta, în vreme ce auzea sunetul din ce în ce mai aproape. Şi atunci l-a văzut -

Andrew Greyson - venind printre copaci, în blugi şi bocanci, cu o trusă de unelte roşie şi ponosită.

Şi-a ţinut respiraţia când li s-au întâlnit privirile şi a cuprins-o strania senzaţie de *déjà-vu.* Ce căuta aici? Acum? Din nou?

A aruncat un ochi la trusa de unelte din mâna lui dreaptă. Ewie spusese că va veni cineva să repare sera. Nu ar fi trebuit neapărat să se mire că acela se dovedea a fi Andrew Greyson. Fusese un soi de stâlp al fermei când erau mici, ba chiar şi la şcoală, apărea mereu în cele mai penibile momente, ca un atlet în armură strălucitoare, mereu gata s-o salveze, că voia ea sau nu.

Atunci când a pândit-o la întrunirea de deschidere a anului. Ea stătea singură, ca de obicei, când s-a lăsat lângă ea, rânjind prosteşte în timp ce-i întindea un pachet desfăcut de Twizzlers. Dintr-odată, toate privirile din sala de sport s-au oprit asupra lor. Cel puţin asta simţea la acel moment. îi venea să se ascundă sub banchetă. în schimb, spre deliciul colegilor lui de echipă, care şedeau două rânduri mai sus, o zbughise. Din păcate, asta nu-l descurajase. îşi tot făcea apariţia, ţinându-se după tatăl lui când venea să repare un robinet sau o bucată de gard, ivindu-se din neant ca să o ducă acasă cu maşina când s-au deschis cerurile într-o zi

şi a plouat cu grindină cât bobul de mazăre în tot oraşul. Şi pe urmă, în seara de la fântâna arteziană, când Rhanna, beată fiind, se dăduse în spectacol în faţa întregului oraş, apăruse din nou, ca să o salveze de cei care o bombardau cu întrebări. încă o lăsa mască. Fusese unul dintre cei mai sexy tipi din şcoală, elev de excepţie, căpitan al echipei de fotbal, clişeul bărbatului impresionant din campus. Nu-şi putea închipui ce voia de la cineva ca ea. Poate de milă o făcea. Sau de curiozitate. Fetele Moon stârneau în special curiozitatea.
Iar acum, iată-l încă o dată.
Era mai înalt decât îşi amintea şi cumva mai solid, însă foarte atrăgător, cu părul roşcovan tuns scurt şi faţa suplă şi bronzată. Ultima oară când vorbise Althea despre el, era în Chicago, unde proiecta case şmechere pentru corporatişti căptuşiţi. Dar asta înainte să moară tatăl lui. Atunci venise definitiv sau se întorsese ca şi ea, doar ca să încheie socotelile?
- Salut, a spus el băţos. Poate nu-ţi aminteşti de mine. Sunt...
- Andrew. Din vecini.
A încuviinţat, mutând trusa din mâna dreaptă în stânga.

- Nu **ştiam că te-ai întors. îmi pare rău pentru bunica ta. Ştiu că eraţi apropiate pe vremuri.**
Lizzy s-a înfiorat la sugestia că nu mai era cazul.
- încă mai eram.
- Da. Nu am vrut să...
- Mi-a scris că a murit tatăl tău. îmi pare rău. îmi aduc aminte că era om bun. Bun cu Althea.
- Da, era, şi mulţumesc. Tocmai mă duceam să lucrez la seră.
- Zicea Ewie că o să treci. Mă rog, nu tu, cineva.
S-a aşternut o linişte penibilă. Andrew a mutat din nou trusa în cealaltă mână şi a făcut un pas în faţă, ca şi cum avea de gând să o însoţească până acasă. Lizzy s-a întors cu spatele, pornind iute pe cărare. Avea de luat o decizie şi nu voia companie. Cel puţin nu pe a lui Andrew Greyson.
Acasă, a găsit-o pe Ewie şezând la masa din bucătărie, înconjurată de farfurioare pline cu tot soiul de mărgele colorate. încropea un colier, înşirând biluţe de sticlă albastră pe un şnur de piele. După o clipă, a ridicat privirea.
- Cum a fost plimbarea?
- Ziceai că vine cineva să repare sera. Nu ai menţionat că era vorba de Andrew Greyson.
Ewie a ridicat din umeri.

- Nu m-am gândit că-i important. S-a uitat la mărgelele înşirate, potrivind câteva înainte să ridice ochii. *Este* important?
- M-am mirat să-l văd. Nu ştiam că s-a întors.
- De aproape trei ani. S-a întors când a căzut tatăl lui la pat şi nu a mai plecat. Adevărul este că, după părerea mea, căuta un motiv.
- Ce motiv?
- Ştia unde-i este locul. La Chicago nu prea i-a priit. Spre deosebire de Salem Creek. Pur şi simplu. Cum a fost plimbarea?

Lizzy a clipit spre ea. Avea obiceiul ăsta de a schimba subiectul atât de brusc, încât nu ştiai dacă participaseşi efectiv la discuţie.

- Am ajuns la heleşteu până la urmă, a spus calm. M-a pus pe gânduri când l-am văzut după atâţia ani. Toate chestiile alea oribile pe care le spuneau oamenii, pe care le credeau... N-am cum să nu mă gândesc că poate de-asta s-a îmbolnăvit Althea. Poate pur şi simplu s-a... lăsat păgubaşă.

Ewie a lăsat din mână şiragul de mărgele şi i-a aruncat o privire peste ochelari.

- Bunică-ta nu s-a lăsat niciodată păgubaşă.
- Ewie, tu nu erai aici. Nu îţi poţi imagina cum era, cum se uita lumea la ea după ce le-au scos pe fetele alea din apă. Şi cel mai rău este că nu i-a

făcut nimic să se răzgândească. Cei care au crezut asta atunci încă o mai cred.

- Aşa o fi. Dar acum nu se mai poate face nimic. Odată ce-şi pun oamenii ceva în cap, nu prea mai ai ce face să se răzgândească. Cel puţin fără dovezi.

- Şi dacă *există* dovezi?

Ewie a săltat capul.

- Ce vrei să spui, micuţo?

Lizzy a ridicat din farfurioară o mărgică de un albastru intens precum marea, cu punctuleţe de pirită cu aur, lăsând-o să se rostogolească în podul palmei, până când s-a oprit. *Lapis lazuli, pentru dezvăluirea adevărurilor tăinuite.* A lăsat mărgică să cadă în farfurioară şi s-a uitat în ochii lui Ewie.

- Aseară m-ai întrebat de ce am venit şi am spus că m-am întors ca să mă ocup de obiectele personale ale Altheei, dar adevărul este că nu aveam de gând să vin deloc. După care am găsit un bilet de la Althea, pitit în jurnalul pe care mi l-ai trimis. Zicea că sunt cea mai iscusită dintre fetele Moon şi că sunt lucruri care trebuie puse la punct. Poate de-asta am venit - ca să pun lucrurile la punct.

- Să pui lucrurile la punct, a repetat Ewie gânditoare. Şi ce înseamnă asta?

Evident că Ewie a sărit drept la partea spinoasă a ecuaţiei.

- Nu ştiu exact. Dar trebuie să pot face ceva, să găsesc o cale de-a afla ce s-a întâmplat de fapt şi să demonstrez că Althea era nevinovată.

Ewie şi-a scos uşor ochelarii, încruntată.

- Aşa zici?

- Nu ştiu, dar merită încercat. Opt ani nu înseamnă aşa mult. Cineva în oraşul ăsta ştie ceva, poate ceva ce nici nu e conştient că ştie. Poate că nişte întrebări deşteaptă amintirile.

- Ar putea deştepta multe altele.

Lizzy s-a uitat urât la ea.

- Cum adică?

- Adică lama are două tăişuri. Vei dezgropa fetele alea în văzul tuturor. S-ar putea ca oamenii să nu vadă cu ochi buni treaba asta.

- Poate că nu, dar nu pot ocoli adevărul doar pentru că aş putea deranja pe cineva. Am făcut-o deja. Am băgat capul în pământ şi i-am lăsat pe toţi s-o hărţuiască pe bunica. Nu o mai fac.

Ewie a pufnit înăbuşit.

- Zicea bunică-ta că eşti cutezătoare. Nu minţea.

- Crezi că n-am dreptate?

- Nu, chiar nu. De fapt, ştiu că ai perfectă dreptate. Dar ce zici tu - să îţi bagi nasul, să pui

întrebări - s-ar putea să devină neplăcut, iar şansele de a afla adevărul sunt destul de scăzute.

- **Ştiu.** Dar **când o să plec de-aici, cel puţin o să pot spune că am încercat.**

Ewie şi-a reaşezat ochelarii pe vârful nasului şi a luat şiragul pe jumătate terminat.

- Ai habar de unde s-o apuci?

Lizzy a răsuflat îndelung, punându-şi problema cu adevărat pentru prima oară.

- Nu am ajuns până acolo, dar bănuiesc că-i foarte bine dacă mă duc întâi la secţia de poliţie. Trebuie să-mi dau seama unde s-a împotmolit poliţia şi cât de dispus este comandantul Summers să redeschidă investigaţia.

- El..., a mormăit Ewie.

- **Ştiu.** Puţin probabil să primesc ajutor de la el. Dar trebuie să încerc. Mă duc mâine, înainte să-mi pierd curajul.

- Bunică-ta ar fi mândră.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât. Cât de tare voia să creadă asta!

- Zici?

Ewie s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna.

- Să nu te îndoieşti vreodată.

Lizzy avea multe lucruri la care să chibzuiască în timp ce ieşea pe uşa vestibulului cu o foarfecă de

grădină în buzunar şi un coş pe braţ. Ewie avea dreptate. Lucrurile aveau s-o ia pe arătură când urmau să afle oamenii că se întorsese, hotărâtă să dezgroape morţii.

Salem Creek se fălise dintotdeauna cu reputaţia sa, mândru să fie supranumit de către revista *Yankee* „o veritabilă mostră de America" şi rămânând pe veci pe lista „Celor mai de seamă orăşele" în *New England Journal.* Numai că moartea celor două fete îi luase laurii. Nu-şi putea închipui o mare fericire pe localnici să li se aducă aminte de căderea bruscă din graţii a oraşului Salem Creek ori că vina fusese aruncată drept în pragul bunicii ei. Dar acum, ideea de a dovedi nevinovăţia Altheei prinsese rădăcini şi nu mai avea cum să renunţe. Nedreptăţile trebuiau îndreptate şi numai ea putea face asta.

Cum traversa curtea, l-a observat pe Andrew aşezat pe un genunchi în faţa serei, răscolind în trusa cu unelte. A săltat capul. Privirile li s-au întâlnit o fracţiune de secundă. Lizzy şi-a luat ochii, grăbind pasul în drum spre ceea ce mai rămăsese din grădina cu flori de câmp a Altheei. Zărise nişte flori printre buruieni şi s-a gândit că ar fi drăguţ să ducă în casă câteva.

Nu a găsit prea multe, insuficient pentru un adevărat aranjament, însă destul să ajungă în câteva borcănele pe pervazul din bucătărie. S-a uitat atent printre plantele năpădite şi a cules şopârliţă, pălăria-cucului, salvie sălbatică şi nalbă, pe care le-a aruncat în coş. I-ar fi plăcut nişte albăstrele - culoarea intensă ar fi scos la iveală un contrast frumos cu nuanţele de roz şi de fucsia -, numai că nu vedea pe nicăieri.

0 întrista să vadă tocmai grădina asta în paragină. Althea avusese dintotdeauna o anumită afinitate pentru florile sălbatice, poate pentru că ofereau multe fără să ceară mai nimic. Pentru cei care urmau Făgaşul - adesea numiţi păgâni de către neiniţiaţi -, fiecare lucru avea simţire şi îşi ştia pe deplin rolul în divinul ciclu al naşterii, creşterii, vieţii şi morţii. Cu gândul ăsta se mângâiase Althea, în ciclurile şi anotimpurile care alcătuiau anul, crezul că nimic nu se pierde şi nu e inutil, totul avea vremea şi scopul său, iar atunci când i se scurgea timpul şi scopul respectiv era atins, esenţa sa dăinuia şi căpăta un nou scop.

Tocmai de aceea alegeau fetele Moon să îşi împrăştie cenuşa pe propriul pământ, ca o parte din ele să dăinuie în ţărână. Lizzy nu reflectase prea mult asupra datinii, dar se consola să ştie că Althea

devenise parte trainică din pământul pe care călca. Totuşi, merita ceva mai bun decât un petic jalnic de pământ năpădit de buruieni. A aruncat un ochi în grădină. Nici nu-i lua mult, doar câteva ore şi o mână de unelte. 0 fi fost prostesc - ca şi reparaţiile pe care le făcea Andrew serei -, numai că într-un fel părea potrivit, o muncă din dragoste pentru femeia care o crescuse atunci când mama ei nu putea fi deranjată.

înainte să se răzgândească, Lizzy traversa deja câmpul spre hambar, unde Althea ţinea tot soiul de furci şi lopeţi. A glisat drugul din lăcaş şi a tras de uşă, care a cedat în cele din urmă, opintindu-se cu un scârţâit de rugină. A intrat, inhalând nălucile miilor de flori culese. Nu mai erau acum, stativele pentru uscat şi rastelele fiind goale, însă rămăseseră amintirile, plutind asemenea spiritelor în aerul uscat şi rece.

După câteva clipe, i s-au adaptat ochii la lumină şi a reuşit să distingă formele în întuneric. Uneltele pe care le căuta atârnau de uşă, însă le-a ignorat, îndreptându-se spre tejgheaua lungă de lemn de lângă peretele din fund, unde pe vremuri îşi prepara parfumurile.

Spaţiul de lucru era unul de amator, o adunătură prăfuită de accesorii şi echipament

improvizat, însă de cum l-a văzut, a devenit nostalgică. Adevărul era că ducea dorul acelor prime zile când învăţa din greşeli, când făcea cu entuziasm descoperiri noi şi complet neaşteptate. La Chenier nu avea parte de multe surprize. De fapt, arareori mai punea călca în laborator, petrecând mare parte din timp în conferinţe telefonice sau întâlniri, colaborând cu oameni care nu făceau distincţia între floral şi oriental.

Lizzy a alungat gândul. Avusese incredibil de mult noroc să îi atragă atenţia lui Jaqueline Chenier de cum terminase şcoala şi să pună mâna pe un post pentru care majoritatea o credeau prea tânără şi neexperimentată. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare - şi era. *Fără doar şi poate.* Dar ar fi minţit dacă ar fi zis că nu o apucase o anumită melancolie să se afle încă o dată în hambar.

Uneltele, şi-a reamintit sobru în timp ce se îndepărta de tejghea. Venise după unelte, nu să rătăcească în lumea amintirilor. A înşfăcat o furcă şi se întindea spre o săpăligă, când o umbră a întunecat ieşirea. S-a întors, speriată să-l vadă pe Andrew în uşă.

- N-ar trebui să fii aici.

S-a holbat la el, cu pulsul înteţit.

- E a doua oară azi când apari din senin.

- Nu am apărut din senin, nici atunci, nici acum. Şi aş aprecia dacă ai lăsa chestia aia din mână. îmi dai o stare de agitaţie.

Lizzy a coborât privirea la furca din mână, consternată s-o vadă îndreptată spre Andrew, de parcă se pregătea să-l împungă cu ea. A lăsat- o încetişor în jos, enervată că se speria aşa uşor.

- Ai nevoie de ceva?
- Da, am nevoie să ieşi de-acolo, te rog. E primejdios.

Lizzy a aruncat o privire iute prin hambar, nevăzând nimic câtuşi de puţin periculos.

- Cum adică e primejdios? N-are nimic.
- Păi, mai întâi, uşa asta stă să iasă din ţâţâni. Ai noroc că nu a venit peste tine când ai deschis-o. Iar acolo - a tăcut, arătând spre creasta acoperişului, printre şipcile căruia se strecura o rază de soare - furtuna din aprilie a smuls o parte din acoperiş şi a distrus grinzile. în plus, porumbarul şi scara stau să se prăbuşească. Şi nu de la furtună, s-au uscat şi au putrezit, cum se întâmplă în timp. Hambarele din New England sunt trainice, dar nu rezistă o veşnicie. De asemenea, vara trecută am avut o colonie de lilieci, care tind să se întoarcă.

Lizzy s-a uitat la el în timp ce se apropia uşor de uşă. Mirosea a chihlimbar şi a santal, a zile

răcoroase de toamnă cu o subtilă tentă de fum. Combinaţia a luat-o prin surprindere - nu flagrant, ci subtil masculină, gata să trezească amintiri pe care le prefera îngropate. Dintotdeauna avusese mirosul ăsta. Dintotdeauna.

Şi-a dat capul pe spate, observând pata de catran din părul lui, în timp ce îşi făcea loc pe lângă el.

- Nu mă sperie liliecii. De fapt, mi se par simpatici. însă trag linie la acoperişuri care stau să se prăbuşească.

Andrew a urmat-o afară, trăgând încet uşa după el.

- Este pe listă.
- Ce listă?
- Cu lucruri pe care i le-am promis bunicii tale că le fac. Am vrut să le rezolv înainte să... Şi-a întors privirea, cu umerii lăsaţi. N-am mai avut timp.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât şi a înghiţit în sec.

- Nici eu.
- Mare doamnă, bunica ta. Abia mă apucasem de lucru când a fost diagnosticat tata. Eram nou în firmă şi taman ce pusesem mâna pe un proiect mare, aşa că nu a suflat o vorbă. N-a zis nimic despre boală până la capăt. Dar bunica ta ştia - ori bănuia. I-a gătit, i-a ţinut casa curată, îl ducea cu maşina la doctor şi îi făcea un ceai special să-i astâmpere greaţa. Ţap căpos. N-am aflat până nu

au oprit medicii chimioterapia. însă Althea a stat mereu alături de el. îi sunt dator pentru asta.
Lizzy a încropit un zâmbet fugar dintr-un pic de mândrie şi un pic de durere.
- Nici mie nu mi-a zis Althea că era bolnavă. Am aflat numai după ce a murit.
- M**-am întrebat de ce nu ai venit la ea. îmi pare rău. Ştiu că-i greu.** M- **am înfuriat pe tata că nu mi-a spus, dar el chiar credea că era cel mai bine să nu-mi spună nimic. Bănuiesc că şi bunică-ta la fel.**
Lizzy se prefăcea că studiază uşa hambarului, dornică să schimbe subiectul.
- Eşti amabil că vrei să ajuţi, însă noii proprietari vor vrea probabil să vină cu propriile idei în privinţa reparaţiilor.
Andrew s-aîmbăţoşat.
- Ai vândut ferma?
- Nu încă, dar o s-o fac.
Părea să-şi fi relaxat puţin umerii, dar nu de tot.
- Mda. Apropo. Ar trebui să ştii câteva lucruri.
- Cum ar fi?
- Locul ăsta o să aibă nevoie de reparaţii înainte ca orice bancă să îşi pună problema să ofere credite, şi nu mă refer la o spoială şi câteva lalele la ferestre. Instalaţia electrică este puţin spus

defectuoasă şi nici cea de apă nu o duce mai bine. Boilerul atârnă de un fir de păr şi fiecare acoperiş de pe proprietatea asta trebuie înlocuit.
Lizzy stătea cu ochii în pământ, chibzuind la neplăcutele veşti. încă o complicaţie pe care nu o prevăzuse. **Şi** pe care nu şi-o permitea.
- Nu aveam habar că lucrurile stau aşa rău. Bănuiesc că numai ieftin nu o să fie. Nu prea mă scald în bani.
Andrew i-a zâmbit şui.
- Mi-e teamă că nu. Dar ştiu eu pe cineva. Prieten de familie. Stă în apropiere. Este dispus să muncească în schimbul mâncării şi al unei vorbe bune din când în când.
Lizzy şi-a îndreptat umerii.
- Mersi, dar nu aş putea primi. Una este să schimbi câteva geamuri, dar nu te pot lăsa să schimbi instalaţia electrică şi toate ţevile de apă.
- Mă cam pricep la renovări de case istorice. De ce nu m-ai lăsa să te ajut?
Lizzy a ridicat mâna, întrerupându-l.
- Nu. Mulţumesc. Văd eu. Poate găsesc pe cineva dispus să cumpere locul aşa cum este, cu banii jos. A ridicat bărbia, privindu-l drept în ochi. Nu vreau să par rea, dar de ce ţi-ai pierde timpul? Nici nu ne cunoaştem prea bine.

I-a surâs şi a ridicat uşor din umeri.

- Pentru că i-am promis bunicii tale şi vreau să mă ţin de cuvânt. îi sunt dator.
- Nu-i poţi fi dator. A murit.
- Atunci, se pare că ţie îţi sunt dator.

Lizzy s-a trezit că nu mai ştia ce să zică. S-a gândit fără să vrea la discuţia cu Luc pe care o avuseseră cu două zile în urmă şi la presupunerea lui superficială că atunci când va moşteni Chenier Fragrances Ltd., avea s-o moştenească şi pe ea, de parcă ea era un soi de podoabă sclipicioasă în caseta de bijuterii a mamei lui. Şi pe de altă parte, Andrew îi spunea că promisiunea făcută Altheei era o promisiune faţă de ea acum. Era greu să ignore contrastul.

- Promisiunile nu se moştenesc, a spus ea calm. Nu aşa merg lucrurile.

El a ridicat din umeri, zâmbind încă o dată.

- Promisiunea mea, regulile mele. O să bat uşa în cuie înainte să plec, doar ca să fiu sigur că nu se întâmplă nimic. Săptămâna viitoare o să primesc cherestea. Cum termin cu sera, mă apuc de porumbar.
- Tocmai ţi-am spus - nu am cu ce te plăti. Şi nu-ţi pot cere să munceşti gratis.

- Lizzy, bunica ta a fost o femeie aparte. Avea un suflet mare şi îl folosea ca să ajute oamenii. Nu toată lumea a priceput asta, iar spre sfârşit, chiar şi cei care o cunoşteau au uitat. Eu nu sunt printre aceia. Restaurez sera şi hambarul din acelaşi motiv pentru care te pregăteşti tu să te duci cu furca în grădina aia prăpădită. Nu o pot reînvia pe Althea, ori schimba felul în care au decurs lucrurile, dar *pot* face asta pentru ea - pot să mă ocup de lucrurile la care ţinea.

Lizzy a făcut un efort să nu-şi întoarcă privirea, zguduită de intensitatea bruscă din glasul lui. Ori poate bunătatea lui era cea care o punea în defensivă. Fusese alături de Althea la sfârşit, când ea ar fi trebuit să fi fost. Trebuia să aibă un cuvânt de spus în privinţa asta.

- Andrew, nu-i că nu-mi pasă. îmi pasă. Dar nu pot rămâne. Ştiu ce crezi. Ştiu şi ce crede Ewie. Dar am o slujbă - în New York. A clătinat din cap, detestând faptul că simţea nevoia să se apere. Althea *era* Moon Girl Farm. Eu nu sunt. De-asta vând. Pentru că ar trebui să aparţină cuiva care s-o iubească aşa cum a iubit-o ea.

Andrew s-a scărpinat cu articulaţiile degetelor pe barba tunsă scurt, ca şi cum îşi cântărea cu grijă următoarele cuvinte.

- Şi Rhanna? Ea n-o vrea?

Lizzy s-a îmbătoşat auzind numele mamei.

- Nu ştim nimic de ea de câţiva ani. Cred că pot spune cu certitudine că nu o interesează.

- îmi pare rău. N-am ştiut. Althea nu vorbea prea mult despre ea.

- Ultima oară era pe undeva prin California şi îşi câştiga pâinea cântând.

Şi Dumnezeu ştie cum altfel

Partea asta nu a spus-o cu glas tare. Nu era nevoie. Toată lumea din oraş ştia povestea Rhannei. Băutura şi drogurile. Uşa rotativă a aventurilor de o noapte. Frecventele conflicte cu poliţia. Iar Andrew le ştia pe toate astea mai bine ca oricine, doar le văzuse cu ochii lui. Lizzy a strâns mai tare furca în mână, străduindu-se să alunge amintirile. Care veneau oricum.

Mulţimea de la Lactobar într-o seară caniculară de vară. Familii cu copii. Puşti de la şcoală, care căutau un loc în care să petreacă vineri seara. Scandalul de la capătul cozii. Oamenii care s-au împrăştiat repede, asemenea unui banc de plevuşti, prin parcare şi după colţ.

îi urmase, pentru că asta faci când o ia lumea la fugă. După ce a cotit, a zărit maşina poliţiei în faţa primăriei, cu girofarul pâlpâind ameţitor. Un hohot

de râs. Fluierături admirative pe ici-colo. Un fior de groază când s- a dat mulţimea la o parte. Şi apoi Rhanna, dezbrăcată în chiloţi, până la genunchi în apa fântânii arteziene, zbierând cât o ţineau plămânii „Me and Bobby McGee”.

Unul dintre poliţişti şi-a azvârlit pantofii din picioare şi a intrat în apă după ea, alergând-o în cerc, până când s-a făcut roşu la faţă. Durase cincisprezece minute în cap, dar în cele din urmă a fost scoasă cu forţa din fântână, fumată bine şi cântând în continuare, în timp ce puneau pătura peste ea şi îi aplecau capul ca s-o bage în maşina poliţiei. Lizzy a simţit o mare uşurare când a văzut maşina alb cu negru plecând. Circul se terminase.

Doar că nu era tocmai aşa.

La şcoală era un băiat, un jucător de fotbal pe nume Brad sau Brett, care o observase în mulţime. Se întorsese spre ea şi o arătase cu degetul. *Hei, fata ei! Poate ea e următoarea! Ce ne cânţi, dulceaţă?* Iar au râs. Iar au arătat-o cu degetul. Voise să intre în pământ pe loc, să fugă, să moară. Numai că n-o ascultau picioarele. Iar atunci, din neant, a simţit o mână pe umăr, care a ghidat-o prin gloată, pe stradă, după colţ.

Şi-a smuls în sfârşit braţul şi s-a uitat urât la salvatorul ei - băiatul din vecini, al cărui tată făcea

tot soiul de treburi pentru bunica ei, tipul cu rânjetul şi cu Twizzler.

Voise să-i arate bunătate, s-o cruţe de alte umilinţe, dar chipul lui, vag luminat de felinarul de deasupra, arăta compătimire, iar pentru asta îl urâse. îi şi spusese, înainte să-l lase singur pe trotuar.

Fusese umilită de două ori în acea seară. Prima dată de o gloată de spectatori care făceau glume răutăcioase, a doua oară de cineva care încerca să-i arate bunătate. Straniu, mai tare a durut a doua, motiv pentru care, din acea zi, făcuse eforturi şi mai mari să îl evite. Doar crescuse în familia Moon, era pregătită să fie arătată cu degetul şi bârfită. Nu şi să i se arate bunătate. Şi iată-l, iar era bun şi o privea aşa cum o făcuse în seara aceea sub felinar, scoţând la iveală senzaţii pe care prefera să nu le trăiască.

- Trebuie să plec, a spus, ridicând furca pe umăr. Am treabă.

N-avea decât să creadă ce voia. De-a lungul anilor, învăţase cel puţin să nu-i pese ce credeau ceilalţi. Numai că atunci când s-a întors să plece, s-a întrebat fără să vrea ce-ar fi zis el dacă ar fi ştiut că

avea de gând să-i facă o vizită şefului poliţiei

.Capitolul 7

19 iulie

Lizzy conducea încet prin centrul oraşului, gândindu-se cum să-l abordeze mai bine pe comandantul Summers. Nu se schimbaseră prea multe de când plecase, nu că ar fi mirat-o. în oraşele mici din New England, progresul venea lent. Nu erau necesare centrele comerciale. Exact cum îşi doreau localnicii. Străzi adormite, mărginite de magazine mici de familie, ticsite de muşcate în vitrine, meniul zilei scris cu cretă pe tăbliţe negre şi boluri cu apă pe trotuar pentru căţei însetaţi. Mai mult farmec nu găseai în New England, chiar dacă pe alocuri tindea să dea în paragină.

Numai că progresul nu se poticnise întru totul. La colţ cu strada Elm se afla o nouă cafenea cu produse aduse direct de la fermă, iar acolo unde pe vremuri fusese curăţătoria se afla o librărie. Biblioteca se îmbogăţise cu o aripă nouă-nouţă, iar fostul salon de frumuseţe Cut&Dry fusese înlocuit de unul de tatuaje, pe nume Inky.

A cotit pe Third, unde cât vedeai cu ochii erau numai clădiri din cărămidă roşie ce găzduiau complexul de siguranţă publică din Salem Creek.

Evident, parcarea din faţa secţiei de poliţie era aproape goală. Dincolo de un rar caz de dublă omucidere, Salem Creek se bucura de o rată destul de scăzută a infracţionalităţii.

Sergentul de la recepţie a ridicat ochii când ea a deschis uşile de sticlă fumurie.

- Cu ce vă pot ajuta?
- Speram să vorbesc cu comandantul Summers.

Lizzy a aruncat un ochi la numele de pe ecuson. Sergentul Oberlin. Era slab băţ şi înota în uniforma neagră scrobită, iar obrajii îi erau ciuruiţi de cicatrice recente de acnee. Şi-a trecut limba peste dinţi, măsurând-o cu un aer comic de vanitate.

- Are de-a face cu chestiuni poliţieneşti, doamnă?
- Doar am venit la secţia de poliţie, nu-i aşa?

Sergentul s-a îmbujorat uşor.

- Da, doamnă.
- Bun. **Şi** da, este o chestiune poliţienească. Mă refer la o crimă. Mă rog, la două crime, de fapt.

Dintr-odată, Oberlin a făcut ochii cât cepele.

- Crime?

Lizzy a zâmbit prietenos, mulţumită că avea parte de întreaga lui atenţie.

- Este vorba despre un caz vechi - crimele Gilman.
- Puteţi să-mi spuneţi pe litere?

Cu greu s-a abţinut Lizzy să nu-şi dea ochii peste cap. înainte să răspundă, a apărut la recepţie un căpitan corpolent, cu părul de culoarea vatei de oţel.

- Mă ocup eu, Todd. Mă scuzaţi, domnişoară...
- Moon, a completat Lizzy. Elzibeth Moon.
- Da, desigur. Domnişoara Moon. Mi se pare mie sau v-am auzit întrebând de cazul Gilman?
- Aţi auzit bine. Am venit să vorbesc cu comandantul Summers despre investigaţie.
- ...Investigaţie?

Privirea nedumerită a căpitanului confirma ce Lizzy bănuia deja. Nu se desfăşura *nici o* investigaţie.

- **Şeful poliţiei este la birou?**

Sergentul şi-a dres glasul, încropind un zâmbet crispat.

- Mi-e teamă că şeful este ocupat acum, dar dacă doriţi să îmi împărtăşiţi natura solicitării, i-aş transmite bucuros.
- Nu este necesar, i-a răspuns Lizzy, ducându-se alene spre rândul de scaune din plastic de la perete şi aşezându-se. Aştept.

Era limpede că nu asta era reacţia aşteptată.

- Dar, domnişoară...?

- Moon, a repetat cu răceală. Sunt nepoata Altheei Moon şi aş aprecia dacă i-aţi spune şefului că am venit să vorbesc cu el imediat ce poate.
Căpitanul părea să presimtă înfrângerea. Lizzy l-a urmărit cum a dispărut pe aceeaşi uşă pe care intrase, întrebându-se când avea să revină cu o nouă scuză. în schimb, şi-a făcut apariţia Randall Summers.
Lizzy s-a crispat instinctiv. Era înalt şi lat, dar nu mai avea silueta atletică de pe vremuri. Era mai masiv, îi pocnea jacheta bleumarin pe piept şi îi atârna turul pantalonilor, compensând pentru începutul de burduhan. Iar părul lui avea o stranie nuanţă de blond, fără doar şi poate folosită direct din cutia de vopsea cumpărată de la farmacie. îi amintea de gazda decrepită a unei emisiuni TV.
- Domnişoară Moon, a spus el cu un zâmbet pătat de nicotină, în timp ce-i strângea mâna. Nu m-a anunţat nimeni că v-aţi întors.
A ridicat ochii la el fără să zâmbească.
- Ar fi trebuit să fiţi anunţat?
- Nu, voiam să spun că... după moartea bunicii dumneavoastră, ne cam aşteptam să reveniţi. Iar când nu s-a întâmplat, am presupus...
Nu a terminat, iar Lizzy se întreba la *cine* anume se referea şi ce anume presupuneau aceştia.

- M-am întors abia de două zile. Am venit pentru că vreau să ştiu în ce stadiu se află cazul Gilman.
Summers i-a aruncat un rânjet slinos. Duhnea a bomboane de mentă şi a vinul de seara trecută.
- Haideţi afară, bine? Am nevoie de o ţigară şi acum nu se mai poate fuma în interior.
Lizzy l-a urmat pe aleea din faţă. El a scos un pachet de Marlboro din buzunarul jachetei şi o brichetă masivă argintie, după care i-a întins pachetul.
- Nu. Mulţumesc. Nu fumez. Ancheta Gilman, a reluat ea după primul lui fum lung de ţigară. Cum stau lucrurile?
Summers părea uşor iritat când a scos fumul pe gură.
- Nu stau în nici un fel, domnişoară Moon. Nu există o asemenea anchetă.
- Dar nu aţi găsit criminalul.
El i-a aruncat o privire piezişă în timp ce trăgea iar din ţigară.
- Nu a fost nimeni acuzat, adevărat.
Aluzia lui Summers era de netăgăduit. în ce-l privea, *găsise* criminalul, doar că nu fusese capabil să construiască respectivul caz. Acum, că murise Althea, considera cazul încheiat.
- Aşadar, asta a fost? Nu mai căutaţi?

A mijit ochii la ea, cu obrajii mai rumeni decât cu o clipă în urmă.

- Au trecut opt ani de când au apărut fetele în heleşteul bunicii dumneavoastră, domnişoară Moon. Opt ani, un indiciu anonim, două păpuşi *voodoo* şi un flacon gol din prăvălia bunicii dumneavoastră într- unui din buzunarele uneia dintre fete. Ăsta este stadiul anchetei. Nu avem amprente, nici arma crimei. Doar două fete moarte şi heleşteul bunicii dumneavoastră. Unde anume mai sugeraţi să *căutăm?* Ori poate aveţi un glob de cristal să ni-l împrumutaţi.

Lizzy i-a susţinut privirea fără să clipească. în cazul în care voia să-i apese pe butoane, îşi pierdea timpul. Nu exista clişeu să nu-l fi auzit de-a lungul anilor - şi pe care să nu fi învăţat să-l ignore. Nici nu o surprindea atitudinea lui. Nu-şi mascase vreodată convingerea că Althea era vinovată, ori sentimentele faţă de fetele Moon în general. Prejudicii probabil alimentate de pedanta lui soţie, Miriam, care cânta la orga bisericii şi care şezuse în prima stranăla aşa-zisa veghe pentru Heather şi Darcy Gilman, azvârlind în stânga şi în dreapta vorbe precum *păgânism* şi *necredinţă* în faţa camerelor TV.

- îmi puteţi spune când aţi făcut investigaţii ultima oară? Când aţi vorbit cu cineva care îşi poate aminti despre momentul în care au dispărut fetele?
- A trecut... ceva vreme.
- Adică luni? Ani?

Summers a dat un bobârnac mucului de ţigară în parcare şi s-a îndreptat de spate.

-Suntem în Salem Creek, domnişoară Moon, nu la New York City. Suntem un oraş mic, nu avem mulţi poliţişti, cu atât mai puţin capital. Asta înseamnă că trebuie să alegem cu grijă felul în care alocăm resursele. Şi să mă scuzaţi că vorbesc pe şleau, am lucruri mai bune de făcut cu acele resurse decât să le risipesc pe un caz vechi de opt ani, la fel de mort ca fetele în sine.

Lizzy s-a uitat cu gura căscată la el, şocată de cruzime. în ce-l privea, fetele Gilman nu erau decât un număr de caz, ceva ce trebuia bifat pe o listă, o chestiune de resurse cheltuite. A tras aer în piept şi a numărat până la zece. Venise să-i ceară s-o călăuzească. Nu câştiga nimic dacă-şi pierdea cumpătul.

- Domnule comandant Summers, sunt sigură că este cumplit pentru dumneavoastră. Dar bani nu am. Şi, după cum bănuiţi, am şi eu motivele mele să aflu ce s-a întâmplat cu acele fete. Aş vrea să

cred că, în calitatea dumneavoastră de şef al poliţiei, aflarea adevărului este la fel de importantă ca şi pentru mine.

- Sigur că da. îmi iau foarte în serios datoriile faţă de această comunitate.

- în acest caz nu vă deranjează dacă mai pun şi eu nişte întrebări să văd ce îşi amintesc oamenii de-atunci?

- De fapt, mă deranjează. Deja fierbea la foc mic, emanând un iz de metal încins în timp ce se străduia să îşi tempereze furia. Oraşul ăsta a fost întors cu fundul în sus când au dispărut fetele. A fost ca la circ. Presa, care mişuna peste tot şi vorbea despre criminali în serie şi Dumnezeu ştie ce altceva. Abia după cinci ani s-a mai putut vinde o parcelă de pământ în oraşul ăsta. Şi nu vă prefaceţi că nu habar n-aveţi la ce mă refer, că amândoi ştim că nu-i aşa. 0 fi superstiţie, dar atunci când adulmecă lumea genul ăla de treabă, o iau toţi la fugă în direcţia opusă. A durat câţiva ani, dar lucrurile au revenit în sfârşit la normal aici şi nu am nevoie să vă băgaţi nasul şi să treziţi amintiri pe care oamenii preferă să le uite.

- Şi familia Gilman? Cum credeţi că se simt, ştiind că cel care le-a ucis fiicele este liber ca

pasărea cerului? Credeţi că dau doi bani pe valoarea proprietăţii lor?

- Vă asigur, domnişoară Moon, că dacă aş fi putut construi un caz împotriva criminalului, aş fi făcut-o cu ani în urmă. înţeleg miza dumneavoastră în toate astea, dar acum nu mai are rost, nu? Bunica dumneavoastră a murit, la fel şi fetele acelea. Şi nimic din ce aţi face dumneavoastră sau altcineva nu le-ar aduce înapoi. Câteodată justiţia îşi face singură treaba. Ce-ar fi să ne facem o favoare şi să lăsăm morţii în mormintele lor?

Lizzy mai avea foarte puţin să-i sară la gât. Se vedea treaba că Althea îi făcuse o mare favoare murind şi punând ordine în lucrurile neterminate. Iar pentru el poate că se terminase. Dar nu şi pentru ea.

- Aş vrea să vorbesc cu detectivul care s-a ocupat de caz.

Summers a suspinat, vădit sătul de discuţie.

- Aşa cum am mai spus, cazul s-a încheiat acum câţiva ani. în ce-l priveşte pe Roger Coleman, a părăsit departamentul tot acum câţiva ani. Cam ciudat... Coleman ăsta. Unii ar zice un agitator. Nu cred că mai ştie cineva ceva de el de când s-a mutat.

- Unde s-a mutat?

Summers a ridicat din umeri.

- Habar n-am. A încetat să mai fie problema mea în ziua în care şi-a predat insigna. Acum vă rog să mă scuzaţi, mă duc la dineul primarului Cavanaugh. Se pensionează după şaptesprezece ani şi aş vrea să îmi prezint omagiile.

Dădea să se îndrepte spre uşă când l-a oprit Lizzy. Puţine şanse, dar trebuia să întrebe.

- Presupun că nu m-aţi lăsa să văd dosarul cazului...
- Presupuneţi corect.

A dat apoi din cap, cu o politeţe distantă, şi s-a făcut nevăzut.

Până nu a urcat la volan, Lizzy nu şi-a dat seama că tremura. Summers o ajutase atât cât se aşteptase şi fusese încă pe atât de scârbos, însă nu plecase cu mâna goală. Avea un nume. Roger Coleman. Acum nu mai trebuia decât să-l găsească.

I-a sunat mobilul când ieşea din parcare. Luc. A apăsat pe butonul căştii să răspundă.

- Care-i treaba?
- Asta voiam să te întreb şi eu. Cum merge?
- Merge.
- Când te întorci?
- Abia am ajuns.

- Ştiu. Mă gândeam că arzi de nerăbdare să te cari de-acolo. A chicotit sec. Cu fantomele trecutului şi toate alea.

Lizzy a răsuflat. *Chiar că fantome.*

- Luc, a intervenit ceva. De fapt, două lucruri. S-ar putea ca vizita asta să dureze ceva mai mult decât mă aşteptam. Casa necesită reparaţii serioase. Din ce zice Andrew, o să am noroc dacă reuşesc s-o vând.
- Cine-i Andrew?
- Un vecin şi prieten al bunicii. Mai este şi arhitect. Mi-a înşiruit o listă de reparaţii cât un cearşaf. Nu prea ştiu cum o să mă descurc cu toate.
- Atunci n-o face. Dărâm-o şi cu asta, basta. O poţi vinde ca proprietate fără îmbunătăţiri. Plus că scad impozitele. Bam, ai rezolvat problema.

Am rezolvat problema? Una era să vândă casa, şi cu totul altceva s-o radă din temelii.

- Aici am crescut!
- Şi din câte îmi amintesc, abia aşteptai să pleci.

Usturătoare replică. Nu vorbele în sine, ci modul crud în care i le azvârlise.

- N-ai pic de sentimentalism în tine, aşa-i?
- Nici nu am pretins vreodată. Face parte din farmecul meu. Dar dacă tot am ajuns la sentimente,

nu cumva arhitectul Andrew este unul dintre lucrurile care au intervenit?
întrebarea a luat-o prin surprindere pe Lizzy.
- De ce ai întreba aşa ceva?
- Din curiozitate. A urmat o pauză lungă, s-au auzit sertare deschizându-se şi închizându-se, iar în cele din urmă, un soi de gând ulterior: Mi-e dor de tine.
- Nu-i adevărat.
- De unde *ştii?*
- Tocmai mi-ai spus că nu eşti defel sentimental.
Luc a cedat, schimbând subiectul.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Acest Andrew care este atât de săritor - vorbim de un amor de pe vremuri sau ce?
- Nu, deloc. Este doar o veche cunoştinţă. Face treabă pentru bunica.
- Bunica ta este moartă.
Lizzy s-a abţinut să nu ofteze.
- Este o poveste lungă şi chiar nu am chef de asta acum.
- Fie. Atât timp cât nu-mi acaparează noul director de creaţie. Ziceai ceva de alt lucru care a intervenit şi m-ai asigurat că nu este vorba despre Andrew. Deci care e?

Lizzy şi-a muşcat buza, pedepsindu-se că nu fusese mai grijulie. Ce era să zică? *încerc să o scot pe bunica nevinovată de crimă?*

- Nimic, a spus în cele din urmă. Chestii legale pe care trebuie să le rezolv. Bun, *nu-i taman minciună. Practic, o dublă crimă are de-a face cu treburile legale.* După cum spuneam, s-ar putea să dureze mai mult decât credeam.
- Adică zile? Săptămâni?
- Nu ştiu. Dar mi-au rămas zile libere şi o să trebuiască să le folosesc.

Luc nu a spus nimic o clipă. Lizzy îl auzea bătând constant cu stiloul în
birou, tic pe care-l avea când se enerva.

- Cred că ar trebui să vezi lucrurile în perspectivă, a spus în cele din urmă. Fă ce ai de făcut şi cară-te de-acolo. Promit că vei fi uşurată când se va termina, ca şi cum ai încheia un capitol pentru a începe unul nou.

Lizzy a strâns volanul în mâini de i s-au albit articulaţiile.

- Asta ai simţit tu când a murit mama ta? Uşurare?

S-a aşternut încă o dată tăcerea. S-a auzit din nou stiloul ţăcănind.

- Oamenii mor, iubito. Asta-i viaţa. N-ai de ce să te simţi vinovată că vinzi ceva ce îţi aparţine. Termină mai repede şi hai acasă.

Poate din pricina felului în care insista să-i zică „iubito”, după ce-i ceruse de sute de ori să nu o mai facă, ori a lipsei totale de empatie, Lizzy a simţit dintr-odată nevoia să închidă. Acum, înainte să spună ceva şi să regrete.

- Auzi, trebuie să închid. Conduc şi este nebunie în trafic.

-Lizzy...

Te sun când ştiu mai multe

.Lizzy încă fierbea în urma discuţiei cu Luc atunci când a intrat pe alee şi a observat o camionetă albă utilitară parcată lângă casă. Cuvintele ANDREW GREYSON - ARHITECT erau inscripţionate pe ambele portiere. **Şi**-a adus aminte că, din ce-i spusese, Andrew comandase cherestea pentru hambar. Probabil venise să o livreze. **Şi**-a ferit ochii când a

Capitolul 1

coborât din maşină, căutându-l cu privirea pe proprietate. în schimb, a zărit un bărbat în salopetă cenuşie uzată venind spre ea.

Era înalt şi mătăhălos, părându-i vag familiar. Lizzy şi-a bătut capul să îşi amintească numele său. Sau cel puţin un nume. Familia Hanley le fuseseră vecini pe vremuri, terenul lor mărginind Moon Girl Farm în nord. Nu că ar fi fost vreodată deosebit de prietenoşi. Mai ales bătrânul, care bea la greu şi rar era văzut în oraş.

Fuseseră doi băieţi - Hollis şi Dennis -, unul mai mare cu un an decât celălalt şi prieteni la cataramă. Nu-i cunoscuse niciodată suficient de bine cât să-i deosebească, dar dacă era să îşi dea cu presupusul, ar fi zis că Dennis era - fratele mai mare - cel care venea acum spre ea. Nu se prea schimbase de-a lungul anilor. Avea gâtul mai gros poate, însă părul tot de culoarea porumbului şi ochii de acelaşi bleu tulburător.

Lizzy i-a făcut politicos cu mâna în timp ce se apropia. Hanley a ignorat gestul trecând pe lângă ea şi lăsând în urmă un *sillage*[2] înţepător de cupru, sare şi apă stătută, precum fundul mâlos în timpul refluxului. Cum de nu-l mai simţea nimeni? A tras aer în piept superficial de câteva ori în timp ce-l urmărea cum aduna un braţ de cherestea, probabil pentru reparaţiile pe care voia să le facă Andrew hambarului.

S-a străduit să zâmbească atunci când el a săltat şase bucăţi de 5 x 10 pe umăr.

- Dacă îmi spui cât îţi datorez, îţi scriu un cec.

Hanley a fulgerat-o din priviri, ocolind-o încă o dată.

N-am trimis nici o factură. Mi s-a spus doar să las astea.Lizzy l-a urmărit cu privirea până la hambar, unde a aruncat lemnul peste mormanul existent din faţa uşii. Gâfâia până s-a întors. Ea aştepta un semn că a terminat. în schimb, a trântit hayonul, a urcat în camionetă şi a lăsat-o într-un nor de praf.
Lizzy s-a uitat după el până a dispărut de pe alee, neputându-se descotorosi de duhoarea lui. Ori de licărul aspru din ochii lui când o privise. Or fi apărut un salon de tatuat şi o nouă cafenea în centru, însă dispreţul lui Dennis Hanley îi dădea clar de înţeles că unele lucruri nu aveau să se schimbe vreodată în Salem Creek.
încă stătea încruntată când a zărit-o pe Ewie dând târcoale prin ce mai rămăsese din grădina de legume, în şorţul ei decolorat de creton. Grădina nu mai era ce fusese, însă rezistase mai bine decât ferma şi încă se puteau găsi suficient de multe fructe de pădure şi legume.
Ewie a aruncat un pumn de păstăi de mazăre în buzunarul şorţului şi a ridicat privirea, măsurând-o pe Lizzy cu ochii mijiţi.
- Zici că ţi s-au înecat corăbiile.
Lizzy s-a încruntat la ea.
-Ce mi s-a înecat?
- Aşa zicea tata. Adică eşti la pământ. Să înţeleg că nu a mers bine cu şeful poliţiei.
- Putem spune şi asta. Cazul a fost închis cu ani în urmă şi nu are de gând să-l redeschidă. De fapt, a spus: „câteodată justiţia îşi face singură treaba”.
Ewie s-a mohorât.
- **Şi ce i-ai zis?**
- Că am de gând să fac o mică anchetă.
- Fără îndoială că s-a bucurat.
- Nu, nu tocmai. Mi-a spus foarte clar că preferă s-o las baltă. Mi-a înşirat ceva despre valoarea proprietăţilor şi că aş alunga oamenii. Am cerut să vorbesc cu detectivul care s-a ocupat de investigaţie - Roger Coleman îl cheamă, dar se pare că s-a mutat. Din ce zice Summers, nu mai ştie nimeni nimic de el de când a demisionat din poliţie.
Ewie a mormăit, scoţându-şi mizeria de sub unghii.
- Se vede cât de multe ştie.
Lizzy a apucat-o de încheietura mâinii.
- Ce înseamnă asta?
- înseamnă că cineva ştie foarte bine unde s-a dus omul ăla şi întâmplător locuieşte alături.
Lizzy s-a uitat în direcţia degetului mare şi strâmb al lui Ewie.

- Andrew?
- Îhîîî... A trecut pe-aici acum câţiva ani să întrebe dacă bunica ta are vreo problemă de renovează el noua casă a detectivului. Cică nu voia să o facă dacă nu-i convenea ei. Şi vorbea serios. Dar o ştii pe Althea. A zis că omul ăla nu-şi făcea decât treaba şi că fusese foarte politicos în perioada aia.
- Deci a acceptat slujba?
- Din câte ştiu. Dar dacă vrei să afli sigur, bate-i la uşă şi întreabă.

Pe proprietatea familiei Greyson lucrurile se schimbaseră fără doar şi poate. Gardul viu deplorabil, care ameninţase cândva să înghită casa cu totul, fusese smuls şi înlocuit cu gherghine, iarbă-mare şi crini de un portocaliu intens.

Casa în sine se transforma şi ea. Pe o latură apăruse o anexă cu ferestre mari, horn de piatră şi o verandă panoramică ce urma să dea spre dealuri când era gata. Se vedea treaba că Andrew îşi lăsase amprenta peste tot după moartea tatălui său.

Lizzy a pornit pe alee spre uşă, mirată s-o găsească deschisă larg. De undeva dinăuntru răzbea ecoul ciocanului. A bătut, după care a strigat ca să acopere bocănitul constant.

- Hei! Andrew?

Zgomotul a încetat. Andrew a apărut câteva clipe mai târziu, vădit surprins s-o vadă în pragul uşii.

- Hei! A tăcut, ştergându-şi faţa cu mâneca, înainte să-şi scoată rumeguşul din păr. Care-i treaba?

Lizzy a şovăit în timp ce observa starea casei. Scosese mobila şi duşumeaua era acoperită cu folii de protecţie masive.

- Pot reveni dacă ai treabă.
- Să nu îndrăzneşti. Căutam o scuză să fac pauză. Intră.

Aerul avea un miros intens de lemn proaspăt tăiat şi de vapori de vopsea cu iz dulceag-cleios.

- Renovezi, a remarcat ea, intrând în cameră. Am observat grădinile din faţă. Sunt frumoase. Aş pune însă nişte îngrăşământ. O să scadă nevoia de apă şi nu mai cresc buruienile aşa mult.
- Vorbeşti ca bunică-ta. Apropo, mi-a lăsat totul în scris. De fapt, totul este conceptul ei. Sunt expert la pereţi şi cabluri, dar când vine vorba de chestiile din exterior, sunt pe dinafară. Vrei să-ţi arăt?

Lizzy l-a urmat în bucătărie, unde noul parchet era plin de rumeguş. Era mare şi deschisă, cu o insulă pentru gătit în centru şi ferestre mari ce dădeau spre noua verandă. Mobila era din oţel inoxidabil de ultimul

răcnet, iluminarea modernizată cu casete încastrate, dulapurile făcute din lemn negru cu nuanţe satinate.

- O să fie superb când o să termini, i-a spus, trecându-şi mâna admirativ peste uşile unuia dintre dulapuri. îmi place la nebunie lemnul ăsta.

- încă mai am de decis ce fel de granit o să folosesc. Ai chef să-ţi dai cu părerea? A luat trei mostre de pe frigider şi i le-a întins. Am selectat trei.

Lizzy s-a uitat în bucătărie şi din nou la mostre. După o clipă, a luat-o pe cea din mijloc - cea mai deschisă la culoare - şi a ridicat-o lângă uşile dulapului.

- Asta, a spus, şi i-a dat-o înapoi. Fundalul crem va lumina încăperea, pe când filoanele întunecate pun în armonie lemnul cu oţelul.

- S-a făcut, şefa. Dar să ştii că s-ar putea să te mai consult când vine timpul să aleg obiectele de uz casnic. Ah, apropo, ţi-a adus Dennis lemnul pentru hambar?

- Da. Cu toate că nu sunt foarte sigură că *era* Dennis. Nu am reuşit niciodată să-i deosebesc.

- Dap. Sigur era Dennis. Lucrează în tura de noapte la fabrica de ambalat carne, dar de câteva ori pe săptămână mă ajută cu livrările şi una-alta.

- Nu-i prea prietenos, nu?

Andrew a clătinat din cap.

- Mi-e teamă că nu, dar nu o iau personal. Este şi mai rău de când i-a murit fratele.

- A murit Hollis?

- Acum doi ani. Accident de maşină pe *Route 125*, nu mult după ce s-a întors din Afganistan. Bietul de el n-a apucat să se bucure un pic de viaţă. A fost dintotdeauna mai încet la minte, dar avea grijă Dennis de el. S-au înrolat amândoi şi au presupus că vor ajunge în acelaşi batalion, dar nu a fost aşa. I-a fost greu lui Hollis de capul lui. S-a întors o epavă. Cred că Dennis se simte răspunzător pentru felul în care au decurs lucrurile. Sunt destul de sigur că de-aia a primit să-l angajez, ca s-o ajute pe soţia lui Hollis.

- Aoleu... Era căsătorit?

- Da. S-a însurat cu Helen, mezina lui Bonnie Markham. Copilul nici nu împlinise un an când a murit el. 0 fetiţă pe nume Kayla. Acum cred că are trei ani.

Lizzy a clătinat din cap, afectată la gândul că o fetiţă trebuia să crească fără tată, iar o tânără soţie, fără soţ.

- Ce cumplit. Dar bine că are Dennis grijă de familia fratelui. Nu l-aş fi crezut genul, dar n-ar trebui să fiu tocmai eu cea care judecă. Am venit să-ţi cer o favoare.
- Bine, zi.
- Am fost la Randall Summers azi, în legătură cu cazul Gilman.
- Serios?

Privirea lui spunea totul.

- Ştiu. De ce aş răscoli din nou trecutul? Jur că n-am vrut. Dar acum, că am venit, nu pot decât să mă gândesc cât de cumplit trebuie să fi fost pentru Althea, ştiind că oamenii au crezut-o în stare de... Şi-a întors privirea, lăsând pe seama lui Andrew să priceapă. Mă gândeam că poate îmi spune ceva nou.

Andrew şi-a ţuguiat buzele gânditor.

- înţeleg că vrei să dovedeşti nevinovăţia Altheei. Mă mir doar că te-ai gândit că va vrea Summers să te ajute. N-a prea fost niciodată prietenul fetelor Moon.
- Poate, dar trebuia să încep de undeva. Şi ai dreptate. Nu vrea să mă ajute. N-a stat decât să-mi spună că îmi pierd timpul. Pe urmă a dat fuga la nu ştiu ce dineu cu primarul.
- Evident.
- De ce *evident?*
- Summers număra zilele până se pensiona sau murea Cavanaugh. Iar săptămâna trecută a devenit oficial. Primarul îşi face bagajele şi se mută în Carolina de Nord, la nepoţi. Oricum nu aveai prea multe şanse, dar acum, că se apropie alegerile, n-ai nici una să primeşti ajutor din partea celor influenţi din Salem Creek.
- Motiv pentru care vin cu favoarea de care ziceam. S-a îndepărtat, ducându-se să se uite pe geam. Am cerut să vorbesc cu detectivul care s-a ocupat de caz. Summers mi-a spus că şi-a dat demisia acum câţiva ani şi că s-a mutat. Mai şi pretinde că nu ştie nimeni unde s-a dus. Dar Ewie zice că s-ar putea să ştii tu.
- Roger.

Lizzy s-a întors dinspre fereastră, nădăjduind dintr-odată.

- Da! Ştii cum pot lua legătura cu el? 0 adresă sau un număr de telefon?

Andrew şi-a trecut mâna prin păr, cântărind vădit răspunsul.

- Am şi una, şi alta, deşi mă îndoiesc că o să fie încântat să ţi le dau. Acum este detectiv particular, lucrează pentru fratele lui în Dover.

L-aş putea suna însă, să-l întreb dacă are chef să vorbească cu tine. S-ar putea să nu fie cazul. Am impresia că amintirile pe care le are legate de secţia de poliţie din Salem Creek nu sunt deloc fericite.

- Sună-l. Te rog. Vreau numai să-i pun câteva întrebări, să văd dacă a mai apărut ceva nou. Probabil nu voi afla nimic, dar merită să am o discuţie.

S-a uitat atent la ea o clipă, cu capul înclinat într-o parte, de parcă încerca să desluşească o enigmă.

- Am o curiozitate. Mai devreme ziceai că nu ai vrut niciodată să sapi şi să scoţi ceva la iveală. Acum zici că vrei să muţi munţii din loc şi să întorci Salem Creek cu susul în jos. Asta da răsturnare de situaţie.
- **Ştiu. Şi** aş vrea să pot explica. Adevărul este că nu ştiu ce s-a întâmplat. Eram furioasă când am plecat. Atât de furioasă, că am jurat să nu mai pun piciorul vreodată în oraşul ăsta.
- **Şi totuşi, iată-te.**

A încuviinţat.

- Iată-mă.
- Este drum lung de la New York. Din mai multe puncte de vedere.

Lizzy a ridicat din umeri, ştiind că răspunsul ar suna ridicol în faţa cuiva ca Andrew. A oricui, de fapt.

- Mă simt în siguranţă la New York. **Ştiu** că poate sună ciudat, dar acolo este mai uşor să fii anonim, doar un chip între milioane, unde toată lumea are o poveste, dar nimeni nu are timp să pună întrebări. Sunt sigură că pentru tine nu are sens. Tu nu ai vrut niciodată să dispari, să fii pur şi simplu invizibil, dar eu da - şi încă mai vreau uneori.
- Ei bine, nu-ţi pot spune decât un lucru. Din clipa în care vei începe să pui întrebări legate de crimele alea, numai invizibilă nu vei fi.
- **Ştiu** asta. Dar câteodată trebuie să ieşi din vizuină, nu? Să fii de partea dreptăţii. Uneori nu pot să nu mă gândesc că poate dacă nu aş fi încercat atât de mult să fiu invizibilă când a început toată nebunia, lucrurile ar fi stat altfel. în schimb, m-am ascuns şi am lăsat totul la voia întâmplării.
- Lizzy, nu te poţi învinovăţi pentru ce s-a întâmplat. Vorbim de Salem Creek. Aici oamenii nu sunt ucişi, mor de plictiseală şi de bătrâneţe. Oraşul ăsta şi-a pierdut minţile când au apărut fetele moarte. Li s-a făcut frică, iar frica determină oamenii să facă nebunii, uneori lucruri ruşinoase. Ce s-a întâmplat cu Althea a fost ca un incendiu spontan. A mistuit întreg oraşul.
- Cu siguranţă a mistuit-o pe bunica.

- Şi pe tine.
- Da, a recunoscut Lizzy calm. Şi pe mine.
- Nu ţi-e teamă să-l reaprinzi?
- Ba da. Dar nu atât de teamă încât să plec de-aici ştiind că nici măcar nu am încercat să aflu adevărul. Althea o merită, chiar dacă am ajuns cu opt ani mai târziu.
- 0 să-l sun pe Roger dimineaţă. Nu-ţi garantez nimic, dar este un tip decent. Şi-a luat slujba în serios, dar el şi Summers se băteau cap în cap mereu. Nu s-a mirat nimeni când a demisionat şi s-a angajat ca detectiv la firma de avocatură a fratelui său. Poate te ajută, dar cum ziceam, habar n-am cum va reacţiona. Având în vedere trecutul cu Summers, s-ar putea să nu vrea să se bage.

Lizzy a încuviinţat. Prost să fii să te bagi în asemenea mocirlă.

- Mulţumesc. Orice ar zice, apreciez ajutorul tău. Aştept veşti.

Dâră de parfum aplicat direct pe piele *21 iulie*

Lizzy a simţit un gol în stomac când a virat Andrew pe drumul Dover Point. Roger Coleman consimţise să discute cu ea, dar cu două condiţii: Andrew să fie prezent la discuţie şi în nici un caz să nu se aştepte nimeni ca el să interacţioneze cu Randall Summers. Se părea că Andrew avusese dreptate în privinţa frecuşului dintre detectiv şi fostul său şef.

Nu era sigură ce reacţie va avea la revederea detectivului. Nu se omora după ideea de a sta faţă în faţă cu cel care le bătuse la uşă cu un mandat de percheziţie în buzunar. Dar acum era prea târziu să dea înapoi. Intrau pe aleea îngustă, mărginită de pini înalţi şi aplecaţi de vânt.

Terenul era lunguieţ şi umbros, o parcelă triunghiulară cuibărită la malul oraşului portuar Little Bay. Casa era micuţă, pe un singur nivel, din ardezie albastru-petrol şi cu obloane albe impecabile. în curtea laterală se afla o bărcuţă cu pânze, probabil în reparaţii.

Lizzy şi-a lăsat poşeta pe scaun şi a coborât din maşină. Nu era pregătită în clipa în care Roger Coleman s-a ridicat brusc de pe lada de lapte pe care şezuse lângă carenă. Şi-a luat inima în dinţi văzându-l că se apropie. îşi amintea că era înalt, politicos, dar impunător, brunet şi tuns periuţă, cu maxilarul îngust şi proeminent. Nu se schimbase prea mult în ultimii ani. Era încă înalt, cu trăsături pronunţate, şi încă uşor impunător, în ciuda faptului că îi încărunţea părul şi în locul uniformei scrobite purta blugi largi şi un tricou găurit.

Andrew era numai un zâmbet când i-a întins mâna.

- Văd că tot la vechitura asta de cocă lucrezi.

Roger a rânjit strângându-i mâna lui Andrew.

Curând îi pun pânzele. Cu puţin noroc, o bag în apă înainte de reflux. Şi-a umflat pieptul mândru, arătând cu degetul mare peste umăr. Ba am şi botezat-o

.Era o barcă micuţă, nu mai mare de nouă metri, cu un singur catarg şi cocă de un albastru decolorat. Lizzy a mijit ochii să distingă literele de la pupa. SLEUTH[3] JOHN B. Era un joc de cuvinte legat de un vechi cântec al trupei Beach Boys şi se potrivea profesiei lui, cu toate că îi venea greu să şi—1 imagineze pe Coleman, cu înălţimea lui considerabilă, în stare să se plieze în cabina care nu putea fi decât foarte mică.

Lizzy şi-a îndreptat din nou privirea spre Coleman. A lăsat ochii în pământ când a prezentat-o Andrew, neputând înfiripa un zâmbet când a întins mâna. A prins un iz de pantofi lustruiţi şi de bumbac proaspăt călcat, aşa cum îi vine bine unui detectiv pedant. Dar mai era ceva, o vagă urmă de frunze umede, care nu avea nici o legătură cu tot restul. Era un miros obscur şi subtil, unul pe care-l asociase mereu cu durerea sau cu tristeţea, dar când a făcut efortul de a-l privi în ochi, nu a remarcat nimic din toate astea. Poate i se stricase radarul.

- Mulţumesc că aţi fost de acord să mă primiţi, domnule detectiv.

Coleman a cercetat-o cu ochii care nu-i erau nici argintii, nici verzi, ci
de o nuanţă intermediară. Lizzy îşi amintea acei ochi: ageri şi tulburător de stăruitori, deloc grăbiţi să treacă mai departe cu privirea până nu evaluau totul temeinic.

- Roger, a corectat-o monoton. Doar Roger.

I-a invitat înăuntru şi le-a turnat câte un pahar de ceai cu gheaţă, după care i-a arătat repede lui Lizzy casa şi îndeosebi renovările făcute de Andrew cu doi ani în urmă. Peretele dărâmat între sufragerie şi bucătărie, fereastra de servire între bucătărie şi verandă, luminatoarele din sufragerie.

După ce au terminat cu amabilităţile, au ieşit pe verandă. în spatele casei, golful leneş se lăfăia în soarele amiezii, scânteind ca argintul şi tot aproape în plin flux. Lizzy şi-a înclinat faţa în sus, recunoscătoare brizei care venea dinspre apă.

- Carevasăzică, a spus Roger după ce s-au aşezat pe scaune. Mi-a spus Andrew că aveţi o misiune.

Lizzy i-a aruncat o privire lui Andrew, care amesteca gheaţa în pahar şi se uita spre apă. Aranjase întâlnirea şi consimţise să o însoţească, însă de-acum trebuia să se descurce singură.

- Da, cred că aşa se cheamă. A tăcut, neştiind cu ce să înceapă. Bunica nu le-a făcut rău acelor fete, a spus în cele din urmă. Cineva a făcut-o însă, iar dacă există o cale să aflu cine, vreau să încerc.

A privit-o din nou intens cu acei ochi verzi-cenuşii.

- Sunteţi conştientă că sunt şanse mici să descoperiţi ceva nou - că tot ce veţi face probabil va fi să le reamintiţi tuturor ceea ce gândeau şi de ce gândeau aşa?
-Da.
- Şi tot vreţi s-o faceţi?
-Da.
- Chiar dacă veţi afla ceva ce nu vreţi să ştiţi?
Ştia ce o întreba de fapt. în mintea lui, exista o şansă ca, în căutarea adevărului, să descopere de fapt dovezi care mai degrabă o implicau decât o exonerau pe Althea. Dar el nu ştia ce ştia ea, şi anume că Althea era incapabilă de a face rău oricui, darămite unor fetiţe.
- Nu va fi cazul.
El a încuviinţat detaşat, dornic deocamdată să o creadă pe cuvânt.
- Ei bine atunci, ce vreţi să ştiţi?
- De ce aţi demisionat din poliţie?
Roger s-a uitat la ea clipind, vădit surprins de întrebare.
- Pentru că venise timpul.
Un răspuns evaziv, un mod politicos de a-i spune că nu era treaba ei. Dar dacă era să aibă încredere în el, trebuia să ştie povestea şi să înţeleagă ce-l determinase să renunţe la ceea ce fusese, fără îndoială, cel mai important caz din cariera lui.
- Prin urmare, v-aţi pensionat?
- Oficial? Nu.
A mijit ochii spre apă, unde o bărcuţă roşu cu alb se legăna leneş în ancoră.
- Mi-am dat demisia. Pentru că nu mai puteam da randament.
- Nu ştiu ce înseamnă asta.
- înseamnă că eu şi comandantul Summers aveam viziuni diferite despre responsabilitatea poliţiei faţă de public. El voia să se descotorosească de cazul Gilman, iar eu voiam să sap până scoteam totul la iveală.
Tonul prozaic al lui Coleman a luat-o prin surprindere.
- Nu credeţi că voia să-l rezolve?
- Poate la început. Când primea toată atenţia în presă. Un bărbat important căruia îi apare numele în ziare, mereu dispus să dea interviuri. Pe urmă, reportajele n-au mai fost deloc plăcute şi a pus frână. A început să scurteze programul de lucru, să nu ne mai asigure resursele, nu voia să semneze hârtii ca să trimitem chestii la laboratorul naţional, că nu erau prevăzute în buget. Iar presa nu avea acces. Toate declaraţiile trebuiau să treacă pe la el. Era ciudat. A fost dintotdeauna cam despotic, dar de data asta era cu totul altceva.

- Adică?
- Era ca şi cum se petrecea ceva ce noi, restul, nu ştiam.
- L-aţi înfruntat?
- Nu-l *înfruntă* nimeni pe Randall Summers. Dar mi-am exprimat îngrijorarea.
- Şi ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

- Am cumpărat o barcă cu pânze şi m-am dus să lucrez pentru fratele meu.

-Ah... da.

- Nu mă înţelege greşit. îmi place ce fac acum. Este util. însă munca poliţienească îmi era în sânge. Ştiu că sună răsuflat, de parcă aş fi vreun cercetaş, dar aşa am simţit mereu faţă de slujbă. Cred că asta simţim majoritatea. Suntem mândri de ceea ce facem. Deoarece considerăm că într-adevăr contează. A tăcut, uitându-se din nou spre golf, la o bărcuţă cu motor în care se zbenguiau un tată cu fiul său. I-a pierit zâmbetul după ce şi-a întors privirea. Unii dintre noi ne dăm viaţa în slujba asta. Slujba nu este la fel de binevoitoare cu noi.

Lizzy s-a uitat spre interiorul casei. Nu observase până acum, dar nu vedea nici urmă de femeie înjur, nici verighetă pe degetul lui. Era singur? Divorţat? îşi amintea izul de frunze umede pe care îl adulmecase mai devreme şi s-a trezit întrebându-se dacă Roger Coleman renunţase la ceva - sau la cineva - pentru slujbă şi dacă meritase alegerea făcută.

Andrew amesteca leneş în ceai, iar cuburile de gheaţă se ciocneau ritmic de sticlă. A aşezat paharul şi s-a aplecat cu coatele pe genunchi.

- Am încălca regulile dacă am discuta stadiul în care se afla cazul când ai plecat? Nu vrea nici unul dintre noi să îţi încâlci principiile, dar Lizzy are şi ea simţul datoriei. Ar vrea să ştie că a făcut tot ce a putut ca să dovedească nevinovăţia bunicii ei. Şi întâi s-a dus la Summers, dar nu a ajutat prea mult.

Roger a încuviinţat sobru.

- Aş vrea să spun că mă surprinde, dar nu este cazul. Omul ăsta nu dădea doi bani pe siguranţa publică. Postul de şef al poliţiei îl vede ca pe o treabă temporară, o trambulină spre lucruri măreţe.

Andrew a surprins privirea lui Lizzy, spunându-i parcă „ţi-am zis eu”.

- Primarul Cavanaugh tocmai şi-a anunţat pensionarea.

Buzele lui Roger s-au subţiat.

- Caz în care puteţi face pariu că în această clipă ies din tiparniţă panourile publicitare cu VOTAŢI SUMMERS. Nu că ar fi fost cine ştie ce secret. Ştiam cu toţii că aspira să ajungă primar sau mai sus. îl

vedeam lucrând la asta, mulgând cazurile importante pentru a-şi vedea numele în ziare. Nu-i păsa decât de circ. Mai puţin în cazul în care dădea el prost. Atunci nu voia să fie implicat.

Andrew s-a încruntat.

- Crezi că îl stigmatizau crimele Gilman?

Roger a răsuflat îndelung.

- Crimele Gilman erau ca un stigmat. Oamenii din Salem Creek nu sunt obişnuiţi să vadă genul ăsta de lucruri la ştirile locale. Aşa că, atunci când se întâmplă, nu durează mult până arată cu degetul. Şi degetul nu era îndreptat doar spre Summers. Şi Cavanaugh era asaltat, iar alegerile erau aproape. Era în interesul tuturor să se descotorosească de caz.

- Nu al tuturor, a ripostat Lizzy. Dar a obţinut ce a vrut. Nu a existat nici o soluţionare. Nici un arest. Nici un proces. Nimic.

Roger s-a uitat la ea peste degetele împreunate ca o turlă.

- Trebuie să aveţi în vedere dovezile de care dispuneam. Sau mai degrabă de care nu dispuneam. Aveam cadavrele şi un pont anonim, dar nimic care s-o lege pe bunica dumneavoastră direct de crime. Nici motiv. Nici armă. Nici teste ştiinţifice concrete, de nici un fel. Să zicem că mergem mai departe şi facem o arestare ca să temperăm furtuna. Pe urmă mergem la tribunal. Doar că nu putem construi cazul şi bunica ta este declarată nevinovată. Ultimul lucru de care are nevoie Cavanaugh în timp ce face campanie pentru voturi este ca oamenii să-şi amintească faptul că două fete au murit în timpul mandatului lui şi că şeful poliţiei lasă un criminal liber. A tăcut, ridicând din umeri mai hotărât. Uneori, când nu poţi construi un caz, este mai bine să nu faci nimic decât să dai cu băţul în cuibul de viespi. Strategia a funcţionat. Este încă pe poziţii.

Andrew s-a îndreptat de spate, cumpănind parcă vorbele grele ale lui Roger.

- Oare Cavanaugh i-a cerut lui Summers să frâneze investigaţia, ce crezi?

- Nu, a răspuns monoton Roger. Cred că i-a spus să o îngroape cu totul. Probabil că Summers nu a fost încântat la început. 0 condamnare l-ar fi făcut erou, campion al forţelor de lege şi ordine. Dar când şi-a dat seama că era improbabil să obţină o condamnare, a schimbat imediat macazul. Bănuiesc că era vorba şi de „o mână spală pe alta”. Cavanaugh voia să dispară povestea ca să câştige alegerile, iar Summers voia ajutor când venea în sfârşit timpul ca primarul să-şi vadă de drum.

Lizzy se uita uluită la el.

- Păi, şi a abandonat pur şi simplu investigarea unei crime?
- Mai degrabă a lăsat-o să moară în faşă, dar tot aia e. Pretindea că are de-a face cu bugetul, dar nu l-am crezut nici unul. Avem şi noi un caz important şi, dintr-odată, băieţii mei nu primesc ore suplimentare de care au nevoie să meargă pe teren, nu primesc aprobare pentru laboratoare, care ne-ar putea ajuta să stabilim de când stăteau fetele în apă ori dacă fusese vreuna dintre ele otrăvită. La analizele toxicologice nu am găsit decât alcool, dar nu este neobişnuit dacă trece semnificativ de mult timp înainte să fie prelevate mostrele. Fermentarea alterează totul. Mai pui şi două săptămâni sub apă şi nu mai înţelegi nimic.
- Şi părinţii? a întrebat Lizzy, dornică să schimbe subiectul. Nu au cerut răspunsuri?
- Ba da, cel puţin Fred Gilman. Dar Summers a izbutit să-l convingă că ancheta s-a poticnit şi asta a fost. Nu că Gilman s-a răzgândit vreodată în privinţa vinovăţiei bunicii tale, dar pentru Summers nu era o problemă. Nu-i păsa ce credeau oamenii, atât timp cât el şi Cavanaugh nu îşi murdăreau mâinile.

Lizzy se holba la el uluită.

- Nu îşi murdăreau mâinile? Domnule detectiv, bunica primea ameninţări cu moartea. Ne îngrozeam ori de câte ori ieşea din casă.
- Ştiu. Lucrurile au... scăpat de sub control. A fost destul de rău când s- a aflat că am găsit flaconul în buzunarul lui Heather. Din sticlă albastră, cum folosea bunica dumneavoastră, dar fără etichetă. Când a confirmat că fetele fuseseră în prăvălia ei în după-amiaza în care au dispărut, ei bine, inevitabil, oamenii au tras concluzii. Din câte ştiau toţi - inclusiv noi -, Althea fusese ultima persoană care le văzuse pe fete în viaţă.
- *încredere în sine*, i-a spus Lizzy în şoaptă. Aşa se numea amestecul de ulei pe care i-l făcuse în acea zi lui Heather. Voia să se îndrăgostească un băiat de ea. De-asta a venit la prăvălie, pentru o poţiune de dragoste. Dar Althea nu credea în poţiuni de dragoste. Considera că erau manipulate, aşa că i-a vândut în schimb ulei de *încredere în sine* lui Heather, să-şi dea pe încheietura mâinii. Este o combinaţie din uleiuri de cedru şi garoafă, folosită pentru a insufla încredere. Nu este sedativ şi nici pe departe otrăvitoare. Dar v-a spus deja bunica toate astea.

Roger a încuviinţat.

- Aşa-i.
- Numai că nu aţi crezut-o.

- Gâtul flaconului era crăpat când l-am scos din buzunarul lui Heather. Nu aveam ce analiza, nu aveam cum să verificăm conţinutul. Ne-am gândit că un soi de sedativ poate explica felul în care, la vârsta ei, bunica ta putea doborî două fete. Ne făceam treaba, domnişoară Moon.

- Eram de faţă când aţi venit cu oamenii dumneavoastră, a spus Lizzy uşor. Eu v-am deschis uşa.

- Da, a răspuns Roger, iar felul în care şi-a înclinat vag capul arăta că ştia că intrau pe un teritoriu incomod. îmi amintesc.

Lizzy s-a ridicat brusc şi s-a dus la balustradă, oarecum îngreţoşată din pricina amintirilor şi a furiei. Probabil că Andrew a simţit-o, căci s-a dus numaidecât lângă ea, punându-şi uşor mâna peste a ei pe balustradă. Nu a spus nimic, dar îi putea citi uşor întrebarea din ochi.

Eşti OK?

Când a dat din cap că da, Andrew s-a întors spre Roger.

- Roger, aduci vorba de un lucru care m-a tot nedumerit. Althea Moon avea o înălţime de cel mult 1,60 metri şi mă îndoiesc că avea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme şi udă leoarcă. E posibil să fi fost suficient de puternică să provoace vătămările pe care le aveau fetele la cap?

- Doar Darcy, cea mică, a fost lovită în cap, i-a explicat Roger sobru. Hematom subdural. Sinistră chestie. Dar legistul nu putea fi sigur care a fost exact cauza morţii. Păreau să aibă hemoragie pulmonară, ceea ce se întâmplă uneori la victimele înecului. Greu de spus însă, după atâta timp în heleşteu. Heather a fost strangulată. Avea traheea strivită, două vertebre cervicale rupte. Plămânii erau curaţi, ceea ce înseamnă că a murit înainte să ajungă în apă.

Lizzy avea fără să vrea un respect ranchiunos faţă de Roger Coleman. Trecuseră opt ani de când fuseseră ucise surorile Gilman, iar el le ţinea minte numele şi le spunea Darcy şi Heather, în loc să se adreseze de parcă ar fi fost victime anonime.

Andrew rămăsese tăcut, încruntat, ca şi cum încerca să dibuiască un răspuns în mintea lui.

- Cât timp a trecut între cele două morţi? a întrebat în cele din urmă.

Roger a ridicat din umeri.

- Nivelul de descompunere era similar la ambele fete, dar asta are de-a face mai mult cu timpul petrecut în apă decât cu momentul morţii. Probabil au murit la scurt timp una după alta, dar nu avem de unde şti sigur. Sunt multe lucruri pe care nu le putem şti sigur.

- Zic şi eu ce-i în capul meu, dar dacă lăsăm deoparte ecuaţia, cât de probabil este ca Althea să le fi ucis pe amândouă? Adică, o femeie de peste şaizeci de ani împotriva a două fete tinere? Ai zice că cel puţin una ar fi scăpat. Mai puţin dacă au fost legate. Nu erau, nu-i aşa?
- în apă, nu. Scafandrii au răscolit heleşteul căutând funie, bandă adezivă, orice cu care să fi fost legate, însă au ieşit cu mâna goală.
- Atunci cum să fi izbutit?
- Asta este întrebarea, nu? De fapt, este unul dintre lucrurile care nu mi-au dat pace.

Lizzy a săltat brusc capul. Era primul semn pe care-l dădea că avea dubii în privinţa vinovăţiei Altheei şi a profitat de el.

- Nu consideraţi că ea a făcut-o.
- Nu am spus asta.
- Dar aveţi îndoieli. Tocmai aţi zis.
- Iniţial nu am avut. Trupurile au fost descoperite în heleşteul bunicii dumneavoastră, ţinute la fund cu pietre, iar dacă e să te înveţe ceva meseria asta este că suspectul evident e suspectul evident. Numai că nu este treaba mea să hotărăsc cine este vinovat şi cine nu. Treaba mea este să urmăresc dovezile. Iar în cazul ăsta, unele lucruri nu se puteau pune cap la cap.
- Cum ar fi?
- Cum ar fi motivul pentru care informatorul anonim nu a ieşit la iveală când i-am cerut să ne contacteze din nou. Nici măcar când am crescut recompensa. Şi apoi mai este motivul. în ruptul capului nu reuşeam să-mi dau seama de ce ar fi vrut bunica dumneavoastră să le facă rău unor fete şi pe urmă să le arunce în propriul heleşteu, unde sigur ştia că vor fi găsite în cele din urmă. De-a lungul anilor, s-au spus multe despre Althea Moon, însă nu a spus nimeni că era proastă.
- Nu, a spus Lizzy sec. Nu era. Cine, aşadar?

Roger a scuturat din cap.

- Asta este cealaltă problemă. Este mult mai greu să dovedeşti că cineva *nu* a făcut ceva, decât că a făcut. Oricum ar fi, cazurile importante tind să prindă propria inerţie. Dovezile arată într-o anumită direcţie şi aia este direcţia în care se uită toată lumea. Presa, publicul şi, da, uneori legea. Este nevoie de ceva substanţial ca să schimbe inerţia într-o nouă direcţie şi nu am avut aşa ceva. Nu am avut nimic.
- Şi n-aţi avut nici o problemă să-i lăsaţi pe toţi să o creadă vinovată pe Althea?

Roger s-a ridicat crispat din scaun.

- Haideţi cu mine, domnişoară Moon.

Lizzy a surprins privirea lui Andrew în timp ce-l urmau pe Roger în casă. Au trecut prin bucătărie şi sufragerie, apoi pe un hol scurt pe marginea căruia erau trei uşi, din care două deschise. Prima era o mică baie pentru oaspeţi. A doua părea să fie dormitorul lui Roger, mobilat doar cu un pat, un birou şi o bandă de alergat în faţa ferestrei.

Ultima uşă era închisă. Roger nu a spus nimic când a deschis-o, dându- se la o parte ca să intre Lizzy şi Andrew înaintea lui. Camera era mică şi slab luminată, obloanele trase ca să nu intre soarele amiezii. Nu era nici un soi de mobilă, doar vrafuri de cutii de carton pe jos, în centrul încăperii.

Lizzy s-a uitat de la cutii la Roger.

- Ce sunt toate astea?
- Astea, a spus Roger melancolic, reprezintă cariera mea. Cel puţin din trecut. Notiţe personale din fiecare caz la care am lucrat ca detectiv. A pătruns în cameră, îndreptându-se spre două cutii aşezate separat de celelalte. Iar astea, a adăugat, punând mâna pe cutia de sus, sunt dosarele cazului Gilman.

Lizzy l-a privit precaut.

- Oare ar trebui să fie la dumneavoastră?
- Nu sunt documente oficiale ale poliţiei. Doar lucruri pe care le ţin laolaltă ca să pot lucra de-acasă la caz. Mai mult notiţe. A săltat capacul şi a scos o mână de carneţele negre. Am fost acuzat că sunt strângător, dar adevărul este că gândesc mai bine cu hârtia în faţă.

Lizzy s-a apropiat, uitându-se în cutia cu carnete şi dosare aruncate unele peste altele.

- Cred că sunt sute de pagini aici. Ce sunt toate astea?
- Notiţe, practic despre tot ce-mi aminteam la sfârşitul fiecărei zile, gânduri rebele, observaţii neoficiale pe care voiam să le cercetez. Impresii pe care le notam după interogări şi şedinţe zilnice. Orice credeam că va fi o piesă ce se va potrivi într-un puzzle la un moment dat.
- Cum naiba ai găsit timp pentru toate astea?
- Cum ziceam, unii dintre noi îşi dau viaţa pentru slujbă. Soţia şi fiul meu au fost ucişi la scurt timp după ce am devenit detectiv. Se întorceau de la un meci de *Tae Kwon Do* în Manchester. Era polei pe drum şi maşina a ajuns pe celălalt sens în trafic. Trebuia să merg cu ei în seara aia, dar eram blocat la o interogare. Poate dacă aş fi condus eu... Şi-a luat o clipă ochii de la ea. Fiul meu avea unsprezece ani.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât. Radarul ei funcţiona perfect. O soţie *şi* un fiu. Cum era posibil să fi supravieţuit unei asemenea

pierderi? Să tot pui un picior în faţa celuilalt după ce ai pierdut tot ce conta?

- îmi pare tare rău.

Roger şi-a încovoiat umerii, stânjenit evident din pricina suferinţei sale.

- Pe urmă nu mi-a rămas decât munca. Şi notiţele mele. Mă rog, sunt toate aici.

Andrew s-a apropiat, lungindu-şi gâtul ca să inspecteze conţinutul cutiilor de carton.

- Nu-mi vine să cred că aţi păstrat toate astea.
- Fratele meu este procuror. Primul lucru pe care mi l-a spus când am intrat în poliţie a fost să nu mă descotorosesc nicicând de notiţe, pentru că nu ştii niciodată când se întoarce un caz să te muşte de fund. Nu am uitat niciodată. Habar nu aveţi de câte ori a ajuns cel mai mic detaliu să aducă lumină într-un caz. Nu că ar fi probabil să se întâmple şi în cazul ăsta. Dumnezeu ştie că am căutat ore în şir lucruri care mi-ar fi putut scăpa. Din păcate, nu am găsit nimic.

Admiraţia lui Lizzy faţă de Roger Coleman a atins noi culmi.

- Aţi luat foarte în serios cazul.
- îmi iau toate cazurile foarte în serios, dar recunosc că ăsta m-a afectat foarte rău. Ştiu cum este să-ţi pierzi copilul, dar eu nu a trebuit să mă întreb ce s-a petrecut cu fiul meu. Oricum ar fi, am ştiut. Nu şi familia Gilman. Şi ei încă nu ştiu. Nu-mi pot imagina cum este să te trezeşti în fiecare zi şi să ştii că ţi-ai pierdut copilul şi să nu ai habar cum sau de ce. Tot din acest motiv am fost de acord să vorbesc cu dumneavoastră. Când mi-a spus Andrew că vă gândiţi să o luaţi de la capăt cu cercetările, mi- am dat seama că poate părinţii fetelor Gilman nu sunt singurii care merită răspunsuri.
- Mulţumesc, domnule detectiv.
- Roger, i-a reamintit. Am şaptesprezece ani ca detectiv şi în tot acel timp am avut doar trei cazuri pe care nu le-am putut rezolva. Ăsta a fost unul dintre ele. Vă spun asta pentru că trebuie să înţelegeţi că singura mea miză în toată povestea asta este aflarea adevărului şi că orice aş găsi are strict acest scop. Nu lucrez pentru dumneavoastră.
- înţeleg. Aştept veşti de la tine. între timp, mă gândeam să vorbesc cu familia Gilman.

Roger s-a întunecat la faţă.

- N-aveţi decât să încercaţi, însă mă îndoiesc că veţi ajunge prea departe. Ultima oară când am luat legătura cu ei, Fred Gilman era să-mi rupă capul, iar doamna Gilman arăta ca o stafie. Nu că nu i-aş înţelege pe oricare dintre ei. El voia capul cuiva în ţeapă, iar ea îşi

dorea doar să se termine totul. Voiau să se împace, iar eu nu le puteam oferi alinarea asta.

- Poate încă le-o putem oferi, a spus Lizzy simplu. Dacă pot să-i fac să vadă că asta vreau şi eu, o să stea de vorbă cu mine.
- Poate, a răspuns Roger, cu toate că nu părea deloc convins. Apropo, mi-a părut tare rău să aflu de bunica dumneavoastră. Părea o femeie bună, în ciuda celor ce se petreceau în lumea ei. Aş vrea ca drumurile noastre să se fi întâlnit în circumstanţe diferite.

Lizzy l-a privit drept în ochi.

- Roger, nu ea le-a ucis pe fete.
- Habar nu aveţi cât aş vrea să cred asta, domnişoară Moon.
- Lizzy, **l-a corectat. Şi cred că nici pe jumate cât aş vrea eu să ţi-o dovedesc.**

„Sloop John B" în original, aici „copoi", „detectiv"La întoarcere, Lizzy stătea tăcută. îl simţea pe Andrew aruncându-i câte o privire, însă era prea preocupată să digere tot ce aflase despre maniera neglijentă în care abordase Randall Summers investigaţia ca să facă orice conversaţie. Şi totuşi, într-un mod pervers, îi dăduse speranţă. Până atunci fusese convinsă că poliţia pur şi simplu se împotmolise, când adevărul era că investigaţia fusese suprimată în mod deliberat şi tainic.

Acum era limpede de ce abandonase Roger o carieră de aproape douăzeci de ani în departamentul poliţiei din Salem Creek. Nici nu-l cunoştea bine, dar văzuse suficient cât să ştie că nu era omul care să tolereze convenienţele şi abuzul flagrant, adică ceea ce ajunseseră să fie faptele lui Summers. Motiv pentru care îl credea când îi spusese că trecuse meticulos prin notiţele sale în căutarea vreunui indiciu sărit din vedere. Nu pentru că voia s-o ajute pe ea, ci pentru că voia să afle adevărul. Pentru că aşa era el construit.

- Am ajuns, a spus Andrew când intrau pe alee. Ne-am întors acasă. A scos din viteză şi s-a întors spre ea. N-ai zis mai nimic de când am plecat de la Roger. Eşti OK?
- N-am nimic. Ţinea poşeta într-o mână şi mânerul portierei cu cealaltă, gata să rămână singură cu gândurile ei. în schimb, s-a lăsat moale la loc. Sunt multe de asimilat, ştii? Să aflu că şeful poliţiei era dispus s-o lase pe bunica să suporte consecinţele unui lucru pe care nu-l făcuse, doar pentru că voia el într-o bună zi să candideze la primărie. Ce fel de om face aşa ceva?
- Unul ambiţios.

Lizzy a clătinat din cap, neputând pricepe.

- Trebuie să spunem cuiva.

- Cui? Summers nu are şef, dacă nu-l pui la socoteală pe Cavanaugh, şi cred că pot spune cu mâna pe inimă că nu o să ne fie de ajutor.
- Atunci, guvernatorului. Sau presei. Oricui.

Andrew şi-a întors privirea, cu mâinile încă pe volan

- .Lizzy, înţeleg că eşti furioasă, dar câte bătălii ai de gând să duci?
- Câte sunt necesare.

El a răsuflat, lent şi gânditor.

- Bine. Poate le iei totuşi pe rând. Deocamdată concentrează-te la ce contează.
- Vreau să vorbesc cu familia Gilman.

Un soi de grimasă a traversat chipul lui Andrew.

- Probabil că eşti ultimul om cu care vor să vorbească. De ce nu aştepţi să vezi ce descoperă Roger?
- Şi dacă nu descoperă nimic?
- Nu ştiu. Nu sunt sigur că este o idee bună să-i târăşti din nou pe părinţi prin toate cele.
- încerc să aflu ce s-a întâmplat cu fiicele lor. Nu crezi că ar vrea să mă ajute s-o fac?
- Lizzy, în mintea lor, ştiu deja ce s-a întâmplat. în ce-i priveşte, tu doar ai vrea să dovedeşti că Althea era nevinovată. Ar trebui să ştii şi că s-au despărţit acum câţiva ani. Fred a rămas, dar sunt destul de sigur că mi s-a spus că Susan s-a mutat.

Lui Lizzy îi părea rău, însă nu o mira. Auzise despre căsnicii care se destrămau când murea un copil. Soţii care îşi blamau soţii. Soţi care se închideau în ei emoţional. Greu de imaginat cum să îţi vezi de viaţă după ce îţi este smulsă inima din piept. Şi apoi, cei doi Gilman nu trebuiau să-şi imagineze. Ei chiar trecuseră prin asta.

- Crezi că nu sunt îngrozită de ce li s-a întâmplat? Eram de faţă când am văzut privirea lui Susan Gilman în ziua în care le-au scos pe fete din heleşteul nostru. Am văzut-o murind în sinea ei când a plecat furgoneta legistului. Dar şi Althea a murit. Numai eu am rămas, singura căreia mai poate să-i pese de reputaţia *ei.* Cu ce greşesc?
- Nu greşeşti. Spun doar să nu te pripeşti. Iar dacă hotărăşti să vorbeşti cu ei, nu uita că durerea lor este diferită de a ta. Poate nu la fel de proaspătă, însă o rană la fel de vie.

Lizzy a încuviinţat, apucând mânerul portierei, după care s-a oprit.

- Mulţumesc că ai venit cu mine. Chiar dacă nu iese nimic, ai fost amabil să mă ajuţi.
- Cu plăcere.

S-a uitat din susul aleii după Andrew, care pleca. Poate avea dreptate. Poate ar trebui să-i lase în pace pe Gilmani. Ce drept avea ea să rupă coaja unei răni abia vindecate? Salem Creek îşi văzuse de viaţă. Poate venise timpul să facă la fel, să pună ferma pe piaţă şi să dea totul uitării.

Când a ajuns, Ewie era în bucătărie şi scotea ceva rumen şi aromat din cuptor. Mirosul de coacăze calde plutea în aer. Lizzy s-a uitat la tava de pe aragaz şi s-a dus cu gândul la Althea. Nu făcea nimeni tartă de coacăze ca Althea, dar asta arăta - şi mirosea - extrem de asemănător.

- Ai făcut tartă, a spus, zâmbindu-i lui Ewie. Ador tarta.
- Mi-a spus bunică-ta.
- Culegeam împreună coacăzele noastre, apoi veneam acasă şi făceam un dezastru. Până terminam, aveam degetele şi buzele albastre. Este de departe desertul meu preferat.
- Şi asta mi-a spus.

S-a uitat la tava cu bunătăţile rumene şi siropoase, apoi din nou la Ewie.

- Ai... făcut-o pentru mine?
- M-am gândit că ai nevoie de ceva să te înveselească după discuţia cu detectivul. Avem îngheţată în congelator.
- De vanilie?
- Cum altfel?

Lizzy a clipit ca să-şi stăvilească lacrimile neaşteptate. Fusese o zi plină de emoţii şi avea nervii întinşi la maximum.

- Mulţumesc, Ewie. Este un gest tare frumos.

Ewie a încuviinţat, primind recunoştinţa, însă se vedea că voia să discute treburi serioase.

- Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Lizzy s-a dus la congelator şi a scos o cutie de îngheţată, după care a luat două boluri din dulap.

- Nu este deloc cum mă aşteptam. Este… sincer.
- Nu auzi asta prea des.
- Nu, dar i se potriveşte. îi pasă de adevăr. Ceea ce nu pot spune despre Summers.

Ewie a pus plăcinta în boluri şi i-a dat-o lui Lizzy, care a adăugat o lingură generoasă de îngheţată pe fiecare plăcintă înainte să se îndrepte spre masă.

- Este de acord să mă ajute, a spus, lăsându-se pe scaun. Are în camera de oaspeţi două cutii cu notiţe legate de investigaţie şi mi-a promis să treacă încă o dată prin ele, în caz că i-a scăpat ceva. între timp, mă gândesc să vorbesc cu familia Gilman.

Lizzy aştepta o privire dezaprobatoare, însă Ewie doar a încuviinţat.

- Va trebui să te mulţumeşti cu tatăl, a spus cu gura plină de tartă. Mama s-a cărat acum câţiva ani şi de-atunci nu mai ştie nimeni nimic de ea.

- Mi-a zis Andrew.
- N-ai ce zice. Cică nu-i nimic de capul domnului Gilman. Mă îndoiesc că ar avea ce să fie după tot ce s-a petrecut. Şi cine ar vrea să trăiască într-un loc în care tot ce vezi îţi aminteşte ce ai pierdut? Eu nu, ştiu asta. Totuşi, acolo este. Locuieşte în Meadow Park acum, în rulota parcată lângă bâlci. Şi sunt destul de sigură că încă lucrează la Mason Electric.

Lizzy a luat o lingură de tartă, dar s-a oprit înainte s-o bage în gură.

- Detectivul nu crede că o să ajung prea departe. Nici Andrew. Şi încep să cred că au dreptate. Fred Gilman îmi va arunca o privire şi o va vedea pe Althea - femeia pe care o crede ucigaşa fetiţelor lui.
- Foarte posibil. Şi probabil se va enerva. Dar când te-ai hotărât să faci asta, ai ştiut că o să enervezi oamenii. Te-ai răzgândit?
- Nu ştiu. Poate. Mă gândesc cum m-aş simţi în locul părinţilor, dacă ar veni cineva şi m-ar face să retrăiesc totul. Pare o cruzime, mai ales că cel mai probabil nu voi obţine nimic. Mă întreb doar dacă merită.

Ewie a ridicat şortul şi s-a tamponat la colţul gurii.

- S-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să nu obţii nimic. Dar dacă te înşeli? Dacă cineva a uitat să spună ceva poliţiei? Ceva care să schimbe lucrurile... Pe vremea aceea nu era nici unul cu toţi boii acasă. Dar a trecut timpul. Acum pot privi totul cu alţi ochi. Poate e ceva, un mic detaliu blocat în adâncul memoriei, pe care-l poţi debloca prin apariţia ta.
- Ewie, numai „poate”, „poate”. Dacă tot ce fac este să stârnesc haos de dragul haosului?
- Haos. Ewie s-a încruntat la ea. Asta este problema ta? Că stârneşti haos?
- încerc să fac ce trebuie. Să am compasiune.
- Vrei să faci ce trebuie? Ajută fetiţele alea să meargă mai departe.

Lizzy a înclinat capul într-o parte, mijind ochii.

- Ce-ai spus?
- Am spus că trebuie să ajuţi fetiţele să meargă mai departe. îţi faci griji în privinţa domnului Gilman, dar te-ai gândit vreodată că fetele acelea ar fi mai împăcate dacă cineva l-ar prinde pe cel care le-a făcut rău? Că în tot acest timp sunt suspendate între lumea asta şi cealaltă, aşteptând ca cineva să îşi dea seama ce s-a întâmplat cu adevărat? Iar bunica ta - s-ar putea să simtă chiar ea că are o treabă neterminată, că încă este legată de locul ăsta, în loc să se ducă unde îi este destinul.

Lizzy a lăsat lingura în castron.

- Alaltăieri... S-a oprit, alungând gândul cu un gest al mâinii. Lasă. N-a fost nimic.
- Parcă-mi vine greu să cred că nu-i nimic.
- Bine. Alaltăieri, când mă întorceam de la heleşteu, s-a întâmplat ceva ciudat. Dintr-odată, parcă era lângă mine. A fost o senzaţie atât de reală, încât mă aşteptam să mă întorc şi s-o văd. A făcut un efort să se uite în ochii lui Ewie. I-am simţit mirosul, Ewie. Parfumul pe care i-l făceam -1- am adulmecat.
- Se zice că mirosurile declanşează amintirile.

-Da, a confirmat Lizzy. Centrul olfactiv şi cel al memoriei în creier sunt strâns legate. Dar nu am *perceput-o* ca amintire, ci ca... realitate. Şi-a dat ochii peste cap şi a suspinat din rărunchi. Uite cum vorbesc ca o nebună. Este o nebunie, nu?

Gura lui Evie s-a îmblânzit, fără să zâmbească, dar cât pe ce.

- Poate. Câteodată însă cele mai nebuneşti lucruri sunt cele mai adevărate. Doar pentru că nu putem explica un lucru nu înseamnă că nu este real.

Lizzy s-a uitat lung la ea, încă încercând să înţeleagă ceva din enigmatica femeie care le vedea pe toate şi care zâmbea doar pe jumătate şi misterios.

- Ewie, spui uneori nişte lucruri... Lucruri care mă fac să mă întreb dacă eşti... S-a oprit, alungând gândul. Lasă.

Ewie a împins scaunul de sub ea şi s-a ridicat.

- Hai cu mine. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Lizzy a urmat-o în curtea din spate, pe lângă sera cu geamurile abia înlocuite, grădina de legume cu gard din sârmă împletită şi poartă, oprindu-se în sfârşit în faţa stupilor de culoarea pastelului ai lui Ewie.

Lizzy s-a uitat precaut la ei. Nu căpătase niciodată dragul de albine al Altheei, nici de orice avea aripi şi ac. Şi-a ţinut respiraţia în timp ce Ewie a pus mâna pe capacul unuia dintre stupi, încropind un zâmbet cald în colţurile gurii. Lizzy şi-a ţinut respiraţia. Nu ştia nimic despre albinărit, dar până şi ea ştia că trebuie să porţi un soi de costum protector - salopetă, mănuşi, o cască dintre cele cu plasă. Ewie nu purta nimic din toate astea. Stătea pur şi simplu, cu faţa şi braţele goale - şi a început să cânte.

I s-a ridicat părul pe braţe lui Lizzy. Nu recunoştea cântecul. Cuvintele erau străine, cu uşor accent franţuzesc. A rămas captivată când a închis Ewie ochii şi şi-a dat capul pe spate, perfect nemişcată,

în vreme ce cântecul răsuna pe un ton jos, copleşitor şi dureros de dulce. Şi apoi a
început să ridice încet braţele în lături. O invitaţie, şi-a dat seama Lizzy. Le chema la ea.
Una câte una, albinele au venit, rotind în jurul ei ca un nor suav, zumzăitor, aterizând în cele din urmă pe braţele, gâtul şi obrajii ei. Ar fi fost înspăimântător, însă nu era. Era încântător şi magic şi, dintr-odată, Lizzy a înţeles.
Este de-a noastră.
Asta explica multe. Inexplicabilul simţ al familiarului pe care-l avusese aproape de la bun început, ochii pătrunzători care observau tot ce mişca, remarca ei despre membrii familiei cărora nu le curge acelaşi sânge în vine. Bineînţeles că ea şi Althea s-au înţeles de minune. în suflet erau surori, umblau pe acelaşi făgaş.
- Hai să-mi cunoşti albinele, a spus Ewie, ca şi cum nu se întâmplase nimic extraordinar.
Lizzy s-a uitat la zumzăitoarele de pe braţele lui Ewie şi a scuturat din cap.
- Mersi. Nu-i nevoie.
- Sunt fericite. Nu-ţi vor face rău.
Lizzy a tras aer în piept, fără să-i dea drumul când s-a apropiat.
- N-ar trebui să ai afumătoare?
- N-am nevoie.
- Nu îţi este teamă că te înţeapă?
-Nu.
Lizzy se holba fără să vrea. Magie sau nu, era greu de priceput ce vedea.
- Ce cântai mai devreme - ce era?
- Se cheamă „Galine Galo”. Este un cântec de leagăn creol.
- Le cânţi cântece de leagăn albinelor tale?
- Le place.
Lizzy a ridicat din sprâncene. Şi totuşi era limpede că acel cântec nu numai că ademenise albinele, ci le şi liniştise. Păreau aproape... afectuoase.
- Dintotdeauna ai avut darul ăsta?
- De când mă ştiu.
- Cum naiba ai ştiut să le cânţi?
Ewie a ridicat din umeri. Albinele de pe umeri s-au agitat puţin, înainte să se reaşeze.

- Nu ştiu. Pur şi simplu. Mama îmi cânta cântecul ăsta când eram mică şi mă calma de fiecare dată. Cred că mi-am zis că dacă merge la mine, ar putea merge şi la ele. A tăcut, ţuguind buzele ca să sufle uşor pe un braţ. Hai, a spus blajin, vorbind evident cu albinele. A întors capul spre celălalt braţ şi a suflat din nou. Hai, hai. Am treabă, ca şi voi.

Lizzy s-a uitat fascinată cum s-au supus albinele. După ce a zburat ultima albină, Ewie s-a aplecat să scoată capacul unei vechi vane de email la baza stupului. în ea erau tot soiul de unelte. A scos o lamă curbată şi s-a pus pe treabă, scoţând unul dintre socluri, ridicându-l cu atenţie şi scuturând albinele agăţate de el.

Lizzy s-a mirat şi ea să se relaxeze în timp ce o privea pe Ewie cum lucra. Albinele nu păreau deloc tulburate de invazia habitatului, primind- o pe Ewie ca pe un oaspete şi nu ca pe un intrus.

- înţeapă vreodată?

Ewie a ridicat ochii.

- Din când în când, dar de obicei este vina mea când o fac. Le mai încalc regulile.

- Albinele au reguli?

- Sigur că da. Orice fiinţă are reguli. Una dintre cele de bază ale albinelor este să nu porţi nimic ce miroase puternic. Le agită, le irită.

- De înţeles. Aş putea oare învăţa cum se face? Chestia cu cântatul adică. Nu că aş vrea. Sunt doar curioasă.

- Mă îndoiesc. Ewie a strâns din buze în timp ce cumpănea la întrebare. E ca la tine cu nasul tău. Bunică-ta mi-a spus că poţi citi oamenii. Nu ai învăţat asta. Te-ai născut cu asta, este un har.

- Althea tot aşa zicea, dar mie nu mi s-a părut mereu că ar fi aşa. Uneori aflu lucruri pe care nu vreau să le ştiu. Cum ar fi ce gândeşte cineva în preajma mea.

- Există un motiv pentru care ai primit un har. Magia se duce acolo unde poate fi folosită mai bine.

Lizzy a încuviinţat absent, întrebându-se la ce folosea o femeie care cânta albinelor.

- Probabil. Dar tot pare puţin periculos. Dacă se întâmplă ceva? Dacă hotărăsc toate să se enerveze în acelaşi timp?

Ewie a ridicat ochii din soclul pe care-l examina.

- Micuţo, albinele sunt ca oamenii. Atacă atunci când se simt ameninţate - când le este frică. La fel ca la noi. La urmă, lucrurile de care ne temem ne fac rău. Cele de care ne ascundem sau cărora ne

împotrivim. Când nu ne mai este frică şi nu ne mai împotrivim, lucrurile îşi iau cursul lor într-un mod mai firesc şi nedureros.

- Acum vorbeşti ca Althea, cu metaforele ei despre natură, încercând mereu să mă înveţe ceva.

Ewie a introdus soclul lipicios la loc şi şi-a şters mâinile de partea din faţă a sorţului.

- Aş zice că este cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

- Am găsit un jurnal, a izbucnit Lizzy. în biblioteca din camera Altheei - scris doar pentru mine.

Ewie a încuviinţat cu o expresie melancolică.

- L**-a terminat de scris cu o zi înainte să moară.** Am **ajutat-o să preseze florile şi ierburile. Şi l-am încuiat cu celelalte când a fost gata. Ştia că-l vei găsi la momentul potrivit.**

- Cum să ştie asta?

Ewie i-a dezvăluit unul dintre zâmbetele ei enigmatice.

- Ea te-a crescut, micuţo. Şi te-a iubit din tot sufletul. Genul ăsta de legătură nu încetează doar pentru că nu mai respiri. Jurnalul acela a fost trudă din dragoste, un mod de a te învăţa în continuare şi după moarte.

- Credeam că pentru asta te-a lăsat pe tine aici.

- Nu fi fraieră. într-un stup nu există decât o regină. Iar aceea era Althea.

Lizzy nu s-a putut abţine să nu pună întrebarea evidentă.

- Ce se întâmplă când moare regina?

Ewie a stăruit cu privirea, căutând suav în ochii ei.

- Depinde, a răspuns în cele din urmă. Uneori, regina îşi educă locţiitoarea. Dar dacă suferă o moarte bruscă şi stupul este nepregătit, trântorii se grupează ca să educe o nouă regină. O pregătesc cu mare grijă, o hrănesc şi o cocoloşesc, până este gata să îşi ocupe noua poziţie de căpetenie a stupului.

- **Şi pe urmă?**

- Ca regină, singura ei responsabilitate este să asigure supravieţuirea stupului.

- Adică să se reproducă, a răspuns Lizzy, indiferentă.

- Da. Treaba ei este să populeze stupul şi apoi să dea naştere succesoarei. Dacă dă greş, stupul îşi poate pierde vigoarea şi poate muri - asta dacă nu intervine apicultorul.

Lizzy a cugetat o clipă, conştientă că discuţia nu mai era despre apicultură, ci despre ceva mult mai familiar.

- De-asta te afli aici? Ca să intervii?

Ewie a zâmbit timid.

- Cam aşa ceva. Bunică-ta spera să îţi pot netezi calea la întoarcere.
- Şi dacă nu m-aş fi întors? Nu aveam de gând.
- Prostuţo. Sigur că urma să te întorci. Doar că nu ştiai. Ea însă ştia. De-asta a scris jurnalul. Fiindcă ştia că-ţi va fi greu. Aici nu ţi-a fost nicicând uşor, să creşti cum ai crescut, fără prieteni, ba, mai mult, fără mamă, dacă stai să te gândeşti. Şi pe urmă au murit fetele alea. Au dat vina pe ea, dar ai suferit şi tu consecinţele. Şi totuşi, iată-te, te-ai întors în Salem Creek, cu gândul să dai cu piciorul într-un cuib de viespi. Ăsta da curaj.
- Ori nebunie. A clătinat din cap, uitându-se spre pădure. L-aş putea suna pe Roger Coleman să-i spun s-o lase baltă, să uit de tot şi să mă întorc la New York.

Ewie s-a încruntat.

-Zău?

Lizzy se chinuia să găsească răspunsul. Nu semăna cu Luc. Nu putea merge mai departe, uşurată că se terminase în sfârşit. Pentru că nu se terminase. Şi nu avea să se termine până când nu ştiau toţi cei din Salem Creek ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care au dispărut Heather şi Darcy Gilman. Dar era pregătită în realitate să plătească preţul adevărului? Voia să spună că da, să creadă că era pregătită pentru orice piatră urmau să arunce în ea familia Gilman şi restul sătenilor. Voia, dar nu era sigură.

Ca un răspuns, aerul din preajma ei părea să unduiască şi subtila briză să se împrospăteze cu arome de levănţică şi pergamută. Parfumul era inconfundabil, ca atingerea degetelor pe obraz, şi dintr-odată a ştiut ce avea de făcut.

...întoarce-te la jurnal când eşti pregătită. Ai încredere în mine, scumpă fată. Vei şti când a venit timpul.

Clopoţei... pentru adevăr

Draga mea dragă,

Dacă citeşti asta, ai revenit la acest pagini poate pentru că te lupţi cu o alegere şi cauţi în sufletul tău dreptatea. Ştiam că dacă te vei întoarce, va veni ziua asta şi că nu va fi uşor. Rareori este adevărul simplu. Motiv pentru care petrecem foarte mult timp ferindu-ne de el. Dar adevărul este incapabil să facă rău. Noi suntem cei care fac rău, atunci când refuzam să ne confruntăm cu realitatea, căci nu ne convine sau ne incomodează.

Când erai mică, erai tare sensibilă, te temeai de întuneric şi de monştrii care, jurai tu, trăiau sub patul tău. Aproape în fiecare noapte te trezeai, udă leoarcă şi încremenită de groază, sigură că urma să fii târâtă în beznă şi

devorată. Ieşeai pe coridor urlând, implorându-mă să te salvez, să te ascund, iar eu te lăsam să te bagi în pat cu mine. Te alinam şi îţi promiteam că nu te vor prinde nicicând monştrii

Până când, într-o noapte, mi-am dat seama că te ajutam să ţii monştrii în viaţă cocoloşindu-te şi protejându-te. Ştiam că dacă te mai las la mine în pat următoarele nopţi, vei fi în continuare terorizată. Aşa că te-am scos pe coridor - îţi aminteşti? Te-ai zbătut tot drumul Dar te-am făcut să intri şi am aprins lumina. Apoi te-am luat de mână şi te-am pus să te uiţi sub pat şi în dulap, în fiecare sertar şi cotlon al camerei, până ai văzut cu ochii tăi că nu era nici un monstru, că nu fuseseră niciodată acolo.

Nu ai mai avut niciodată acel vis. Căci ai înţeles că ce nu este real nu-ţi poate face rău. Iluziile nu au forţă - mai puţin când insistăm să ne agăţăm de ele. Pe urmă devin un adevăr deformat, o poveste pe care o acceptăm pentru că preferăm să rămânem în beznă cu monştrii pe care-i cunoaştem, în loc să-i înfruntăm pe cei noi

De aceea, cele mai cumplite adevăruri - cele mai vătămătoare - sunt acelea pe care refuzăm să le înfruntăm. Preferăm minciunile şi jumătăţile de adevăr, invenţii menite să strălucească mai puternic decât lucrurile pe care nu vrem să le vedem. Dar a şti jumătate de adevăr este ca şi cum nu ai şti nimic. Ne tot spunem că preţul adevărului este pur şi simplu prea mare, că este mai bine să lăsăm lucrurile în pace în numele liniştii, decât să provocăm durere în numele adevărului Numai că acea linişte vine cu un preţ.

Nu trebuie să uităm că moneda are două feţe - că pe cealaltă parte a fiecăreia este un adevăr rămas ascuns. Şi toate astea costă. Cu toţii ajungem la un moment dat undeva în viaţă unde lucrurile care ne îngrozesc ne ajung inevitabil din urmă. Nu cele infantile care bântuie în cotloane întunecate ori sub pat, ci acelea care trăiesc în mintea şi în inima noastră. Cele de adulţi Cele care provoacă răni adânci când ies la suprafaţă. Şi atunci trebuie să alegem - fie facem ce este greu şi nimicim minciuna, fie o lăsăm să dăinuie.

Mereu ai avut o inimă mare, Lizzy a mea - inimă bună. Numai că nu este o bunătate să permiţi unei minciuni să persiste, oricât de dificil ar fi parcursul către adevăr. Până la urmă, lumina este singurul lucru care alungă bezna - singurul lucru care va izbândi vreodată. Caută adevărul în toate cele, draga mea dragă. Nu te poţi vindeca altfel.

A

-22 iulie

Era aproape ora cinci când Lizzy a intrat în parcarea magazinului Mason Electric. Aşteptase intenţionat ora închiderii, dar a apucat-o şovăiala când a dus mâna la clanţă. Odată ce-l aborda pe Fred Gilman, nu mai era cale de întoarcere. Numai că vorbele Altheei îi răsunau în cap. *Caută adevărul în toate cele,, Nu te poţi vindeca altfel.*

Fie.

Clopoţelul de la uşă a sunat timid când a intrat. O tânără cu rochie verzuie şi ochelari în formă de ochi de pisică şi-a ridicat privirea de la tejghea cu un zâmbet politicos.

- Cu ce vă pot ajuta?
- Speram să vorbesc cu Fred Gilman. Este aici?
- îmi pare rău. A plecat cu o treabă. Dar dacă-mi lăsaţi numele, îl rog să vă sune.

Lizzy nu ştia dacă era uşurată sau dezamăgită.

- Nu. Mulţumesc. Nu las nici un mesaj.

Tocmai dădea să plece când a observat doi bărbaţi cu cămăşi gri de lucru ghemuiţi lângă dozatorul de apă din spatele tejghelei. Unul dintre ei, mai înalt decât celălalt, i-a surprins privirea peste paharul de hârtie.

- Ce treabă ai cu Fred?

Lizzy a aruncat o privire ecusonului de pe cămaşă - JAKE.

- Vreau să vorbesc cu el. Este ceva personal.
- Nu, a spus monoton. Nu vrei. Ştiu şi cine eşti, şi ce treabă ai. N-a făcut destule rele familia ta în oraşul ăsta?

Lizzy s-a luptat cu impulsul de a se retrage, simţind combinaţia de leşie şi smoală încinsă. Semn deloc promiţător.

- N-am venit să fac vâlvă. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.

Jake s-a aplecat peste tejghea până a ajuns cu mutra lângă a ei

- .Lasă omul în pace. N-are nevoie de întrebările tale. Nici unul dintre noi nu are.
- Jake! Femeia cu ochelari de pisică a izbit un dosar de tejghea. Treci în depozit, unde îţi este locul. Şi tu, Tommy. După ce au plecat cei doi, s-a întors scuzându-i cu un zâmbet. îmi pare rău. Fred trebuie să se întoarcă, îl puteţi aştepta dacă doriţi.
- Nu, nu, mulţumesc. îl găsesc eu altă dată.

Ajunsese la uşă când a simţit doi ochi ţintuind-o între omoplaţi. A aruncat o privire peste umăr şi a văzut că reapăruse Jake, uitându-se la ea sfredelitor.

în maşină, a rămas cu mâinile strânse pe volan. N-ar fi trebuit să se aştepte să fie primită cu braţele deschise, însă nu era pregătită pentru ostilitate făţişă. Şi mai avea o singură întrebare. Ce se va întâmpla când se va apuca să sape?

înainte să aprofundeze, în parcare a intrat o autoutilitară cu scară, care a oprit câteva rânduri mai departe. Nu-l văzuse de ani şi ani pe Fred Gilman, însă n-avea cum să nu-i recunoască vestitul mers, cu umerii ridicaţi la urechi, braţele aproape nemişcate în vreme ce traversa parcarea, ca un om care se pregătea de furtună. A dus mâna la mânerul portierei, după care s-a răzgândit. Dacă-l urmărea înăuntru, s-ar fi întâlnit încă o dată cu Jake, distrugând orice speranţă la o conversaţie productivă. Ar fi avut mai multe şanse dacă-l aştepta să iasă.

Zece minute mai târziu, Gilman a reapărut cu Jake alături. Nu mizase pe asta. S-a făcut mică în scaun, rugându-se să nu o vadă în timp ce traversau împreună parcarea. Au stat de vorbă o eternitate parcă. Nu era greu să-şi dea seama despre ce vorbeau.

Când a urcat în sfârşit Gilman într-un Subaru verde părăginit şi a pornit motorul, a ieşit după el din parcare, sperând ea, la o distanţă discretă, încetinind când încetinea el, virând acolo unde vira el. Era ridicol, se simţea ca un obsedat în urmărire sau ca un spion inept. Dacă ar fi văzut-o, ar fi chemat oare poliţia? Şi dacă da, ce? Nu încălca nici o lege şi avea tot dreptul să pună întrebări.

Tocmai ce trecuseră de intrarea bâlciului, când el a intrat în Meadow Park. Locuia pe a treia alee din dreapta. Când a parcat, ea a trecut repede mai departe, ocolind strada de câteva ori ca să-i dea timp să intre. Nu ar fi câştigat nimic dacă se năpustea la el în faţa casei. La a treia tură, a oprit în spatele maşinii.

Casa lui Fred Gilman era alb cu galben, pe un nivel lat, cu o verandă bătută de vreme în faţă. Terenul mititel se veştejise din cauza neglijenţei şi era sterp, cu excepţia unui gard viu răvăşit ce mărginea una dintre

laturi. Nu erau flori în curte. Nici preş pe verandă. Nici ghirlandă la uşă. Casa unui bărbat care locuia singur.
Lizzy şi-a ţinut respiraţia cât a urcat treptele verandei şi a bătut la uşa zgâriată de aluminiu. L-a auzit umblând la yală înainte ca, în sfârşit, să se întredeschidă uşa. Gilman clipea la ea prin deschizătură, ţinând în mâini mâncarea congelată scoasă pe jumătate din cutie. Părea ostenit şi uşor agasat când s-a uitat afară - până a recunoscut-o.
A căpătat o expresie rigidă în timp ce dădea înapoi, evident înclinat să- i trântească uşa în nas. Numai că ajunsese prea departe ca să plece cu mâna goală. Din reflex, a băgat piciorul în uşă. Prin crăpătură a venit un iz de naftalină, cafea prăjită şi covor murdar. Lizzy bănuia că mirosurile aveau mai mult de-a face cu condiţiile de trai ale lui Fred decât cu starea emoţională, însă a fost destul cât să facă un pas mic înapoi.
- Domnule Gilman, aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.
Gilman s-a uitat urât la ea.
- Nu te apropia de mine.
- Vă rog. Cred că o să vreţi să aflaţi ce am de spus. Are legătură cu investigaţia cazului fetelor dumneavoastră.
S-a înmuiat dintr-odată şi, preţ de o clipă, a clipit la mâncarea congelată pe care o ţinea în mână, parcă întrebându-se cum ajunsese acolo. Apoi s-a uitat brusc în ochii ei.
- Ai un minut să spui ce ai de spus şi o poţi face din pragul uşii.
Lizzy şi-a simţit umerii relaxându-se.
- Aţi auzit, desigur, că a murit bunica. Aştepta un răspuns, însă omul era complet inexpresiv. Ştiu ce credeţi, domnule Gilman. Credeţi că Althea le-a făcut rău fetelor. Dar nu-i adevărat. Am un motiv - unul bun - să cred că investigaţia nu a decurs cum trebuie. Am cerut poliţiei să mai treacă o dată prin dovezi, dar între timp, speram ca dumneavoastră şi soţia dumneavoastră să vă amintiţi...
- *Soţia* mea, s-a stropşit Gilman, locuieşte în Massachusetts acum.
- îmi pare rău, domnule Gilman, foarte rău pentru toate cele prin care aţi trecut. Sunt sigură totuşi că vreţi să ştiţi adevărul.
- N-ai ce zice să mă intereseze. Fetele mele sunt moarte. Soţia m-a părăsit. Nu-ţi ajunge?
- Domnule Gilman, vă rog, dacă aţi fi cunoscut-o cât de cât pe bunica, aţi şti că nu v-ar fi vătămat fiicele. Nu-mi trebuie decât ceva cu care să merg mai departe, ceva care să-l convingă pe comandantul Summers să redeschidă cazul.
Pe chipul lui Gilman apăruseră pe alocuri pete roşii. S-a uitat drept în ochii ei.

- Ştiu tot ce-i de ştiut despre fetele Moon. Eu şi restul orăşenilor. Nici ei, nici eu nu te vrem aici. Şi totuşi stai pe prispa mea şi îmi ceri ajutorul. Ce tupeu pe tine... Aşa aţi fost voi dintotdeauna. Ce să zic, călătorie sprâncenată bunică-tii. Dacă mă întrebi pe mine, a primit ce merita. Poate vei primi şi tu.

Vorbele lui, un amestec de ameninţare şi dezgust prea puţin voalat, au înfiorat-o pe Lizzy. Tocmai o ameninţase? Nu era sigură, însă cert era că nu primea ajutor din partea lui. S-a întors şi a coborât treptele.

- Şi n-o deranja pe nevastă-mea dacă nu ţi s-a urât cu binele.

Cuvintele
au izbit-o ca un pumnal în spate când a ajuns pe alee. *N-are nimic de zis.*
*

În drum spre casă, Lizzy a reluat în minte conversaţia, nu că ar fi fost cine ştie ce conversaţie. Totuşi, avea senzaţia că ranchiuna lui Gilman ascundea ceva. Era limpede că nu voia ca ea să răscolească trecutul, în special implicând-o pe soţia lui.

N-are nimic de zis.

Poate n-avea - dar poate avea. Să fi avut Gilman ceva de ascuns? Gândul a cutremurat-o, dar se mai întâmpla, nu? Auzeai la ştiri, vedeai în ziare. Părinţi capabili de lucruri de neconceput.

Lizzy s-a oprit brusc. Se agăţa de fire de paie deja, născocind un complot care părea desprins dintr-un roman cumpărat la aeroport şi bazat doar pe presupuneri. Ştia mai bine ca oricine ce dezastre provocau acuzaţiile false. Trebuia să-şi ţină imaginaţia în frâu, să se bizuiască pe fapte şi nu pe emoţii. Dar ce-i mai rămânea? Roger se grăbise să sublinieze că exista un motiv pentru care suspectul evident era în mod tipic suspectul evident. Dar dacă nu *existau* suspecţi evidenţi? Nici motiv evident, nici prilej bine definit? Trebuia să începi să te uiţi la suspecţii care nu era atât de evidenţi, nu?

Lizzy s-a mirat şi ea când s-a trezit acasă aşa repede. Fusese cufundată în gânduri şi condusese mare parte din drum automat. A zărit camioneta lui Andrew în faţă când a trecut prin dreptul casei lui. Poate tocmai de perspectiva unui bărbat avea nevoie.

A coborât din maşină, a traversat curtea şi a bătut la uşă. Andrew a răspuns câteva clipe mai târziu, îmbrăcat în pantaloni de trening largi, cu un prosop umed pe umerii goi. Mirosul de chihlimbar şi fum venea valuri-valuri dinspre el.

- Hei. Mi s-a părut mie că-i cineva la uşă. Care-i treaba?

Lizzy a coborât privirea pe pieptul lui gol, apoi s-a uitat repede la chipul lui.

- Tocmai m-am întors acasă şi ţi-am văzut camioneta. Am picat prost?

- Numai bine, de fapt. Tocmai mă pregăteam să fac de mâncare.
- A, îmi pare rău. Mă întorc mai târziu dacă găteşti.
- Cine zice că gătesc?
- Aşa am crezut.

Andrew i-a făcut semn să-l urmeze în bucătărie. Ştiu să fierb apă, să prăjesc ouă şi să ung pâinea cu unt. în afară de asta, sunt genul de tip care mănâncă de-a gata. în plus, încă nu am racordat aragazul. A tăcut, deschizând uşa frigiderului cu un gest teatral. Motiv pentru care am fost azi la supermarket. Mă gândeam să fac un mic picnic.

Lizzy s-a uitat la adunătura de mâncare la pachet şi la un pui la rotisor, după cum arăta.

- Un adevărat festin.
- Mănânci cu mine?
- A, nu. Nu vreau să te deranjez. Putem vorbi mâine.
- Rămâi. Am destul. însă te avertizez, nu-i ca la New York City. Nu-i mâncare de fiţe şi o să stăm pe jos.

A rânjit la ea. Lizzy a rânjit şi ea, întrebându-se de ce nu-i observase gropiţele până acum.

- Eu, una, am considerat mereu că se dă prea multă importanţă scaunelor.
- Super. Stai aşa să pun o cămaşă pe mine. Ia şi scoate chestii din frigider, dacă vrei. Farfuriile de carton sunt în dulapul de lângă chiuvetă.

A reapărut curând în nişte blugi rupţi şi un tricou decolorat cu Patriots[4].

- Asta ca să nu ai ocazia să zici că te-am obligat să cinezi cu un sălbatic.

în timp ce Lizzy îşi făcea de lucru cu cutiile de mâncare, Andrew a întins pe jos o folie pătată de vopsea, în nişa dedicată mesei, bănuia ea. Când a fost gata mâncarea, s-au aşezat la picnicul improvizat, faţă în faţă, cu farfuriile de carton şi tacâmurile de plastic.

Lizzy nu ştia ce să creadă când se uita la Andrew, care se chinuia să disece puiul cu un cuţit de plastic, întrebându-se care era cel mai bun moment să-i dezvăluie că era vegetariană.

- Nu vreau să te critic, dar cred că ţi-ar prinde bine un cuţit adevărat.

Andrew s-a strâmbat, luptându-se cu puiul în continuare.

- N-am.

Au mai trecut câteva minute până să cedeze copanul. I l-a întins lui Lizzy. L-a refuzat cu un gest, scuturând din cap.

- Nu mănânc carne.
- îmi pare rău. Nu ştiam.
- N-aveai de ce. De ce nu ai cuţit?

- Majoritatea lucrurilor sunt în depozit. Nu m-am gândit când am ambalat lucrurile din bucătărie. Voiam doar să scot tot. Nu-i deloc uşor, însă pe termen lung îmi uşurează treaba. Nu te împiedici de lucruri, nu-ţi faci griji în privinţa mobilei, nu trebuie să le plimbi pe toate dintr-o cameră în alta. Am un pat şi o servantă la etaj. Şi planşeta de desen. Până termin, îmi ajung.

Lizzy s-a uitat în încăpere, la pereţii şi podeaua goale.

- Când anume?

Andrew a ridicat din umeri, întinzându-se spre o bucată de morcov tăiat pe lung.

- Depinde. La primăvară, poate. Lucrez când pot, printre clienţi, aşa că s-ar putea să dureze. Plus că sunt singur, aşa că nu mă grăbesc. Apropo, eşti primul om care o vede. Nu prea primesc musafiri. Dacă stau să mă gândesc, de ce ai venit?

Lizzy şi-a pus o lingură din salata de cartofi pe farfurie şi i-a întins cutia.

- Azi am fost la Fred Gilman. Ai avut dreptate. Numai nu mi-a trântit uşa în nas.

- Doar nu te miri.

- Nu, dar nu pot să nu mă întreb... Cât de bine îl cunoşti?

- Pe Gilman? Nu prea bine. Era clientul tatei. De ce?

- Mă întrebam dacă ar avea vreun motiv să vrea să nu-mi bag nasul. Poate ştie ceva ce nu vrea să ştiu *eu.*

- Şi prin ceva, te referi la...

- Se mai întâmplă.

- Lizzy, gândeşte-te bine la ce zici.

- Mă tot gândesc. M-am gândit tot drumul. Nu era doar supărat, era ostil. Nu vrea să mă apropii deloc.

Andrew a lăsat furculiţa din mână, încruntându-se.

- Ce-a zis?

- Că Althea a primit ce merita şi poate o să primesc şi eu. Probabil vorbea la mânie, dar am simţit ceva, nu ştiu, sinistru în felul în care a spus-o. M-a avertizat şi să nu mă apropii de nevastă-sa, lucru care mi s-a părut straniu, având în vedere că nu mai sunt împreună. De ce n-ar vrea să vorbesc cu ea?

- Poate pur şi simplu vrea s-o protejeze. Doar pentru că doi oameni se despart nu înseamnă că nu le mai pasă unul de celălalt.

Lizzy a încuviinţat, primind ca atare remarca. Atunci când venea vorba de dinamica unei căsnicii, nu ştia mare lucru.

- Probabil. De-asta am venit. Aveam nevoie să-mi spui că-i doar în capul meu. Credeam că după atâta vreme ar fi dispus măcar să asculte.

- Şi acum ce ai de gând?

Lizzy împingea salata de cartofi prin farfurie.

- Habar n-am. Cred că o să vorbesc cu doamna Gilman. Dacă dau de ea. Trebuie să aflu ceva cu care să mă duc la Summers, ceva ce nu poate ignora.
- Baftă. Cavanaugh tocmai şi-a anunţat sprijinul ca Summers să devină următorul primar din Salem Creek. De-acum nu mai există nici o şansă să-l intereseze.
- Atunci va trebui să-i forţez mâna.
- Lizzy. Andrew şi-a împăturit şervetul şi l-a pus deoparte. înţeleg nevoia ta de a o face. De fapt, te admir al naibii pentru asta, însă poate ar trebui s-o laşi mai moale, să-i dai timp lui Roger să treacă prin notiţe. Dacă este ceva de găsit, el va găsi. Şi pe urmă poate să se ocupe de Summers şi ai scăpat. între timp, poate reuşesc să sap pe ici-colo ca să văd dacă ştie cineva cum poate fi contactată.

Lizzy a zâmbit. Nu voia să pară nerecunoscătoare, dar o făcea din nou, intervenea ca s-o protejeze, cum făcuse în noaptea în care intrase Rhanna în fântâna arteziană. Numai că de data asta el avea mai multe de pierdut.

- Andrew, sunt recunoscătoare că m-ai pus în legătură cu Roger, însă asta este bătălia mea. în câteva săptămâni eu plec, iar tu rămâi aici. Afacerea ta este aici în continuare. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te amesteci în treaba asta.
- Nu ţin la părerile localnicilor.
- Ar trebui, a răspuns Lizzy, cu gândul la bărbaţii de la Mason Electric, la Jake şi amicul lui şi la felul în care s-au încordat numai la vederea ei. Fred Gilman a avut dreptate într-o privinţă. N-o voia nimeni aici. Iar dacă îl vedeau pe Andrew că alegea fetele Moon în favoarea satului, l-ar fi repudiat şi pe el.
- N-ar fi trebuit să te implic, a spus ea, împingând farfuria deoparte. Ştiam eu.
- Lizzy, nu m-ai implicat. Singur am făcut-o.
- De ce? întrebarea i-a ieşit pe gură înainte să aibă timp să se gândească unde ar putea duce, dar acum, că faptul era consumat, era curioasă. De ce ai fost de acord să mă ajuţi, când se vede că nu eşti convins că ar trebui să-mi bag nasul? Tot timpul faci asta, ştii? Mă ajuţi. Şi nu-i vorba doar că l-ai sunat pe Roger. Sera, hambarul şi toate celelalte.

Andrew a ridicat din sprânceană.

- Toate celelalte?
- La şcoală. Twizzlers, la deschiderea şcolii. M-ai dus acasă când cu furtuna cu grindină. Nici nu ne cunoşteam. Nici acum nu ne cunoaştem

prea bine, dacă stau să mă gândesc. A tăcut, plecând capul. întotdeauna m-am întrebat... 0 făceai din milă faţă de mine?
Andrew s-a holbat la ea, sincer şocat.
- Asta ai crezut? Că-mi era milă de tine?
A ridicat din umeri în loc de răspuns.
- Nu eram tocmai cea mai populară fată la şcoală. Pe vremea aia, numi doream decât să fiu invizibilă. Şi mai şi credeam că-mi iese. Până ai apărut tu, cu toată amabilitatea ta. Zău dacă izbuteam să-mi dau seama de ce. încă nu izbutesc.
Andrew n-a zis nimic, şi-a luat şervetul şi s-a şters lent pe mâini. în cele din urmă, a ridicat ochii.
- De ce sunt *vreodată* băieţii amabili cu fetele? Voiam să mă placi. încă vreau.
Lizzy a clipit la el. 0 gâdilau obrajii. Nu-i mai vedea gropiţele, nici un semn că o tachina. între ei pluteau doar cuvintele şi încă ceva cald şi nefamiliar, care-i străbătea coastele. Avusese parte de relaţii de adult, doar că sărise peste etapa asta de adolescenţă, peste fluturii veseli ai primei iubiri, atracţia tinerilor îndrăgostiţi. Pe vremea aceea, nu avusese nici un sens. Şi, fără îndoială, nici acum nu avea.
S-a ridicat în picioare, atentă să evite privirea lui Andrew, şi s-a îndreptat spre uşă.
- îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că este aşa târziu. Trebuie să ajung acasă înainte să se îngrijoreze Ewie.
Andrew s-a ridicat şi a urmat-o la uşă.
- Lizzy... Ea s-a întors, cu mâna pe clanţă. Pentru mine n-ai avut cum să fii invizibilă. Nici atunci, nici acum.

Lizzy a încuviinţat, distant şi prudent, în timp ce-şi dădea seama ce încerca el să spună fără cuvinte.- Andrew, aici nu-i vorba dacă te plac sau nu. Niciodată nu a fost despre asta. însă acum miza este mai mare. Pentru amândoi.

Logoul ligii naţionale de fotbal în New England Andrew se uita, blestemându-se, în timp ce Lizzy se îndepărta de casă. Ce-o fi fost în mintea lui? Ea venise să-i ceară ajutorul şi, în loc să-i dea sfaturi, el îndrugase vrute şi nevrute ca un adolescent amorezat şi o alungase.

încă o dată.

Fusese mereu timorată în preajma lui. De fapt, în preajma tuturor. De ce s-ar fi schimbat lucrurile? 0 putea blama că ţinea garda sus? Pentru majoritatea, opt ani or părea mult timp, dar nu şi într-un orăşel precum Salem Creek, unde mentalităţile se schimbă lent - asta dacă se schimbă vreun pic. Cu toate că, bănuia, ea ştia asta mai bine decât el.

Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de la alerta AMBER[5] pentru Heather şi Darcy Gilman când lucrurile au luat-o razna. Până dimineaţa următoare, se pornise moara de şuşoteli a oraşului, măcinând o serie de speculaţii ridicole şi fără temei. în micile oraşe din New England, unde nu se întâmpla nimic niciodată, bârfa era distracţia preferată, precum hocheiul la liceu sau campionatele de aruncat săculeţe cu porumb la ţintă la picnicul de duminică. Şi, ca la orice picnic de succes, localnicii se lingeau pe degete.

Până să recupereze cadavrele fetelor din heleşteul fetelor Moon, brigada de torţe şi furci începuse să vocifereze, cerând să-şi facă singuri dreptate. După năzbâtia Rhannei la cafenea, câteva biserici se grupaseră să organizeze o veghe la miez de noapte - *ca să se roage pentru alungarea răului dintre noi şi pentru a vedea voia Domnului dusă la îndeplinire.*

Cu o zi înainte ajunseseră fluturaşii în tot oraşul, pe vitrine şi pe stâlpi de telegraf, invitându-i pe credincioşi să se strângă şi să se roage pentru sufletul oraşului lor cu frică de Dumnezeu. în acea noapte nu menţionase nimeni numele Moon. Nu era necesar. Era de la sine înţeles.

Toate cele trei canale locale de ştiri avuseseră reportaje pe seama evenimentului, cu tot cu scene secundare în care surprinseseră o mare de chipuri virtuoase în lumina pâlpâitoare a candelelor albe. Când au preluat marile televiziuni reportajul, a urmat o isterie de nestăvilit, iar Randall Summers fusese nevoit să facă o declaraţie prin care să îndemne lumea la răbdare ca poliţia să-şi facă treaba - o barieră care să descurajeze posibilitatea ca discursul să fie văzut ca o chemare la acţiune de către cei care căutau să îşi facă singuri dreptate.

Chiar şi acum îi venea lui Andrew să verse când îşi amintea. Avusese de gând să participe în seara aceea, pregătit să spună fiecăruia în parte unde să-şi bage aşa-zisele rugăciuni, numai că tatăl lui îl îndemnase să stea acasă, explicându-i că cel mai sigur mod de a alimenta focul era să arăţi cu degetul şi să învrăjbeşti un vecin împotriva altuia. îl asigurase că

Capitolul 2

dreptatea va avea câştig de cauză până la urmă, că adevărul va ieşi la lumină şi că fetele Moon vor fi lăsate în pace. Tatăl lui nu se prea înşelase cât trăise, dar atunci se înşelase. Salem Creek nu le iertase niciodată pe fetele Moon. Nu pentru uciderea celor două fetiţe, ci pentru păcatul de a fi diferite.

A doua zi după veghe, Rhanna spălase putina - dovada puterii rugăciunii, susţinuseră pioşii cu lumânări în mână. Althea făcuse doar ce putuse: să plece capul şi să lupte pentru a-şi păstra ce mai rămăsese din amărâta ei afacere. Iar Lizzy se pitise în hambar, departe de muşterii şi de exploratorii de curiozităţi. Şi de el.

Rămăsese în zonă după ce terminase UNH, făcând cursuri şi ajutându-şi tatăl cu magazinul, inventând o scuză penibilă după alta ca să amâne facultatea. Nu că păcălise pe careva. Şi cu toate astea, rar o vedea. Dacă nu găsea motiv să-şi facă de lucru la fermă, ceea ce se întâmplase cu o regularitate jenantă. Pe vremea aceea, ea reprezenta o enigmă pe care trebuia s-o dezlege, răspunsul unor întrebări pe care nu le putea formula încă. Nu fusese nicicând în locul ei - *cel aparte*, într-o lume care recompensează asemănările şi conformismul. în schimb, fusese preşedintele consiliului de elevi, licean american get-beget, fiul unui afacerist respectat, care absolvise încărcat de burse. Era genul de existenţă banală pe care tipi ca el tindeau s-o ia de bună. însă Lizzy trăise o cu totul altă realitate.

Trecutul familiei ei, modul în care alegeau să îşi ducă viaţa, chiar şi felul în care arătau erau departe de orice conformare la normă, motiv pentru care era pedepsită. Dar, în loc să riposteze ori să îmbrăţişeze lucrurile care o făceau diferită, se retrăsese în carapace. Iar când nu a mai mers asta, a plecat

.Althea a fost cea care-i dăduse de veste. Se dusese la fermă cu ceva treabă pentru tatăl lui, sperând să o zărească. Maşina ei, o Honda Civic albastră, nu mai era. Asta ar fi trebuit să-i fi dat de gândit. Deja nu se mai ducea ea deloc în oraş. Se prefăcea că se uita la coşul de fum al şemineului din salon, încercând să găsească o cale de a aduce vorba de

Lizzy, când i-a spus Althea în sfârşit adevărul din proprie iniţiativă. Plecase, se dusese la New York să studieze arta parfumurilor.

După aceea n-a trecut mult până să-l convingă tatăl lui că era timpul să nu mai plângă după o fată care nici nu ştia de existenţa lui şi să se ducă la facultate. Opt săptămâni, poate zece, şi plecase din oraş, spre Chicago şi facultatea de arhitectură Illinois, jurând să nu mai petreacă o zi tânjind după iluzoria Lizzy Moon.

Acum se întorsese - ca şi ea.

Alertă pentru intervenţii de urgenţă difuzată în America în situaţii de dispariţie, în special a copiilo

r23 iulie

Ewie scotea din cuptor o tavă de brioşe cu lămâie şi mac când a coborât Lizzy scările. S-a îndreptat de spate şi aburul aromat i-a înceţoşat ochelarii.

- Te-ai trezit devreme.

Lizzy s-a uitat la ceasul de deasupra chiuvetei. Era puţin trecut de şase, devreme chiar şi pentru ea, însă după o noapte cu tot soiul de vise în care chipul lui Fred Gilman se tot metamorfoza în cel al lui Andrew, era mai mult decât pregătită să se scoale şi să se pună în mişcare.

- N-am dormit prea bine.
- Asta se întâmplă când sari peste cină. Ia loc, îţi pregătesc micul dejun.
- Nu am sărit peste cină. Am mâncat cu Andrew - un fel de-a spune. Am vrut să vorbesc cu el despre Fred Gilman.
- Mă întrebam unde ai ajuns, dar pe urmă am aţipit. Se făcuse aproape miezul nopţii. Cum a decurs întâlnirea?

Lizzy a pus ceainicul pe foc, după care a adus cutia cu ceai din dulap. Chiar trebuia să cumpere nişte cafea.

- A decurs cum zicea toată lumea că o să meargă. N-am trecut de uşă.
- Şi cina cum a fost?

Lizzy a făcut un efort să rămână inexpresivă. Nu voia să se gândească la discuţia de aseară cu Andrew.

- Cina?
- Ai zis că ai mâncat cu Andrew.

A, da. A fost o chestie de moment. Un fel de picnic pe duşumea. Ştiai că renovează? A pus verandă nouă, a înlocuit toate geamurile şi renovează întreaga bucătărie. Ba chiar l-am ajutat să aleagă granitul ultima oară când m-am dus la el

.Privirea lui Ewie a lunecat spre Lizzy.

- Nu zău?

Şuierul ceainicului a scutit-o pe Lizzy de replică. Ewie a închis aragazul.

- Fac eu ceaiul. Tu adu-mi ziarul de pe prispă.

Lizzy s-a supus şi a luat-o spre foaier. Briza dimineţii a întâmpinat-o când a ieşit pe treptele din faţa casei. Păsările se treziseră şi triluiau în coroanele copacilor. A rămas pe loc, la umbra ramurilor de frasin, delectându-se cu corul de note vesele şi suave. Piţigoi, scatii, pitulice de munte. Althea o învăţase să le deosebească şi cântul.

Tocmai dădea să se aplece după ziar, când a observat ceva agăţat de una dintre ramurile inferioare. Curioasă, a lăsat ziarul pe treaptă şi s-a dus în picioarele goale să se uite în copac. A simţit un gol în stomac când şi-a dat seama la ce se uita - o păpuşă grosolană de paie în rochie neagră şi cu pălărie de vrăjitoare se legăna la capătul unei funii murdare.

A tras de funie. A căzut mai uşor decât se aştepta, moale în braţele ei. S-a uitat lung la biletul prins de gâtul păpuşii.

Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.

Cunoştea citatul - asemenea tuturor fetelor Moon - din Cartea Exodului. A trecut-o un fior pe şira spinării în timp ce se uita la bucata de hârtie. Era grea şi uşor lucioasă, genul de hârtie care vine în suluri mari şi cu care uneori erau acoperite mesele la restaurante sau pe care le foloseau educatoarele la grădiniţă pentru pictura cu degetele. Versetul era scris cu litere roşii înverşunate, aparent în creion. S-a uitat peste umăr prin curte, pe stradă, dar nici urmă de făptaş. Nu că se aştepta să-l zărească.

Halloweenul - Samhain - fusese una dintre sărbătorile preferate ale copiilor din sat. Althea nu se necăjise niciodată, ba chiar reuşea să chicotească la unele dintre cele mai inventive renghiuri. Pentagrama făcută din hârtie igienică în curtea din faţă o amuzase în mod special. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă. O luau de la capăt? Sau era vorba despre altceva? Ceva mai sinistru.

- Mă întrebam pe unde eşti. Ewie stătea în prag, desfăcându-şi şorţul şi aruncându-l peste umăr. Ce-ai acolo?
- Nimic, a răspuns Lizzy, dând la spate păpuşa hidoasă de paie. Probabil o farsă.

Ewie a mijit ochii.

- Dă-mi să văd.
- Nu-i nimic grav.
- Ei bine, atunci, n-ai de ce s-o ascunzi. Dă-o încoace.

Lizzy se uita lung la mâna întinsă de Ewie. Nimic nu-i scăpa, asta era limpede.

- Nu cred că-i ceva grav, a repetat, voind să creadă şi ea ce spunea în timp ce-i dădea păpuşa. După crime, se întâmpla mai tot timpul. 0 dată, cineva a scrijelit o pentagramă pe capota maşinii Altheei. Altă dată am găsit o pisică moartă pe prispa din spate. Dar mai departe n-au mers. Acum cineva face pe simpaticul.

Ewie şi-a încordat maxilarul cu păpuşa în mână, scuturând-o emfatic.

- Păpuşa asta nu-i *simpatică*, fata mea. Biletul ăsta nu-i *simpatic.*

S-a întors atunci şi a intrat în casă, lăsând-o pe Lizzy pe trepte. Lizzy a oftat şi a intrat după ea.

- Te rog eu, nu face tam-tam mai mult decât este cazul.

- Tam-tam? Ewie a împuns degetul în bilet. Asta ce crezi că înseamnă? A doua zi după ce-ai trecut pe la omul ăla. îţi zic eu ce înseamnă, înseamnă că cineva nu se bucură că te-ai întors şi că răscoleşti trecutul. Ăsta nu-i vreun copil de pe stradă. Ăsta este un adult. Unul periculos.

- Ori poate cineva care vrea să *credem* că este periculos. Lizzy s-a oprit ca să tragă aer adânc în piept, căutând să o liniştească pe Ewie - poate şi pe ea însăşi. Uite, ştiu că pare înspăimântător...

- Zău? Ewie şi-a proptit mâinile în şolduri, cu flăcări în ochi. Că de unde sunt eu, luăm foarte în serios ştreangurile.

Lizzy a plecat capul, pusă la punct cum se cuvenea.

- Sigur că da. Dar nu-i cazul aici, Ewie. Nu are nimeni de gând să linşeze pe nimeni.

- Nu ştim ce are lumea de gând şi nu stăm să aflăm. Trebuie să chemăm poliţia.

- Ewie, ultimul lucru de care am nevoie acum este să se implice poliţia în treaba asta. în clipa asta, doar o mână de oameni ştiu că m-am întors, în clipa în care iau telefonul şi le spun de bilet, va afla tot oraşul. Şi se duce ultima şansă de a convinge pe oricine să stea de vorbă cu mine. Te rog să nu spui nimic. Cel puţin deocamdată. S-a întins spre mâna lui Ewie, strângându-i-o. Te rog!

- Fie. Ewie i-a împins păpuşa în mână. Dar scapă de ea. Cum zicea mama, nu ne trebuie piaza rea în preajmă. Şi zi ce vrei, dar chestia aia este piaza rea.

Lizzy a răsuflat uşurată în timp ce ducea păpuşa în vestibul, unde nu trebuia să mai dea peste ea până nu hotăra ce să facă. Deocamdată era recunoscătoare că izbutise să câştige timp cu Ewie. Era foarte posibil să fi fost o farsă. Cu siguranţă nu ar fi fost prima oară. Dar nu

era pregătită să excludă posibilitatea ca cineva - Fred Gilman, poate - să fi fost în spatele hidoasei efigii de paie.

Lizzy a mijit ochii la liniuţele semnalului de mobil. Şaisprezece la sută doar. A întins mâna spre încărcător, l-a băgat în priză, s-a frecat la ochi şi a continuat să caute. Nu era nici pe departe optim să facă cercetare prin articole vechi de ziar pe un ecran mic, însă având în vedere lipsa de încredere a Altheei în tehnologie - inclusiv în internet -, nu văzuse rostul să aducă laptopul cu ea.

Sperase să-i sară ceva în ochi, ceva ce le scăpase tuturor cu opt ani în urmă, care s-o îndrume într-o nouă direcţie, inclusiv unde ar fi putut pleca Susan Gilman din Salem Creek. Numai că trei ore de căutare exhaustivă nu dăduseră nici un rezultat. Era o abundenţă de materiale, articole din ziarele locale, precum şi din publicaţii internaţionale, un titlu mai înfiorător ca altul: *PĂRINŢII IMPLORĂ SĂ LI SE ADUCĂ ACASĂ FETELE DISPĂRUTE. SCENĂ DE COŞMAR LA MOON GIRL FARM. TRUPURILE FETELOR DISPĂRUTE, RECUPERATE DINTR-UN HELEŞTEU DIN SAT. 0 DUBLĂ CRIMĂ ZGUDUIE UN ORĂŞEL DIN NEW ENGLAND. NICI UN AREST PÂNĂ LA ÎNMORMÂNTAREA FETELOR GILMAN*

însă mai dificil de suportat erau interminabilele fotografii ca un baraj, imagini granulate alb-negru, poziţionate cu grijă pentru a stârni emoţiile cititorilor. Un portret de familie idilic - mama şi tatăl în fundal, fiicele în faţă, îmbrăcaţi aparent în ţinută de Paşte -, precum şi câteva cadre cu fetele de când erau mai mari.

Surorile semănau uluitor de mult, pe cât de drăguţe pot fi adolescentele, tinere şi lipsite de griji. Dar erau şi câteva diferenţe. Darcy avea ochii mari şi nişte gropiţe drăgălaşe. Heather avea aceiaşi ochi, dar nu şi gropiţe. Probabil pentru că nu zâmbea în nici una dintre fotografii. Şi mai era ceva diferit la Heather: un soi de sfidare în faţa camerei, un contrast vădit faţă de sora ei mai mică, ce privea cu ochii larg deschişi.

Erau şi fotografii cu părinţii, majoritatea făcute la conferinţe de presă sau anchete. Susan Gilman era practic letargică în toate, ca un somnambul în timpul unui coşmar, cum şi fusese. Mai era Fred, tatăl îndurerat, care se uita urât, drept în cameră. Palid şi pustiit, cu aceleaşi trăsături aspre pe care le văzuse la el cu o zi în urmă.

I-a studiat chipul, buzele ţuguiate şi nările umflate, mânia aproape palpabilă cu care o privea din fotografie. Să fi fost expresia unui tată îndurerat sau a unui om capabil să îşi vatăme propriile fiice? Să fi putut fi şi una, şi alta? Şi dacă da, cum s-o dovedească?

întrebarea nu-i dădea pace nici când a închis şi a pus telefonul deoparte. Toată dimineaţa stătuse pe internet, agitându-se degeaba, când ar fi trebuit să sune la agenţia imobiliară sau să răscolească în pod. Dar ambele opţiuni o lăsau rece. Trebuia să se mişte, să-şi limpezească gândurile şi să capete energie. Poate să se ducă în grădina cu flori de câmp o oră şi să smulgă buruieni.
Era la jumătatea scării când a auzit glasurile lui Andrew şi Ewie în bucătărie. După plecarea ei spontană aseară, ar fi preferat să păstreze distanţa, însă nu putea ajunge la vestibul fără să treacă prin bucătărie. Cum a intrat în încăpere, au tăcut. Nu era un semn bun. Andrew s-a întors spre ea, strângând păpuşa în pumn.
- Aveai de gând să-mi spui despre asta?
Lizzy a întors capul spre Ewie, care deja ridica mâinile, absolvindu-se de orice vină înainte să scoată Lizzy un cuvânt.
- Nu mi-o lăsa la uşă. Ţi-am zis să te descotoroseşti de ea. Nu-i vina mea că a văzut-o cum a intrat.
- Am găsit-o azi-dimineaţă, i-a explicat Lizzy obosită. într-un copac din faţa casei. Ştiu că nu dă bine, dar chiar nu ştim ce însemnătate are.
- Ieri ai fost acasă la Fred Gilman. Azi găseşti asta. Chiar nu crezi că au legătură?
- înţeleg cum se vede şi că e suspect, dar dacă voia Fred Gilman să-mi facă ceva, aseară a avut cea mai bună ocazie, când stăteam pe prispa lui. Chiar îl vezi urcându-se în copac şi atârnând chestia aia pe întuneric?
Andrew a expirat prelung.
- Lizzy, nu poţi ignora aşa ceva. Nu-i ca şi cum ţi-ar fi zgâriat maşina cu cheia. Trebuie să depui plângere.
- Nu o ignor. Şi o s-o fac - mai târziu. Totuşi, după ce mi-a povestit Roger despre Summers alaltăieri, nu am încredere că poliţia va ridica vreun deget în favoarea fetelor Moon. Tot ce-mi doresc acum este timp să fac ce trebuie să fac, fără să-mi pună poliţia beţe în roate. Acum putem s-o lăsăm baltă? Dacă are cineva nevoie de mine, sunt în grădina cu flori de câmp să smulg buruieni.

S-a întors şi a plecat, lăsându-i pe Andrew şi pe Ewie singuri, ştiind foarte bine că aveau multe de spus odată ce nu-i mai auzea ea. Puţin îi păsa. Cu sau fără piaza rea, n-o speria pe ea o păpuşă de paie.26 iulie

Capitolul 1

Lizzy a fost nevoită să dea roată de trei ori înainte să găsească în sfârşit un loc de parcare lângă agenţia ReadiMaxx. N-avea nici un chef să stea de vorbă cu „Specialistul imobiliar de frunte din sudul New Hampshire- ului”, însă pierduse deja o întreagă săptămână. Era timpul să stea de vorbă cu cineva, să ştie la ce să se aştepte, având în vedere starea de paragină a fermei. Ca să nu mai vorbim de stigmatul celor două fete găsite în heleşteu.

N-avea cum să primească veşti bune - era pregătită pentru asta, dar cel puţin şi-ar fi făcut o idee în privinţa opţiunilor. Avea ceva bani puşi deoparte, însă nicidecum suficient cât să plătească o serie întreagă de reparaţii înşirate de Andrew. Poate obţinea o mică ipotecă. Nimic de amploare, doar cât să plătească cele mai urgenţe reparaţii şi, până vindea ferma, să acopere din impozitele pe proprietate. Dar dacă dura nişte ani şi nu luni până găsea cumpărător? Risca o executare silită.

I s-a pus un gol în stomac la gândul ăsta, în timp ce căuta în portofel monede pentru aparatul de taxat în parcare. O monedă de cinci cenţi era tot ce avea. S-a uitat la magazinele de pe strada centrului comercial, ca să găsească unde să schimbe o bancnotă de zece dolari. N-avea din cine ştie ce alege: poşta, o clinică medicală, o florărie care era închisă lunea - şi cafeneaua.

A aruncat un ochi neliniştită la nume: BREWED AWAKENINGS. Scena ultimei apariţii a Rhannei era tot acolo. Ceea ce nu putea spune despre mama ei. însă nu mai avea cum să fi rămas în Salem Creek după acel spectacol.Rhanna observase atunci două femei care se holbau la ea peste ceştile cu *latte* şi pusese în scenă o criză de proporţii epice, criticându-le că sunt nişte hoaşte gata să întoarcă celălalt obraz duminica, pentru ca apoi, în celelalte zile ale săptămânii, să se transforme în vipere. Ar fi scăpat basma curată dacă se oprea acolo. Numai că Rhanna nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. în schimb, se dusese în mijlocul prăvăliei, ridicase braţele deasupra capului şi, în numele tuturor fetelor Moon, aruncase un blestem pe fiecare suflet viu din Salem Creek - de parcă ar fi fost posibil un asemenea lucru.

Aşa-numitul blestem provocase efectul scontat, golind în câteva minute cafeneaua. Dar fuseseră şi efecte nescontate, cum ar fi apariţia poliţiei pentru a investiga o ameninţare raportată de şase orăşeni.

Până la urmă, nu s-a întâmplat nimic. Nu existau legi scrise în privinţa blestemelor, că erau sub formă de ameninţare sau nu.

Vestea incidentului s-a dus ca focul şi numaidecât s-a inflamat protestul public, ca să se facă ceva în privinţa *acelei femei Moon şi a fetelor ei.* A doua zi după veghe, Rhanna îşi băgase lucrurile în dubă,

Capitolul 2

banii de urgenţă ai Altheei din vasul de ceramică de pe frigider în buzunar şi dispăruse, lăsându-le pe mama şi pe fiica ei să înfrunte furtuna.

Iar acum, opt ani mai târziu, una dintre acele fete Moon se pregătea să intre în aceeaşi cafenea şi să ceară mărunţiş. I-au transpirat palmele. Mai bine să rişte o amendă. Dar asta era ridicol. în schimb, s-a întors şi s-a forţat să împingă uşa stârnind clopoţeii de alamă.

Cafeneaua nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor: gresie alb- negru, mese de bistro zgâriate aşezate lângă pereţii galbeni, ghivece cu ferigi suspendate în suporturi de macrameu. Lizzy s-a uitat la tăbliţa meniului cât stătea la coadă, însă privirea i se tot ducea spre femeia de la casă. Nu avea acelaşi ecuson, însă îi părea vag cunoscută.

Lizzy s-a uitat cum l-a chemat pe bărbatul din faţa ei, a strigat comanda lui barmanului - *buşeu cu sirop de arţar şi un macchiato pe jumătate decaf pentru Brandon* -, după care a desfăcut un sul de monede de douăzeci şi cinci de cenţi, timp în care el s-a aşezat la coada pentru luarea comenzii. încă mototolea hârtia sulului când a închis sertarul casei şi a ridicat în sfârşit privirea.

- Ce doreşti, drăguţă? I-a pierit zâmbetul, uitând de hârtia strânsă în pumn. Lizzy Moon... Lizzy, da?

Lizzy şi-a îndreptat umerii, încercând să interpreteze expresia femeii. Teamă? Dispreţ? Până la urmă a hotărât că nu conta.

- Da, Lizzy.

Chipul femeii s-a îmblânzit.

- Am auzit că te-ai întors. Mi-a părut tare rău să aflu că a murit bunica ta. Era o femeie bună. 0 femeie tare, tare bună.

- îmi pare rău, a spus Lizzy, roşind la această dovadă neaşteptată de bunătate. Mi s-a părut mie că te recunosc, dar nu-mi amintesc cum te cheamă.

- Judith Shrum. Eram clienta bunicii tale. Mereu ştia ce să-mi dea. Ca un doctor de bună, dacă mă întrebi pe mine. S-a aplecat în faţă, şoptind. Toţi băgăcioşii ăia de nu le mai tăcea gura vorbind

despre bietele fete. Habar nu aveau despre ce vorbeau. Oricine o cunoştea pe Althea Moon - şi încă bine - ştia că nu era capabilă de aşa ceva. Şi mama lor o ştia.

Lizzy s-a legat de vorbele lui Judith.

- Doamna Gilman?

Capitolul 3

- Susan. Da, biata de ea. Eram prietene, deşi nu prea ne mai vedem de când s-a mutat. Nu-i vina ei. I-a fost greu. Mi-a spus odată că nu-i plăcea ce spuneau oamenii despre bunica ta, nu-i convenea. îmi părea... A tăcut când a trecut pe lângă ea o fată cu şorţ pătat şi tricou cu Brewed Awakening, cu o sticlă cu spray şi o cârpă, reluând numai după ce s-a asigurat că nu mai auzea fata. întotdeauna mi s-a părut că ştia ea ce ştia despre ce s-a întâmplat.

- Cum... adică?

Judith a ridicat din umeri.

- N-a zis. Aşa am simţit eu. Şi pe urmă, într-o zi, n-a mai vorbit deloc despre asta. Parcă nu mai rezona cu lumea întreagă. Din nou, nu că aş învinovăţi-o. Tot m-am întrebat însă dacă tăcerea ei a avut de-a face cu Fred. Cam tartor omul ăla. M-am întristat când s-a mutat, dar mă bucur că a scăpat de el.

Lizzy s-a uitat peste umăr, uşurată că nu era nimeni în spatele ei la coadă.

- Te mai vezi cu ea?

Judith a clătinat melancolic din cap.

- Nu, dar mai vorbim. Locuieşte în Peabody acum. Este coafeză. Şi se descurcă bine. Ultima oară când am vorbit, se vedea cu cineva, aşa că m- am bucurat. Merită nişte fericire după tot ce s-a întâmplat, s-o ia de la început cu amintiri proaspete.

Lizzy a încuviinţat. înţelegea mai bine ca oricine că uneori un nou început însemna să pleci de undeva. Mai ştia şi cât de greu era să ţii piept amintirilor. Să fi fost oare drept să se infiltreze cu forţa în lumea lui Susan Gilman, să smulgă coaja rănii care poate abia ce se vindecase? Făcuse greşeala asta cu fostul soţ al lui Susan şi nu mersese bine. Dar dacă-i transmitea numărul ei de telefon prin intermediul lui Judith
Shrum, ar fi rămas la latitudinea lui Susan. Poate că timpul o făcuse mai dispusă să-şi împărtăşească părerile despre soarta fiicelor ei.

0 oră şi jumătate mai târziu, Lizzy a plecat din biroul lui Chuck Bundy cu un *latte* cu vanilie practic neatins şi cu o durere cumplită în spatele ochiului drept. După cum se aşteptase, perspectiva unei

vânzări simple era departe de a fi roz, cu toate că el avusese grijă să-i reamintească de câteva ori în timpul conversaţiei că vorbea doar ipotetic, cum putea vorbi în special despre proprietatea ei.

Avusese parte de un curs introductiv în piaţa imobiliară, aflând despre multe dezavantaje inerente ale vânzării de proprietăţi cu

Capitolul 4

probleme şi felul răzleţ în care putea varia preţul pe seama numărului de case comparabile aflate în acel moment pe piaţă. întrebat despre posibilitatea unei vânzări rapide, omul fusese distant, evaziv, sugerând să stabilească o zi în care să se ducă şi să arunce o privire. Odată ce afla despre ce era vorba, îi putea oferi o serie de opţiuni şi să vină împreună cu un plan de luptă.

între timp, îi dăduse teme: să găsească documente, să dea telefoane, să facă rost de formulare, să semneze şi să înregistreze la primărie. La plecare, i-a oferit un rânjet cu toţi dinţii, asigurând-o că nu exista proprietate să nu poată fi vândută, dar acum, în timp ce se întorcea cu maşina acasă măcinând în minte termeni precum *saturaţie de piaţă* şi *proprietate stigmatizată*, nu mai era aşa sigură. Nici nu avea chef să-i explice toate astea lui Luc şi să-i spună că amâna întoarcerea. încă o dată.

Tocmai cântărea cât mai putea trage de timp înaintea acelei discuţii, când i-a sunat telefonul. S-a uitat la număr, întrebându-se dacă îl invocase pe Luc, însă codul zonei era 978 şi nu 212 - nu-l recunoştea.

-Alo?

- Domnişoara Moon?

-Da.

- Sunt Susan Gilman. Mi-a dat Judith numărul dumneavoastră.

Lizzy a rămas atât de mască, încât nu putea îngăima nimic.

- Mulţumesc că m-aţi sunat. Ştiu că este ciudat, însă mă întrebam dacă aţi vrea să vorbim. Ne putem vedea la o cafea?

- Doar aici, în Peabody, a răspuns ea după o pauză lungă. Nu ne putem întâlni în Salem Creek.

- Sigur, înţeleg. Vin bucuroasă la dumneavoastră. Spuneţi unde şi voi fi acolo.

- Nu sunt sigură că vă pot spune ceva util, dar dacă aveţi întrebări, o să răspund la orice pot. Ne putem întâlni după serviciu.

- Mulţumesc, doamnă Gilman. Nu pot să vă spun cât apreciez.

- Atunci rămâne pe azi. După ce termin tura. La mall este o librărie - un *Barnes&Noble.* 0 să fiu acolo la cafenea la ora şase.

Cafeneaua era plină când a sosit Lizzy la şase fără zece, în mare parte de studenţi şi oameni de afaceri, aplecaţi peste laptopuri, cu căştile în urechi. A trecut de câteva ori cu privirea peste ei înainte s-o zărească pe Susan Gilman aşezată la o masă din colţ, şi chiar şi atunci s-a uitat de două ori.

Capitolul 5

0 schimbase trecerea timpului, dar nu la fel cum îl schimbase pe soţul ei. Părul ei, veşnic lins şi cenuşiu, avea o nuanţă pală de blond cu şuviţe roz-aurii şi părea machiată profesionist. în bocanci şi blugi, arăta şic, aproape după ultima modă.

- Doamna Gilman?

Susan a ridicat privirea din revistă fără să zâmbească.

- Acum trec drept Ames, numele de fată. A fost mai... uşor. Dar te rog, spune-mi Susan.

Lizzy a încuviinţat, înţelegând de ce nu găsise nimic online.

- Mulţumesc foarte mult că ai acceptat să vorbim. Pot să-ţi iau o cafea?

- Mersi, nu-mi trebuie nimic. N-a mai venit ultima clientă, aşa că stau de ceva vreme aici. A făcut semn spre scaunul liber şi a aşteptat să se aşeze Lizzy. Am auzit că ai trecut pe la fostul meu soţ.

Lizzy a deschis gura şi a închis-o la loc, mirată că ştia despre vizita ei la rulota lui Fred Gilman.

- Nu te mira. Amândouă ştim cum funcţionează oraşul ăla. Soţul lui Judith lucrează la Mason Electric. N-a durat mult până să se ducă vorba că ai apărut să-l cauţi pe Fred. Şi cum a mers?

- Deloc bine. Sunt destul de sigură că încerca să mă sperie.

Susan a încuviinţat sobru.

- Vânjos om, fostul meu soţ.
- Pe *tine* a încercat vreodată să te sperie?
- Nu trebuia să încerce. 0 făcea natural.

-Era... abuziv?

- în cazul în care mă întrebi dacă mă lovea - nu. Se făcea înţeles în alte moduri.
- Ce alte moduri?

Susan a ridicat ceaşca, legănând-o în palme. îi tremurau mâinile.

- Există multe feluri de a fi abuziv, domnişoară Moon. Feluri care nu lasă urme să le vadă vecinii şi poliţia.
- Ai chemat vreodată poliţia din cauza lui?

Susan s-a uitat peste buza mânjită de ruj a ceştii.

- Şi ce să le zic? Că era rău cu mine? Că mă pedepsea că i-am ars pâinea sau că am uitat să-i cumpăr şireturi noi pentru ghete? Nu, nu am chemat niciodată poliţia. în schimb am băut. Nu prea mult, doar suficient cât să amorţesc. Apoi un pic mai mult când nu a mai funcţionat.

Capitolul 6

Lizzy avea o imagine vie a vieţii deprimante ca soţie a lui Fred Gilman.

- Dar Heather şi Darcy? Le era frică de tatăl lor?
- Frică? De Fred? Doamne fereşte!

Expresia lui Susan a căpătat o nouă nuanţă, ceva mai profundă decât tristeţea. Lizzy a tăcut, aşteptând ca ea să continue. Nu a făcut-o, alegând în schimb să se joace cu oja maronie de pe unghia degetului mare stâng.

Lizzy s-a foit în scaun, simţind durerea femeii, dar cu o nevoie disperată de a afla adevărul.

- Susan?
- Hm? A, da. Dacă le era frică fetelor de el. Un mare nu. Dacă le-ar fi fost, poate că ar fi încă în viaţă. Heather s-ar fi dus la balul de absolvire şi Darcy la şcoala de asistente medicale. Aş avea nepoţi şi jurnale pline de fotografii din vacanţe. Dar n-am zis nimic, aşa că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Fred a obţinut ce a vrut, ca întotdeauna. Şi uite unde a ajuns, unde am ajuns toţi. în ce-l privea pe Fred, fetele nu aveau cum să greşească. Pur şi simplu refuza să vadă. Şi de la mine sigur nu voia să afle.
- Ce să afle?
- Că Heather scăpase de sub control. Că Darcy îi călca pe urme. Că dacă nu le ţinea în frâu, urma să se întâmple ceva îngrozitor. Ceea ce s-a şi întâmplat. I-a pierit glasul atunci, străbătut de emoţii. Şi-a mutat privirea, făcându-şi vânt ca să-şi usuce lacrimile din ochi. îmi pare rău, a spus în cele din urmă. Doar că-i tare greu să fi avut dreptate. Ştii cum este senzaţia aia că urmează să se întâmple ceva rău. Iar când se întâmplă, te pedepseşti până nu mai poţi pentru că ai ştiut. Ai ştiut şi nu ai făcut nimic. Cu asta trăiesc pe conştiinţă.

Lizzy căuta un răspuns când a prins un iz de ceva mâlos şi umed, o combinaţie de igrasie şi pământ proaspăt răscolit. în cafenea domnea o combinaţie de arome de cafea şi prăjituri la cuptor; până atunci nu sesizase, însă straturile emoţionale erau acum de neconfundat. Pierdere. Regret. 0 durere ce-i stâlcea sufletul.
Până ca Lizzy să îşi dea seama, se întinsese spre mâna lui Susan.

- Nu a fost vina ta ce s-a întâmplat. 0 mamă nu-şi poate proteja copiii de toate.
- Nu. Mai ales când nu este lăsată.
- Lăsată? Nu înţeleg.
- Fred nu mă lăsa să le disciplinez. în nici o privinţă. Zicea că asta

Capitolul 7

era treaba lui. Fetele lui, treaba lui.
- Nu te lăsa să-ţi disciplinezi fiicele?

Susan a ridicat ochii din degetul mare, unde rosese din nou oja. 0 lacrimă i s-a prelins pe obrazul stâng.
- Tocmai asta e. Nu erau ale mele. Legal vorbind.

Lizzy a clipit la ea. Acest mic detaliu scăpase cumva ziarelor care scriseseră cu opt ani în urmă despre familia Gilman.
- Mai fusese căsătorit?
- Cu Christina. Iubita din liceu, dacă-ţi vine să crezi. A murit într-un incendiu. Ceva cabluri defecte. Fred plecase cu fetele la maică-sa la masă. Până s-a întors acasă, se terminase. Au găsit-o în cadă. Se crede că probabil încercase să se apere de flăcări.

Lizzy s-a ferit să nu se cutremure, încercând să nu-şi imagineze scena.
- Cât aveau fetele când te-ai căsătorit cu Fred?
- Heather avea trei. Darcy - un an şi jumătate.
- Tu le-ai crescut?

Susan a încuviinţat, ştergându-şi altă lacrimă.
- Sunt singura mamă pe care au cunoscut-o. Numai că nu mi s-a permis să le *fiu* mamă. Fred nu m-a lăsat să uit că erau fetele lui, eram un intrus.

Lizzy a simţit din nou fierbând mânia faţă de Fred Gilman.
- Dar s-a căsătorit cu tine.
- Se pare că voia mai mult o menajeră decât o soţie. Ce noroc pe mine... Mă pricepeam. Până să-mi dau seama la ce mă înhămasem, le iubeam prea mult pe fetele lui - fetele noastre - ca să plec. Dacă plecam, nu aveam nici un drept asupra lor. Nu le-aş mai fi văzut niciodată.
- Nu le-ai adoptat oficial?
- Nu. Şi-a şters ochii, întinzându-şi mascara. Am vrut, dar Fred nici nu voia să audă. Aveau mamă şi nu eram eu aia. Nu conta că doar pe mine mă ţineau minte cum le cântam să adoarmă sau le ţineam capul când vomitau. *El* ţinea minte.

-Asta sună cam...

- Obsesiv? a completat Susan cu amărăciune. Doar pentru că aşa era. Parcă ar fi fost vreo sfântă sau ceva. Nu ajuta nici că fetele îi semănau
leit, în special Heather. De câte ori se uita la ea, o vedea pe Christina. Cred că de-aia nu-i putea refuza nimic. Nici când ar fi trebuit. Am

Capitolul 8

încercat să-i zic. L-am avertizat că se maturiza prea repede, amândouă de fapt, dar nu voia să asculte. îmi arunca privirea aia şi îmi spunea să-mi văd de treabă.

Obrajii lui Susan se înflăcăraseră în timp ce vorbea. Lizzy era aproape uşurată. Era mai simplu să fie martora mâniei decât a durerii. Totuşi, trebuia să fie atentă ce zicea, ca să nu se oprească din vorbit.

- Susan, ştiu că este greu şi că ar fi ultimul lucru despre care vrei să vorbeşti, dar chiar vreau să aflu cine le-a făcut rău fetelor voastre, iar dacă putem continua aşa, aş putea depista ceva ce a scăpat poliţiei. Te simţi în stare să răspunzi la câteva întrebări?

Susan începea să pară extenuată, dar tot a încuviinţat.

- întreabă ce vrei.
- Ai spus că Heather se maturiza prea repede. La ce te referi?
- Exact la ce crezi tu că mă refer. Venea târziu acasă, se furişa cu băieţi, se îmbrăca uşuratic, bea. Tot ce face o fată înainte să vină acasă şi să-ţi spună că a rămas însărcinată. A tăcut, clătinând din cap. îţi vine să crezi că *de asta* mă temeam? Că o să vină într-o zi acasă să ne spună că a dat de necaz? Pe vremea aia credeam că mai rău nu se putea întâmpla.
- Soţul tău ştia toate astea? De băutură şi de băieţi?
- Da, ştia. I-am spus - sau am încercat. Nu voia să asculte. în noaptea în care au... Susan a închis o clipă ochii. în noaptea în care au dispărut, am vrut să sun la poliţie, dar nu m-a lăsat Fred. Zicea că nu vrea să se bage poliţia în treburile noastre şi că fetele se vor întoarce când vor fi pregătite. Ne-am certat. A fost îngrozitor. Nu-mi venea să cred că era aşa nesăbuit. Când nu am mai suportat, m-am urcat în maşină şi am plecat să le caut. M-am dus oriunde ştiam că se duceau copiii, dar nici urmă de ele. Ştiam că era ceva în neregulă. 0 mamă ştie. M-am dus acasă şi am răscolit în camerele lor, căutând ceva - un jurnal, un număr de telefon -, orice care să mă ajute să le găsesc. Am găsit o cutie cu prezervative pe noptiera lui Heather. Trei lipseau. Când i-am arătat cutia lui Fred, a zis că el le cumpărase. îi cumpăra fiicei noastre de cincisprezece ani... I s-au umplut din nou ochii de lacrimi. Ca să fie în siguranţă.

Lizzy s-a ridicat şi s-a dus la tejghea, întorcându-se cu o mână de şerveţele. A stat să îşi tamponeze Susan ochii şi să se adune.

- N-am nimic, a spus în cele din urmă, cu şerveţelele mototolite în mână. Continuă, te rog.
- îi cunoşti pe băieţii cu care se vedea?

Capitolul 9

- Aş fi vrut eu, dar în acel moment nu prea mai vorbeam cu Heather. Ştii cum sunt adolescentele. în ce-o privea, eu eram duşmanul. Şi începuse să se priceapă de minune să-şi ascundă urmele. Ba o recrutase şi pe Darcy drept complice.
- **Şi prietenele ei? Ştia careva cu cine umbla?**
- Nu se mai înţelegea deja cu prietenii ei obişnuiţi, umbla cu alţi copii. Copii mai mari, pe care nu-i cunoşteam. Am vorbit cu câţiva dintre părinţi. Fred a fost furios. M-a acuzat că încerc să îi creez o imagine de târfă fiicei lui - *a lui*, de parcă nu eu le crescusem.

Asta i-a pregătit lui Lizzy terenul pentru adevărata întrebare, oricât de incomodă ar fi fost.

- Când am vorbit alaltăieri cu soţul tău, m-a şocat faptul că nu părea deloc interesat să afle cine le-a omorât.
- Probabil pentru că deja ştie - sau asta crede. în mintea lui, numai bunica ta putea s-o facă. Doar că eu m-am îndoit de la bun început. Două fete frumoase. De ce s-o facă? însă Fred a profitat din plin de ideea asta. Avea nevoie de un ţap ispăşitor. Cineva care să n-o facă pe preţioasa lui Heather să dea prost - ori el să treacă drept un tată incapabil. Bunica ta a fost ţapul ispăşitor perfect.
- Apropo de ţapi ispăşitori, mă întrebam... Lizzy s-a oprit, nesigură cum să formuleze întrebarea. Una era să-l ponegreşti pe fostul soţ, cu totul alta să recunoşti că ar fi capabil să-şi ucidă propriile fiice. Şi totuşi trebuia să întrebe. Crezi că fostul tău soţ ar fi capabil de violenţă?

Susan se uitase până atunci în şerveţelele mototolite în mână. A săltat capul brusc.

- Mă întrebi dacă cred că Fred le-a ucis pe fiicele noastre?
- Cred că da.
- Atunci nu. Soţul meu nu-i nici pe departe un sfânt, dar nu şi-ar fi ucis fetele. Ştiu că sună ciudat, dar ar fi fost ca şi cum ar fi ucis-o pe Christina.

Lizzy a încuviinţat, nu pentru că accepta răspunsul lui Susan ca atare, ci fiindcă avea dreptate că suna ciudat. Ceea ce tocmai descrisese era o răsturnare totală a cunoscutei paradigme: tatăl

exagerat de protector, chitit pe centuri de castitate, în conflict cu mama aparent prea îngăduitoare. în acest caz, Fred Gilman nu numai că *nu* o amenințase pe fiica mai mare cu centura de castitate, ci îi dăduse o cutie cu prezervative, timp în care pretindea că-l îngrijora reputația ei. Ceva nu se pupa. Motiv pentru care i-a venit altă

Capitolul 10

întrebare.

- Nu emit judecăți, Susan. încerc să-mi imaginez cât de groaznică trebuie să fi fost perioada aia pentru tine, dar tot mă întreb de ce nu ți-ai exprimat dubiile cu glas tare. Erai în permanență la știri, citată în ziare și niciodată nu te-am auzit contrazicând declarațiile soțului tău că Althea era răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat cu Heather și Darcy.

A tras aer în piept, sacadat. I-au dat lacrimile din nou.

- Pe vremea aceea îmi era frică de el. încă îmi este, cred. **și** mai și beam. Nu numai cât să amorțesc. Ci cât să îmi pierd cunoștința. Era singura cale să îmi duc zilele, prin durere, prin vinovăție și prin crizele constante de furie ale lui Fred. Mi-am ținut gura și am băut. **și** am continuat să beau. Iar Salem Creek a continuat să creadă că bunica ta mi-
a ucis fetele. Alt motiv pentru care am conștiința încărcată.

*

Lizzy avea la ce să se gândească acum, plecând din Peabody. Pentru început, la dinamica tulburătoare a căsniciei Gilman. Nu numai că Fred Gilman fusese abuziv emoțional. Fusese și obsedat de fiicele lui - sau cel puțin de Heather, pentru că semăna cu soția lui moartă. **și** ceva legat de prezervative și de paranoia față de reputația lui Heather nu se potrivea. Totuși, Susan fusese de neclintit când spusese că soțul ei era incapabil să le facă rău fiicelor sale, ceea ce o ducea practic într-un punct mort în ce-l privea pe Fred Gilman.

Dar *se alesese* cu ceva în urma întâlnirii - două nume notate pe un șervețel. Cynthia Draper și Jenny Putnam fuseseră prietenele lui Heather cu câteva luni înainte de crime. Poate nu se alegea cu nimic, dar merita încercat. Adolescentele nu stau cu mâinile în sân când sunt lăsate baltă - acum îi zice *ghosting*[6]. Ar fi știut prea bine cine le înlocuise - și de ce. Acum, tot ce trebuia să facă era să dea de ele și să le convingă să vorbească.

încheierea unei relații personale brusc și fără explicați
i27 iulie

Când a ieşit a doua zi de dimineaţă să ia ziarul, Lizzy nu se aştepta să-l găsească pe Andrew pe trepte. Se obişnuise să-l vadă venind la uşa vestibulului. Era obişnuită, totodată, să-l vadă în blugi, nu cu pantaloni proaspăt călcaţi şi sacou sport. Arăta complet diferit. Şi foarte bine.
A deschis uşa larg, măsurându-l din cap până în picioare.

Capitolul 11

- Ce cauţi aici?
- Bună dimineaţa şi ţie.
- Scuze. Era iritată că o tulbura prezenţa lui. Doar mă mir să te văd. Aşteptam agentul imobiliar. Trebuie să treacă în dimineaţa asta să discutăm opţiunile pe care le am, din care probabil nu este nici una bună.

Andrew a ascultat fără să comenteze.

- Am trecut să-ţi spun că plec din oraş câteva zile. Şi să-ţi spun şi că hambarul nu mai reprezintă un pericol. Mă rog, în măsura în care se poate. Am înlocuit ieri balamaua slabă, dar trebuie să-ţi arăt ceva, dacă ai un minut.

Lizzy s-a uitat la ceas. Bundy mai avea vreo douăzeci de minute până ajungea. Şi-a luat cana cu cafea şi l-a urmat la hambar.
Andrew a ridicat drugul şi a tras uşa lejer, făcându-i semn cu capul să o ia înainte. în interior era răcoare, o lumină difuză, şi mirosea a rumeguş proaspăt. El a aprins lumina de lângă uşă.

- Uite, a spus, arătând spre porumbar. Am scos cu totul scara veche, dar am observat că stă să cadă cadrul ferestrei. Deocamdată nu m-aş apropia de el. Mă ocup de el cum mă întorc din Boston.

Lizzy şi-a dat capul pe spate, uitându-se la fereastra porumbarului.

Fabulos. Ce se întâmplă la Boston

- ?Potenţiali clienţi. Se ţin interviuri cu arhitecţi pentru renovarea primăriei din Back Bay şi sunt pe listă. Este o lucrare de amploare, dar **exact pe felia mea.**
- **Asta explică hainele.**

El a rânjit, apucându-se de reverele sacoului şi pozând.

- **O singură dată ai ocazia să faci o primă impresie bună.**

Lizzy a luat o gură de cafea, deja rece, dar bine-venită după o săptămână şi jumătate fără.

- **Cât stai?**
- **O săptămână, poate zece zile, dacă merge totul bine. Oricum, ăsta este celălalt motiv pentru care am venit. A băgat mâna în buzunarul sacoului şi a scos o carte de vizită. Voiam să mă asigur că ai numărul meu, în caz de nevoie.**

- **Ce nevoie?**

El a ridicat din umeri.

- **Nu ştii niciodată. Ewie zicea că ieri ai fost la Susan Gilman.**

Lizzy a ignorat cartea de vizită pe care o ţinea întinsă, îndreptându-se în schimb spre masa de lucru.

Capitolul 12

- **Da. Se pare că nu a crezut-o niciodată vinovată pe Althea. Şi mi-a mai spus câteva lucruri interesante despre fostul ei soţ.**

Lizzy i-a povestit detaliile: despre băutură, despre băieţi, prezervative, îngrijorătoarea relaţie a lui Fred Gilman cu fiicele sale şi despre faptul că Susan nu era mama lor naturală.

La ultima informaţie, Andrew a ridicat brusc din sprâncene.

- **Nu mi-am dat seama că fetele erau adoptate.**
- **Nu erau. Prima soţie a lui Gilman a murit într-un incendiu când Heather avea trei ani. Darcy era încă în scutece. Se pare că n-a ştiut să gestioneze prea bine situaţia. Nu i-a permis lui Susan să le adopte.**
- **Şi ce legătură are asta cu crimele?**

Lizzy a ridicat din umeri.

- **Nu ştiu. Poate nu are. Dar pare... straniu. Tot nu m-am întors cu mâna goală, ci cu numele a două dintre prietenele lui Heather. Mă gândeam să încerc să dau de ele. Fetele vorbesc între ele.**
- **Bănuiesc că nu ai chef să aştepţi până mă întorc din Boston.**
- **Andrew, am mai avut discuţia asta. Trebuie s-o fac - şi trebuie s-o fac singură. Şi apoi, nu am toată vara la dispoziţie. Luc nu mai are răbdare.**
- **Iubitul tău?**
- **Nu, este... Noi... Şi-a luat ochii de la el, jenată că se bâlbâia. Este şeful meu.**
- **Ăsta este răspunsul tău** *final?*

Lizzy i-a aruncat o privire, enervată că o prinsese cu un răspuns stângaci.

- **Parcă trebuia să pleci.**
- **Mda. Păi, atunci, plec la Boston.**

S-a uitat după el, dorindu-şi deja să nu fi fost aşa brutală. Omul era insistent, e adevărat. Dar avea intenţii bune. Dintotdeauna avusese intenţii bune. Numai că nu pricepea că pentru fetele Moon autonomia era genetică, un mecanism de supravieţuire lăsat moştenire de la o generaţie la alta. A fi singură însemna a fi în siguranţă.

Mobilul lui Lizzy a început să sune pe blatul din bucătărie când s-a întors în casă. înainte să-l ia în mână, apelul a fost preluat de căsuţa vocală. Câteva clipe mai târziu, a auzit mesajul. L-a deschis, ascultând în timp ce se ducea cu cana la cafetieră să-şi mai pună.

Capitolul 13

- **Bună ziua, sunt Catherine Daniels de la biroul lui Chuck Bundy. M-a rugat să vă sun şi să vă spun că nu va reuşi să ajungă la întâlnirea de la ora zece. Băieţelul a căzut rău de dimineaţă, iar el şi soţia sa sunt la urgenţă, unde aşteaptă să afle dacă trebuie să intre în operaţie. A spus că vă sună săptămâna viitoare, să reprogramaţi.**

Săptămâna viitoare?

Lizzy s-a abţinut să nu mormăie. Totul dura mai mult decât anticipase şi trebuia să ia o sumedenie de decizii care presupuneau tot soiul de documente, telefoane şi multă alergătură. Se bazase pe Bundy să o îndrume într-o direcţie sau alta. în schimb, se învârtea în jurul cozii. încă o dată.

Dar între timp, poate reuşea să se apuce de altfel de alergătură. A luat mobilul, a deschis aplicaţia Facebook şi a căutat numele lui Jenny Putnam. A găsit cinci profiluri, însă o singură Jenny Putnam în New Hampshire.

Câteva clipe mai târziu, Lizzy se uita la fotografia unei blonde minione în echipament de ciclism, cu un număr pe piept. Conform profilului, era căsătorită şi avea gemene - Bella şi Shay - şi încă trăia în Salem Creek. Acum o chema Wittinger - pe soţul ei, Donny - şi lucra la New England Regional ca moaşă. Cum a sunat la informaţii numere clienţi, Lizzy a şi obţinut numărul de telefon.

Şi**-a ţinut respiraţia până s-a conectat, dorindu-şi să se fi gândit la ce să spună dacă răspundea Jenny sau, mai rău, dacă intra căsuţa vocală. Poate ar trebui să închidă, să cumpănească şi să mai sune o dată. Tocmai se pregătea să închidă, când a răspuns o femeie.**

-Alo?

Avea o voce groasă şi lentă, de parcă o trezise din somn.

- **Doamna Wittinger?**

-Da.

- **Mă numesc Lizzy Moon şi vă sun...**
- **Scuze. Sunteţi... Cine sunteţi?**

- **Lizzy Moon. Lizzy şi-a ţinut respiraţia, aşteptând să îi închidă în nas. Nu a fost cazul.**
- **Ce doriţi?**
- **Mă întrebam... Am vorbit cu Susan Gilman ieri şi mi-a dat numele dumneavoastră. Speram să putem discuta. Despre**

Capitolul 14

Heather.
- **De ce aş vorbi cu dumneavoastră?**
- **Pentru că Heather era prietena dumneavoastră şi cel care a ucis-o - pe ea şi pe Darcy - este încă în libertate.**
- **Am auzit că v-aţi întors.**

Lizzy a ignorat replica seacă.
- **Am câteva întrebări. Legate de lucruri pe care mi le-a povestit Susan. Speram să ne putem întâlni. Aş putea...**

Jenny i-a tăiat-o pe loc.
- **Nu ne întâlnim nicăieri. De fapt, nu prea cred că vreau să stăm de vorbă.**
- **Vă rog. Am doar câteva întrebări.**
- **Aveţi numărul de la mama ei?**
- **Nu. De la informaţii. Dar mi-a dat numele dumneavoastră. S-a gândit că ne puteţi ajuta.**

De data asta a făcut o pauză şi mai lungă. S-a auzit gheaţa căzând în pahar şi apoi apa curgând.
- **Ce vreţi să ştiţi?**

Lizzy a răsuflat, murmurând un *mulţumesc.*
- **A zis că dumneavoastră şi Heather nu vă mai înţelegeaţi.**
- **Nu doar cu mine nu se înţelegea. încetase să mai petreacă timp cu noi toţi.**
- **De ce?**
- **Cine ştie? Se purta ciudat de o vreme - cam distantă şi nervoasă. Apoi, într-o zi, nu a mai vorbit cu noi.**
- **Şi nu a spus de ce?**
- **Nu a spus nimic. Parcă eram invizibili.**
- **începuse să se întâlnească cu altcineva?**
- **Nu la şcoală. Evita orice contact, stătea singură, mânca singură. Pe urmă a început să chiulească. Nu ştia nimeni unde se ducea. Iar după o vreme, nu ne-a mai păsat. Ştiu că sună dur, dar nu poţi obliga pe nimeni să-ţi fie prieten.**
- **Aşa-i, a spus Lizzy, observând nuanţa de irascibilitate în tonul ei. Nu ai cum. Ziceaţi că se purta bizar. Aţi întrebat-o de ce?**

- **Se enerva când încercam să vorbesc cu ea despre asta. De obicei mergeam pe la ea acasă după şcoală, pentru că mama ei făcea nişte chestii super bune la cuptor. Dintr-odată, nu mai voia să mergem decât la mine sau la Cynthia. Parcă ura să se ducă acasă. Poate pentru că nu se prea înţelegea cu mama ei. Heather**

Capitolul 15

îi zicea Băgăcioasa, pentru că o pistona mereu cu întrebări.
- **Şi domnul Gilman? Cu el cum se înţelegea?**
- **Cred că bine. De obicei era la muncă atunci când eram noi acolo. Ştiu că-i dădea chestii. 0 dată a vrut o fustiţă super simpatică de la Forever 21, însă mama ei a spus că era prea scurtă. Nici una, nici două, o văd cu fusta. Când am întrebat-o cum a convins-o pe maică-sa, a zis că nu pe ea. în schimb l-a făcut pe taică-su să i-o cumpere. Cică l-a îmbrobodit.**
- **îmbrobodit?**
- **Ştiţi doar, îl avea la degetul mic. Se lăuda că-l poate convinge să facă orice voia.**

Cum *arfisă-i cumpere prezervative.*

Pe Lizzy a cuprins-o dezgustul. Susan spusese acelaşi lucru.
- **A zis de ce?**
- **Nu. Am întrebat, dar s-a închis în carapace. Cum ziceam, devenise ciudată.**
- **Aţi văzut vreodată la ea tăieturi sau vânătăi?**
- **Adică dacă o băteau părinţii?**
- **Se mai întâmplă.**
- **Nu. N-am văzut aşa ceva la ea.**
- **Avea iubit?**
- **Nu. De mult. Fusese cu Brian Smith, încă din şcoala generală, dar cam până ne-a lăsat şi pe noi baltă. Din câte ştiu, nu a mai fost cu nimeni, şi pe urmă...**

Da. *Şi pe urmă.*
- **Poliţia v-a pus întrebări? Adică după.**
- **Mda. Au venit doi indivizi la mine acasă şi mi-au pus întrebări.**
- **Le-aţi spus ce mi-aţi spus mie? Că Heather nu voia să se ducă acasă?**
- **Nu. Ar fi trebuit, cred, însă atunci nu părea mare lucru. Şi cred că încă eram puţin supărată pe ea. Dar când te maturizezi, te mai gândeşti - când ai şi tu copii - şi te întrebi dacă n-ar fi trebuit să ştii ceva, ceva ce ai fi putut opri. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Heather sau cu Darcy, dar n-ai cum să nu te gândeşti că felul în**

care s-a schimbat avea legătură. Dintr- odată, părea obosită şi tristă. Trebuie să închid. Sunt în tura de noapte. Ar trebui să dorm.

- **Da, normal. Şi mulţumesc. M-aţi ajutat enorm. Speram să vorbesc şi cu Cynthia Draper. Ştiţi cumva cum pot lua legătura cu**

Capitolul 16

ea?

- **Cynthia a murit acum doi ani. De leucemie.**

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât.

- **îmi pare tare rău.**

Jenny a răspuns abia după o clipă de tăcere.

- **Ar fi trebuit să spun ceva atunci, dar eram cam speriată. Cred că încă sunt. Tata lucrează cu Fred Gilman. S-ar şucări rău dacă ar şti că am vorbit cu dumneavoastră. în sfârşit, îmi pare rău pentru bunica dumneavoastră, îmi amintesc că era om bun.**

Lizzy nu ştia ce simţea când a închis telefonul. Tristeţe, repulsie şi mânie, păreau toate să se bată pe primul loc în stomacul ei. Jenny confirmase versiunea lui Susan cu o claritate înspăimântătoare, descriind o imagine a lui Heather Gilman care cerea mai multe întrebări decât oferea răspunsuri. De ce o rupsese cu prietenele ei şi de ce se despărţise de iubitul ei de demult? Şi de ce nu mai voia brusc să se ducă acasă? Din cauza anxietăţii pe care o au adolescenţii sau din motive mai sumbre?

A găsit numărul lui Roger şi l-a apelat. A sunat de patru ori înainte să intre căsuţa vocală. Pentru un tip pensionat, era tare ocupat. I-a lăsat un mesaj în care-i spunea că vorbise cu Susan Gilman şi că voia să verifice nişte lucruri împreună cu el.

Cum a închis, a bătut cineva la uşă. Credea că era Ewie, cu braţele pline de pachete după care plecase la poştă. în schimb, a deschis uşa din spate şi a văzut o femeie durdulie, cu ochelari de soare şi pălărie de paie cu boruri largi.

Femeia a zâmbit agitată. Mirosea a cocă de pâine, caldă şi cu aromă de drojdie. Un miros bun. Un miros nepericulos.

- **Mă îndoiesc că vă amintiţi de mine. Mă numesc Penny Castle. Lucrez la farmacia Wilson, la cantină.**

Lizzy nu-şi amintea de ea, dar i-a zâmbit.

- **Cu ce vă pot ajuta, doamnă Castle?**
- **Probabil cu nimic. Dar am zis să încerc. Bunica dumneavoastră îmi făcea ceai pentru migrene. Era singurul lucru care-mi ameliora durerea.**

Când am auzit că v-aţi întors, am sperat şi eu - mă rog, m-am rugat, de fapt - să fi venit ca să redeschideţi prăvălia.

- **Nu, îmi pare rău. Am venit doar să scot ferma la vânzare.**

Doamna Castle s-a pleoştit, dar a încuviinţat.

- **Nu pot să zic că n-aş face la fel. Totuşi, mare păcat. Unii ar**

Capitolul 17

zice că este sfârşitul unei ere. Mare inimă avea bunica dumneavoastră. Pe nimeni nu refuza. Nici pe cei care nu puteau plăti. Nu a fost drept felul în care lumea... A tăcut, punându-şi degetele la gură. îmi pare rău că nu tac. Dar era o femeie tare bună. Sunteţi ca ea, ştiţi? Nu doar semănaţi, aveţi o lumină interioară. Ca şi Althea. Oricum, mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat şi îmi cer scuze că v-am deranjat.

Lizzy a simţit compătimire privind-o pe Penny Castle îndepărtându-se. Oare câţi mai sufereau că nu aveau leacurile Altheei? Şi la cine ar fi apelat?

Se pregătea să închidă uşa, când a zărit rabla lui Ewie venind pe alee. Ewie a coborât cu braţele încărcate de pachete şi cu o sacoşă doldora de pâini proaspete. 0 sacoşă de pânză îi atârna de încheietura mâinii.

- **M-am oprit la piaţă la întoarcere. Ce zici de o salată de spanac cu căpşuni proaspete la cină?**

Lizzy a ajutat-o pe Ewie cu pachetele şi a reintrat în casă.

- **Sună bine. Şi-aşa este prea cald pentru gătit.**

în bucătărie, Ewie s-a pus să deschidă pachetele - mărgele pe care le comandase de la un furnizor din Vermont -, în vreme ce Lizzy a scos o sită şi s-a apucat să spele căpşunile. 0 vreme şi-au văzut de treabă fără să spună nimic, însă Lizzy nu şi-o putea scoate din minte pe Penny Castle.

- **Am avut un musafir cât ai fost plecată. 0 femeie care căuta un ceai pentru dureri de cap.**

Ewie a ridicat privirea, cu o punguţă de agate verzi în mână.

- **Se mai întâmplă. Unii mai speră că au rămas leacuri pe-aici.**
- **0 cheamă Penny Castle. A aflat că m-am întors şi spera să redeschid prăvălia.**
- **Şi i-ai zis că nu ai de gând?**

Lizzy a clipit la ea.

- **Păi, ce *era* să-i spun? Până la sfârşitul lunii, în faţa casei o să se vadă anunţul de vânzare. însă m-am simţit prost. A spus numai**

lucruri frumoase despre Althea. Despre cum ajuta oamenii şi cum nu refuza pe nimeni. Judith, de la cafenea, a spus acelaşi lucru.

- **Micuţo, mulţi sunt de părerea asta. Nu-ţi aminteşti tu. Preferi să te concentrezi la cei care au necăjit-o pe bunică-ta.**
- **Nu** *doar* **pe Althea au necăjit-o. Ewie a încuviinţat.**

Capitolul 18

Adevărat. Şi peste tine au tăbărât. Dar nu toţi. Erau *şi* fapte bune. Oameni care spuneau ce aveau de spus, care nu credeau o iotă din toate minciunile. Bunica ta a ţinut minte asta până în ziua în care a murit. Poate a venit timpul să îţi aminteşti şi tu

.Gălbenele... pentru cicatrizarea rănilor

Draga mea dragă,

Ai revenit la jurnal fie în căutarea răspunsurilor, fie a mângâierii, poate a amândurora Tare aş vrea să pot fi cu tine, să te mângâi, aşa cum o făceam când erai mică şi te necăjeai pe seama vreunei răutăţi Ai trecut prin multe în cei câţiva ani Dar aveai oare de ales, când te-ai născut în clanul nostru? N-ai vrut niciodată să fii ca noi Mai ales când ai aflat preţul. Nu mă mir că eşti înverşunată. Este dreptul tău, ba, mai mult, zic. Izolarea poate fi cumplită. Şi ce fată nu are visurile ei? O rochie albă. O biserică plină de flori Un final fericit. Numai că suntem prevenite de tinere că visurile acelea sunt pentru alte fete. Pentru fete normale. Pe când nici una dintre noi nu a fost vreodată normală. Calea noastră a fost bătută cu epoci în urmă, nu o cale mai bună, dar sigur una diferită. Iar pentru mare parte dintre noi a fost îndeajuns.

însă nu şi pentru tine, Lizzy a mea.

Nu ţi-a plăcut niciodată să fii de-a noastră. Voiai altceva. Orice altceva. Cred că am ştiut-o chiar înaintea ta. Şi, cu toate că speram să te răzgândeşti într-o zi, mă hotărâsem să te las să-ţi găseşti singură calea. Nu te-am forţat. M-a învăţat mama ta prea bine unde poate duce asta. Tu erai tot ce-mi rămăsese - speranţa şi mândria mea. Şi astfel, te-am lăsat de capul tău, nădăjduind ca într-o zi să-ţi găseşti drumul spre rădăcini - rădăcinile noastre.

Şi pe urmă au dispărut fetele... în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, toate degetele arătau spre mine. Eu eram vinovata. Că doar nu se putea altfel, nu? Baba de la marginea satului, care cultivă ierburi şi bolboroseşte farmece. Le-am otrăvit, le- am strangulat, le-am fermecat cu forţa mea întunecată. Dar poliţia nu avea nici o dovadă - nu mă puteau duce în faţa aşa-zisei lor justiţii Aşa că oamenii m-au pedepsit aşa cum au putut, flecărind şi întorcându-mi spatele. Treceau pe partea cealaltă când mă vedeau în oraş şi mă goneau din prăvăliile lor - iar tu ai fost martoră la toate astea. Zi de zi, săptămână de săptămână. De parcă nu îţi era oricum greu, ai ajuns să ai o bunică acuzată de crimă. Nu ai vorbit nicicând despre asta - erai mult prea stoică s-o faci -, însă te

auzeam prin zid noaptea plângând în pernă şi mi se rupea inima să ştiu cât te afecta.

Timpul lasă răni în noi toţi, lovindu-ne în feluri pe care ne străduim să le ascundem. Dar de mine nu ai putut ascunde nimic. îţi vedeam rănile, îţi simţeam durerea la fiecare lovitură de bici pe care o primeai în numele meu. Şi

Capitolul 19

am văzut cum începeau să se cicatrizeze şi observam cum te ascundeai în spatele lor. Pentru că cicatricele nu dor. Nu simţi durerea, doar o amorţeală menită să ne protejeze de viitoare plăgi Te-ai baricadat, ai ridicat un zid în faţa părţilor sensibile din tine. Iar răvăşită cum eram, te-am lăsat. Am văzut cum te îndepărtai încet-încet de mine - şi de tine -, până când nu am mai recunoscut fetiţa delicată pe care o iubisem şi o crescusem.

Iar acum, că ai fost catapultată din nou în toate astea, mi-e teamă că ţi s-au redeschis rănile. Dar nu uita ce însemnătate au avut, de unde au provenit şi de ce. Nu era vorba despre furie şi nici despre ură. Nu-i niciodată una din astea. Ci despre frică. De orice nu se încadrează în noţiunea lor de bună rânduială a ce înseamnă binele şi dreptatea Noi tulburăm echilibrul vezi tu, fiindcă mergem pe propria cale şi trăim propriul adevăr. Pentru cei care trăiesc altfel decât restul turmei, întotdeauna este greu drumul. Suntem văzuţi drept Ceilalţi, o ameninţare pentru ordinea firească a lucrurilor. Aşa că ne etichetează şi ne atacă. Pentru că atât timp cât ne atacă, nu îşi simt propria frică.

Nu o să-ţi fie mai uşor să înduri tăişul săbiilor doar pentru că ştii toate astea, dar te va ajuta să înţelegi - şi poate să ierţi Şi trebuie să ierţi, draga mea fată, şi să laşi cicatricele deoparte. înverşunarea este o otravă subtilă. Te păcăleşte cu indignarea justificată şi cu falsa senzaţie a puterii, după care se întoarce împotriva ta şi îţi face inima scrum. însă iertarea este ca un babam pe inima vătămată.

Şi iubirea Să nu uităm niciodată de iubire.

Nu numai ca fiind ceva ce simţim, ci ca fiind ceea ce suntem în străfundul sufletului nostru. Motiv pentru care nu trebuie să lăsăm nicicând frica s-o eclipseze. Ca multe alte lucruri în viaţă, am învăţat asta pe calea cea grea şi îmi pare rău să spun că a trebuit să mă lovesc de ea de mai multe ori A iubi cu adevărat presupune riscul de a fi rănit mai adânc, numai că întotdeauna merită acest risc.

Iartă-mă, Lizzy, că îţi ţin predici Acum, după ce a trecut atâta amar de vreme. Sunt lucruri despre care nu am vorbit niciodată, lucruri care poate ţi-ar fi netezit calea atunci Numai că mă luptam cu propriile răni şi cu propriile frici Iar acum trebuie să le dau glas, în speranţa că le vei ţine minte când vei fi tentată să-ţi împietreşti inima

Tămăduieşte-ţi rănile cu pomada iubirii, fata mea, orice ar fi, şi ţine-ţi inima deschisă. Iubirea - chiar şi cea neîmpărtăşită - nu este motiv de regret.

Cu dragoste veşnică

‚A- 28 iulie

Lizzy se uita lung la floarea uscată pe care o ţinea în poală,

Capitolul 20

cândva aurie, acum aproape lipsită de culoare.

Gălbenele... pentru cicatrizarea rănilor.

încă o dată, Althea ştiuse exact ce să spună şi când s-o spună. Fusese prevenită să nu citească jurnalul în grabă, să se întoarcă la el când era pregătită. Iar de dimineaţă, când a deschis ochii, simţise o atracţie familiară, care o îndemna să citească - ca să nu uite că teama trece uneori drept ură şi că iertarea este balsamul pentru inimile frânte. Putea oare ierta?

Ewie avea dreptate. Nu toată lumea din Salem Creek le întorsese spatele fetelor Moon. Erau unii - ca Penny Castle şi Judith Shrum, ca Andrew şi tatăl lui - care refuzaseră să dea crezare bârfelor. însă torentul necontenit de minciuni fără temei era mai uşor de reţinut, trădarea fiind gravată permanent în memoria lui Lizzy. Că oamenii care o cunoscuseră pe Althea de o viaţă ar fi putut s-o abandoneze complet era încă de neînţeles. însă o făcuseră, răcindu-se unul după altul, lăsând-o la mila oprobriului. Numai că nici vorbă de milă.

Şi ceilalţi? Cei care stârniseră zvonurile, dar menţinuseră cu grijă distanţa? Care nu îşi găsiseră de fapt curajul să spună ce aveau de spus? Care pur şi simplu rămăseseră invizibili? Unde se aflau pe scara trădării? Unde se afla *ea?*

întrebarea nu-i dădea pace când a închis jurnalul şi a coborât să facă o cafea. în bucătărie, Ewie a ridicat ochii de unde stătea la masă şi lipea etichete pe aproximativ două duzini de borcănele de miere.

- **Mănânci?**

Nu, mersi. Nu-mi trebuie decât cafea

.Lizzy a pus cafea şi a apăsat pe butonul de pornire, după care s-a sprijinit cu un şold de blat, aşteptând.

- **Ce-i cu toate borcanele alea?**
- **Pregătesc un nou lot de miere să-i duc lui Ben la magazinul de bricolaj.**
- **N-ai făcut asta acum câteva zile?**

Ewie a plecat ochii.

- **Şi ce dacă?**

Lizzy a înclinat capul, cercetând-o pe Ewie cu ochii mijiţi. Se dăduse cu un ruj lucios de nuanţa coralului, care-i scotea ochii în evidenţă. Şi purta cercei lungi de jad.

- **Ce-mi ascunzi?**
- **Adică?**
- **Adică de ce dintr-odată nu te mai uiţi la mine? Sau de ce te-ai emoţionat toată când ai pronunţat numele lui Ben?**

Ewie a ridicat privirea, împingând bărbia în faţă.

- **Nu am făcut aşa ceva!**

Lizzy şi-a pus mâinile în şolduri, rânjind timid.

- **Dacă n-aş şti, aş zice că îţi cam place bătrânul Ben. Altfel de ce ai mai face un drum aşa repede?**
- **N-are a face cu plăcutul, a mormăit Ewie irascibilă. Cum pune borcanele pe tejghea, cum le cumpără clienţii. Ce să fac dacă lumea se pricepe să aprecieze un lucru bun când îl gustă?**
- **Aşadar, rujul este o coincidenţă?**
- **Aoleu, mai taci şi bea-ţi cafeaua!**

Lizzy s-a abţinut să nu rânjească atunci când a scos cana din dulap, după care a aşteptat să cadă ultimele picături în cafetieră.

- **Ai fost recent în atelier?**

Ewie părea mirată de întrebare.

- **în atelier? Nu recent. De ce?**
- **Mă întrebam ce mai e pe-acolo.**
- **Te gândeşti la ceaiul de migrene pentru Penny Castle, a spus Ewie, atotştiutoare. Poate a mai rămas ceva. Din câte ştiu, totul este cum l-a lăsat bunica ta. Ieşea zilnic şi se învârtea pe-acolo, nu că veneau mulţi să cumpere. Dar se ducea în fiecare dimineaţă. Chiar şi după ce s-a îmbolnăvit. După un timp, i-a venit tot mai greu. într-o zi, a încuiat uşa, a agăţat cheia în cui şi cu asta, basta. Nu am vorbit niciodată, dar ştiu că avea inima frântă. Locul ăsta, atelierul ăla şi plantele medicinale erau viaţa ei. Şi tu, desigur. Dar plecaseşi deja. Doar atelierul îi mai rămăsese.**

Lizzy a pus puţin zahăr în cană, amestecând în drum spre masă.

- **Pot să te ajut?**
- **Sunt pe terminate. Dar îmi poţi da cutia de jos, ca să o umplu şi s-o duc la maşină.**

Lizzy a adus cutia şi s-a apucat s-o umple.

- **Ben chiar o să le vândă pe toate la magazinul de bricolaj?**
- **Până la ultima picătură. Pe-aici, lumea cumpără de la localnici, chiar dacă de la o femeie cu accent ciudat şi piele de culoarea lemnului îmbătrânit. I-a făcut cu ochiul lui Lizzy în timp ce sălta cutia în braţe. Ai putea veni şi tu.**
- **La magazin?**
- **Poate prinde bine să te arăţi. Să ştie oamenii că te interesează şi altceva în afară de Fred Gilman.**
- **De fapt, am ceva de făcut. Sau măcar să încerc.**

Ewie şi-a scos ochelarii ca să-i şteargă cu şorţul.

- **Iar te întâlneşti cu agentul imobiliar?**
- **Asta, săptămâna viitoare - sper. Nu, altceva. Trebuie să fac o favoare.**

A aşteptat să vadă furgoneta lui Ewie hurducăind pe alee, a luat cheia
din cârligul de lângă uşa vestibulului şi s-a îndreptat spre singurul loc în care nu îşi făcuse curaj până atunci să se ducă - apoteca Altheei.

Coliba scundă din piatră fusese construită ca berărie în anii 1820, din roci de granit neşlefuit şi aranjate ca un puzzle. De-a lungul timpului, servise mai multor scopuri: pivniţă, cameră de olărit, chiar şi cameră de cusut, dar clasată drept cămară când a decis Althea să facă ordine şi s-o transforme în atelier. Făcuse treabă bună, construind-o ca din basme, cu potecă pietruită curbată, spalier acoperit de iederă şi jardiniere la ferestre. în momentele ei de glorie atrăsese muşterii din tot statul. Acum, jardinierele erau goale, poteca năpădită de buruieni.

Ce de amintiri ferecate într-un singur loc...

Cheia s-a întors lejer, însă uşa era umflată şi a trebuit să îşi ia avânt de câteva ori să împingă în ea până să cedeze. Cum a pătruns înăuntru, Lizzy s-a îngrozit. Ferestrele aveau un strat gros de murdărie, lumina care trecea prin ele, ea însăşi de nepătruns, însă îi ajungea să vadă că totul era acoperit de un strat de praf impresionant, iar colţurile camerei, năpădite de pânze de păianjen. S-a înfiorat când s-a dus spre comutator,

observând cu greaţă excrementele de şoarece tasate pe jos. A aprins lumina şi lămpile din tavan s-au aprins. O treime din becuri erau arse.
Nu se schimbaseră prea multe de când plecase. S-a uitat în jur: rafturile de pe peretele din fund, dulapurile cu uşi de sticlă în stânga şi în
dreapta ferestrelor din faţă, masa de lucru cu tocător în centru. Şi cartea cu leacuri a Altheei - un soi de carte de bucate plină cu reţete pentru tratarea mai multor afecţiuni.

Lizzy a ridicat-o, cu un fior de respect pe care-l simţise dintotdeauna pentru harul Altheei ca tămăduitoare. Preţ de o secundă, a surprins mirosul de levănţică şi pergamută, suav şi trecător, ca un suspin ce a persistat o clipă în aer. Semn de bun venit? De asentiment? Poate doar imaginaţia ei? Lizzy nu ştia. Dar când a deschis cartea şi a început s-o răsfoiască, şi-a dat seama că nu conta. Conta doar că era acolo, sperând să facă un bine şi că, într-un fel, Althea ştia şi se bucura.

Paginile erau doldora de remedii. Poţiuni pentru colici, crampe, transpiraţii noaptea şi dureri de gât, pentru julituri în genunchi şi dureri de articulaţii şi, în sfârşit, o reţetă de ceai pentru migrene. Dar nu avea nevoie de reţetă, ci de produsul final.

Nu mai era nimic pe rafturi: doar o mână de pipete şi câteva cutiuţe de alifie. S-a dus spre rafturi, unde Althea ţinea leacurile mai specializate în punguţe sigilate de plastic, cu etichete, în ordine alfabetică, în funcţie de afecţiune. I-a luat câteva minute să treacă prin toate pachetele, dar a găsit în cele din urmă ce căuta - ceai pentru migrene.

A mijit ochii la data de pe etichetă, dar era prea decolorată s-o citească. Timpul, ca şi expunerea la lumină şi la aer, avea, desigur, efecte asupra potenţei ierburilor, însă acestea fuseseră păstrate în punguţe ermetice şi ţinute în dulap la întuneric. Cu puţin noroc, îşi păstraseră cel puţin în parte proprietăţile medicinale. Iar dacă nu, rău nu făceau.

Se pregătea să iasă, când i-a venit o idee. S-a întors, trecându-şi ochii peste rafturi, până a găsit ce căuta: levănţică şi uleiuri de salvie. A băgat flacoanele micuţe şi albastre în buzunar, deja recitând în gând instrucţiunile de folosire. Câteva picături din fiecare presărate pe o compresă caldă sau într-o oală cu apă fiartă

pentru abur. 0 garnitură calmantă şi terapeutică, pe lângă ceaiul Altheei.

Cei veniţi să ia masa de prânz începeau să se risipească până a ajuns Lizzy la drogherie. Penny Castle îşi vedea de treabă în spatele tejghelei, strângând farfurii şi umplând căni de cafea. Tocmai dăduse nota unui bărbat în salopetă şi cu şapcă Patriots când a observat-o pe Lizzy.

I s-a citit mirarea pe chip, înainte să zâmbească. A arătat spre un scaun liber. Lizzy a înaintat fără să se aşeze. în schimb, a scos o pungă de hârtie maro din poşetă şi i-a dat-o lui Penny.

- Am găsit asta în atelierul Altheei şi am zis să trec pe-aici.

Penny s-a luminat la faţă când s-a uitat în pungă.

- **Ceaiul meu!**
- **Erau numai trei pachete, dar le-am adus pe toate. Este posibil să nu mai fie la fel de puternice, aşa că poate le ţii în apă mai mult decât o făceai. Am pus şi nişte uleiuri aromatice care cred că te-ar ajuta. Ai un bilet cu instrucţiuni în pungă.**
- **Nu pot să vă spun ce înseamnă asta pentru mine. Cât vă datorez?**
- **Este un dar, a spus Lizzy, refuzând cu un gest. De dragul vremurilor apuse.**

Penny s-a întins peste tejghea şi i-a strâns braţul lui Lizzy.

- **Ştiu că nu staţi mult, dar mă bucur să vă revăd în Salem Creek. Şi să văd că semănaţi aşa mult cu bunica. Ar fi tare mândră de dumneavoastră.**

Lizzy s-a simţit surprinzător de binedispusă în drum spre casă. Nu se prea întâmplase nimic bun de când se întorsese în Salem Creek, însă fusese şi corect, şi bine să-i aducă ceaiul lui Penny Castle. Nu mare lucru, o mână de ierburi şi uleiuri. Dar pentru Penny era mare lucru. îi oferea alinare, o alternativă la care putea apela atunci când medicina convenţională nu dădea roade, ceea ce pentru cineva cu dureri cronice părea probabil un miracol. Oare aşa se simţea Althea în fiecare zi - făcătoare de minuni?

încă se întreba când a întors maşina pe celălalt sens de mers şi a oprit în parcarea magazinului Nature's Harvest. Ewie spusese ceva alaltăieri seară despre îngheţata de piersici pe care o făcea bunica ei în fiece vară când era ea mică. Nu era făcută în casă, dar ar fi fost un desert bun după cină.

La amiază erau puţini clienţi. Lizzy s-a îndreptat spre congelatoare, a luat un galon de îngheţată Hood şi s-a îndreptat

spre case. Tocmai pusese îngheţata pe banda rulantă, când a ridicat privirea şi a văzut-o pe femeia de la biroul de servicii clienţi holbându-se la ea.

Capitolul 1

Era slabă şi palidă, cu părul până la umeri de culoarea apei murdare. Lizzy nu a recunoscut-o, însă pe ecuson scria HELEN. Helen şi-a întors uşor privirea când şi-a dat seama că fusese surprinsă, însă a revenit, de data asta cu mai mult curaj. Lizzy s-a uitat în ochii ei, încercând să-şi dea seama dacă femeia era curioasă sau scârbită. Nu că ar fi contat. Se obişnuise din copilărie cu astfel de priviri. Ca toate fetele Moon. Şi totuşi se mira că încă îi venea să se facă mică şi să se ascundă din cauza unei singure priviri din partea unui străin.29 iulie

Lizzy a răsuflat uşurată când a plecat de la registratură. Mai avea mult de luptat cu birocraţia, dar cel puţin pusese roţile în mişcare. Timp de câteva zile strânsese şi sortase documentele financiare ale Altheei, formate dintr-un dosar pliant răpciugos, două registre cu colţurile îndoite şi o cutie de pantofi plină cu cecuri anulate şi chitanţe vraişte.

Partea bună era că în sertarul pupitrului Altheei descoperise un plic de hârtie cu documentele de impozitare ale proprietăţii, un contract fiduciar, unul de proprietate şi un formular standard pentru testament. Tot ce-i trebuia pentru a se ocupa de transferul proprietăţii - şi pentru a face cerere de ipotecă dacă se ajungea acolo. Fireşte că Althea se gândise la toate.

Avea să afle mai multe când venea Chuck Bundy şi arunca un ochi. *Dacă* **mai venea. Sunase la biroul lui de dimineaţă, ca să pună la punct întâlnirea, şi constatase dezamăgită că încă nu se întorsese la lucru. Fiul lui suferise o a doua operaţie şi încă nu eliminaseră posibilitatea celei de- a treia. Ceruse să i se transmită toate cele bune. Nu-i putea purta pică omului că stătea cu copilul lui, însă nici nu mai putea tărăgăna mult. Dacă nu se întorcea curând la muncă, era nevoită să caute alt agent. Poate să vorbească cu Andrew când se întorcea din Boston, să-l întrebe pe cine ar fi recomandat.**

I-a sunat mobilul. S-a uitat la ecran. Roger. Trecuseră două zile de când îi lăsase mesajul despre discuţiile avute cu Susan Gilman şi cu Jenny Putnam şi începuse să se întrebe dacă se hotărâse cumva să se eschiveze cu totul, sfătuit poate de fratele lui.

- **Hei, Roger.**

Scuze de întârziere. Eram plecat din oraş ca să finalizez o anchetă când am primit mesajul tău. înţeleg că vrei să-mi comunici părereriledespre Heather Gilman.
Oare doar îşi imagina nerăbdarea din tonul lui? Probabil că nu. îl putea învinovăţi? Avea clienţi *reali*, care plăteau pentru serviciile lui şi care nu încercau să-i spună cum să-şi facă treaba.
- **De fapt, da. Am stat de vorbă cu Susan Gilman luni.**
- **Deci am înţeles bine. Doar ca să ştii, şi eu am stat de vorbă cu ea,** *de mai multe* **ori.**
- **Ştiu. Nu am vrut să... Roger, s-a schimbat. Acum este liberă să spună ce nu putea atunci. Ştiai că are dubii în privinţa vinovăţiei bunicii mele?**
- **Nu, a răspuns el după o clipă de tăcere. însă soţul ei a fost destul de elocvent în numele amândurora. în ziare, la ştiri, în fiecare zi acelaşi lucru.** *De ce nu a fost arestată femeia aia până acum? Câte fetiţe inocente să mai moară?* **Şi, în tot acest timp, nici măcar o dată nu l-a contrazis nevasta lui.**
- **Fiindcă îi era frică. Mi-a spus pe şleau că era dificil şi, după discuţia mea cu el, pot confirma asta.**
- **Ai vorbit cu Fred Gilman?**
în efuziunea ei de a-i povesti conversaţia cu Susan, uitase să menţioneze vizita la Meadow Park.
- **Da. M-am dus la el acasă, dar a refuzat să stea de vorbă cu mine. Cu toate că mi-a dat senzaţia aia de hărţuitor. îmi dau seama de ce îi era frică de el.**
- **Nu exista violenţă domestică. Am verificat.**
- **Şi ştim amândoi foarte bine că nu-i nevoie ca un bărbat să dea cu pumnul ca să îşi intimideze soţia.**
- **Bine. De acord. Dar în casă nu se vedeau urme de violenţă. Nici oase rupte, nici ochi vineţi, nici vizite frecvente la urgenţă. Numai lovituri şi vânătăi normale. Vrei să zici că sugerează că el este vinovatul?**
- **Nu, nu tocmai.**
- **Atunci ce** *vrei* **să spui?**
Redevenise nerăbdător, cu un ton aspru şi tăios. Lizzy a oprit în prima parcare la care a ajuns - curăţătoria Stay-Brite - şi a scos din viteză. Voia ca el s-o asculte, ca să aibă o imagine clară a vieţii din casa Gilman.
- **Vreau să spun că se petreceau nişte lucruri despre care nu avea nimeni habar. Chestii sinistre. Cum ar fi tatăl care îi dă fiicei**

de cincisprezece ani o cutie cu prezervative, fără să-i spună mamei. Heather o luase razna, chiulea şi bea alcool. Dar domnul Gilman nici nu voia să audă - şi nu voia să audă nimeni altcineva. în special poliţia. N-are cum să nu sară în ochi aşa ceva.

- **Tocmai ziceai că soţia lui nu-l crede în stare.**
- **Nu. Dar soţiile nu sunt mereu obiective, nici măcar în condiţii normale. Iar lucrurile în casa aia numai normale nu erau.**
- **Sună de parcă *tu* îl crezi vinovat.**
- **Sigur îl cred în stare. Susan spunea că soţul ei avea un soi de obsesie faţă de fete. în special faţă de Heather. Dar toată lumea era atât de convinsă că Althea era vinovată, încât nu au luat pe nimeni altcineva în considerare.**

Roger a răsuflat prelung.

- **Nu-i adevărat. Doar pentru că nu dădeam sfară în ţară la orice mişcare nu înseamnă că nu ne făceam treaba. Te asigur că l-am avut în vedere. De fapt, pe amândoi i-am avut în vedere. Ambii aveau alibiuri pentru noaptea în care au dispărut fetele. Fred a fost văzut de câţiva vecini la garaj, unde lucra la un Mustang vechi pe care-l repara, şi fusese rândul lui Susan să găzduiască jocul săptămânal de canastă al clubului dedicat în acest sens, care a ţinut până aproape de miezul nopţii. Abia atunci şi-a dat seama că fetele nu erau acasă. Din păcate, a aşteptat aproape cinci ore să sune la poliţie.**
- **Fiindcă nu a lăsat-o Fred să sune mai devreme. Nu voia să fie implicată poliţia şi se pare că încă nu vrea. Nu ţi se pare ciudat?**
- **Fiicele lui sunt moarte, Lizzy. Ucise. N-am ce-i zice dacă nu vrea să răscolească totul. Genul ăla de durere nu îţi dă pace niciodată.**

Lizzy şi-a muşcat buza, amintindu-şi de moartea soţiei şi a fiului său.

- **Aşa-i, cred că ai dreptate.**
- **Mai există şi posibilitatea unui scenariu dubios de răzbunare din partea lui Susan Gilman.**
- **Scenariu de răzbunare?**

Lizzy nu se gândise la asta.

- **Ani şi ani de abuz emoţional în căsnicie, înghiţind rahat din partea unui bărbat care îşi pune fiicele înaintea soţiei. îl părăseşte, încearcă să lase totul în urmă.** Şi **apoi, din senin, apari tu şi pui tot felul de întrebări. Bam! Vede o cale de a se răzbuna pe soţul ei, pretinzând că ar fi avut vreo obsesie faţă de fiicele lui.**

- **Sună a intrigă de film prost.**
- **Dacă vrei să urmăreşti perspectiva familiei disfuncţionale, trebuie să priveşti din toate unghiurile. Nu poţi să ridici doar un capăt de băţ, fără să-l ridici şi pe celălalt.**

Lizzy a căzut pe gânduri. Fără îndoială că văzuse multe de-a lungul anilor, însă instinctul ei - şi nasul - îi spunea că durerea lui Susan Gilman era sinceră.

- **Nu se prefăcea, Roger. Nu poate juca nimeni asemenea rol.**
- **Cu riscul de a părea blazat, oamenii sunt în stare să joace tot soiul de roluri.**
- **Poate. Dar nu în acest caz. Cel mult, se învinovăţeşte că nu a fost destul de puternică încât să-i ţină piept soţului în noaptea în care au dispărut fetele. Dacă ar fi făcut-o, poate că lucrurile ar fi sfârşit altfel - şi pentru fete, şi pentru Althea. Şi poate că ar fi fost mai mult de un suspect pe listă.**
- **Cum ar fi Fred Gilman?**

Lizzy n-a răspuns imediat, încercând să-şi tempereze frustrarea.

- **Spune-mi că nu l-ai fi luat în colimator dacă ai fi ştiut că viaţa lui Heather acasă se destrăma. Am vorbit cu una dintre prietenele ei de la şcoală, Jenny Putnam, care a confirmat tot ce a spus Susan.**
- **Am interogat-o imediat după ce au dispărut fetele. Am mai interogat câteva dintre prietenele lui Heather. Nu ştia nimeni nimic. Cel puţin ceva să ne şi împărtăşească.**
- **Ei bine, se pare că i s-a îmbunătăţit memoria în timp. Şi poate nu numai a ei. Mă tot gândesc să caut şi alte colege de clasă, poate să bat la uşi, să văd ce-şi aminteşte lumea.**

S-a aşternut tăcerea o vreme. 0 tăcere care presupunea că, la celălalt capăt, interlocutorul formula un răspuns care poate nu urma să fie bine primit.

- **Nu sunt sigur că ar fi înţelept, având în vedere ce s-a întâmplat deja.**
- **Ce s-a... întâmplat?**
- **Andrew mi-a povestit despre păpuşă. Mi-a spus şi că refuzi să suni la poliţie.**
- **Roger, nu am refuzat, ci am... aşteptat.**
- **Ce anume? Un şireang reprezintă o ameninţare, Lizzy. N-ai cum s-o iei altfel. Şi tu eşti cea care insistă că în Salem Creek umblă un criminal liber. Ce-ar fi să mă laşi pe mine să bat la uşi?**

0 enerva faptul că nu o credea în stare să stea de vorbă cu câteva foste majorete. Se şi temea ca detectivul - chiar dacă nu purta uniformă - să nu le sperie. Bunii oameni din Salem Creek pretindeau pesemne că-şi puneau încrederea în lege şi ordine, însă aveau o neîncredere înrădăcinată în cei care o aplicau.

- **Domnule detectiv, hai să facem aşa, a spus Lizzy, pornind motorul din nou. Eu dau de colegele de clasă ale lui Heather şi văd ce mai aflu. Dacă aflu ceva promiţător, le trimit la tine să le bagi în camera de tortură.**

El a oftat, semn că se resemnase.

- **Sper că-ţi dai seama că n-o să-i convină nimănui că îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.**

Sunt una dintre fetele Moon, domnule detectiv. Iar noi suntem obişnuite să nu-i convină nimănui ce facem.2 august

Secretariatul şcolii era mai mic decât îşi amintea Lizzy, un labirint de uşi închise, birouri zgâriate şi scaune hidoase din plastic portocaliu. Mirosea la fel însă: o combinaţie de cafea, lipici şi tuş de imprimantă plutind perpetuu în aerul stătut.

La unul dintre birouri, o femeie şi-a coborât ochelarii pe nas şi a ridicat din sprâncene.

- **Pot să vă ajut cu ceva?**
- **Aşa sper. Mă întrebam dacă există copii ale anuarelor vechi pe undeva prin şcoală.**

Femeia a clipit la ea.

- **Anuare vechi?**
- **Caut unul anume, din 2012. Am venit în vizită şi speram să dau de nişte vechi cunoştinţe, dar mi-e teamă că trebuie să îmi reîmprospătez memoria.**

Femeia a privit-o inexpresiv. în cazul în care cererea i se părea suspectă, nu o arăta.

Trebuie să mergeţi la bibliotecă, a spus tăios. Au tot setul, până în 1973, când a fost construită şcoala. întrebaţi de Jeannie. **Ştie** ea unde să le găsească

.S-a dovedit că Jeannie se ocupa de bibliotecă aşa cum te-ai ocupa de Pentagon, cerându-i lui Lizzy să semneze la recepţie şi să noteze inclusiv numele, momentul sosirii şi scopul vizitei. Procedura standard pentru cei care nu erau elevi, i-a explicat agresiv. Apoi a întrebat-o ce avea de gând cu anuarul şi a informat-o cât se putea de clar că anuarele din arhive puteau fi consultate doar în incintă şi că nu le putea scoate de- acolo. Lizzy a asigurat-o că anuarul nu va ajunge mai departe de cantină. Până

la urmă, Jeannie a cedat, dar numai după ce s-a oferit Lizzy să-i lase permisul de conducere ca garanţie. Probabil că nu avea să obţină nimic, dar merita măcar încercat.

îi sărise brusc somnul la trei noaptea cu o imagine în minte: o femeie cu plasă peste un smoc de păr şaten-cenuşiu. Doamna de la cantină - care mirosea a violete şi a pudră de talc şi care fusese bună cu o fată ce stătea toată pauza de prânz cu nasul într-o carte. Uneori mai găsea câte o bomboană pe tavă. Sau un fursec în plus, când făcea din făină de ovăz cu stafide, pentru că erau preferatele ei.

La început nu-şi dăduse seama de ce se trezise cu acea amintire, însă până la urmă s-a prins. Era vreun loc mai bun pentru a începe să le caute pe colegele de liceu ale lui Heather decât cel în care se afla femeia care petrecuse practic zi de zi din ultimii treizeci de ani hrănind adolescenţii din Salem Creek?

Louise Ryerson.

Ca majoritatea copiilor, Lizzy o cunoştea ca Doamna de la Cantină, dar Ewie îşi amintise numele ei fără probleme şi confirmase că încă lucra la şcoală. Din păcate, nu-i putuse da o adresă, iar la serviciul de informaţii nu avusese succes. Ceea ce însemna că trebuia să se ducă la ea în timpul serviciului şi să o întrebe dacă avea chef să stea cu ea şi să se uite la câteva fotografii. Puţine şanse, era conştientă. Trecuse aproape un deceniu de când călcaseră Heather Gilman şi prietenele ei prin sălile liceului Salem Creek High, dar poate că anuarul o ajuta să îşi aducă aminte.

Era începutul lui august, când se ţineau doar cursurile de vară, plus că era ora prânzului, când holurile erau straniu de pustii, în vreme ce se îndrepta Lizzy spre cantină. A izbit-o ca un val o senzaţie de déjà-vu intrând pe uşa dublă, după care un alt val, de greaţă, când a simţit duhoarea scârboasă de grăsime, ketchup şi legume exagerat de fierte.

în timp ce înainta printre rândurile de mese lungi, o sumedenie de ochi de adolescenţi o urmăreau - priviri curioase în mare parte, întrebându- se cine era şi ce căuta acolo. Poate un părinte, poate un profesor suplinitor. Erau cu toţii foarte tineri, foarte plini de viaţă şi lipsiţi de griji.

S-a uitat în spatele tejghelei, unde două femei în halate albe se ocupau de distribuirea mesei. Dacă ceasul de deasupra uşii mergea bine - şi mergea bine întotdeauna -, urma să sune

clopoţelul în patru minute şi jumătate, anunţând sfârşitul pauzei de prânz. Până atunci, urma să găsească un colţ liniştit şi să facă tot posibilul să devină una cu masa de lemn - ca pe vremuri.
în mai puţin de cinci minute, după ce a sunat clopoţelul în sfârşit, cantina era goală. Lizzy s-a apropiat de tejghea cu anuarul la subraţ şi a aşteptat să fie observată. După o clipă şi-a dres glasul. Louise a ridicat privirea goală prin ochelarii aburiţi, mirată parcă să vadă un adult în cantina ei. S-a încruntat când li s-au întâlnit privirile, dar, din ce vedea Lizzy, nu părea să o recunoască.

- **Doamnă Ryerson, probabil nu vă aduceţi aminte de mine, dar am fost elevă aici pe vremuri. Mă numesc...**
- **Lizzy Moon, a răspuns ea, luminându-se la faţă. Eşti nepoata Altheei.**
- **Da, aşa este.**
- **Am auzit că te-ai întors. Păcat de bunica ta.**

Lizzy a zâmbit cu blândeţe.

- **Mulţumesc. Mă întrebam dacă putem vorbi puţin.**
- **Ce să vorbim?**
- **Am câteva întrebări cu care m-aţi putea ajuta. Promit că nu vă reţin mult. Dacă ne putem aşeza câteva minute... A tăcut când o femeie cu părul de culoarea iodului a trecut cu un braţ de tăvi murdare, după care a continuat în şoaptă: Cred că m-aţi putea ajuta.**

Louise a încuviinţat absent în timp ce îşi scotea mănuşile folosite pentru servire şi le-a aruncat deoparte.

- **Bine atunci, dacă nu durează mult. Putem sta acolo.**

Lizzy a urmat-o la una dintre mesele lungi şi s-a aşezat în faţa ei.

- **Mulţumesc pentru ajutor. Aş vrea să vorbim despre surorile Gilman.**

Lui Louise i-a pierit zâmbetul. Se schimbase surprinzător de puţin peste ani. Ciuful de păr îi era aproape alb acum, i se adânciseră ridurile de fiecare parte a gurii, însă purta aceeaşi plasă de păr şi avea acelaşi chip blând.

- **Ce păcat. Biata mamă. Şi bunica ta. Ce i-a făcut satul ăsta - mare bătaie de joc.**
- **Da, a spus Lizzy, dornică să treacă la subiect. De-asta am venit. Ştiu că sunt şanse mici, dar aş vrea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat, dacă pot, şi cred că m-ar ajuta să vorbesc cu o parte dintre prietenele lui Heather. Necazul este că nu ştiu cum le cheamă sau cum să dau de ele. Speram să mă puteţi ajuta cu**

asta. A tăcut, împingând anuarul spre Louise peste masă. Am adus ăsta. M-am gândit că poate ajută pozele.
A deschis anuarul la clasa a zecea, uitându-se la fotografii până a găsit ce căuta - Heather zâmbind în faţa camerei şi dezvăluind numai un pic din gropiţă.
- **Ea este Heather, i-a spus lui Louise. Puteţi să vă uitaţi la poze şi să vedeţi dacă vă mai atrage cineva atenţia? Cineva care să-i fi fost prieten? Poate un băiat?**

Louise s-a uitat la anuar, apoi la Lizzy.
- **A trecut multă vreme de-atunci.**
- **Ştiu, dar măcar puteţi arunca o privire.**
- **De încercat pot să încerc.**

Louise şi-a scos ochelarii şi i-a şters, după care i-a pus pe nas şi şi-a aplecat capul spre anuarul deschis. Lizzy a aşteptat, sprijinindu-şi mâinile de genunchi, mută, dar atentă la cel mai mic semn de identificare.
După aproape douăzeci de minute, Louise a ajuns în sfârşit la ultima pagină. A închis anuarul scuturând din cap.
- **îmi pare rău. Nu.**
- **Nu? Lizzy a făcut un efort să-şi mascheze dezamăgirea. Nu pare nimeni cunoscut?**
- **Nici o figură nu-mi spune nimic, în afară de cea a fetei Gilman. Şi a ta, desigur. întotdeauna ai fost o drăgălaşă. încă eşti. Dar nu de-asta ai venit, nu? Să-ţi spun eu cât de frumoasă eşti.**

Lizzy a clătinat din cap. Louise s-a uitat drept în ochii ei, cu o expresie de sinceră compătimire.
- **Ştiu că vrei tare mult să afli adevărul şi aş vrea să te pot ajuta. Zău că da. Dar după atâta amar de vreme confund figurile oamenilor. Singurul motiv pentru care o recunosc pe biata fată este că o vedeam peste tot la ştiri, împreună cu sora ei. în ce priveşte numele, nu le-am ţinut minte niciodată.**
- **Pe al meu l-aţi ţinut minte, a protestat Lizzy. Azi v-aţi adus aminte de**

el.
- **Aaa... Louise a zâmbit, aplecându-se parcă să-i împărtăşească un mare secret. Dar tu nu te pierdeai în mulţime. Chiar şi atunci erai stăpână pe tine.**

Lizzy nu ştia cum să reacţioneze. Louise o spusese cu intenţii bune, dar pentru cineva care se străduise pe toată durata şcolii să se piardă în mulţime, vestea că eşuase pe deplin nu era tocmai

bine-venită. A încropit un zâmbet în timp ce băga mâna în poşetă să scoată un pix şi hârtie.

- **Ăsta este numărul meu de telefon, a spus când a terminat de scris. Dacă vă amintiţi ceva - orice -, vă rog să mă sunaţi.**

A luat anuarul şi se pregătea să plece când Louise a întins mâna s-o oprească.

- **înainte să pleci... mă întrebam dacă pot să-ţi cer o favoare. Mi-a spus Penny Castle că i-ai dus nişte ceai pentru durerile de cap şi mă întrebam dacă o mai fi rămas nişte săpun de bebeluşi de care făcea bunica ta - ăla care îi adoarme repede. A făcut minuni pentru fetiţa mea şi acum fata mea are şi ea un copil. Biata de ea. Are un an şi tot nu doarme toată noaptea.**

Lizzy ştia la ce săpun se referea Luise. Era un amestec de muşeţel, levănţică şi orz, pe care îl făcuse Althea din disperare când era Rhanna mică. îl botezase Săpunul Copiilor Somnoroşi şi foarte repede a început să se vândă pe bandă rulantă. Dar cu o zi înainte fusese în prăvălie şi nu văzuse urmă de săpun.

- **Mi-e teamă că bunica a lăsat rafturile mai mult goale.**
- **Dar ai putea face tu, a sugerat Louise nădăjduind. Sigur ştii cum îl făcea. Am încercat tot ce se putea din magazin - săpunuri, loţiuni -, nimic nu funcţionează. Fiica mea este extenuată.**

Lizzy o înţelegea perfect pe fata lui Louise, numai că săpunul nu se făcea aruncând câteva ingrediente laolaltă şi punând amestecul în forme. Un săpun bun era o formă de artă care presupunea anumite tehnici, pe care le stăpâneşti după mult timp şi exerciţiu. Şi **dacă ar fi consimţit, mai trebuia pus la socoteală şi timpul de întărire - cel puţin patru săptămâni. Se îndoia că mai avea să fie aici în patru săptămâni.**

- **Săpunul trebuie lăsat la maturat, doamnă Ryerson. N-ar fi gata în mai puţin de-o lună şi până atunci nu voi mai fi aici.**
- **Ah, dar nu trebuie să fie gata. Se poate... matura, ai zis?... la mine acasă. Tu doar să-l faci, iar eu vin şi îl iau. Pot să-ţi dau acum banii dacă vrei. Am poşeta în vestiar.**

Lizzy şi-a amintit fără să vrea expresia lui Penny Castle când îi dusese ceaiul pentru migrene şi felul în care s-a simţit ştiind că şi ea contribuise la acea bucurie.

- **Hai să zicem că vi-l fac cadou. Voi comanda ingredientele şi vă anunţ când este gata.**

- **Fiica mea va fi recunoscătoare. Habar n-ai cât face un dram de bunătate când eşti la capătul puterilor.**

însă Lizzy avea habar. Louise Ryerson o învăţase mai demult că bunătatea poate veni în diverse forme. Uneori sub formă de fursecuri, alteori de săpun.

- **Vă ajut cu drag, doamnă Ryerson.**

Louise a ridicat un deget.

- **Să nu fugi. Am ceva pentru tine.**

S-a făcut nevăzută în spatele uşilor batante, întorcându-se o clipă mai târziu cu ceva înfăşurat în şerveţel.

- Cu stafide şi făină de orz, a spus, cu zâmbetul cumsecade pe care şi-l amintea Lizzy. Erau preferatele tale

.3 august

Lizzy şi-a şters mâinile de pantaloni şi s-a întins să ia sticla cu apă. Lucra în atelier de la micul dejun - frecând geamuri, curăţând rafturi, adunând excrementele de şoareci - şi, în sfârşit, începea să vadă rezultatele.

Cu o zi în urmă sunase la furnizorul Altheei pentru a comanda ingredientele săpunului cerut de Louise Ryerson, ştiind că trebuia să facă ordine în atelier înainte să se apuce de treabă. încă nu ştia prea bine de ce se învoise să facă săpunuri - avea treabă de nu-şi vedea capul, şi fără să pună la socoteală aşteptările altora.

O broboană şi-a croit drum în josul spinării lui Lizzy. August sosise neîndurător, iar în atelier era zăpuşeală. Trebuia să dea jos din pod un ventilator - atât pentru dogoare, cât şi pentru vaporii de leşie. Şi-a trecut ochii prin atelier în timp ce dădea apa pe gât, încercând să-şi imagineze apoteca Altheei fără rafturi şi console. Oare ce-ar face noii proprietari cu el? O căsuţă pentru oaspeţi, cu perdele de dantelă la ferestre? Un studio de artist plin de tablouri în acuarelă neterminate? Depozit?

întrebarea n-ar fi trebuit să o frământe, dar o frământa. Generaţii întregi de locuitori din Salem Creek îşi căutaseră leacul aici. Mulţi îl găsiseră. De-acum însă, sub ochii ei, acest lucru nu avea să se mai întâmple.

Numai tu ai rămas, ultima şi cea mai iscusită dintre toate.

Cuvintele Altheei o bântuiau. Numai că nu spuneau adevărul. Cel puţin nu toate. O fi fost ea ultima, însă cu siguranţă nu fusese niciodată cea mai iscusită. Pentru ea, Moon era doar un nume,

ceva ce moştenise laolaltă cu părul negru şi stranii ochi cenuşii, asemenea mamei şi, la rândul ei, ai mamei sale.
Mama

.Cu ea începuse declinul fetelor Moon. Cu Rhanna. Băutura şi drogurile, parada interminabilă de bărbaţi şi nenumăratele nelegiuiri - o răzmeriţă împotriva vieţii pe care ar fi trebuit s-o ducă după aşteptările celorlalţi. Viaţa pe care ar fi trebuit s-o ducă toate fetele Moon. Rhanna nu voise nimic din toate astea, nici ferma, nici atelierul şi, sigur, nici familia. Crimele îi oferiseră doar scuza de care avea nevoie ca să se urnească din loc şi să dispară pentru totdeauna.

Asta era partea pe care Lizzy n-o putea ierta. Nu plecarea - şi ea făcuse asta -, ci dispariţia în sine, cu totul. Fără avertisment. Fără un bilet. Doar servanta fără haine şi un colţ de cameră fără chitară. Nici nu i se năzărise că Althea s-ar fi putut îngrijora aşa tare. Pe de altă parte, Rhanna nu se gândea decât la ea însăşi. N-avea nici o problemă să treacă dintr-o calamitate în alta, şi la dracu' cu orice năpastă lăsa în urmă - inclusiv fiica pe care nu şi-o dorise.

Lizzy avea cinci-şase ani când şi-a dat seama că relaţia ei cu Rhanna nu era una firească, atunci când a început şcoala şi a văzut cum arătau, se îmbrăcau şi se purtau celelalte mame, mamele *adevărate.* **Rhanna nu fusese niciodată genul de mamă care să-i dea la ea mâncare sănătoasă şi dezinfectant. Fusese mult prea atrasă de distracţii ca să îşi bată capul cu chestii ca temele sau să-i cumpere ghiozdan. Althea se ocupase de toate.**

în clasa a treia, învăţătoarea invitase toate mamele la şcoală ca să ajute copiii să orneze fursecurile de Crăciun. Rhanna fusese singura care nu se prezentase, lăsând-o pe Lizzy să se descurce singură cu ornatul celor doisprezece omuleţi din turtă dulce. Doamnei Gleason i se făcuse milă de ea şi o ajutase, asigurând-o în timp ce puneau glazura pe omuleţii rumeniţi că intervenise ceva de nu apăruse mama ei.

Ceea ce nu ştia doamna Gleason era că în urmă cu două săptămâni, Lizzy aruncase pliantul pe care trebuia să-l ducă acasă la primul coş de gunoi întâlnit pe drum. Nu suporta gândul de a o vedea pe Rhanna apărând în tricoul ei cu imprimeu psihedelic şi blugii evazaţi, alături de mamele îmbrăcate în deux-pieces-uri pastelate sau pantaloni kaki bine călcaţi. Era de o mie de ori mai bine să fie tachinată că îi dăduse maică-sa ţeapă decât că avea o mamă hipiotă care duhnea a iarbă şi a paciuli.

Dar trecuse şi asta. Ea era aici, iar Rhanna în altă parte. Ori poate nu era nicăieri. Probabil că nu avea să afle vreodată şi nici nu conta. Mai deloc.

Dintr-odată, o umbră a întunecat cadrul uşii. Lizzy s-a întors spre Ewie, care rânjea cu un pahar de limonadă în mână.

- Vorba maică-mii, ţi-ar prinde bine o baie cu peria de sârmă.
Lizzy şi-a privit mâinile murdare şi s-a şters pe partea din faţă a tricoului.

- **Mi-e teamă că sunt de acord cu ea.**

Ewie a intrat, uitându-se prin atelier.

- **Văd că ai avut ceva treabă. De-ar fi văzut şi bunică-ta...**
- **Mi-ar fi plăcut, a oftat Lizzy, amintindu-şi de vremea în care rafturile erau pline de tot soiul de tonice şi leacuri, fiecare sticluţă şi borcănel purtând eticheta scrisă frumos de mâna Altheei. Acum rafturile erau goale şi vremea parcă de mult apusă. A primit limonada de la Ewie, a dat jumătate din pahar pe gât, s-a şters la gură, rămânând cu o dâră de murdărie pe bărbie. Ewie, ce naiba fac?**

-Nu ştii?

Lizzy a clipit la ea.

- **Sincer? Nu. Ar trebui să pregătesc casa de vânzare. în schimb fac săpun pentru nepoata lui Louise Ryerson. Parcă sunt dusă cu capul.**
- **Ba nu, a ripostat Ewie. De fapt, este lucrul cel mai cu cap pe care l-ai făcut de când ai venit. Micuţo, locul ăsta îţi este în sânge. Atelierul, pământul şi casa - toate fac parte din tine. La fel şi grija faţă de oameni. Tocmai asta este vindecarea - încrederea în magie şi darurile pe care le poţi oferi cu ajutorul ei atunci când poţi. Bunică-ta ştia asta.**

Lizzy a clătinat din cap.

- **Ewie, eu nu sunt Althea. Nu am harul ăsta.**
- **Ba îl ai. Doar că nu mai ştii încotro să cauţi. De-asta ţi-a lăsat bunică- ta jurnalul - ca să te ajute să-l găseşti. Şi îl vei descoperi la timpul potrivit. Cea mai bună magie ne ia mereu prin surprindere. Ne facem planuri de viaţă de parcă deţinem controlul, aşezăm toate piesele cap la cap cum credem noi că ar trebui să stea şi, pe urmă,** *bam!>* **se întâmplă ceva ce nu am prevăzut şi ajungem în cu totul altă parte. Uneori chiar acolo de unde am pornit.**

Lizzy s-a uitat drept în ochii ei.

- **Alteori, nu.**
- **Poate, a spus Ewie gânditoare. Nu puteam decât să nu ne mai stăm singuri în cale.**
- **Şi să ne încredem în magie?**

Ochii ca de cupru ai lui Ewie s-au luminat cu un licăr conspirativ în timp ce se întindea spre paharul gol al lui Lizzy.

- **Ceva de genul ăsta. Hai în casă să te speli. 0 fi cazul şi să mai citeşti câte ceva.**

Crini... pentru renaştere

Draga mea dragă,

După cum vezi, m-am întors, am revenit la jurnal pentru a scrie lucruri din suflet, lucruri care sper să te ajute când n-oi mai fi eu. Dar nu te amăgi, căci o fac şi din egoism. Nu sunt atât de nobilă cum mă credeam când m-am apucat de asta. Când am pierdut-o pe Rhanna, am jurat să nu te împing spre o viaţă pe care nu ţi-o doreai Dar acum, în vreme ce mi se scurge timpul descopăr că nu mă înţeleg bine cu regretele. Aşa că trebuie să mă gândesc la viitor, Lizzy - la viitorul tău -, şi să încerc să-ţi schimb un pic părerea.

Am presat un crin între aceste pagini După cum bănuieşti, nu-i uşor de presat floarea asta, mult prea fragilă în multe feluri pentru a supravieţui chinului necesar pentru conservare. Dar pe mâini bune, cu multă grijă, chiar şi cel mai fragil lucru poate ţine piept vitregiilor şi, la urmă, poate oferi un nou fel de frumuseţe - şi atâtea lecţii

Renaştere. Reînviere. Reîncarnare.

Cuvinte diferite care spun acelaşi lucru - revenirea la viaţă a unui lucru considerat neînsufleţit Sfârşitul începutul Au fost dintotdeauna unul şi acelaşi lucru. Parte dintr-un Ciclu în care ne naştem. De-a lungul anilor, îl învăţăm în multe feluri, în multe tradiţii, dar promisiunea este mereu aceeaşi: speranţa unei noi vieţi Este calea firească a tuturor lucrurilor - ori poate cea supranaturală, dacă preferi -, un adevăr pur întipărit în măduva oaselor.

Căci suntem toţi parte din întreg. Şi astfel trebuie să ducem grija, să nu uităm că nimic nu se pierde. Sămânţa sa - cea mai pură esenţă a sa - este mereu prezentă, doar aşteaptă să se manifeste într-o formă mai nouă şi mai bună, noi ghidând procesul hrănind şi protejând, tămăduind şi dând naştere. Este scopul nostru - **raison d'être**[7] *în ce ne priveşte. Pe mine şi pe tine şi pe toate fetele Moon dinaintea noastră.*

înţelege ce vrei din ce scriu. Sunt doar ideile unei bătrâne care doreşte din tot sufletul să te vadă fericită, dar care tânjeşte şi să-şi vadă munca de o viaţă dusă mai departe. Fiecare dintre noi are multe destine de îndeplinit Unul dintre ale mele a fost să-ţi fiu bunică şi aş fi o bleagă să încetez să te mai învăţ lucruri doar pentru

că picioarele mele nu mai lasă urme pe pământ Aşa că voi spune ce am pe suflet, fiindcă asta am făcut dintotdeauna într-o zi, curând poate, te vei găsi la

o răscruce, neştiind dacă să alegi soarta ce ţi-a fost dată ori pe cea pe care ţi-ai creat-o, datoria sau visele.

Şi totuşi, cele două nu sunt atât pe departe una de alta pe cât crezi încrede-te în inima ta încrede-te în magie. Tot în tine se află, tupilată bine, aşteptând să fie înduplecată să iasă la lumină. Te uiţi în jur la ce a mai rămas, care nu-i mult, e adevărat, şi vezi numai declin şi degradare, însă nimic nu se duce nicicând prea departe, Lizzy a mea Totul renaşte.

A-

Din franceză, motivul existenţei7 august

Lizzy s-a trezit tresărind, cu ochii larg deschişi în bezna din camera Altheei, întrebându-se ce visase de se speriase. Nu pătrundea pic de lumină pe sub uşă, nu se auzeau paşi pe hol, nici un sunet care să o fi putut trezi. A închis din nou ochii, ascultând liniştea şi auzind doar sunetele familiare ale unei case care se pregăteşte de culcare.

Când era mică, stătea în întuneric şi îşi imagina casa ca pe un organism viu, ascultându-i bătrânele oase pârâind la sfârşitul zilei lungi, ticăitul ceasornicelor sale, constante precum bătăile inimii, ferestrele întunecate care priveau strada asemenea multor ochi orbi. Şi perdelele, care suspinau intrând şi ieşind pe ferestre, ca şi cum respira casa în sine.

Se legănau acum la cea mai mică briză. Lizzy privea hipnotic mişcarea lor în afară şi înăuntru, căzând lin în mrejele somnului. Apoi l-a simţit, un damf slab pătrunzând prin perdele - fum.

I s-a înteţit pulsul când a dat pătura deoparte şi s-a dus degrabă la geam. Spre est, către livada de meri, orizontul era luminat de o nuanţă înfiorătoare de portocaliu. Briza s-a întors, pătrunzând în încăpere şi aducând inconfundabilul fum înecăcios.

Livada ardea.

Panica i s-a strecurat în vene în timp ce-şi trăgea pe ea blugii murdari şi bocancii de la piciorul patului, înainte să ţâşnească pe coridor ca să bată la uşa lui Ewie.

- Sună la pompieri! Spune-le să se ducă în livadă!

Şi cu asta, dusă a fost, gonind pe scări în bocancii dezlegaţi, pe uşa vestibulului, şi traversând câmpurile goale. Fumul se înteţea pe măsură ce se apropia de livadă şi un roşu grotesc aprinsese cerul. Era cât pe ce să se împiedice când a zărit flăcările, ca nişte fulminante limbi crestate care acaparau cu o viteză uluitoare copac după copac

.Cum stătea la hotarul văpăilor, a apucat-o plânsul, îngreţoşată de fum şi de pârâitul sinistru al lemnului devorat. Căldura era înnebunitoare, stârnind un vânt care-i ardea obrajii şi ochii. într-un cotlon micuţ, dar funcţional al minţii, i s-a năzărit că ar fi trebuit să se clintească, însă picioarele refuzau să i se mişte. Şura din livadă era deja în flăcări şi acoperişul stătea să se prăvălească. în toiul vuietului, a auzit un geam explodând strident şi apoi sirenele urlând din ce în ce mai aproape.

Din stradă pâlpâiau luminile roşii la sosirea pompierilor. Sirenele nici nu se opriseră bine când au dat fuga cei câţiva pompieri cu furtunurile după ei. Lizzy s-a uitat buimăcită la echipa care s-a răsfirat ca să încercuiască şura şi la cea care s-a îndreptat spre copaci. Unul dintre bărbaţi a observat-o şi a rupt rândul doar cât să-i ceară să plece. Câteva clipe mai târziu, şura a cedat, prăbuşindu-se în interior cu un geamăt sec şi cu un răget de flăcări proaspăt alimentate.

La un moment dat, a apărut Ewie în halat de baie. A cuprins-o cu braţul de umeri pe Lizzy şi a tras-o lângă ea, cu faţa sclipind de apă.

- **Cum s-o fi întâmplat? a mormăit Lizzy răguşit. în toiul nopţii - cum să ia foc pur şi simplu?**

Ewie şi-a luat ochii de la flăcări, ca dezmeticită din transă, şi a ridicat privirea spre cerul plin de fum.

- **E clar ca bună ziua, a declarat ameninţător. Nu a fost un accident.**

*

Lizzy nu prea ştia pe cine se aştepta să găsească la uşă a doua zi la amiază, dar sigur nu un bărbat care-i arăta insigna. S-a uitat lung la el, încă nevăzând bine de fum şi de nesomn.

- **Scuze, cu ce vă pot ajuta?**

-**Sunt Guy McCardle, s-a prezentat grăbit. De la departamentul de pompieri Salem Creek. Am venit în legătură cu incendiul de azi-noapte.**

Peste umărul lui, Lizzy a observat un SUV alb în capătul aleii, cu inscripţia secţiei de pompieri pe portiere. Nu se aşteptase să-i pese cuiva de o şură incendiată, dar presupunea că era o anumită procedură de urmat.

- **Da, desigur. Vă conduc în livadă.**
- **De fapt, am doi oameni pe drum deja. însă am câteva întrebări. S-a dat la o parte, făcându-i semn să-l urmeze, apoi a grăbit pasul când l-a ajuns din urmă. Treaba mea este să**

investighez sursa şi cauza incendiului de azi-noapte, i-a explicat, în timp ce traversau câmpurile aride. Să examinez locul şi să strâng probe, după care să încep investigaţia.
Lizzy s-a uitat dubios la el.
- **Nu prea cred că aveţi ce găsi. Era doar o şură din care nu a rămas nimic.**
- **Aţi fi mirată.**

Se pregătea să răspundă, când a prins în aer duhoarea de fum şi de mere pârlite adusă de briză. A făcut un efort să meargă mai departe, spunându-şi că nu putea fi nimic mai rău decât să fi văzut livada arzând.
S-a înşelat.
I s-a strâns inima când s-au apropiat de livadă, cu gâtul uscat în timp ce cuprindea totul cu privirea: rând după rând de copaci distruşi, trunchiurile arse şi ramurile noduroase amintind de un tablou desprins din acele basme sinistre cu păduri bântuite şi mere otrăvite.
Dar cumva, îi venea mai greu să se uite la şură, la scheletul pârjolit şi scofâlcit ca o mortăciune la marginea livezii. Rămăşiţele erau oarecum macabre prin felul în care zăceau reci şi umede în soarele amiezii, cioturile de lemn răsărind asemenea unor oase înnegrite. îndurase nenumărate ierni în New England, vijelii cu nemiluita, şi totuşi, în numai două ore, se făcuse scrum.
Cum?
întrebarea nu-i dădea pace în timp ce căuta cu privirea printre resturi, în cenuşă se zăreau fragmentele unei lopeţi şi ale câtorva furci cu mânerele arse. în funingine sclipeau cioburile de sticlă.
Lizzy s-a cutremurat, amintindu-şi explozia asurzitoare a geamurilor în năvala flăcărilor, asemenea unei rafale de vânt.
Oamenii lui McCardle se puseseră deja pe treabă, unul mânuind camera şi făcând fotografii din diverse unghiuri, celălalt trecând cu grijă prin perimetru, cu ochii lipiţi şi sol. Amândoi purtau mănuşi de latex.
S-a întors spre McCardle, care nota ceva pe un carneţel.
- **Ce caută?**
- **Dovezi. Urme de încălţări, recipiente de substanţe inflamabile, o cârpă, orice poate să fi lăsat vinovatul în urmă. Este prea devreme ca să spun sigur, dar pare că focul a pornit din şură şi a ajuns mai târziu la copaci.**
- **Dar cum a început? Nu a folosit nimeni şura aia de ani şi ani.**

- **Asta încercăm să stabilim. Ştiţi cumva dacă erau depozitate produse chimice de vreun fel acolo? Vopsea, îngrăşământ, benzină? Chiar şi cârpele murdare de ulei pot constitui un pericol dacă sunt ţinute în recipiente închise.**
- **Nu, nimic de genul ăsta. Doar culegătorul de fructe şi coşurile. Două scări vechi.**

McCardle şi-a dat capul pe spate, uitându-se în sus.

- **Nu văd cabluri să ducă spre clădire, deci nu a fost o sursă electrică. La astfel de clădiri, este primul lucru pe care-l eliminăm. Cabluri vechi, lemn uscat, este nevoie de o singură scânteie. Pe urmă ne uităm la vreme. Fulgerele sunt mai comune decât credem, dar nu au fost furtuni în zonă, ceea ce înseamnă că eliminăm şi cauza asta.**

Pe Lizzy a trecut-o un fior de groază.

- **Şi ce mai rămâne?**
- **Incendiere premeditată.**

Cuvântul a rămas parcă suspendat în aer, în timp ce se întorcea unul dintre oamenii lui McCardle.

- **Mi-am zis că o să vreţi să vă uitaţi la asta. Ţinea în mână ceva care arăta a gât de sticlă rupt. în el fusese îndesată o bucată de cârpă galbenă în carouri. Un prosop de bucătărie parţial ars. Am găsit-o acolo, în dreapta, în afara zonei.**

McCardle a scos o pereche de mănuşi albastre din latex din buzunarul de la spate şi şi le-a pus plesnindu-le peste încheieturi, după care a apucat bucăţile de sticlă şi de cârpă şi le-a dus la nas.

- **Kerosen, a anunţat, întorcându-se spre Lizzy. Şi o sticlă veche de lapte. Cunoscut şi sub numele de cocktail Molotov. Primitiv, dar eficient, deşi aparent nu în acest caz, având în vedere cârpa încă intactă. Probabil s-a stins înainte de impact.**
- **A fost suficient de eficient, a subliniat Lizzy. N-a rămas decât scrum din şură.**
- **Motiv pentru care vom continua cercetarea. Vom cotrobăi fiecare centimetru pătrat dacă este nevoie. Şi-a întors puţin privirea, dând înapoi gâtul de sticlă. Bravo, Ward. Bag-o în pungă, să o ducem la laborator.**

Lizzy l-a văzut pe Ward scoţând o pungă grea de polietilenă, a introdus ciobul de sticlă şi cârpa şi a tras fermoarul.

- **Ce se întâmplă la laborator?**
- **Facem analiza cârpei pentru a confirma prezenţa substanţei inflamabile şi căutăm amprente pe sticlă. Uneori avem noroc.**

Aveţi idee cine ar fi avut motiv să facă una ca asta? Vă poartă cineva pică?
Lizzy s-a uitat lung la McCardle, începând să priceapă gravitatea situaţiei. Se agăţase de slaba speranţă că păpuşa fusese de fapt o farsă şi nu ceea ce părea în realitate - o ameninţare făţişă -, însă aici nu găsea o explicaţie validă. Să fi fost momentul o coincidenţă? Ori cineva - poate Fred Gilman - aflase de întâlnirea ei cu Louise Ryerson şi hotărâse s-o mai sperie o dată?
Cu certitudine, era posibil. Cineva de la biblioteca şcolii sau un elev din cantină putea să fi menţionat vizita ei, cu toate că se îndoia că o cunoştea careva. Pe ea sau pe Fred Gilman, de fapt. Adevărul era că Fred Gilman nu era singurul care avea o problemă cu fetele Moon. Dovada stătea în privirile glaciale pe care le primea de când se întorsese. Era tentant să sară la cea mai evidentă concluzie, însă a-l implica pe Fred Gilman fără nici un fel de dovadă ar fi zgâlţâit o uşă pe care nu era pregătită s-o deschidă. Localnicii deja erau părtinitori. 0 acuzaţie le-ar fi întărit opiniile.
- **Domnişoară Moon?**
Lizzy îl urmărise pe Ward care răscolea în cenuşă. Şi-a ridicat cu greu privirea la McCardle.
- **îmi pare rău. M-aţi întrebat dacă ştiu cine ar fi avut motiv să facă una ca asta. Aş zice că nu.**
- **Aşadar, nici o altercaţie recentă? Vreun iubit supărat? O ceartă cu vecinul?**
- **Nu, a răspuns, fără să se uite în ochii lui. Nimic de genul ăsta.**
- **Am mai găsit una, şefu'. Era tot Ward, de data asta în genunchi, strigând peste umăr. Fără cârpă, dar acelaşi tip de sticlă. Cred că asta a fost vinovata. însă este destul de ţăndări.**
- **Vin imediat. McCardle a închis carneţelul şi s-a întors spre Lizzy. Se pare că am găsit vinovatul. Să sperăm că a fost şi neglijent.**
Lizzy a încuviinţat inexpresiv, neştiind cum să reacţioneze.
- **Aşa cum stau lucrurile, ar trebui ca într-o zi sau două să terminăm investigaţia. Din clădire n-a rămas mare lucru. Nu avem martori. Dar până vă anunţăm că am terminat, aş aprecia dacă nu aţi veni în zonă. Este normal să vrei să faci curat după aşa ceva, însă nu vrem să riscăm contaminarea până nu avem o concluzie şi transmitem informaţiile poliţiei din Salem Creek.**

- **Desigur, şi mulţumesc. Dacă nu vă supăraţi, vă las să vă ocupaţi.**

McCardle a încuviinţat scurt.

- **Nici o grijă. Ştiu unde vă găsesc dacă mai am întrebări.**

Ewie era în spatele casei când s-a întors Lizzy şi umplea bolurile cu apă pe care le ţinea aşezate prin curte ca să aibă albinele să bea din plin. A oprit furtunul şi a ridicat privirea.

-Ei bine?

- **Au găsit o sticlă spartă, cu o cârpă în ea.**
- **Proiectil?**
- **Da. Mă rog, două.**

Ewie a aruncat furtunul cu mai multă forţă decât era necesar, mormăind ceva în creolă în timp ce-şi ştergea mâinile de şorţ.

- **Sper că acum suni la poliţie, a spus în cele din urmă. Să le spui ce se petrece.**
- **Bănuiesc că în scurt timp asta vor face investigatorii, ceea ce înseamnă că mâine află tot oraşul. Totuşi, tot răul spre bine. Dacă cineva chiar încearcă să mă sperie înseamnă că nu sunt singura speriată.**
- **Pff! Ewie s-a uitat atent la ea. 0 zici de parcă e un lucru bun.**
- **Când le e frică, oamenii fac greşeli, Ewie.**
- **Sunt şi periculoşi.**
- **într-adevăr. Dar de ce ar da foc livezii, când ar putea să ne ardă de vii în pat? Vinovatul vrea doar să mă terorizeze şi mai devreme sau mai târziu o s-o dea în bară. Iar atunci vom afla adevărul în sfârşit. Nu asta vrem? Adevărul?**

Ewie şi-a împins buza inferioară în faţă, evident neconvinsă.

- **Adevărul nu te mai ajută dacă eşti moartă. Tocmai am pierdut-o pe bunică-ta. Nu vreau să-ţi împrăştii şi ţie cenuşa.**

Lizzy a afişat un zâmbet care nu-i venea natural. în cazul în care Ewie voise s-o bage în sperieţi, izbutise.

în sfârşit, poliţia şi pompierii se ocupă de caz, aşa că este improbabil să îţi faci griji prea curând în privinţa cenuşii mele. Iar în clipa asta nici nu prea ştiu ce să fac. Acum însă mă duc sus să-mi umplu cada, în care am de gând să stau până nu mai duhnesc ca un coşar. Şi pe urmă mă duc în bucătărie şi îmi torn un pahar sănătos de vin şi mă pun să fac *ratatouille.* **Am nevoie disperată să fac terapie culinară şi de o seară lipsită de surprize.O oră şi jumătate mai târziu, Lizzy era înmuiată bine, însă fără cenuşă pe ea, iar maşina investigatorilor plecase. în bucătărie, a deschis o**

sticlă de vin şi şi-a turnat un pahar, înainte să scoată o vânătă, un ardei verde şi câţiva dovlecei din frigider. Pentru ea, gătitul fusese dintotdeauna un refugiu, o manifestare aproape meditativă, menită să o calmeze, şi exact de asta avea nevoie în clipa aceea, de un pic de calm.

Vedea prin fereastra de deasupra chiuvetei că soarele începea să coboare în spatele coroanelor arborilor. Zilele se scurtau deja, iar lumina amiezii căpăta nuanţa aceea suavă, untoasă, ceea ce însemna că toamna nu mai întârzia mult. Curând, copacii aveau să se preschimbe şi dealurile să devină aurii. Urmau să apară dovlecii pe prispe, laolaltă cu ştiuleţii de porumb şi gălbenelele. Până atunci se va fi întors în New York.

Gândul i-a fost întrerupt de o bătaie în uşă. A aşteptat, bănuind că avea să audă târşâitul papucilor lui Ewie. Cum nu a fost cazul, s-a şters pe mâini, a luat o gură de vin şi s-a îndreptat spre foaier. S-a mirat să îl vadă pe Andrew pe trepte.

- **Te-ai întors.**

-Da.

- **Cum a fost Bostonul?**
- **Bine. A fost... bine.**
- **Asta înseamnă că ai primit slujba?**
- **Da. Da, asta înseamnă.**

Lizzy a înclinat capul într-o parte, uitându-se atent la el. Se purta ciudat - era aerian şi neliniştit.

- **Vrei să intri?**
- **Ăăă... A tăcut, băgându-şi mâna în păr. Nu sunt singur.**
- **Poftim?**

Am luat o autostopistă, a spus încet. 0 cunoşti. A întors privirea spre camioneta parcată la jumătatea aleii. E mama ta, Lizzy. E în camionetă

.Lizzy a picat într-o vâltoare de zgomot alb, precum liniştea densă, compactă, ce te înconjoară atunci când decolezi prima oară, când pământul rămâne în urmă şi tu pari deconectat de lume, suspendat între realitate şi ceea ce urmează să vină.
Mama ei. în camionetă.
Imposibil.
Totuşi, o privire peste umărul lui Andrew a confirmat că, într-adevăr, în partea dreaptă a camionetei lui şedea cineva. Lizzy a încremenit când s-a deschis portiera şi a coborât Rhanna. Purta o bustieră croşetată şi blugi uzaţi, cu tivul franjuri. 0 poşetă din mărgele i se lovea ritmic de şold în timp ce înainta pe alee.
Lizzy a rămas înlemnită, cu respiraţia tăiată, în vreme ce, din nedumerire şi din uluire, se isca în ea un val de furie intensă. A stat până Rhanna a ajuns pe alee, după care l-a ocolit pe Andrew, ţinându-i efectiv calea.
- **Ce vrei?**

Rhanna s-a uitat în ochii ei fără să clipească.
- **Vreau să vin acasă.**

Lizzy s-a îmbătoşat.
- **Dintr-odată, asta e casa ta?**

Andrew şi-a dres glasul, evident stânjenit.
- **Lizzy, a făcut autostopul tocmai din California. I-a luat şase săptămâni să ajungă aici.**
- **Puţin îmi pasă cât i-a luat să ajungă aici. Vreau să ştiu** *de ce* **a venit. Acum. După opt ani.**
- **Am venit pentru Althea, a spus Rhanna blând. Şi pentru tine.**

Lizzy şi-a încrucişat braţele la piept, uitându-se cu răceală la Rhanna. Pielea, cândva albă ca laptele, avea acum nuanţa alunei şi era creponată de prea mult soare, iar părul negru îi era străbătut de şuviţe argintii. Slăbise, destul cât să atârne hainele pe silueta ei uscăţivă. Era bolnavă? Despre asta era vorba?
- **E puţin cam târziu să începi să te gândeşti la mine, Rhanna. în ce o priveşte pe Althea, a...**
- **Murit, a continuat calm Rhanna. Da, ştiu.**

Lizzy a mijit ochii. Ştia. Asta era clar. Ce nu era clar era *de unde* **ştia.**
- **Cum să ştii despre Althea? Nu ştie nimeni nimic despre tine de ani.**

- **Am visat, a răspuns Rhanna simplu. Cel puţin cred că era un vis. M- am trezit şi i-am adulmecat parfumul - cel pe care i-l făceai tu. Parcă era cu mine în cameră. Şi am... ştiut.**

Lizzy a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare. Parfumul Altheei. Acela din levănţică şi pergamută, pe care-l simţea de când se întorsese la fermă. îl simţise şi Rhanna. în California.

Iar acum stăteau aici, faţă în faţă, privindu-se peste un abis de opt ani. Lizzy voia să îşi întoarcă privirea. Să *plece.* **Să se ducă în casă şi să zăvorască uşa. Ce ironie... De câte ori mormăise că Rhanna ar fi trebuit să se ocupe de toate astea? Iar acum venise, tocmai din însorita Californie, încercând să îşi facă şi ea loc.**

Andrew şi-a dres glasul, rupând tăcerea.

- **Mă duc să-i aduc bagajele din camionetă.**
- **N-am zis că rămâne aici.**
- **Lizzy, e mama ta.**

Lizzy s-a holbat la el, rănită de dojană. Uitase deja că o văzuse înotând în fântâna arteziană de la primărie? Şi episodul de la cafenea? S-a uitat din nou la Rhanna, în blugii evazaţi şi cu mărgele, acum la cincizeci de ani. O hipiotă ofilită. Rudă de sânge, în cazul în care mai avea vreo importanţă. Oare era în stare să-şi alunge mama? Să o trateze la fel cum o făcuse Salem Creek cu atâtea fete Moon de-a lungul anilor - ca pe o paria? Era destul de sigură că da. Rhanna se spălase pe mâini de familia Moon cu mult timp în urmă. Acum să suporte consecinţele.

- **O noapte, a îngăduit cu răceală, dându-se la o parte ca s-o lase pe Rhanna să intre. Una singură. Pe urmă pleci.**

Rhanna a păşit aproape precaută în salon, cu braţele strânse la piept, de parcă îi era teamă să atingă orice.

- **E la fel, a şoptit, clipind ca să-şi stăvilească lacrimile. Totul - exact la fel.**

Lizzy a rămas mască în faţa acestei dovezi de emoţie. Rhanna nu era sentimentală. Cu toate astea, se schimbase mult. Felul în care mirosea, de exemplu, ca focul de tabără amestecat cu frunze de ceai, petale de trandafir şi ploaie. Combinaţia era pe cât de necunoscută, pe cât de apăsătoare - un strat subtil de păgân şi ţigan, peste un strat cu miros argilos de ţărână udă - şi extrem de discordantă faţă de femeia pe care şi-o amintea.

- **Mi-a povestit Andrew cum s-a întâmplat, a spus Rhanna încet. Cum s- a îmbolnăvit Althea, adică. Aş fi venit, dacă aş fi ştiut. Aş fi fost aici.**

Lizzy nu putea reacţiona altfel decât încuviinţând. îi spusese acelaşi lucru lui Ewie în seara în care sosise şi se întreba dacă şi Ewie fusese la fel de sceptică pe cât era ea acum.

- **Şi tu, Rhanna? Eşti... bine?**
- **Destul de bine.**
- **Minţi cumva?**
- **Ţi-ar păsa dacă aş face-o? Rhanna a zâmbit trist când Lizzy nu a răspuns pe loc. De fapt, nu-mi răspunde. N-am nimic. Doar că în ultimul timp sunt cam strâmtorată. Şi este drum lung din Caii. Lizzy se pregătea să fie sarcastică, dar a auzit uşa vestibulului trântindu-se.**
- **Mi s-a părut că aud voci...**

Lui Ewie i-a pierit glasul când a dat cu ochii de Rhanna. Preţ de o clipă nu a vorbit nimeni. Lizzy s-a uitat la privirea dintre Ewie şi Rhanna, care plutea într-o atmosferă încărcată de întrebări nepuse. Se vedea pe faţa lui Ewie că nu era necesară nici o prezentare. Nu te puteai uita la Rhanna fără să-ţi dai seama că-i curgea sânge de Moon în vine. Totuşi, ceva trebuia să spună.

- **Ewie, ea este Rhanna - mama mea.**

*

Bagajele Rhannei s-au dovedit a fi o raniţă şi o cutie veche de chitară. Andrew a rămas în foaier, cu raniţa la piept şi cu chitara pe umăr.

- **Unde să le pun?**

Lizzy i-a aruncat o privire exasperată. Nici vorbă să fi fost pregătită să se gândească la camera de dormit. Dintre toţi, el ar fi trebuit să ştie cum avea să se termine povestea asta, ceea ce cumva agrava situaţia, pentru că el fusese cel care i-o adusese la uşă, ca pe un căţel vagabond pe care trebuia să-l păstreze, fie că voia, fie că nu.

Acum toţi se uitau la ea - Andrew, Ewie, Rhanna - şi aşteptau să spună ceva care să aplaneze tensiunea. Mai aveau de aşteptat.

- **Lasă-le acolo, i-a spus în silă lui Andrew. La uşă. Trebuie să termin cina.**

Şi cu asta, s-a întors şi a plecat, rugându-se să nu o urmeze nimeni. în bucătărie, a luat o gură din vinul deja încălzit, după care a luat cuţitul în mână. Avea nevoie de timp să asimileze noua situaţie şi să îşi dea seama ce va urma. Deja avea prea multe pe cap. Nu avea nevoie peste toate astea şi de mama melodramelor cu predilecţie pentru crize de nervi. Şi exact de asta urma să aibă parte dacă o lăsa prea mult pe Rhanna în preajmă.

în vreme ce generaţii de fete Moon crescuseră cunoscând riscurile de a isca valuri, Rhanna îşi perfecţionase arta de a nu da doi bani pe nimic, de a scoate ochii convenţiilor, de a face scene şi de a spune ce nu se spune. Ca atunci când au suspendat-o că a dat în tarot la concursul artistic al şcolii, presimţind că profesoara ei de sport avea să fie găsită în debaraua omului de serviciu rulând un cui. Sau atunci când pictase semnul păcii cu degetul mijlociu în centru pe peretele rectoratului prezbiterian. Nechibzuinţă şi răzvrătire. Astea erau superputerile Rhannei. Iar acum venise cu ele la Salem Creek.

0 noapte, **şi-a reamintit Lizzy, în timp ce mai lua o gură de vin. Atât îi promisese. Şi pe urmă? Din ce vedea, Rhanna n-avea un ban. Nu avea slujbă şi sigur nu avea prieteni în Salem Creek.** *Ce* **anume îi rămânea?**

Gândul i-a fost întrerupt de uşa trântită a vestibulului. Spera că plecase Andrew. în schimb, a zărit-o pe Ewie pe geamul bucătăriei, ducându-se spre grădină cu un coş pe braţ. Părea că Lizzy nu era singura care avea nevoie de timp singură.

Ca la un semn, Rhanna a intrat în bucătărie, plimbându-şi degetele pe blat ca un copil plictisit care caută distracţie.

- **Andrew a ieşit în grădină cu... Ewie o cheamă?**
- **Da, a răspuns Lizzy cu nervii încordaţi. 0 cheamă Ewie.**

Rhanna se ridicase pe vârfuri, lungindu-şi gâtul să vadă mai bine în grădină.

- **N-arată rău. La Andrew mă refer. Nu la Ewie. Era încă la UNH când am plecat, dar s-a făcut chiar mişto.**

Lizzy s-a oprit din tocat şi s-a întors cu o privire lungă.

- **Ce? Rhanna s-a bosumflat în toată inocenţa. Sunt bătrână, nu moartă.**

Lizzy a dat să zică ceva, dar a închis gura şi s-a reapucat de tocat.

- **Deci? Care-i treaba cu ea? a întrebat Rhanna, şterpelind o bucăţică de ardei verde de pe fundul de tocat şi băgându-l în gură. De ce stă aici?**
- *Treaba*, **a răspuns Lizzy sec, este că a fost prietena Altheei. A rămas cu ea până la capăt. A tăcut, ridicând ochii la Rhanna. E ca noi.**

Rhanna a ridicat din sprâncene.

- **Şi când spui „ca noi", te referi la...**
- **Da, a răspuns Lizzy apăsat.** *Ca noi*, **adică.**

- Uau... Colţurile gurii Rhannei s-au lăsat. N-auzi prea des asta. S-a întins spre paharul cu vin de pe blat, dar Lizzy i-a aruncat o privire urâtă, trăgându-i paharul din faţă. Rhanna a oftat. Aşa vrei să stea lucrurile? Mă tratezi ca pe un oaspete nedorit cu care te trezeşti la uşă?

- Nu asta eşti?

- Lizzy, este casa mea. Aici am crescut - ca şi tine.

Lizzy s-a uitat lung la pahar, răsucind piciorul între degete.

- Nu ai crescut deloc ca mine.

- Lizzy...

Rhanna se uita rugător, cu ochi blajini.

Lizzy a ocolit-o.

- Hai să trecem peste asta, bine?

Dar Rhanna părea hotărâtă să spună ce avea de spus.

- Ceea ce am făcut, când erai mică şi te-am dat Altheei, ştiu că pare oribil. Dar ştiu şi că am făcut bine. Nu eram... echipată. Eram egoistă şi nesăbuită şi foarte varză. De-asta am făcut-o, Lizzy. Nu pentru că *nu-mi păsa* **- ci tocmai pentru că** *îmi păsa***. Mi-era frică... A închis ochii, coborând umerii micuţi. Mi-era frică să nu-ţi fac rău.**

- Sigur, a ripostat Lizzy, înghiţind ultima gură de vin. Cum să vrei aşa ceva...

Se uitau urât una la alta când a reapărut Andrew. Lizzy s-a întors cu o privire glacială spre el.

- Tot aici eşti.

- M-a rugat Ewie să-ţi aduc asta. I-a dat un coşuleţ de salată verde proaspăt culeasă. Zicea că vine imediat să facă salata. A, şi mi-a cerut să- ţi spun să mai pui un tacâm la masă. M-a rugat să stau la cină.

Lizzy s-a uitat la coş, apoi la Andrew, întrebându-se cum de reuşise să piardă de tot controlul situaţiei.

- Superb...

- Am dus sus lucrurile mamei tale. Nu ştiam în ce cameră o să stea, aşa că le-am lăsat în capul scării. A tăcut, aplecându-se şi coborând tonul. Trebuie să vorbesc cu tine.

Şi ea avea să-i spună câteva lucruri, dar nu era momentul. A arătat cu bărbia spre blatul plin de legume tăiate.

- Am puţină treabă acum. Se pare că dau petrecere şi trebuie să înjunghii viţelul cel gras.

Andrew a ignorat referinţa la parabola fiului risipitor.

- **Atunci, după cină. E important.**

0 oră mai târziu, şedeau toţi la masa din bucătărie. Lizzy ar fi mâncat bucuroasă în linişte, însă Andrew părea hotărât s-o scoată pe Rhanna din carapace.

- **Trebuie să te întreb. Ce naiba te poate apuca să faci autostopul din California în New Hampshire?**

Rhanna i-a zâmbit cu toţi dinţii.

- **Acelaşi lucru care te motivează să faci autostopul oriunde, cred. Eşti lefter. Sau aproape lefter. A trebuit să vând duba ca să plătesc nişte datorii şi am rămas exact cu optzeci şi nouă de dolari, chitara şi degetul mare.**

Andrew s-a uitat uluit la ea şi poate cu o fărâmă de admiraţie.

- **Ai plecat din California cu mai puţin de o sută de dolari în buzunar?**
- **Am fost întotdeauna inventivă.**

Lizzy şi-a dat ochii peste cap.

- **Se poate spune şi aşa.**

Andrew a înregistrat remarca acidă lipsită de orice privire, după care şi-a îndreptat din nou atenţia spre Rhanna.

- **Ce-ai făcut în San Francisco? îmi amintesc că pictai.**

- **Da, dar a trebuit să renunţ. Nu-mi permiteam accesoriile. Am cântat prin cafenele, am dat în cărţi, am ghicit viitorul. Nu am scos mult, dar destul cât să am ce mânca mereu şi am avut prieteni care m-au lăsat să dorm pe canapelele lor când nu mai puteam altfel. Am trăit ca în *Gypsies, Tramps & Thieves*, dar mi se potrivea[8].**

Lizzy a lăsat paharul din mână, pufnind.

- **Şi acum? Acum ţi se mai potriveşte?**

Se uita urât la Rhanna, dezgustată de tot spectacolul, ca şi cum ar fi fost vreo boemă fascinantă care făcea paradă bătând singură toba. Oare chiar se gândea că o credea cineva după toate dezastrele lăsate în urmă?

Rhannei i-a pierit zâmbetul.

- **Am învăţat să iau viaţa aşa cum este.**
- **Adică să laşi pe seama altora să-ţi strângă mizeria.**

Andrew i-a surprins privirea, sperând parcă să oprească o scenă la care se aştepta. Lizzy i-a întâlnit privirea fără să-şi ceară scuze. După atâţia ani în care nu ştiuse dacă Rhanna era moartă sau vie, fusese luată prin surprindere de brusca ei întoarcere. Avea tot dreptul să facă o scenă.

A împins farfuria, întorcându-se din nou spre Rhanna.

- **Ce-ar fi să ne faci o favoare, să ne scuteşti şi să nu mai faci pe deşteapta? Poate erai prea fumată să-ţi aminteşti cum stăteau lucrurile - în ce situaţie erai tu -, dar memoria mea funcţionează bine. Ai furat din farmacie. Ai leşinat beată criţă la parada de 4 Iulie. Ai pichetat Ziua Veteranilor VFW[9]. Oriunde mă uitam, faceai ceva să ne stânjeneşti.**

Rhanna s-a uitat în ochii ei, cu umerii aplecaţi.

- **Lizzy, te rog...**
- **Ce mă rogi? Să nu te fac de râs cum ne făceai tu pe noi?**
- **Nu am vrut niciodată...**
- **Ce-ar fi să ne spui ce vrei de fapt, Rhanna? Doar ştim amândouă că nu îţi era dor de casă. Te-ai cărat şi nu te-ai obosit să spui cuiva că eşti în viaţă. Acum vii şi te aştepţi să-ţi întind covorul roşu. Chiar credeai că merge aşa?**
- **Evident că nu. Ştiu ce crezi despre mine - ce cred toţi despre mine.**
- **Atunci de ce ai venit?**
- **Ţi-am spus...**
- **Ştiu ce mi-ai spus. Acum eu îţi spun** *ţie* **- dacă ai traversat jumătate de ţară cu chitara în spate crezând că a dat norocul peste tine, ţi-ai pierdut timpul.**

Rhanna parcă fusese plesnită peste faţă.

- **Asta crezi? Că am venit pentru bani? Doar mă cunoşti mai bine de- atât.**

Dacă nu ar fi fost aşa furioasă, Lizzy ar fi izbucnit în râs. Să o cunoască? Cum ar fi fost vreodată posibil aşa ceva? Când ea era ori prea beată, ori prea fumată ca să ştie cum o cheamă, darămite să-şi amintească numele fiicei ei? Lizzy şi-a împins scaunul de sub ea şi s-a ridicat.

- **Te înşeli, Rhanna. Nu te cunosc deloc. Nu te-am cunoscut niciodată. Ai avut tu grijă de asta.**

Cântecul lui Cher, care descrie viaţa unei fete „născute în caravana unui circ ambulant”.

Organizaţia armatei americane Veterans of Foreign WarsMama dracului.

Andrew stătea la marginea livezii, cu stomacul strâns de groază. Adulmecase mirosul de cenuşă cu mult înainte să ajungă la faţa locului, ba chiar îşi imaginase ce avea să găsească, însă nimic din ce i-ar fi povestit Ewie nu l-ar fi pregătit pentru

privelişte: copaci înnegriţi, pământ pârjolit, un maldăr de cherestea arsă în locul şurii.

Incendiere cu premeditare. **Ewie şoptise cuvintele în grădină, explicând că investigatorii descoperiseră două proiectile incendiare cu kerosen printre resturi. îi îngheţa sângele în vine la gândul ăsta. Putea foarte bine să fi ars casa.**

Avea să ia legătura cu Guy McCardle la prima oră. Poate că Randall Summers nu-şi făcea treaba ca lumea, însă Guy era foarte conştiincios. Dacă era ceva de ştiut, ar fi ştiut.

S-a întors şi a luat-o spre est, cu apusul în spate cât a ocolit perimetrul livezii, pe drum uitându-se pe fiecare rând în parte. Lizzy era pe-aici pe undeva. Ştiuse instinctiv când plecase din casă, ignorând sugestia lui Ewie s-o lase în pace o vreme. Trebuia să discute cu ea, şi nu doar despre incendiu.

A găsit-o zece minute mai târziu, stând turceşte, cu spatele sprijinit de o buturugă bătrână, cu ochii închişi. Plângea? Se ruga? Se ruga *vreodată?* **îşi pusese multe întrebări legate de ea de-a lungul timpului, dar nu şi asta.**

I s-a strâns inima când s-a apropiat de ea. Pe drum, trecuse în mintea lui printr-o sumedenie de conversaţii. Acum, dintr-odată, nu mai ştia ce să zică. Ea n-a ridicat capul, dar îşi dădea seama că îi simţea prezenţa.

- **Lizzy.**

Ea a ridicat ochii, fixându-l cu o privire ucigătoare.

- **Ce vrei?**

Vreau să vorbim despre asta. A indicat cu o mişcare a braţului pământul ars şi copacii înnegriţi. Ewie mi-a spus versiunea din *Reader'*

sDigest **cât am fost în grădină. Am presupus că-mi vei da detalii la cină, dar n-ai suflat o vorbă.**

- **îmi pare rău, eram puţin ocupată. Cineva a decis să mi-o lase pe mama în prag fără să mă anunţe.**

Andrew a oftat, trecându-şi mâna prin păr.

- **Ce era să fac, Lizzy? S-o las să vină pe jos? Oricum ar fi ajuns aici. îţi dai seama de asta, nu?**
- **Nu despre asta este vorba.**
- **Ba da, de fapt. Nu am adus o oarecare. E mama ta.**
- **Nu mai spune asta!**
- **Bine, bine. Sunt animozităţi între voi două. înţeleg. înţeleg şi că nu este tocmai treaba mea, însă cu riscul de a întrece măsura, poate este timpul să vă descurcaţi ţele. De dragul Altheei măcar. Ar vrea să vă înţelegeţi între voi.**
- **De unde ştii?**
- **Pentru că am discutat.**

Lizzy a mijit ochii.

- **Despre mine?**

Andrew şi-a suprimat o grimasă. Nu voise să menţioneze discuţiile lui cu Althea. Mai ales cea pe care o avuseseră despre relaţia torturată a lui Lizzy cu mama ei. Ştiuse instinctiv că nu ar fi apreciat să se vorbească despre ea, nici măcar de către bunica ei, dar acum, că deschisese uşa, poate venise momentul.

- **Da, a răspuns precaut. Uneori vorbeam despre tine. O dată am vorbit şi despre Rhanna. Şi despre ce s-a întâmplat înainte să plece şi despre efectul avut asupra ta. A dat-o de multe ori în bară, asta-i clar, dar s-a întors. Ceva trebuie să însemne. Poate mai vrea o şansă. Şi poate în sinea ta vrei să-i oferi una.**

Lizzy i-a aruncat o privire.

- **Singurul lucru pe care vreau să i-l ofer Rhannei este un bilet de întoarcere în văgăuna din care a ieşit. Nu te uita aşa la mine.** *Ştii* **cum este. Ai văzut-o în seara aia la fântână, cum se dădea în spectacol. Pe aia ai luat-o cu maşina şi ai adus-o aici.**

Andrew a oftat din rărunchi. Da, o văzuse. Jumătate din oraş o văzuse. Iar jumătatea care nu o văzuse sigur aflase totul despre povestea aia şi despre fiecare răhăţel în parte pe care-l făcuse vreodată, dar văzuse, totodată, expresia lui Lizzy când coborâse Rhanna din camioneta lui, acea clipă de recunoaştere, de uşurare, înainte să se ascundă în spatele mâniei, iar atunci se întrebase fără să vrea dacă toată acea furie masca ceva mai profund, ceva

ce nu voia să recunoască - durere. Genul cu care trăiesc oamenii după ce li se frânge inima. Da, exista un trecut şi nu, nu îl ştia în întregime, dar, fără îndoială, să faci autostopul aproape cinci mii de kilometri - chiar şi pentru o ţigancă autoproclamată - însemna ceva.

- **Poate nu mai este aceeaşi, a spus încet. Poate s-a schimbat. Oamenii se schimbă, să ştii.**

Lizzy a ridicat din sprânceană la el. Avea o pată de cenuşă pe obrazul drept, ca o vânătaie năprasnică.

- **Tocmai a traversat ţara făcând autostopul, cu o raniţă şi o chitară. A fost nevoită să-şi vândă duba ca să îşi plătească datoriile. Dă în cărţi şi doarme pe la alţii. Ţi se pare că s-a schimbat vreun pic?**
- **Cred că este prea devreme să ne pronunţăm. Şi** *a venit* **aici. Ştiu că ai tot dreptul să fii supărată, dar mai ştiu şi că nu eşti genul de om care să- şi lase mama în stradă. Până una-alta, este falită. Iar asta este casa ei. A venit acasă, Lizzy.**

Lizzy nu şi-a luat ochii din pământ cât a râcâit cu tocul bocancului în cenuşă.

- **A renunţat de mult la dreptul a de mai numi locul ăsta „acasă”. Şi nu mi-a fost niciodată mamă. M-a făcut la şaisprezece ani şi m-a pasat Altheei înainte să o termine moaşa de spălat. Am împărţit o casă, pastă de dinţi, şampon. Nu am fost mamă şi fiică.**
- **Poate a crezut că făcea ce era mai bine pentru tine.**
- **Acum parcă vorbeşti cu gura ei.**

Andrew a ridicat din umeri. O irita acum şi nu de-asta venise. S-a lăsat lângă ea, a ridicat un băţ şi a trasat un cerc în cenuşă. După toţi anii ăştia, ea tot o enigmă era, un puzzle pe care voia să-l rezolve din impuls.

- **Chestia de mai devreme..., a spus în cele din urmă. Despre vis. Ai întrebat de unde ştia că a murit Althea şi a zis că a visat. La ce se referea?**

Lizzy şi-a întors privirea de la el.

- **La nimic. Nu se referea la nimic. Vorbeşte aiurea.**
- **Ţi-am văzut privirea când a spus-o, Lizzy. Nu vorbea aiurea.**

Vedea cum se învârteau rotiţele în timp ce cumpănea răspunsul, cu buza inferioară între dinţi. în sfârşit, s-a uitat drept în ochii lui.

- **Crezi în fantome?**

întrebarea l-a luat prin surprindere, ori poate felul în care pusese ea întrebarea, ca şi cum l-ar fi testat.

- **Adică dacă cred că după moarte o parte din noi rămâne aici, atunci da, cred că da. 0 vreme, după ce a murit tata, mi se părea că-l tot aud în camera lui, răsfoind paginile ziarului.**
- **Şi nu crezi că este o iluzie?**

S-a gândit puţin de data asta, presimţind un test nou şi ceva mai periculos.

- **Nu, a spus în cele din urmă. Cred că majoritatea dintre noi pleacă de pe lumea asta cu treburi neterminate. Lucruri nespuse, şanse de care nu am profitat, greşeli pe care nu le-am îndreptat. Poate toate astea ne ţin pe loc. întocmai ca Jacob Marley şi lanţurile lui, regretele ne leagă de lumea asta. Nu putem merge mai departe până nu facem ordine în ele sau cel puţin să ne împăcăm cu ele.**

Dintr-odată, ei i-au dat lacrimile, tremurând printre gene, ameninţând să i se prelingă pe faţă. A încercat să le alunge clipind, dar era prea târziu. Au început să şiroiască, lăsând o dâră prin pata de cenuşă de pe obraz.

- **Uneori mă întreb...**

A clătinat din cap şi şi-a întors privirea, fără să termine de rostit cuvintele.

-Ce?

- **Nimic. Lasă.**
- **Lizzy, vorbeşte cu mine. Ce te întrebi?**

Şi-a dat părul pe spate, lăsând o nouă pată de cenuşă pe frunte.

- **Uneori mă întreb dacă Althea... dacă o parte din ea este încă aici şi încearcă să facă ordine. A ezitat, cu ochii în toate părţile. Uneori o simt. Mă întorc şi mă aştept s-o văd. Nu o văd însă.**
- **Doar pentru că nu o vezi nu înseamnă că nu-i aici.**
- **Chiar crezi asta?**
- **Da, a spus nonşalant, fiindcă, într-un fel, i se părea adevărat. Altheei i-ar fi stat în fire să zăbovească, pentru a se asigura că cei la care ţinea erau în regulă şi, dacă se putea, să îşi reunească membrii familiei destrămate.**
- **Ce a zis Rhanna pe prispă - chestia cu parfumul -, mi s-a întâmplat şi mie. Nu mereu, doar uneori. Şi mai este jurnalul pe care l-a lăsat, cu toate ierburile şi florile astea presate între pagini, ca nişte lecţii pentru mine. Ştiu că pare o nebunie, dar parcă este încă aici şi îmi vorbeşte direct.**
- **Nu pare deloc o nebunie. Asta făcea Althea. Te-a iubit. Şi dacă mă întrebi pe mine, nu-i motiv mai bun ca ăsta să zăboveşti.**

îi tremurau colţurile gurii, nu tocmai a zâmbet.

- **Mulţumesc pentru cuvintele astea. Am crezut că ai venit să mă certi că am fost o gazdă rea. Nu mă aşteptam la... asta.**

Nici el nu se aşteptase. Venise după ea pentru că voia să vorbească despre incendiu. Şi poate despre Rhanna, despre motivul real al furiei ei. în schimb, ea lăsase garda jos şi, pentru prima dată, îi permisese s-o vadă fără armură. Dar acum, că o făcuse, se simţea pe teren nesigur.

încă se uita la el, aşteptând să spună ceva, umbrele jucându-i pe faţă la asfinţit. Era o Moon get-beget. Piele de porţelan, păr de culoarea miezului nopţii, ochi luminoşi ca argintul viu. Ca desprinsă dintr-un basm pentru adulţi, însă suficient de reală să poată fi atinsă. - Ar trebui să mergem, a spus el, ridicându-se în picioare. Dacă ar mai fi stat, ar fi spus ceva stupid, ceva ce n-ar mai fi putut lua înapoi.Se întunecase complet până s-a întors Lizzy acasă. Cina fusese strânsă, vasele spălate şi puse la scurs. Asta era bine, cu toate că se întreba pe unde ar fi putut fi Rhanna. Poate că îşi dăduse seama că nu avea să ţină faza cu Lazăr sculat din morţi şi era deja în drum spre California.

Numai că şi-a pierdut această speranţă când s-au auzit dintr-odată nişte voci înăbuşite la etaj. Lizzy a urcat din ce în ce mai îngrozită. Lumina era aprinsă în fosta cameră a Rhannei şi nu suna deloc bine ce se petrecea acolo. Pe măsură ce se apropia de etaj, distingea vocile din ce în ce mai clar. Ewie bombănea ceva despre hipioţi şi magherniţe de hoteluri, Rhanna mârâia protestând că i se spune ce să facă în propria cameră. Amândouă au întors capul când a intrat Lizzy.

- **Ce se întâmplă aici?**

Ewie a împins bărbia înainte, ca un copil bosumflat.

- **încerc să-i fac loc să doarmă în harababura asta. A tăcut, gesticulând spre mormanele de cutii şi lucruri gospodăreşti împrăştiate în camera aglomerată. Reuşesc să eliberez patul, îi spun că sunt aşternuturi în dulap....**
- **N-am dormit ca lumea de nişte săptămâni, s-a zbârlit Rhanna, îmbufnându-se pe măsura lui Ewie. N-am nevoie de aşternuturi. Am nevoie pur şi simplu să dorm.**

Cu ochii mijiţi, Ewie şi-a încrucişat braţele la piept.

- **în casa asta ai nevoie de aşternuturi. Aşa cum în casa asta spălăm vasele după masă şi când terminăm le punem la locul lor.**

Cearta începuse în bucătărie. Nu era de mirare, având în vedere aversiunea Rhannei faţă de orice ţinea de gospodărie. Fără îndoială, Ewie îşi spusese cuvântul. Nu-i stătea în fire să se abţină când avea ceva de spus.
Lizzy a închis ochii, oftând.
- **Ewie, mă ocup eu.**

Ewie a clătinat din cap

- **.Nici vorbă. Ai avut destule pe cap. Arăţi... A făcut ochii mici la blugii ei murdari de cenuşă şi la obrajii străbătuţi de dâre de lacrimi. Ai fost în livadă, nu? Parcă ţi-a zis domnul de la pompieri să nu umbli pe-acolo.**
- **N-am umblat. Am...**
- **Ia staţi. Rhanna a ridicat mâna, întrerupând-o pe Lizzy. De ce a venit cineva de la pompieri?**

Lizzy s-a abţinut să nu mormăie. N-avea chef de discuţie în seara asta. Şi n-avea chef să se bage nici Ewie. A implorat-o din priviri s-o lase pe seama ei şi s-a întors spre Rhanna.

- **A ars şura azi-noapte. Şi o parte din livadă.**

Rhanna s-a albit. S-a uitat la Ewie.

- **A ars?**
- **Din temelii.**
- **Şi se ştie din ce cauză?**

Lizzy a ignorat întrebarea cu un gest.

- **Vorbim dimineaţă despre asta. Hai să ne culcăm, bine? Nu eşti singura care are nevoie de somn.**

Numai că somnul s-a lăsat aşteptat când s-a strecurat Lizzy în sfârşit în pat. îi tot veneau în minte fragmente din discuţia cu Andrew. Nu era ca şi cum nu găsea el mereu o modalitate s-o ia prin surprindere. Totuşi, în seara asta fusese altfel. Nici nu clipise când îl întrebase despre fantome, în schimb, vorbise despre regrete şi lanţuri, despre cei care părăsesc lumea asta cu treburile neterminate.

Afară, luna plină se ridicase pe cer, aruncând o lumină fină şi lăptoasă pe pereţii dormitorului. Lizzy a ajuns cu ochii la noptieră şi la jurnalul Altheei, Cartea Aducerilor Aminte. A aprins veioza, s-a întins spre jurnal şi a apăsat pe butonul cataramei micuţe din alamă. I-a venit un iz de lemn- dulce când a dat paginile deja citite şi a ajuns la o bucată de hârtie cerată pătrată, care conţinea o rămurică de frunze presate şi nişte floricele violete.Busuioc... pentru punţi peste abisuri

Draga mea dragă,

Dintre toate învăţăturile pe care le consemnez în acest jurnal aceasta va fi cu siguranţă cel mai dificil de citit Tu mereu ţi-ai oblojit rănile, rumegând amarul până îşi pierdea orice gust, şi nici atunci nu te opreai Numai că unele răni sunt mai vătămătoare decât altele. Unele răni îţi ajung la os, putrezesc pe nevăzute şi se hrănesc cu mânie până nu mai rămâne nimic de făcut. Devii însăşi rana, iar rana ia chipul tău.

Vine însă vindecarea atunci când o laşi Şi a venit timpul fată dragă. Ani şi ani te-am văzut cum căscai prăpastia dintre tine şi mama ta, cum hrăneai dihonia, o adăpai şi o ajutai să dospească. Iar când a plecat - aşa cum a plecat -, prăpastia s-a adâncit O trădare. Un ultim act de abandon. Şi a durut. Pentru că nu credeai că te mai poate răni Crede-mă când îţi spun că înţeleg. Nu-i prăpastie pe lume mai adâncă decât cea dintre mamă şi fiică. Dar şi peste cele mai mari abisuri se pot construi punţi, chiar şi atunci când nu avem la îndemână decât fragmente infime.

Poate nu crezi acum, dar va veni o vreme când vei dori să construieşti acea punte, când poate chiar vei avea nevoie. Nu va fi simplu, iar aşa cum te cunosc, te vei lupta cu dinţii şi cu unghiile. Uneori ne vine greu să iertăm pe cineva, căci încă nu am învăţat să ne iertăm pe noi Nu ştiu să-ţi spun cum să faci asta. Dar pot să-ţi spun că nu-ţi vei găsi liniştea în aruncarea vinei Trebuie să găsim o cale să ne lepădăm de ea şi să ne eliberăm.

Mama ta a fost dintotdeauna altfel şi faţă de tine, şi faţă de mine. Probabil faţă de toate fetele Moon. Nu m-a pregătit nimeni pentru stările ei posace şi pentru stilul ei focos. Uneori mă întrebam dacă era vina mea, dacă nefericirea poate fi transmisă unui copil &xm dai mai departe ochii albaştri sau o inimă cu probleme. Era un spirit tare neliniştit, însă şi sensibil. A spus cândva că vede lucruri Nu a spus ce, aşa că nu am ştiut niciodată, dar câteodată nu dormea cu zilele. Rătăcea prin casă asemenea unei stafii Nu ştiam niciodată ce să fac când era în starea aceea. Apoi îşi revenea şi devia cum numai ea o făcea, dându-se în spectacol în public, ca şi cum se răzbuna pe lumea întreagă. Nici atunci nu ştiam ce să fac.

Cu tine a fost mai simplu. Cu *toate astea, a fi mamă nu-i menit să fie simplu. E menit să ne provoace, iar Rhanna asta făcea. Şi până una-alta, bănuiesc că şi pe tine te va provoca. Las-o. Ajut-o să îşi găsească drumul înapoi dacă asta vrea. Poate te va ajuta şi ea în acest sens.*

A

-9 august

Lizzy a dat la o parte folia cu bule de aer şi a început să despacheteze ingredientele pentru lotul de săpun pentru copii promis lui Louise Ryerson. Tipul de la FedEx le livrase puţin după ora nouă şi, fără să piardă o clipă, dusese cutia în atelier bucuroasă că avea o scuză să plece din casă - şi departe de telefon. Luc îi trimitea mesaje neîncetat, din ce în ce mai nerăbdător. La un moment dat, trebuia să răspundă. Doar nu acum, când avea atât de multe de rezolvat, de nu le mai vedea sfârşitul.

Ewie fusese morocănoasă la micul dejun, bombănind despre Rhanna între îmbucăturile de pâine prăjită şi omletă. Amarnic se

înşela Rhanna dacă avea impresia că putea dormi până la prânz şi să coboare pur şi simplu la micul dejun. Doar nu erau la hotel.

Critica era perfect justificată, însă adevărul era că Lizzy era uşurată că Rhanna nu coborâse la masă. Nu hotărâse încă ce detalii să-i spună despre incendiu - ori despre posibila sursă a acestuia. Crimele Gilman zguduiseră Salem Creek din temelii, dar Rhanna avusese cel mai mult de suferit de pe urma lor. Nu mai picta şi pleca de-acasă în zori, se întorcea abia când se lumina, ca şi cum, dintr-odată, nu mai suporta să stea în casă ori în apropierea fermei. Nu ştiau niciodată unde se ducea sau ce făcea cât lipsea. Mai puţin când o mai aducea poliţia acasă, ceea ce se mai întâmpla din când în când.

Nu s-a mirat nimeni că Rhanna s-a dovedit a fi o problemă. îşi arătase timpuriu adevărata faţă. *Tulburată*, o diagnosticase psihologul liceului Salem Creek în primul an. *Perturbatoare, o pacoste.* în al doilea an a abandonat şcoala ca să devină cântăreaţă de folk, doar ca să se întoarcă însărcinată câteva luni mai târziu. Şuşotelile s-au iscat din nou când i-a dat Altheei copilul să-l crească. însă finalul grandios de la cafenea fusese cel care lăsase mască întreg oraşul

.Ultimul lucru de care avea nevoie Lizzy era o reluare a celor mai mari hituri ale mamei ei şi exact asta avea să se întâmple dacă afla Rhanna de ultima ei preocupare faţă de Heather şi Darcy Gilman şi făcea legătura cu incendiul. îi îngăduise doar o noapte. Dacă nu se răzgândea, nu era nevoie să spună nimic. Rhanna avea să plece şi cu asta, basta. Dar putea? S-o facă să plece, astăzi, fără bani, fără să aibă unde să se ducă?

Ajut-o să îşi găsească drumul înapoi dacă asta vrea.

încă îşi amintea cuvintele Altheei. Şi ale lui Andrew. Şi ce voia ea? De ce s-o lase pe Rhanna să complice lucrurile?

încă îşi bătea capul cu problema asta, cu capul aplecat în timp ce bifa lucrurile de pe avizul de expediţie, când s-a crăpat uşa atelierului şi a apărut Rhanna. Era în picioarele goale, îmbrăcată cu o fustă scurtă de blugi şi cu tricou cu imprimeu psihedelic înnodat la brâu, şi ţinea câte o cană în fiecare mână.

- **M-am gândit că poate vrei cafea.**

I-a întins una dintre căni, făcând tot posibilul să nu-i atingă degetele lui Lizzy.

Mereu făcea asta: avea o aversiune de atingere. Haptofobie se numeşte - o afecţiune de tip anxios, de obicei asociată cu abuz sexual şi alte traume fizice. Doar că Rhanna nu suferise traume fizice când apăruseră simptomele la ea. Lizzy le pusese pe seama nevoii cronice de atenţie a Rhannei, aşteptându-se ca, asemenea multora dintre manevrele mamei ei, să treacă până la urmă. Totuşi, nu se întâmplase.

Acum ţinea cana cu ambele mâini, inhalând aburul cu o expresie de pură fericire.

- **înţeleg că Ewie nu-i matinală. Cred că am scos cinci cuvinte de la ea cât s-a făcut cafeaua. Şi asta pentru că mi-a cerut să nu uit să spăl cana când termin. Ce-i cu accentul ăla?**
- **Este din Baton Rouge.**
- **Baton Rouge? Şi cum naiba a ajuns aici?**
- **Ţine albine şi vinde miere. Althea începuse s-o vândă în magazin, într-o zi a chemat-o pe Ewie în vizită şi s-au înţeles de minune. Nu a mai plecat.**

Rhanna a clătinat din cap.

- **Numai Althea putea să se împrietenească cu o apicultoare creolă din Louisiana.**

Lizzy i-a aruncat o privire.

- **Eşti sarcastică?**

-Nu.

- **Că nu cred că ai dreptul să judeci pe careva. N-ai fost tocmai imaginea copilului normal.**

Rhanna a strâns din buze, izbutind să pară pusă la punct.

- **N-a fost sarcasm, Lizzy. Jur. Doar că este... imprevizibilă.**

Lizzy nu putea să nu fie de acord. Avusese aceeaşi primă impresie. Şi acum o apăra pe Ewie ca o ursoaică, voind ca Rhanna să o vadă ca ea: generoasă şi înţeleaptă - o extensie a clanului Moon.

- **Apropo de imprevizibil, s-o vezi cu albinele ei. Nu poartă costum de protecţie. Nici mănuşi. Nici plasă. Nimic. Doar le cântă.**

Rhanna a mijit ochii.

- **Ai zis că le** *cântă?*
- **Da. E sinistru, dar şi frumos. Se adună în jurul ei şi una nu o înţeapă.**
- **Sfinte Petre, Pavel şi Mărie..., a spus Rhanna discret, parcă incapabilă să îşi imagineze aşa ceva.**

Expresia a făcut-o pe Lizzy să zâmbească. Era înjurătura Rhannei - o versiune hippy a celebrei injurii „Isuse, Maria şi Iosif", pe care Althea îi interzisese s-o pronunţe, declarând că fetele Moon nu iau în zadar numele nici unui sfânt. Dar nu avea nici o mustrare de conştiinţă să ia în zadar numele cântăreţilor folk din anii '60.

- **O placi, a spus Rhanna.**
- **Da. Şi aş aprecia dacă ai fi respectuoasă cu ea. A fost bună cu Althea şi este bună cu mine. A luat o gură de cafea, uitându-se la Rhanna peste buza cănii. Cafea. Conversaţie. Ce avea de gând? Mă mir să te văd. Nu credeam că te-ai trezit.**
- **De fapt, sunt trează de câteva ore. Am meditat, am făcut nişte yoga şi m-am dus în livadă.**

Lizzy a tăcut, neapucând să ducă la gură cana.

- **De ce?**
- **Ai zis că a ars. Trebuia s-o văd.**
- **Nu mă credeai?**
- **Evident că te credeam. Dar trebuia să văd cu ochii mei. Să iau pulsul, ştii tu.**

-Pulsul?

- **A fost intenţionat, nu? N-a pus cineva focul?**
- **Asta ai aflat când ai luat pulsul?**

- **Nu, când am văzut cum te purtai aseară. Mi-am dat seama că era ceva ce nu voiai să ştiu. Şi care-i treaba? De ce voiai să mi-o ascunzi?**

Ei bine, nu durase mult. Lizzy a expirat prelung.

- **Pentru că eram extenuată şi nu aveam chef s-o iei razna.**

Rhanna a încuviinţat.

- **Pe bună dreptate. Deci ce s-a întâmplat?**
- **Investigatorii au găsit două sticle printre resturi. Una încă avea o cârpă îndesată pe gât. Era îmbibată în kerosen. Atât ştim deocamdată.**

în mare parte, era adevărat. Doar atât ştiau sigur. Restul erau speculaţii. Rhanna se holba la ea îngrozită.

- **Habar nu au cine a facut-o?**
- **S-a întâmplat alaltăieri. încă investighează.**
- **După atâţia ani, a spus Rhanna blând. Tot nu ne lasă în pace.**

Lizzy a ridicat din sprânceană.

- **„Ne", mai nou?**

Umerii Rhannei s-au pleoştit.

- **Chiar eşti hotărâtă să fie ciudat, nu?**
- **Nu eu** *fac* **lucrurile ciudate, a răspuns Lizzy.** *Sunt* **ciudate. Tu. Aici. Ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Şi eu trebuie să intru în joc. De ce? De dragul Altheei?**
- **Nu-i suficient?**
- **Rhanna, Althea s-a dus. Se duce şi ferma în câteva luni.**

Rhanna a coborât umerii.

- **Aşadar, vinzi? Te-ai hotărât?**
- **Asta am de gând. Dar am o problemă. Totul este în paragină şi nu am bani de reparaţii.**

Rhanna s-a uitat în cană.

- **Nu-i uşor să vezi, aşa-i? Totul pare istovit. Grădinile sunt moarte şi veştejite. Mai că mă bucur că nu mai e Althea să le vadă.**

Lizzy s-a uitat urât la ea.

- **Rhanna, asta nu s-a întâmplat** *pur şi simplu.* **Se întâmplă de nişte ani. Nu erau bani şi nici cine s-o ajute. Şi** *a fost* **aici şi a văzut.**

Rhanna a aşezat cana şi s-a îndepărtat.

- **Nu am putut rămâne, Lizzy. Vorbele i-au ieşit ca un iureş, de parcă le ţinea în frâu de când coborâse din camioneta lui Andrew. Pur şi simplu... nu am putut.**

Lizzy nu se putea uita la ea. S-a întins spre folia de pe masa de lucru şi a început să spargă bulele de aer una câte una între degetul mare şi cel mijlociu. Orice, numai să nu aibă contact vizual. Poate pentru că a socoti reale regretele mamei - durerea şi sentimentul de vinovăţie - însemna să le recunoască şi pe ale sale.

- **Ştiu, a spus blajin.**

Rhanna şi-a întors privirea, suspinând din rărunchi.

- **Ba nu ştii. Nu ai cum. Cu toate că bănuiesc că ai şi tu motivele tale pentru care urăşti locul ăsta.**

Lizzy s-a încruntat. O supăra ceva la remarcă.

- **Nu îl urăsc. Nu l-am urât niciodată. Am vrut doar o altă viaţă. Una normală. Şi asta am. Acum locuiesc în New York şi lucrez pentru un creator de parfumuri.**

Rhanna s-a întors cu un zâmbet mut.

- **Fireşte. Dintotdeauna ai ştiut ce ai vrut, şi când erai mică. Mereu ai fost foarte serioasă. Practic trăiai în hambarul ăla când erai copil, preparând câte ceva. încă îmi amintesc cum mirosea acolo, cum se îmbinau parfumurile de flori şi de ierburi care se uscau în bucheţele sau pe rastele. Eu credeam că este un singur miros, dar tu nu. Tu le depistai pe fiecare în parte - busuioc, tarhon, rozmarin, salvie. îţi aminteşti?**

Lizzy a încuviinţat.

- **Da, îmi amintesc.**
- **Şi slujba asta a ta - o să ai propria linie de parfumuri?**
- **Nu creez parfumurile în sine. Lucrez la idei, concepte creative, campanii de marketing, genul ăla de lucruri.**

Rhanna s-a mirat.

- **Nu-ţi lipseşte? Să le faci cu mâna ta, adică? îţi plăcea mult să faci asta.**

Lizzy nu o putea contrazice. îi plăcuse la nebunie să facă totul cu mâna ei. însă pentru partea aceasta a procesului, Chenier avea un staul întreg de *nasuri* foarte bine plătite. Treaba ei era să pună o faţă creaţiilor acestora, să ofere o personalitate distinctă fiecărui parfum, după care să realizeze o campanie de marketing pentru ele. Nu acolo se văzuse cu ani în urmă, dar avea şi munca asta avantajele ei. Şi poate într-o zi va face mai mult. Se pricepea la ce făcea. Foarte bine. Dar îi lipsea partea creativă a procesului, delicioasele descoperiri pe nepusă masă care o determinaseră prima oară să facă parfum - acea magie a esenţei.

- **îmi place ce fac, i-a spus Rhannei monoton. Am avut noroc să prind un loc la Chenier acum cinci ani. Acum sunt directorul lor de creaţie.**

Rhanna a clătinat din cap şi, dintr-odată, i-au sclipit ochii.

- **Nu a fost noroc, Lizzy. Ai parfumul în sânge de când te ştiu. Mereu făceai experimente cu miresmele, le dădeai nume mişto. Care-mi plăcea mie?**
- *Cântul Pământului***, a răspuns Lizzy calm. îţi plăcea cel pe nume** *Cântul Pământului.*
- **Da! Ăla! Ce calmant era... Răcoros şi natural, ca o plimbare prin pădure. Ienupăr, boabe de piper roz, salvie şi vetiver, a recitat Lizzy pe dinafară.**
- **Chiar îţi aminteşti?**
- **Mi le amintesc pe toate.**

Rhanna a încuviinţat.

- **înţeleg. Ca tablourile mele. Fiecare special în felul lui. Cred că de-asta m-a mirat treaba cu munca de birou. Aş înnebuni. Dar dacă îţi place... N- a terminat, a tăcut o vreme, apoi a mijit din nou ochii la Lizzy. îţi place, nu? New Yorkul, şi titulatura, şi tot?**
- **Normal, a răspuns, detestându-şi tonul posac. Ce te interesează brusc cariera mea?**
- **Vreau să fii fericită. împlinită, ştii tu. Pentru că o meriţi. Erai o fetiţă uluitoare. îmi amintesc cum mă gândeam:** *Unde încap atâtea informaţii într-un cap aşa mic?* **M-ai făcut să-mi doresc să fi fost mai atentă în copilărie, când încerca Althea să mă înveţe. Colţurile gurii i-au coborât şi a căpătat o expresie sobră. Cel puţin te-a avut pe tine. Aveai aşa multe talente minunate - şi nu semănai deloc cu mine. M-am bucurat mereu de asta.**

Lizzy nu ştia la care din revelaţiile Rhannei să reacţioneze mai întâi.

- **Mă mir că-ţi aminteşti de mine în copilărie.**
- **îmi amintesc mai multe decât crezi, Lizzy. Mai multe decât mi-am dorit vreodată.**

Lizzy s-a uitat lung la ea, enervată.

- **Nu ştiu ce înseamnă asta.**
- **înseamnă că nu eşti singura care are amintiri cumplite. Şi eu trăiesc cu ele. Trăiesc cu ele de dinainte să te naşti tu.**
- **Nu erau toate aşa rele, i-a reamintit Lizzy. Hambarul. Ţi-a plăcut să pictezi peretele.**

Rhanna s-a luminat auzind de pictura murală.

- **Din toate picturile mele, pe aia am iubit-o cel mai mult.**

Lizzy a rânjit fără să vrea.

- **Asta pentru că îţi plăcea să bagi oamenii în sperieţi.**

Rhanna a făcut ochii cât cepele.

- **Asta crezi? Că am făcut-o ca să bag oamenii în sperieţi?**
- **Doar de-asta faci *majoritatea* lucrurilor, nu? Ca semnul păcii pe biserică. Şi noaptea în care ai intrat dezbrăcată în fântâna arteziană.**
- **Bine. Aici m-ai prins. Dar pictura murală a fost cu totul altă poveste. Era... ceva personal. Aşa vedeam amurgul când eram mică. Acel fragment de timp între zi şi noapte, când cerul pare de catifea şi ies stelele. îmi părea mereu magic, ca şi cum lumea îşi ţinea respiraţia în expectativă.**

Lizzy era prea şocată să răspundă. Nu o văzuse nicicând pe Rhanna aşa cuprinsă de... Ce anume? Fericire? Mistuire? Era posibil ca pe lângă toată anxietatea ei, maică-sa să fi pus deoparte şi nişte amintiri plăcute?

- **Zici că erai fericită.**

Rhanna a ridicat din umeri.

- **Mai erau şi lucruri bune.**
- **Puţine, da.**

S-a aşternut liniştea. Au sorbit din cafele.

- **Ţi-am cam îngreunat situaţia, nu? a întrebat Rhanna în cele din urmă.**
- **Cam da.**
- **De-asta ai plecat din Salem Creek, pentru că îţi era ruşine? Cu mine?**

Lizzy a ridicat bărbia subtil, nevoind să recunoască.

- **Am plecat la şcoală, cum aveam de gând să fac. Dar tu eşti mare parte din motivul pentru care nu m-am întors. Relele pe care le-ai făcut - dezastrul pe care l-ai lăsat în urmă. Ai făcut în aşa fel încât să nu mai am la ce mă întoarce.**

Rhanna a încuviinţat, primind cuvintele ca atare.

- **Nu asta mi-a fost intenţia.**

Lizzy a înclinat capul într-o parte, încercând să-i desluşească expresia.

- **Aşa îţi ceri tu scuze?**
- **Mă crezi dacă spun că da? Dacă m-aş arunca în genunchi în clipa asta şi ţi-aş cere să mă ierţi pentru toate lucrurile**

îngrozitoare pe care le-am făcut, m-ai crede? Sau ai zice că o fac doar ca să o fac?

- **Rhanna, rămâne trecutul. Asta complică lucrurile.**
- **Ştiu asta. S-a dus alene la capătul mesei de lucru, fără să spună o vorbă cât s-a uitat la sticlele şi borcanele împrăştiate pe ea, la cutia FedEx şi la folia cu bule aruncată. Ce sunt toate astea? a întrebat, gesticulând cu un deget.**
- **Nişte ingrediente pe care le-am comandat.**
- **Ovăz coloidal, unt de shea, sodă caustică. A ridicat capul. Faci săpun?**

Lizzy a încuviinţat, mirată că se prinsese aşa repede.

- **Am dus nişte ceai contra migrenei unei femei care lucrează la cantina de la Wilson. Ea i-a spus unei prietene. Acum fac săpun.**
- **Puteai refuza.**
- **Sunt fostele cliente ale Altheei. I-au stat alături când restul lumii i-a întors spatele. Am simţit că le sunt datoare.**

Rhanna a ridicat pachetul cu ovăz, s-a uitat la etichetă şi l-a aşezat la loc.

- **Te-aş putea ajuta.**

Cafeaua. Conversaţia. Dintr-odată, Lizzy a înţeles. Trăgea de timp.

- **Rhanna, am vorbit aseară despre asta. Am spus doar o noapte.**
- **Lizzy, te rog. Rhanna a clipit de câteva ori şi a lăcrimat. Nu mă poţi alunga. Nu aşa. Până nu... mă rog, nu ştiu de fapt. Nici nu ştiu de ce am venit. Ştiu doar că trebuia să vin. 0 să fiu cuminte. Promit. Dacă o dau în bară, poţi să mă scoţi în şuturi. Şi o să-mi plătesc partea. Lasă-mă să te ajut cu săpunul.**
- **De ce? a întrebat sec Lizzy. De ce acum?**
- **Femeile, a răspuns simplu. Cele care i-au stat alături Altheei - şi eu le sunt datoare. De fapt, sunt datoare multora.**

Lizzy s-a uitat atent la ea, precaută în faţa acestei laturi noi, mai blajine. Era sinceră sau juca un rol?

Ajut-o să îşi găsească drumul înapoi dacă asta vrea.

- **Bine, a consimţit Lizzy şovăitoare. De dragul Altheei.**

-Atât?

Lizzy s-a uitat în ochii ei fără să tresară.

- **Mai mult nu pot.**

Rhanna a încuviinţat, primind ca atare replica.

- **Mulţumesc. Că ai acceptat şi că mă laşi să rămân.**

în seara asta, după cină, a răspuns Lizzy cu răceală. Şi nu o fac pentru tine.Andrew a aruncat din mână creionul de desen tehnic

şi şi-a trecut mâna prin păr. Venise devreme în birou, sperând să termine revizuirile pentru treaba din Boston. După două ore, abia dacă schiţase ceva. Era agitat şi aerian, incapabil să se pună pe treabă.

Şantierul din noul atelier CAD nu ajuta deloc. O fi fost Dennis Hanley un bun muncitor, dar şi gălăgios. Nu că s-ar putea pune tapet în linişte. Poate-i mai trebuia o cafea. Ori poate băuse prea multe.

Ori poate nu se putea apuca serios de treabă fiindcă nu şi-o putea scoate pe Lizzy din cap. Felul în care-l privise cu o seară în urmă, când întrebase despre fantome - ca şi cum întreaga ei lume atârna de răspunsul lui. Şi, după ce-i făcuse figura cu Rhanna, trebuia să-i şi reintre în graţii.

Dar ce era să facă, să lase femeia să meargă pe jos douăzeci şi cinci de kilometri? Se oprise la Cumby să îşi ia cafea când o văzuse ieşind de la baie. La început nu o recunoscuse. Era mai slabă decât îşi amintea, aproape sfrijită, iar tenul cândva palid, bronzat într-o nuanţă caramel. Chitara atârnată pe spate fusese certitudinea. Asta şi faptul că semăna uluitor de mult cu Lizzy când s-a întors.

Parcă tresărise când o strigase pe nume, aproape nedumerită. Dar ce să zici, după ce călătorise aproape cinci mii de kilometri? îşi revenise destul de repede când i se prezentase, ba se mai şi prefăcuse că îşi amintea de el, cu toate că îi era destul de clar că nu era cazul. Rhanna trăise mereu într-o lume a ei, detaşată şi rebelă, de parcă regulile care guvernau restul oamenilor nu i se aplicau şi ei. Nici nu băgase de seamă preţul pe care familia - şi fiica ei în special - îl plătise pentru nesăbuinţele sale.

Numai că fetele Moon erau obişnuite cu bârfa. Făceau ce făceau şi erau cine erau, refuzând fie să confirme, fie să infirme persistentele zvonuri care răsăreau ca ciupercile după o ploaie bună. De-a lungul generaţiilor, locuitorii din Salem Creek luau şi cămaşa de pe fiecare fat

ăMoon în parte, iar instinctul îi spunea că nu terminaseră. Nu că ar fi fost nevoie să-i spună instinctul. Existau dovezi. O şură arsă din temelii. O efigie atârnată în copac. Şi un bilet.
Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.
îi zvâcneau tâmplele numai când se gândea. înţelegea de ce nu voise Lizzy să facă tămbălău. Şi era chiar fascinat cât se dedica pentru a dovedi nevinovăţia Altheei. De asta nu insistase să implice poliţia după incidentul cu păpuşa. însă miza se schimbase când arsese livada - şi pentru el, şi pentru Lizzy. Cuvintele, oricât de maliţioase, nu puteau face rău fizic. Focul însă era cu totul altceva.
înainte să se răzgândească, a pus mâna pe telefon. Urma o catastrofă pe care o merita pe deplin, dar n-avea ce face.
A aşteptat zece minute înainte să răspundă în sfârşit şeful poliţiei.
- **Summers la telefon.**
- **Andrew Greyson.**
- **Băiatul lui Tom? Măi, tare rău mi-a părut să aflu despre taică-tu. Era om bun. Cu ce te pot ajuta?**
- **Voiam să mă lămuresc în legătură cu incendiul de la Moon Girl Farm, să văd dacă aveţi ceva informaţii. Nu vedea de ce să-i fi menţionat discuţia de mai devreme cu Guy McCardle. Ştiu că s-au dus investigatorii şi că au găsit două cocktailuri Molotov.**
- **Şi, mă rog, de unde ai aflat? a întrebat Summers ţâfnos. N-am făcut nimic public încă.**
- **Sunt prieten cu Lizzy Moon.**
- **Nu zău?**

Felul în care a spus-o l-a făcut pe Andrew să-şi iasă din pepeni.
- **Da. Şi m-am gândit că ar trebui să ştiţi despre ameninţarea pe care a primit-o domnişoara Moon acum două săptămâni.**
- **Are legătură cu incendiul?**
- **N-am de unde să ştiu, dar momentul îmi cam dă de bănuit.**
- **Ce fel de ameninţare?**
- **A găsit o păpuşă atârnată de copacul din faţa casei.**
- **O păpuşă? Nu sună prea ameninţător.**

Andrew şi-a băgat degetul în ureche când a reînceput bocănitul dincolo de uşa biroului.
- **Nu era o simplă păpuşă, l-a lămurit, ridicându-se să închidă uşa. Era o efigie. Atârna de un laţ şi avea un bilet prins de gât.**
- **Deci nu era păpuşă. O ef... Scuze, cum i-ai zis?**
- **Efigie, a repetat Andrew mai rar decât era probabil nevoie. înseamnă** *asemănare.* **Era făcută din paie şi purta una din pălăriile alea negre cu vârful ascuţit.**

Summers a izbucnit în hohote de râs.
- **Hai că-i bună! Cineva are simţul umorului.**

Râsul i-a amintit lui Andrew de un măgar care răgea, lucru care considera că i se potrivea. Omul fusese dintotdeauna un dobitoc.
- **Vi se pare amuzant?**

- **Haide, Greyson. Ştiu că ai fost plecat o vreme, dar sunteţi vecini. Nu se poate să nu fi auzit ce se zice.**
- **Ce se zice?**

Summers şi-a dres glasul stângaci, parcă dându-şi seama că îşi subestimase interlocutorul.

- **Ziceai ceva de un bilet.**
- **Prins de gât, da.**
- **Şi ai de gând să-mi spui ce scria sau trebuie să ghicesc?**

Andrew a răsuflat uşurat când a încetat brusc bocănitul de la uşă.

- **Era un verset din biblie. Cred că din Exod. Zicea:** *Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.*

L-a auzit expirând, cu toate că Andrew nu-şi dădea seama dacă o făcea de mirare sau că-şi înăbuşea râsul.

- **Mda, ce să zic, sună... Când ziceai că s-a întâmplat?**

Mitocanul devenise brusc atent.

- **Acum două săptămâni.**
- **Nu ştiu să fi făcut domnişoara Moon vreo plângere. Ia stai, de ce vorbesc cu tine şi nu cu ea? Victima trebuie să depună plângerea.**
- **Nu am sunat să depun nici o plângere. Am sunat să aflu dacă aţi mai aflat ceva despre incendiu şi să vă spun ce se petrece. Lizzy... domnişoara Moon nu ştie că am sunat.**
- **Nu zău?**

Iar tonul ăla sarcastic, de-i venea lui Andrew să ia maşina până la secţie şi să-i spargă nişte dinţi şefului poliţiei.

-Zău.

- **Pot să te întreb ce treabă ai tu cu toate astea? Dacă domnişoara Moon consideră că este în pericol, de ce nu pune mâna pe telefon?**
- **Habar nu am. Poate se teme că nu aţi lua-o în serios.**
- **Sper că nu sugerezi că...**
- **Nu** *sugerez* **nimic. Spun că, de-a lungul timpului, fetele Moon au fost ţinta unor farse neplăcute, majoritatea considerate inofensive. Teama mea este că de data asta nu este deloc inofensiv.**
- **Asta n-avem de unde şti.**
- **Dacă nu mă înşel, cocktailurile Molotov nu pică din cer. Cineva le aruncă. Cineva care are ceva de împărţit.**
- **Şi ai impresia că ştii despre cine e vorba?**
- **Nu. Dar sunt sigur că vă amintiţi că a venit Lizzy la dumneavoastră. V-a rugat să mai aruncaţi o privire la cazul Gilman. După ce aţi refuzat-o, a hotărât să se ocupe singură. A tot pus întrebări. Bănuiesc că a deranjat pe cineva.**
- **Eu am avertizat-o să nu agite apele.**
- **Ăsta este răspunsul dumneavoastră? Aţi** *avertizat-o?*
- **Greyson, este prima oară când aflu despre aşa ceva. Nu te poţi aştepta să fac ceva dacă nu am ştiut.**

- **Nu, dar acum ştiţi. De-asta am sunat. Ca să mă asigur că *ştiţi* - ca să nu mai existe alte scuze.**

A urmat o pauză lungă. Andrew a aşteptat, închipuindu-şi ce i-ar fi răspuns Summers şi întrebându-se dacă era suficient de prost s-o facă.

- **0 să trimit pe cineva să-i ia o declaraţie, a mormăit în cele din urmă. E bine aşa?**
- **Bine? Nu, nu e bine. 0 să-mi rupă picioarele când o să afle că v-am sunat, dar mă îngrijorează mai puţin asta şi mai mult să nu păţească cineva ceva.**

Andrew s-a uitat lung la telefon după ce a închis. Acum trebuia să discute cu Lizzy - faţă în faţă - şi să-i spună ce a făcut. Şi, dacă nu se înşela, bine n-avea cum să decurgă. Dar ar fi fost *şi mai puţin* bine dacă ajungea poliţia înaintea lui la ea.

Tocmai băga mobilul în buzunarul cămăşii cu o mână şi cu cealaltă scotea cheia camionetei din buzunarul pantalonilor, când era să dea peste Dennis, care stătea la uşa biroului. Speriat, a ridicat mâna.

- **Scuze, măi, nu mă aşteptam să fii aici. Trebuie să plec puţin.**

Dennis a confirmat dând extrem de vag din cap. Se uita atent la pânza

ferăstrăului circular, cu capul aplecat în aşa fel încât cozorocul şepcii cu Rex Sox îi ascundea mare parte din faţă. Fusese dintotdeauna un inadaptat, mereu se uita, fără să aibă ceva de spus. Era totuşi un muncitor decent. Şi era greu să dai vina pe un tip care îşi lua a doua slujbă ca să îl hrănească pe copilul fratelui mort.

- **N-ar trebui să dureze, i-a spus lui Dennis. Dau o fugă până la ferma Moon. încuie tu dacă nu mă întorc până iei pauza de masă.**

Dennis a lăsat ferăstrăul din mână şi a ridicat privirea. Avea faţa acoperită de praf alb şi avea un aspect sinistru de schelet.

- **Sper că iei crucea cu tine.**

Andrew s-a îmbăţoşat, nu-i plăcea direcţia în care se ducea discuţia.

- **Crucea?**
- **Ştii ce se zice - că sunt... ştii tu... spirite. Vrăjitoare.**

Andrew a numărat până la zece în gând.

- **Dennis, nu mai ai vârsta la care să îţi fie frică de vrăjitoare.**
- **Ţie nu îţi este? Nici măcar puţin?**
- **Dacă te referi la cazane şi la pisici negre, atunci nu, nu mi-e frică. *Frică* îmi este de cei care cred zvonuri ridicole şi le dau mai departe ca fiind adevărate.**
- **Ei, haide. Până şi numele lor e ciudat. Moon? Trebuie să recunoşti că sunt sinistre. Mai ales aia mică. Numai tâmpenii face de când s-a întors. Bântuie prin oraş, vorbeşte despre fetele alea moarte, ca şi cum noi nu mai ştim în heleşteul cui au fost găsite. Ăsta da curaj.**

Andrew s-a uitat lung la el, încercând să nu-şi piardă cumpătul.

- **Având în vedere ce i-a făcut oraşul ăsta familiei ei, a avut curaj să se întoarcă pur şi simplu.**

Dennis părea să-şi dea seama că întrecuse măsura. Şi-a scos şapca, netezindu-şi părul blond în mod repetat.

- **Nu zic decât că-şi pierde timpul. Toată lumea ştie ce au păţit fetele alea şi nu o să se răzgândească nimeni doar pentru că răscoleşte ea trecutul.**

Andrew strângea aşa tare cheia în mână, că-i intrau zimţii în carne. Lizzy îl avertizase în legătură cu repercusiunile pe care le-ar fi avut de suportat dacă îi lua apărarea. Nu i-a păsat nici atunci şi nu-i păsa nici acum.

- **Nu se ştie cine le-a ucis pe Heather şi pe Darcy Gilman, Dennis. Nici tu nu ştii, nici poliţia. Nici Lizzy nu ştie. Aş aprecia dacă nu ai mai uita asta - şi dacă ţi-ai păstra părerile personale.**
- **Zic doar...**

Nu, i-a tăiat-o Andrew, pe un ton care până şi lui i se părea amenințător. Nu mai zice nimic. Asta, dacă vrei să mai lucrezi pentru mine.Mirosul puternic de oţet a asaltat-o pe Lizzy când a intrat în bucătărie. Ewie era la fereastră, unde curăţa geamul cu un pulverizator şi o foaie mototolită din ziarul *Chronicle.*

- **Ai un sendviş în frigider. E unul şi pentru maică-ta, dacă mai e**

Capitolul 1

pe- aici. Nu am văzut-o de azi-dimineaţă.

- **Stă cu mine în atelier. A apărut cu două căni de cafea şi mi-a zis că a fost în livadă.**

Ewie a lăsat pulverizatorul din mână.

- **Ce căuta în livadă?**
- **Se pare că lua pulsul. Ştie că focul a fost premeditat.**
- **Cât i-ai zis?**
- **I-am zis de proiectile. Mai devreme sau mai târziu tot afla. Dar nu vreau să ştie că fac anchetă sau că incendiul ar avea vreo legătură cu asta. Nu vreau s-o ia razna şi nu pot s-o dădăcesc tot timpul cât stă aici. Lizzy a tăcut, neştiind cum o să reacţioneze Ewie la următoarea informaţie. 0 să mai rămână o vreme. Nu ştiu cât. Vedem pe parcurs.**

Ewie a ridicat din umeri.

- **Mama ta, casa ta. A înclinat capul într-o parte, uitându-se bine la Lizzy. Cum e? S-o vezi după atâta timp.**

Lizzy s-a gândit, răscolind prin emoţiile trăite în ultimele douăzeci şi patru de ore.

- **E... greu, a spus în cele din urmă. Mă uit la ea şi mă apucă furia. Pe urmă stau şi mă gândesc:** *în ce fel mă deosebesc de ea?* **Amândouă am plecat. Nu era nici una aici când a murit Althea şi amândouă ne-am întors prea târziu. Este acelaşi lucru.**
- **Nu-i adevărat, s-a răstit Ewie. Nici pe departe. Tu ai alergat spre visele tale, spre cea care voiai să fii. Mama ta a fugit de haosul pe care l-a creat. Chiar, unde e?**

- **Lizzy a ridicat un umăr.Cine ştie? Zicea că se duce la plimbare. Se purta aşa... nu ştiu cum. Ciudat.**

Ewie a mijit ochii.

- **Cât de ciudat?**
- **Nu prea ştiu. Nu am crezut-o niciodată profundă - a fost mereu deschisă, dar asta am simţit. Ori poate m-a jucat pe degete. Vorbeam despre pictura murală pe care a creat-o pe peretele hambarului şi, dintr- odată, a început să povestească despre copilăria ei aici şi despre felul în care arăta cerul la amurg. N-am mai auzit-o vorbind aşa, ca şi cum i-ar păsa de ceva. Nici măcar nu ştiam că ar fi posibil.**
- **Şi acum, că ştii?**

Lizzy a clătinat lent din cap.

- **Nu ştiu. Când am văzut-o coborând din camioneta lui Andrew, parcă mi-a tras una în plex şi am rămas fără aer. Nu mă gândeam decât că o luăm de la capăt. După toate problemele pe care ni le-a creat, după toată suferinţa, apare din senin şi se preface că-i pasă, iar eu ce-ar trebui să fac? Să o cred pe cuvânt şi s-o primesc cu braţele deschise? Nu pot. Mai ales după felul în care a plecat.**

S-au auzit câteva bătăi repezi la uşă şi Ewie nu i-a putut răspunde. A aruncat ghemotocul de ziar umed în chiuvetă şi a luat o cârpă să se şteargă pe mâini.

- **Cred că iar sunt ăia care împart pliante. Mă duc eu. S-a întors după o clipă. E poliţia. Vor să stea de vorbă cu tine.**

Lizzy s-a dus la uşă, unde o aşteptau pe prispă doi poliţişti în uniformă.

- **Cu ce vă pot ajuta?**
- **Sergent Woodruff, a spus tăios cel mai înalt. Dumnealui este sergentul Grainger. Am venit în legătură cu o păpuşă şi un soi de ameninţare. Sunteţi Elzibeth Moon?**

Lizzy a întors brusc capul spre Ewie, care pândea în apropiere. A ridicat din sprânceană la Lizzy, după care a ridicat mâna.

- **Nu eu.**

Lizzy o credea. Dar cine? Nu putea s-o fi făcut Rhanna. Habar nu avea despre păpuşă. Aşa că rămânea... 0 să-l strângă de gât.

- **Pot să întreb cine a sunat? a întrebat cu un zâmbet mult prea politicos.**
- **îmi pare rău, doamnă. Nu am această informaţie. Am dori să stăm de vorbă, dacă se poate, şi să vedem păpuşa şi biletul, dacă le mai aveţi, ca să ştim şi noi cu ce avem de-a face.**
- **De fapt, nu cred că le mai am, i-a spus Lizzy, ştiind foarte bine că rupsese hidoşenia aia în două şi o îndesase într-un coş de gunoi din vestibul. Numai să vină Rhanna şi să găsească poliţia în foaier nu avea nevoie acum. Sunt aproape sigură că am aruncat-o. De fapt, ştiu sigur.**

Deodată, a apărut Ewie cu resturile păpuşii în braţe. I-a dat sergentului Woodruff amalgamul de paie şi cârpe negre, după care s-a şters pe fustă, uşurată, parcă, să fi scăpat de ea.

- **Uitaţi. Şi biletul. I-a aruncat o privire lui Lizzy. Sunt aici. Acum poţi să le arăţi.**

Sergentul Woodruff a examinat resturile păpuşii cu prea puţină curiozitate, întorcând bucăţile pe toate părţile.

- **Grosolană. E clar făcută de mână.**

A zăbovit cu ochii pe bilet, după care i l-a dat lui Grainger, care venise în spatele lui. Grainger a ridicat hârtia la lumină.

- **Nici un filigran. E grea, dar se vede că nu-i scumpă. Zici că a fost ruptă dintr-o bucată mai mare. Textul este scris cu litere mari. Creion roşu. Poate fi mână de copil, dar versetul e prea de adult. Recunoaşteţi scrisul, domnişoară Moon?**

Lizzy a scuturat din cap.

-Nu.

- **Bine. Verificăm toate posibilităţile. Am vrea să luăm şi păpuşa şi biletul cu noi, dacă nu vă supăraţi. Şi dacă aveţi câteva minute, am vrea să vă punem câteva întrebări.**

Lizzy a dat să protesteze, dar a încuviinţat când şi-a dat seama că nu avea nici o scuză plauzibilă. 0 să-l strângă de gât pe Andrew.

Patruzeci de minute mai târziu, sergentul Woodruff a închis în sfârşit carneţelul şi s-a ridicat în picioare, după ce strânsese mult mai multe informaţii decât ar fi vrut Lizzy să împărtăşească despre vizitele ei la Fred Gilman şi la Louise Reyrson. Cel puţin izbutise să ascundă numele lui Roger.

- **Cred că avem tot ce ne trebuie, a spus Woodruff, băgând pixul în buzunarul cămăşii. Mulţumesc pentru timpul pe care ni l-aţi acordat, cu toate că vă sugerez să lăsaţi munca poliţienească pe seama noastră pe viitor. Există un motiv pentru care atragem atenţia oamenilor care vor să îşi rezolve problemele singuri. Nu prea obţin ce au ei impresia că vor obţine.**

Să lăsaţi munca poliţienească pe seama noastră? **Făcuseră asta cu opt ani în urmă. Nu o scoseseră la capăt. A reuşit să încuviinţeze cum se**
cuvenea.
Grainger a luat biletul şi rămăşiţele efigiei, ţinându-le stângaci la piept.

- **Ţinem legătura, dar ne puteţi suna dacă vedeţi ceva suspect. Vom lucra cu brigada de pompieri la cazul şurii incendiate. Vă anunţăm cum aflăm ceva. Până atunci, încercaţi să aveţi răbdare.**

Lizzy s-a uitat din uşă la maşina poliţiei care dădea cu spatele din faţa casei. Slavă Dumnezeiei că se terminase. A închis uşa sprijinindu-şi fruntea de ea, oftând. *Aveţi răbdare.* **Glumeau? Avea răbdare de opt ani. Gata cu răbdarea.**

- **Salut.**

Nu-l auzise pe Andrew când apăruse în spate. S-a întors, uitându-se urât şi aşteptând să-i explice. Cel puţin avea decenţa să pară ruşinos.

- **Am vorbit cu Ewie în bucătărie. Ea mi-a spus să intru. Zicea că e destul de sigură că vrei să vorbeşti cu mine.**

Lizzy şi-a încrucişat braţele la piept, îngheţându-l cu privirea.

- **Oare de ce?**
- **îmi pare rău. Am vrut să ajung înaintea lor.**
- **Şi în ce fel ar fi fost mai bine?**
- **Ştiu că eşti supărată, dar trebuiau să ştie, Lizzy. Trebuiau să ştie toate detaliile.**
- **Şi te-ai gândit să le spui tu?**
- **Am văzut că tu nu ai de gând, aşa că da.**
- **Şi când ţi-am spus că nu-i vreau implicaţi nu a contat?**
- **Nu. Ba da. Şi-a trecut mâna prin păr. La naiba. Normal că a contat. Dar nu tot atât cât siguranţa ta.**

Lizzy a închis ochii şi a tras aer în piept, clătinând din cap în timp ce expira.

- **Andrew, nu vreau să mă păzească nimeni. Vreau răspunsuri. De două săptămâni încerc să dau de cineva, oricine, care ştie cum au ajuns fetele alea în heleşteul bunicii şi să merg pe burtă în acest timp, că aşa se face când te cheamă Moon. Trebuie să ai grijă să nu deranjezi pe nimeni. Iar tu îmi aduci poliţia pe cap. Cine crezi că o să mai vorbească acum cu mine?**
- **înţeleg. Despre Althea e vorba. Doar că bunica ta ar fi de acord cu mine. Nu ar vrea să te pui în pericol.**
- **Dacă voiau să-mi facă rău, ar fi dat foc la fel de uşor casei. în schimb, au incendiat o şură goală. Au vrut să mă sperie.**
- **Şi te-au speriat?**

S-a uitat lung la el, nevoind să recunoască defel că da, chiar o speriaseră. Pentru că asta era şi ideea.

- **Andrew, m-am săturat să fiu hărţuită. M-am săturat să ocolesc cu grijă minciunile şi superstiţiile stupide. M-am săturat să îmi tot cer scuze pentru familia mea.**
- **Ştiu.**

Lizzy a oftat, lăsându-şi braţele în lături.

- **Atunci ajută-mă.**

-Cum?

- **Lasă-mă să fac ce trebuie. Nu mai încerca să mă salvezi, ci... fii de partea mea.**
- **Lizzy, întotdeauna am fost de partea ta. întotdeauna.**

Asta aşa era, chiar fusese. Cu mult înainte ca fetele Gilman să fi devenit parte din vieţile lor. Dar acum avea nevoie de cu totul altceva din partea lui.

- **Mă refer la chestia** *asta.* **La toate astea. Să vând ferma, să o scot la capăt cu mama, să încerc să aflu ce s-a întâmplat acum opt ani de-**

au murit două fete. Am nevoie să-mi spui că fac ce trebuie - şi că le fac pe bună dreptate. I-a pierit glasul. Şi-a aplecat capul, brusc extenuată. îmi pare rău. Sunt doar obosită. Nu mă aşteptam la toate astea când m-am întors. Am crezut că vin, strâng câteva lucruri, scot ferma pe piaţă şi mă întorc la New York. în schimb, ferma este în paragină, nu am bani să repar nimic, mama apare din senin şi avem un incendiator în sat. încontinuu se întâmplă câte ceva. Şi habar nu am cum să o scot la capăt.
Andrew s-a apropiat de ea, i-a luat mâinile şi a tras-o lângă el.
- **Şi toată lumea îţi spune că greşeşti - inclusiv eu.**
Lizzy s-a sprijinit de el, lipindu-se de pieptul lui ca un copil bosumflat. Nu-i păsa. Era bosumflată. Şi obosită. Şi pierdută.
- **Poate *chiar* greşesc. Poate că Althea nu şi-ar fi dorit nimic din toate astea. Poate asta vreau eu şi stric totul ca să mă simt *eu* mai bine. Ca de data asta, când plec, să o fac cu conştiinţa curată.**
- **Asta crezi? Că eşti într-o misiune egoistă de iertare a păcatelor?**
I-a luat bărbia în mână, ridicându-i faţa spre el. Cum e posibil să te cunoşti atât de puţin, Lizzy Moon?
Lizzy s-a uitat în ochii lui, ţinându-şi respiraţia în timp ce se cufunda în adâncurile ochilor lui calzi de chihlimbar. Ochi familiari, şi-a dat seama. Cei în care s-ar pierde o femeie mai puţin precaută.
A făcut brusc un pas în spate, ţinându-l la distanţă.
- Nu mai ştiu nimic, Andrew. Doar că atunci când o să plec, nu vreau să rămân cu treburi neterminate. Nu vreau să mă mai uit peste umăr - în veci.Lizzy a zăbovit în pragul uşii, bucurându-se să rămână câteva minute numai cu gândurile ei. Păsările amuţiseră şi în locul lor s-a iscat un cor de greieri şi broaşte care cântau şi orăcăiau din ce în ce mai intens. în depărtare, licuricii pâlpâiau ca nişte impulsuri galbene întâmplătoare în asfinţitul grăbit. Era momentul ei preferat. Ca şi al mamei.
O lăsase pe Rhanna în bucătărie să o ajute pe Ewie cu vasele de la cină. Era puţin spus mirată ca mama ei să se ofere dintr-odată să contribuie, însă şi mai uluitor decât Rhanna cu un ştergar în mână a fost să o vadă trimiţându-i lui Ewie trei pupici sonori în aer, anunţând că hotărâse să se împrietenească. Ewie îşi dăduse ochii peste cap, mormăind că nu avea timp de prostii, dar Rhanna putea fi fermecătoare la nevoie. Foarte curând urma dezgheţul. Şi pe urmă? N-avea cum să nu existe un motiv dincolo de toată dulceaţa asta, un interes la mijloc.
în depărtare, a auzit sunetul uşii vestibulului. Rhanna a apărut câteva clipe mai târziu, traversând pajiştea în picioarele goale. îşi împletise părul în două cozi lungi, pe care le prinsese cu funde galbene identice şi care i se loveau de umeri în mers. A rânjit imediat ce s-a oprit şi a pocnit din călcâiele goale.
- **Rhanna Moon, prezentă la datorie, şefa!**

- **Pe loc repaus, a răspuns Lizzy sec, făcându-i loc Rhannei să intre, începusem să cred că nu mai vii.**
- **Am zis că vin şi am venit, m-am ţinut de cuvânt.**

Lizzy s-a întins spre cartea de remedii a Altheei şi a dat la pagina însemnată cu câteva zile în urmă.

- **Ai făcut un spectacol pe cinste de dragul lui Ewie, a comentat în cele din urmă. La un moment dat, am crezut că o să te pocnească cu tigaia.**

Rhannei i-a pierit zâmbetul.

- **Nu mă place.**
- **Nu te** *cunoaşte.* **Nu ştie decât ce a auzit.**

Păi, atunci n-am nici o şansă

.Lizzy şi-a amintit prima întâlnire cu Ewie. Dezacordul negrăit. Neîncredere şi prudenţă.

- **Ewie ţine foarte mult la loialitate. Mai ales când vine vorba de Althea. Trebuie să-i câştigi încrederea.**
- **Cinci mii de kilometri. în mare parte pe jos. Nu contează deloc?**

Lizzy s-a uitat atent la ea. Părea tânără în picioarele goale şi cu codiţe,
surprinzător de vulnerabilă.

- **Ba da. Sau va conta în timp. Trebuie să se asigure că are încredere în tine. Ca şi mine, deşi nu ştiu dacă se poate.**
- **Lizzy, poţi avea încredere în mine. Ştiu că-i greu de crezut, dar nu mint. înainte, când am zis că sunt datoare multora, mă refeream mai mult la tine. Nu cer decât o şansă.**
- **0 ai, a spus Lizzy monoton. Numai una. 0 dai în bară, te cari. Acum hai să ne pornim. Sunt obosită.**

Au lucrat o vreme în tăcere, repartizându-şi diverse etape ale procesului şi intrând în ritm. Lizzy a măsurat hidroxidul de sodiu, după care şi-a ţinut respiraţia în timp ce punea cristalele în paharul de laborator, amestecându-le cu apa distilată, şi urmărea termometrul în timp ce reacţia chimică între cele două începea să genereze căldură. Rhanna a topit untul de shea pe plita încinsă, a măsurat orzul, vanilia şi uleiul de lavandă.

Din când în când, cât aştepta să se răcească leşia, Lizzy îi mai arunca o privire pe furiş. în vecii vecilor nu şi-ar fi imaginat să lucreze cot la cot cu Rhanna făcând săpun - sau orice altceva. Mama ei era mereu tentată să se facă nevăzută ori de câte ori era treabă de făcut, care la fermă se găseşte din plin. Şi iat-o acum, câştigându-şi locul cum promisese, şi încă surprinzător de eficient.

- **Cred că s-a răcit leşia, a anunţat Lizzy. La tine cum merge?**
- **Bine. Şi miroase fantastic. Rhanna a luat oala de pe plita încinsă şi s-a dus cu ea la Lizzy. Cred că e gata de amestec. Toarnă apa de leşie în amestecul de uleiuri. încet însă, şi toarn-o pe coada spatulei. Ca să nu apară bule de aer.**

Lizzy a urmat instrucţiunile Rhannei, după care a pus deoparte cana gradată goală.

- **Sigur e bine? a întrebat, încruntându-se la bolul de zeamă gelatinoasă. Zici că am făcut praf micul dejun.**

Rhanna a pufnit.

- **N-are nimic. Acum amestecăm. S-a aplecat, atentă să evite contactul fizic. Aşa. încetişor. Nu, nu lua de pe margini. Doar amesteci şi te uiţi.**

Lizzy i-a aruncat o privire.

- **La ce să mă uit?**
- **La asta. Rhanna a introdus altă spatulă, pe care apoi a scos-o lent. Vrei ca pasta scursă să rămână la suprafaţă, în loc să se scufunde ca mai devreme. Se cheamă** *urmă.* **Aşa ştii că te poţi apuca să faci săpunul. E posibil să dureze puţin. 0 facem ca pe vremuri. Acum se folosesc malaxoare. Şi oale Crock-Pots. Cum lasă urma, punem la loc pe plita încinsă. Pe urmă punem orzul.**

Lizzy se uita fascinată la Rhanna, în timp ce punea mâna pe spatulă.

- **De unde ştii toate astea? Nu-mi amintesc să te fi interesat ce se petrecea aici.**

Rhanna a ridicat din umeri.

- **Pe vremea aia nu mă interesa. Treaba mea era să fiu puşlama. Dar viaţa îşi râde de tine şi îţi dă ce-ţi trebuie. Chiar când nu ştii că îţi trebuie. 0 vreme m-am mutat în Half Moon Bay cu un tip pe care-l cunoscusem atunci. De fapt, îmi plăcea mai mult numele oraşului decât tipul în sine, însă asta-i altă poveste. Am lucrat la o fermă de plante medicinale. Treburi mediocre în principal, dar când aveam o pauză, mă duceam acolo unde se făcea săpunul şi detergentul şi mă uitam. Dacă închideam ochii, era ca aici. M-a ajutat, ce-i drept.**

Lizzy a ridicat ochii din oală, nemişcând spatula.

- **Ţi-era dor de casă?**
- **Nu te aşteptai, nu?**
- **Nu, deloc. Lizzy s-a apucat din nou să amestece, lăsând să se aştearnă liniştea în timp ce se străduia să pună cap la cap această revelaţie şocantă despre Rhanna, aşa cum o ştia ea, cea care se dădea peste cap să stârnească bârfele. De ce ai făcut-o? a întrebat în cele din urmă. Atunci, la cafenea, de ce ai spus toate lucrurile alea oribile - că ai blestemat oraşul ca toţi cei din Salem Creek să primească ceea ce meritau -, când ştiai ce-i vei face Altheei? Nouă, tuturor.**
- **Eram furioasă.**

Replica superficială a enervat-o pe Lizzy.

- *Toate* **eram furioase.**

Rhannei i-au sclipit ochii când s-a uitat la Lizzy.

- **Nu mai suportam. Toată lumea şuşotea şi arăta cu degetul, ca şi cum** *ştiau ei.* **Nu ştiau nimic. Nimeni nu ştia. Dar tot arătau cu**

degetul. Şi într- o zi mi-a ajuns. Mi-am zis: *Dacă tot sunt aşa hotărâţi să creadă despre noi ce-i mai rău, n-au decât. Le dau eu motiv să bârfească.*

- **Şi le-ai dat.**

Rhanna şi-a ridicat una dintre cozile împletite, jucându-se puţin cu funda galbenă înainte să-i dea drumul pe umăr cu un suspin.

- **Lizzy, am făcut multe greşeli în viaţă, am făcut multe lucruri de care să-mi fie ruşine. Dar ziua aia... Nu o să mă iert niciodată pentru ce am spus. Parcă nu mă puteam abține. Nu-ţi poţi imagina cum a fost.**
- **Nu-i nevoie să-mi imaginez, a spus Lizzy sec. Eram aici, ca şi tine. Am auzit ce ai auzit şi tu, am văzut ce ai văzut şi tu.**
- **Nu, a spus Rhanna gâfâind. Nicidecum ca mine.**

Lizzy a pufnit, nu avea chef de dramele Rhannei.

- **Ce înseamnă asta?**
- **Nimic. Nu înseamnă nimic.**

S-ar fi întors cu spatele, dar Lizzy a prins-o de mână.

- **Vorbeşte cu mine.**
- **Nu! Rhanna şi-a smuls mâna ca arsă. Te rog... nu mă atinge.**

Lizzy se holba la ea, şocată de panica pe care o desluşea în ochii mamei.

- **Ce-ai păţit?**

Rhanna şi-a plecat privirea în timp ce şi-a făcut loc să treacă pe lângă ea.

- **Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Trebuie să fim atente la săpun. A luat spatula şi a ridicat-o, uitându-se atent cum turna fiertura în oală. E gata, a anunţat, foarte serioasă. Pune-o pe plita încinsă şi stai cu ochii pe ea. Când arată ca grisul de o zi, poţi să pui vanilie şi orz. Mă apuc de curăţenie şi pregătesc formele.**

Lizzy a făcut eforturi supraomeneşti să nu o tragă de limbă pe Rhanna, în timp ce aceasta strângea bolurile folosite şi cănile gradate, pe care le-a dus la chiuvetă, însă nu mai avea energie de încă o ceartă. Şi de asta ar fi avut parte dacă mai insista. Vedea toate semnele: ochii neastâmpăraţi şi umerii rigizi, energia care îi clocotea în vine. Rhanna se îndrepta spre unul din cotloanele ei întunecate şi asta nu era niciodată de bine.

0 oră mai târziu, Rhanna pusese orzul în amestec şi îi arăta lui Lizzy cum să pună totul în forme şi să strângă bine ca la sfârşit să fie netede săpunurile. Parcă îşi relaxase umerii în timp ce muncea, însă tot evita contactul vizual, ferindu-şi cu grijă chipul.

- **Eşti OK? a întrebat Lizzy când au umplut ultimele matriţe. Pari...**
- **N-am nimic.**
- **Când te-ai smuls de lângă mine...**
- **Cred că de-aici te descurci singură, a spus Rhanna brusc şi i-a dat spatula. Nu uita să acoperi formele cu hârtie cerată când termini. Şi nişte**

prosoape, dacă ai.

Lizzy a expirat uitându-se după ea. Era vina ei. Fără să vrea, lăsase garda jos, sperând că după ani de răceală şi respingere ar exista o cale să meargă împreună mai departe, altfel decât două străine politicoase. Dar nu se schimbase nimic. Rhanna tot Rhanna era, ferindu-se de ea, alungând-o. Ca pe vremuri.

A închis ochii, sleită de drama serii. Rhanna nu era o enigmă de dezlegat în seara asta ori poate niciodată. întrebarea era: „încotro?" Acum, că deschisese uşa, o mai putea închide la loc? Era mult prea istovită să se mai gândească acum la răspuns.

A acoperit formele cu hârtie cerată, apoi a găsit nişte prosoape vechi cu care le-a învelit. Se pregătea să stingă lumina când şi-a dat seama că era cât pe ce să uite cea mai importantă parte a procesului.

Fiecare reţetă avea *binecuvântarea* **sa - câteva rânduri scurte, scrise în formă de vers, menite să fie recitate cu voce tare, ca o sporire a proprietăţilor naturale de vindecare ale leacului. Pentru cele de pe Făgaş, binecuvântarea era considerată cel mai potent ingredient la orice preparare.**

Lizzy a luat cartea de reţete şi s-a uitat la cuvintele imprimate în josul paginii. 0 văzuse pe bunica ei recitând diverse binecuvântări de-a lungul anilor şi uneori i se alătura, dar niciodată nu spusese vreuna singură. Cum să ştie dacă făcea bine, dacă... *prindea***? Odată, o întrebase pe Althea. îi răspunsese vag şi enigmatic.** *Vrăji Rugăciuni. Binecuvântări. Sunt toate la fel. Intenţia contează, Lizzy, să pui în muncă ce-i în inima ta.*

Atunci nu înţelesese, dar poate înţelegea acum.

A citit de câteva ori printre rânduri şi le-a ţinut minte. Când a fost sigură că le ştie pe dinafară, a închis ochii, lăsând mâinile deasupra săpunului, aşa cum făcuse Althea în ziua în care înviase busuiocul veştejit şi a pronunţat cuvintele.

„Săpun delicat, pur şi bun.
Adu tihnă copilului ce plânge.
însenineză-i nopţile negre.
Mulţumesc, Spirite. Aşa să fie."

Lizzy a rămas neclintită la sfârşit, aşteptând un semn că avusese efect binecuvântarea. La început nu s-a întâmplat nimic, auzea doar corul neîncetat al zgomotelor nocturne ce pătrundeau pe uşa deschisă. După care a simţit. Un soi de murmur ce-i vibra în oase, asemenea unui curent

ce unduieşte în apă. Era o senzaţie îmbătătoare, atât de ameţitoare, încât o buimăcea. Dar atunci, la sfârşit, a cuprins-o un val de calm inexplicabil şi lumea s-a realcătuit într-un mod subtil, şi totuşi intens.Lăcrămioare... pentru împăciuire

Lizzy a mea,

Iată-ne din nou, eu şi cu tine, la întâlnire pe această pagină scrisă. îmi face plăcere, în timp ce scriu, să mi te închipui cu cartea în mână, sprijinită în pat, ori poate în camera mea de lectură. Parcă mă simt mai aproape de tine, cu toate că nu mi-e clar dacă o să-ţi placă ce am de spus. Trebuie să vorbesc încă o dată despre mama ta Vei zice că am spus ce am avut de spus despre voi două, dar nu am terminat şi, astfel, cu riscul să o iei la sănătoasa, am să continui

Ai fost genul de copil care pune mereu întrebări, care întreabă necontenit „De cel", care trebuie să dea la o parte strat după strat până află adevărul Nu avea importanţă despre ce era vorba - trebuia să înţelegi tot îţi plăcea să afli lucruri noi Ce făceau acestea. Cum funcţionau. Ce urma să se întâmple. Credeai că dacă ştii suficient de mult, nimic nu te va lua vreodată prin surprindere. îţi plăceau lucrurile planificate, previzibile, sigure. Dar nu asta ne este firea. Viaţa, în special pentru femei ca noi, nu vine cu hartă.

Nici oamenii din viaţa noastră.

Şi copil fiind, te debusola asta Trebuia să poţi aşeza oamenii în cutiuţe ordonate, să îi categoriseşti ca prieten sau duşman, periculos sau nepericulos. Pentru că atunci ştiai la ce să te aştepţi şi cum să te aperi. Cu Rhanna însă nu a funcţionat Era mama ta, dar nu era, locuiaţi sub acelaşi acoperiş dar era absentă în toate felurile care contează pentru o copilă.

Era extrem de nepregătită pentru tine, îngrozită de responsabilitate. Şi foarte tânără, mi-era teamă să nu facă vreo nesăbuinţă - ceva ce nu putea fi reparat. Aşa că am făcut o tocmeală cu ea Să te aducă pe lume şi mă ocupam eu de restul să te cresc şi să te învăţ căile noastre. Chiar şi atunci ştiam că moştenirea Moon îţi va rămâne ţie.

Erai prea mică să înţelegi asemenea tocmeală şi ai urât-o pentru asta, cu toate că te prefăceai că nu-ţi păsa Prăpastia dintre voi a continuat să se caşte, până nu aţi mai vorbit aproape deloc. între timp, Rhanna decădea. Tu nu vedeai ce vedeam eu, fiindcă nu o cunoşteai Suferea, o chinuia ceva invizibil pentru mine, iar ea nu-mi putea explica Am implorat-o să-mi vorbească, să mă lase s-o ajut, însă se îndepărta tot mai mult Cu toţii avem o parte întunecată, o gaură neagră în care ne ascundem când ceva doare sau ne este frică. Pentru Rhanna, acel loc era

la fundul unei sticle ori în patul unui străin. Iar tu erai martoră la toate astea. Asta îţi aminteşti - cum era ea la sfârşit.

Eşti fată deşteaptă, Lizzy, şi te iubesc, dar uneori parcă alegi să porţi ochelari de cal Aşa o vezi pe mama ta. Ţi-ai format o părere despre ea cu mult timp în urmă şi nu laşi loc posibilităţii ca povestea să aibă mai multe laturi Mai multe decât vom şti oricare dintre noi vreodată.

Am trăit mult şi am văzut multe la viaţa mea, dar un lucru ştiu sigur, că avem cu to ţii răni, că suntem distruşi în multe feluri Poate că unii cedează mai greu decât alţii, dar cedăm cu toţii când lumea ne arată ce-i mai rău. Face parte din călătoria pentru care ne aflăm aici, provocările şi pierderile fac parte din traseu. Dar, dacă credem de cuviinţă, putem fi mai presus de acele răni Dacă suntem dispuşi să lăsăm garda jos, să ne uităm dincolo de hibe şi neajunsuri, la ce se află dedesubt E mai uşor să fii acid decât vulnerabil să distragi cu vorbe grele decât să-ţi arăţi durerea. Dar trebuie să facem ce-i mai greu. Doar aşa ne vindecăm.

în tot acest timp, cât citeşti ce scriu acum, te gândeşti la Rhanna, la hibele şi la neajunsurile ei, dar şi la tine mă refer, Lizzy a mea. Trebuie să laşi garda jos. Va veni timpul când Rhanna va avea nevoie de tine -şi tu de ea. în clipa asta nu îţi poţi imagina aşa ceva, ştiu, din pricina abisului ce a existat mereu între voi, însă va veni şi ziua aceea, poate mai repede decât crezi, şi atunci vei înţelege în sfârşit: nu există vrajbă prea aprigă să rupă legăturile de sânge.

A

-10 august

în timp ce cobora, Lizzy îşi trecu mâinile prin păr, căutându-se de pânze de păianjen. Se trezise devreme, pe întuneric şi într-o ploaie torenţială, cu gândul la ultima mărturisire din jurnalul Altheei. I se păruse o zi perfectă pentru a se tupila în pod, ca să facă ordine în cutiile prăfuite.

Majoritatea nu fuseseră remarcabile - aşternuturi, vase de bucătărie, covoare vechi şi veioze nefolosite. Numai că mai găsise câte ceva interesant: o serie de jurnale ale Aurorei, mama Altheei, o ladă cu oale de ceramică cu glazură de sare, care sigur fuseseră aruncate de *Dorothée* **Moon, şi un caiet de schiţe cu imprimeuri botanice semnate de Sylvie Moon.**

Câte vieţi... Câte poveşti... Dar ce să facă ea cu toate?

încă îşi cântărea opţiunile când a intrat în bucătărie, gata să-şi bea cafeaua şi să îşi mănânce pâinea prăjită. Ewie se trezise şi era la masă, unde remaia buzunarul unui şorţ de creton decolorat.

- **'Neaţa, a mormăit, cu gura plină de bolduri. Unde ai fost?**
- **în pod. Lizzy a dat drumul la robinet şi s-a curăţat pe mâini, după care a scos cafeaua şi a umplut carafa cu apă. Vrei ceai?**
- **Aş prefera ziarul de pe prispă, dacă nu s-o fi dezintegrat în ploaie.**

- **Chiar pot să fac şi una, şi alta. Pare că s-a mai domolit ploaia.**

Lizzy a pus ceainicul pe foc şi s-a dus în foaier. Ploaia se oprise, însă mârâitul îndepărtat al tunetului insinua o nouă rundă de furtuni. A ridicat punga de plastic fleaşcă în care era *Chronicle* **şi a scuturat-o, după care s-a îndreptat de spate la vederea unei maşini Camry argintii care venea încet pe alee. Maşina a oprit în capătul aleii şi motorul a amuţit. O clipă mai târziu, s-a deschis portiera şoferului şi a coborât o siluetă înaltă şi zveltă, în pantaloni kaki şi cu sacou bleumarin. Roger.**

A ridicat o mână văzând-o că se apropie

- .'Neaţa.

Lizzy a surâs, dar îi zbârnâia mintea. Unde era Rhanna şi, dacă apărea, cum îi explica prezenţa lui Roger? însă mult mai interesantă era posibilitatea ca el să fi venit pentru că aflase ceva.

- Sper că ai venit cu veşti.

- Mi-e teamă că nu. Am luat micul dejun cu un prieten vechi care mi-a povestit despre incendiu. Ce s-a întâmplat?

Lizzy a băgat ziarul ud la subsuoară şi s-a sprijinit cu şoldul de aripa maşinii.

- M-am trezit în miros de fum. Când m-am uitat pe geam, am văzut flăcări.

-Şi?

- Şi se pare că nu a fost un accident, a adăugat în silă.

- De-asta mă temeam. Dovezi există?

- Două sticle pentru lapte umplute cu kerosen.

Roger a scos un pix şi un carneţel din buzunarul sacoului şi a notat ceva. Când a ridicat din nou privirea, avea o expresie dezaprobatoare.

- Sper că înţelegi ce se petrece. Biletul. Acum incendiul.

- Mda. înţeleg.

- Ai idee cine ar putea fi făptaşul?

- Nu, dar e limpede că am deranjat pe cineva. Cu câteva zile înainte de incendiu m-am dus să vorbesc cu o femeie care lucrează la liceu - doamna Ryerson. Am zis că poate îşi aminteşte de o parte dintre copiii cu care umbla Heather Gilman. Este posibil ca incendiatorul să ştie că am vorbit cu ea - şi vrea ca eu să *ştiu* că el ştie.

- Mda. Vorbesc eu cu Guy McCardle să văd ce ştie.

Lizzy a mijit ochii la el.

- Să înţeleg că oficial lucrezi la caz?

- Oficial? Nu. Dar da. Nu-i zic caz - încă -, dar ceva tot e.

- Şi notiţele? Ai găsit ceva?

- Trec prin ele când pot, dar am tot fost plecat din oraş cu munca. S-a oprit doar cât să mai noteze ceva. Bănuiesc că nu te pot convinge să faci o pauză şi să mă laşi pe mine să investighez.

- Am vorbit cu una dintre prietenele lui Heather, cu doamna Ryerson de la cantina liceului, cu Susan Gilman şi cu Fred Gilman şi nu pot să spun decât că cei doi Gilmani nu au cum să câştige premiul pentru familia anului. în afară de a merge din uşă în uşă, chiar nu ştiu ce să mai fac, aşa că n-ai decât să investighezi.

- **Foarte bine. Ţinem legătura. S-a întors la portieră, dar s-a oprit înainte să urce la volan. Ascultă-mă, te rog, şi fii cu ochii în patru. Până acum n-a păţit nimeni nimic. S-ar putea ca data viitoare să nu mai ai atâta noroc.**

Lizzy şi-a stăvilit un fior în drum spre uşă. Nu voia să se gândească la nici o dată viitoare. în casă, ceainicul începuse să şuiere. A scos ziarul din pungă şi l-a aruncat pe masă, după care a umplut o cană cu apă fierbinte, la care a adăugat o lingură şi un pic de Earl Grey pentru Ewie.

- **Ceaiul, Măria Ta, a anunţat regeşte în timp ce punea cana în faţa lui Ewie. Ups, am uitat mierea.**

Când s-a întors cu borcanul, Ewie citea prima pagină a ziarului. A ridicat ochii, îngrijorată. Lizzy s-a uitat atent la ea. -Ce-i?

Ewie a întins ziarul pe masă, arătând spre titlul principal.

AUTORITĂŢILE SUSPECTEAZĂ PREMEDITARE ÎN CAZUL INCENDIULUI

Autorităţile din Salem Creek au lansat o investigaţie privind incendiul produs la Moon Girl Farm sâmbătă, 7 august, înainte de miezul nopţii. Se pare că focul a pornit de la o mică şură şi s-a întins spre livada de mere din apropiere. Nu au fost raportate victime, dar s-au produs daune semnificative înainte să poată interveni pompierii. încă nu se cunoaşte cauza incendiului, dar laboratorul de stat a primit spre analiză resturile a două dispozitive incendiare. Nu este pentru prima dată când apare la ştiri Moon Girl Farm. în noiembrie 2012, cadavrele a două adolescente, Darcy şi Heather Gilman, au fost descoperite într-un heleşteu pe proprietate. Crimele au rămas nerezolvate, dar suspiciunea a planat asupra Altheei Moon, proprietara fermei la acea vreme. întoarcerea recentă a nepoatei sale, Elzibeth (Lizzy) Moon, a stârnit presupunerea că incendiul este rezultatul unor noi tensiuni. Sursele declară că poliţia investighează în acest moment şi un incident recent care implică o păpuşă de paie şi un bilet nesemnat. în acest moment, autorităţile consideră biletul o potenţială ameninţare. O localnică, ce a cerut să nu-i fie folosit numele, este de părere că există probabil o legătură între incendiu şi cazul Gilman: „Nu m-ar mira deloc. Nu te poţi întoarce după atât timp, să stârneşti necazuri şi să nu te aştepţi la represalii.” Până acum a eşuat orice tentativă de a lua legătura cu familia Gilman pentru comentarii.

Lizzy a împins ziarul înapoi cu un suspin.

- **Bănuiesc că nu-i cazul să sper că nu află Rhanna toate astea. Ai văzut-**
o?

Ewie a clătinat din cap.

- **A stat în camera ei toată dimineaţa şi ascultă tărăboiul ăla al ei. Dar ai dreptate. Va afla curând. Nu poţi nici să-ţi sufli nasul în oraşul ăsta fără să comenteze cineva.**

Avea dreptate. Când era vorba de noutăţi, *Chronicle* **era mic copil pe lângă cum circulau zvonurile în Salem Creek. Rhanna urma să afle tot - despre păpuşă, despre bilet, despre zvonurile care începeau deja să iasă la suprafaţă - şi atunci nu putea fi de bine. Nu putea decât spera să controleze felul şi momentul în care afla Rhanna.**

- **Bine atunci, a spus Lizzy luând ziarul. Mai bine mă duc să-i explic ce se întâmplă.**

Uşa camerei era închisă şi pe sub ea se auzea Joplin, iar pe coridor străbătea un miros de paciuli. Lizzy a băgat ziarul la subraţ şi a bătut.

- **Intră, a strigat Rhanna, acoperind energica melodie „Piece of My Heart".**

Lizzy a avut un *déjà-vu* **când a intrat în cameră.** *Grota artistului şi magazinul de etnobotanice laolaltă***, o descrisese Rhanna la un moment dat. Pereţii erau tot ca mărul de verzi, decoraţi cu afişe fosforescente şi şiraguri de mărgele. Pe servantă, în maldărul de eşarfe cu imprimeuri psihedelice, unduia lumina vâscoasă şi portocalie a unei lămpi cu lavă.**

- **Hei, a salutat Rhanna timid. Stătea turceşte pe jos, în mijlocul unei mări de tuburi de vopsea şi de creioane colorate.**
- **Ce faci?**
- **Mai mult stau cuminte. îmi pare rău pentru aseară. Nu am vrut s-o iau razna şi să mă car. Dar... Uneori mi-e greu. M-am dus însă dimineaţă şi am verificat săpunul. Arată bine. Cred că le putem scoate puţin mai târziu.**

Lizzy a încuviinţat distrasă.

- **Lizzy, încerc. Chiar încerc.**
- **Ştiu.**
- **Deci... trebuie să plec?**
- **Nu, a spus Lizzy sec. Nu pleci. Dar trebuie să vorbim.**

Rhannei i-a pierit zâmbetul. S-a întins şi a dus mâna spre pick-up. Janis a amuţit.

- **Bine.**

Lizzy s-a aşezat pe marginea patului nefăcut.

- **Trebuie să-ţi spun ce se petrece pe-aici şi vreau să mă asculţi până la capăt, fără să spui nimic. Crezi că poţi?**

Rhanna a strâns din buze şi a încuviinţat.

- **Trebuia să-ţi spun mai devreme. De când m-am întors, am început să investighez întâmplările din noaptea în care au dispărut Heather şi Darcy Gilman. Nu de-asta m-am întors, dar când am revăzut heleşteul, am ştiut că trebuie s-o fac. Auzind cuvântul, Rhanna a pălit vizibil. Lizzy a tăcut, aşteptând o replică. Neprimind-o, a continuat. M-am dus la Randall Summers. Mi-a spus că îmi pierd timpul, că de fapt nu există o investigaţie şi s-o las baltă. Dar nu am putut. Andrew mi-a făcut cunoştinţă cu un detectiv, fost poliţist din Salem Creek, care a lucrat la caz. Poate îţi aminteşti de el. îl cheamă Roger Coleman.**

Rhanna stătea inertă, dar a izbutit să dea din cap că da.

- **Mi-a spus nişte lucruri care mă fac să mă întreb dacă poliţia a luat în serios investigaţia, nişte chestii despre Randall Summers. încă are notiţele despre caz. Le tot răsfoieşte, caută ceva ce i-o fi scăpat. între timp, am făcut şi eu un pic pe detectivul.**

Rhannei i-a picat faţa.

- **Poftim?**
- **Am pus întrebări.**
- **Ce fel de întrebări?**
- **M-am văzut cu Susan Gilman. Voiam să aflu despre soţul ei, ce fel de tată era şi dacă, după părerea ei, le-ar fi făcut vreun rău fetelor lui. A negat, dar nu sunt sigură. I-am făcut şi lui o vizită şi e puţin spus că n-a fost amabil.**
- **Lizzy, de ce nu mi-ai spus nimic până acum?**

Lizzy a plecat privirea. Venise timpul să fie sinceră, în mod brutal dacă era necesar.

- **Nu am vrut să faci... aşa cum faci tu. Nu-mi pot permite crizele tale cât mă ocup de chestia asta. în caz că ai uitat, nu prea te plac localnicii.**
- **Corect, cred, a spus Rhanna după o tăcere scurtă, dar neîndurătoare. Şi de ce îmi spui acum? Ce s-a schimbat?**
- **A apărut un articol azi despre incendiu.**

Rhanna s-a uitat la articol, ducând lent mâna la gât.

- **Aoleu...**
- **Am vrut să afli de la mine.**
- **Cică...**
- **Focul ar fi fost pus de cineva care nu vrea să mai sap cu întrebările mele.**

Rhanna s-a holbat la ea, nedumerită şi speriată în acelaşi timp.

- **N-ai zis nimic de păpuşă şi de bilet.**

- **S-a întâmplat imediat după ce am fost la Summers, aşa că îmi dă de bănuit.**

Rhanna a făcut ochii mari şi sticloşi, strângând braţele la piept.

- **Sfinte Petre, Pavel şi Mărie...**
- **Vor doar să mă sperie, ca să renunţ.**
- **Poate ar trebui.**
- **Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.**
- **Lizzy, Althea a murit. Asta nu se schimbă.**
- **Ştiu. Dar pot schimba felul în care gândesc oamenii. Pot schimba felul în care îşi amintesc de ea. Felul în care îşi amintesc de noi toate.**

Rhanna a scuturat din cap, cu ochii strânşi, ca un copil capricios şi încăpăţânat în faţa părintelui.

- **Nu-mi pasă ce cred oamenii. Nu mai pot trece o dată prin asta.**

Se legăna deja şi începea să o ia razna. Lizzy s-a întins să-i atingă mâna, dar s-a oprit la timp. Doar ar fi înrăutăţit lucrurile.

- **Rhanna, a spus calm şi limpede. Trebuie să te ţii tare. Poţi? A tăcut, dar nu a primit nici un răspuns. Dacă nu poţi, poate ar trebui să pleci, că trebuie să o fac până la capăt. 0 fac orice-ar fi.**
- **Nu mai pot, a scâncit Rhanna, fără să fi auzit parcă. Te rog. Te rog. Nu mai pot.**

Lizzy şi-a înăbuşit un geamăt, în parte de compătimire, dar şi de nerăbdare.

- **Nu înţeleg. Ce nu mai poţi?**

Când a redeschis ochii, Rhannei i-au scăpat două lacrimi. Le-a şters cutremurându-se.

- **Vii cu mine undeva?**

Lizzy a clipit spre ea.

- **Unde anume?**
- **Te rog. I-au dat lacrimile din nou. Ţi-am cerut vreodată să faci ceva pentru mine? în viaţa asta?**
- **Nu, a răspuns Lizzy, dându-şi seama că aşa era. Nu mi-ai cerut.**
- **Atunci ia-ţi cheile. Mergem cu maşina.**

Lizzy s-a întors spre fereastră. începuse să plouă din nou şi picăturile durdulii izbeau geamul cu putere.

- **Acum vrei să plecăm? Pe vremea asta?**

Da. în clipa asta.Ploua cu găleata când s-a strecurat Rhanna în maşina lui Lizzy, cu poşeta strânsă la piept, peste geaca de blugi prea mare pentru ea.

Capitolul 1

- **Centura, i-a reamintit Lizzy, băgând în viteză. Şi spune-mi unde mergem.**
- **La poalele dealului. îţi spun eu unde să întorci când vine momentul.**

Lizzy îşi pierdea răbdarea.

- **Rhanna, ce se petrece? Unde mergem? Şi de ce naiba trebuie să mergem în clipa asta?**

Rhanna se uita la parbriz fără să clipească.

- **Trebuia să-ţi fi spus. Ceva cumplit.**

Lizzy i-a aruncat o privire, cu o groază familiară. îşi văzuse mama în toate stările imaginabile de-a lungul timpului - beată, drogată sau pur şi simplu ţicnită -, dar niciodată aşa. Niciodată înspăimântată.

- **Rhanna, vorbeşte cu mine. Spune-mi ce se întâmplă.**
- **Aici trebuie să virezi.**

Lizzy s-a uitat la indicator: OLD STAGE ROAD.

- **Nu-i decât cimitirul aici.**
- **Ştiu.**
- **Rhanna...**
- **Mergi până la capăt şi opreşte.**

Lizzy s-a supus şi a parcat la poarta cimitirului. Monumentele de granit, întunecate în ploaie, se răsfirau în toate direcţiile. Erau aşezate la intervale regulate şi variau ca formă şi dimensiune, oferind o stranie senzaţie că sunt aruncate la întâmplare, ca o grădină prost organizată.

Aşa, a spus Lizzy, mai tare decât zgomotul ştergătoarelor. Am ajuns. Acum spune-mi de ce.Până să îşi dea seama Lizzy, Rhanna ieşise deja din maşină, zgribulindu-se în ploaia orbitoare. Intrase pe poartă şi îşi croia drum printre pietrele funerare, ca o femeie pusă pe fapte mari. Lizzy s-a străduit s-o prindă din urmă, alunecând de două ori în iarba udă. în cele din urmă, Rhanna s-a oprit, atât de brusc, încât Lizzy era să cadă peste ea.

- **Ai înnebunit? Ce... I-a pierit glasul urmărind privirea Rhannei.**

HEATHER ŞI DARCY GILMAN, IUBITELE FIICE ALE LUI FRED ŞI CHRISTINA GILMAN, SURORI ÎN VIAŢĂ ŞI ÎN MOARTE

Rhanna a rămas neclintită, iar apa îi curgea de pe nas şi bărbie.

- **Le-au îngropat împreună, a spus în cele din urmă, în zgomotul asurzitor al ploii. într-un singur coşciug. Ştiai?**
Lizzy s-a înfiorat.

Capitolul 2

- **Rhanna, ce căutăm aici?**
- **Era alb. Acoperit cu floarea-miresei şi trandafiri roz. Şi în ziua aia ploua.**
Lizzy s-a uitat la ea clipind uluită. *Petale de trandafir şi ţărână udă.*
- **Erai aici. în ziua înmormântării, când ai dispărut - aici ai venit. Ai ajuns acasă udă leoarcă şi istovită, dar nu ai spus un cuvânt.**
Rhanna tremura deja şi nu-şi putea lua ochii de la piatra funerară.
- **A trebuit. Am stat mai departe să nu mă vadă nimeni, dar trebuia să vin.**
-De ce?
- **Pentru că a fost vina mea.**
Lizzy s-a răcit dintr-odată.
- **Ce a fost vina ta?**
- **Totul. Ele. Apa. Şi-a îngropat faţa în mâini, zguduindu-şi umerii. Am... A trebuit să văd sfârşitul.**
- *Ce* **sfârşit? Ce tot spui? Lizzy a apucat-o de manşetele jachetei şi i-a smuls palmele de pe faţă. Uită-te la mine!** *Ce* **sfârşit?**
Rhanna s-a uitat la ea cu ochii mari, fără s-o vadă. Era în altă parte, şi-a dat seama Lizzy. într-un loc sinistru. Şi habar nu avea cum s-o scoată de- acolo. însă ploaia nu îi făcea deloc bine. A apucat-o de geaca de blugi udă, fără să spună nimic până au trecut de poartă şi au intrat în maşină.
Rhanna a rămas mută când a deschis Lizzy portiera şi a împins-o uşor înăuntru. S-a prăvălit pe locul din dreapta ca un sac şi încă se uita în gol când s-a aşezat Lizzy la volan. Era pământie la faţă şi ţinea dinţii încleştaţi ca să nu-i clănţănească.
Lizzy s-a apucat să caute un pulover pe care-l ţinea pe bancheta din spate şi l-a aşezat pe umerii Rhannei.
- **Nu-i nimic, a spus, masându-i braţele iute. N-ai păţit nimic.**
Rhanna clipea des, trezindu-se parcă dintr-un somn adânc.
- **Suntem în maşină.**
- **Da. Şi vreau să îţi revii. Crezi că poţi?**
Rhanna şi-a dat brutal la o parte părul ud de pe faţă şi a încuviinţat ameţită.

Lizzy părea că expiră pentru prima dată de când ajunseseră la cimitir. Mirosul de trandafiri era atât de intens în maşina închisă ermetic, încât îi venea să verse. Era mirosul pe care-l simţise la

Capitolul 3

sosirea Rhannei. Mirosul de cimitir şi de flori funerare. Mirosul morţii.

- **Bine, Rhanna. Trebuie să-mi explici câteva lucruri. Ce vrei să spui când zici că trebuia să vezi sfârşitul? La ce anume te referi?**

Rhanna avea ochii sticloşi şi reacţiona lent. Aşa venea uneori acasă, după o noapte de petrecut intens, amorţită de tot soiul de băuturi de care făcea rost de la amicii ei. Numai că acum nu vorbea nedesluşit, nu duhnea a alcool prin toţi porii. Doar a frică.

- **Rhanna, ce mi-ai ascuns?**

Rhanna a tras aer în piept sacadat şi s-a lăsat moale în scaun. După o clipă, a întors capul spre Lizzy.

- **Vrei să ştii de ce am plecat? Adevăratul motiv pentru care am plecat? Lizzy a înghiţit în sec neliniştită. Dintr-odată, nu mai ştia dacă *voia* să afle. Lizzy, văd lucruri, a continuat, închizând ochii. Lucruri cumplite, pe care nu ar trebui să le vadă nimeni. Lizzy a aşteptat să-i explice, temându-se să insiste. Secundele treceau în ploaia care izbea capota. Geamurile au început să se aburească. Văd cum mor oameni, a adăugat Rhanna în sfârşit.**

Lui Lizzy i s-a ridicat părul pe braţe.

- **Cum... mor oamenii?**
- **Când eram mică - paisprezece ani, cred -, eram cu Althea în parc. Era duminica Paştelui şi avea loc vânătoarea de ouă vopsite. Erau copii peste tot, îmbrăcaţi în haine noi. Toţi se distrau. Şi fetiţa asta, un ghemotoc în cărucior. Avea ochi mari şi albaştri şi bucle blonde. încă îi văd chipul. Privirea i-a coborât în poală, continuând aproape în şoaptă. Le văd tuturor chipurile.**
- **Ale cui?**
- **Ale morţilor.**

Lizzy a simţit cum i se făcea pielea de găină sub hainele ude. A strâns volanul în mâini, mijind ochii.

- **Vorbeai despre o fetiţă.**

Rhanna a încuviinţat, înghiţind în sec.

- **Ţinea un miel de pluş la piept, cum fac ţâncii. Când a văzut că mă uit la ea, mi l-a întins. A căzut din cărucior pe trotuar. M-am aplecat să-l ridic. Când i l-am dat, ni s-au atins degetele. Şi atunci am observat - când ne-am atins.**

- **Ce? a insistat Lizzy. Ce ai observat?**
- **Fata. Dintr-odată mi-a vuit capul - sirene şi claxoanele sinistre ale maşinilor de pompieri. Pe urmă am văzut-o pe ea. Era**

Capitolul 4

tot în maşină, în scăunelul ei, plină de sânge şi cioburi de sticlă. Şi mielul. Era pe jos. 0 fracţiune de secundă, ca un singur cadru dintr-un film odios, dar ea era, Lizzy. Era real totul.
- **Rhanna, nu era real. Doar în imaginaţia ta.**
- **Nu. Rhanna şi-a lipit palma de ochi, scuturând din cap şi refuzând explicaţia. Câteva zile mai târziu au dat la ştiri. 0 mamă şi o fetiţă lovite de un şofer beat pe Spaulding Turnpike. I-au arătat poza. Şi a mamei. Ele erau, Lizzy. Ea era. Fata din parc. Un şofer de microbuz a intrat pe contrasens. Tipul pilit a supravieţuit, dar mama şi copilul au murit pe loc.**
Lizzy s-a lăsat în spătar, încercând să priceapă ce auzea.
- **Şi tu ai văzut? Ai văzut accidentul?**
- **Nu, nu accidentul. Asta nu am văzut. Doar... pe urmă, când erau deja moarte.**
A răspuns atât de nonşalant, încât Lizzy nu-şi mai găsea cuvintele.
- **Nu înţeleg... cum... Zici că s-a întâmplat de mai multe ori.**
Rhanna a încuviinţat nefericită.
-Da.
Geamurile erau complet aburite şi în maşină era o senzaţie înăbuşitoare şi claustrofobică. Lizzy a şters parbrizul cu mâneca, ştiind că trăgea de timp şi că nu schimba cu nimic lucrurile.
- **Ştii... cum? a întrebat în cele din urmă.**
- **Prima dată - cu fetiţa -, am crezut că eu am fost de vină. Că eu am fost cauza. Mă simţeam ca un monstru. Pe urmă s-a întâmplat din nou. Un tip de la farmacie s-a dus acasă şi a făcut stop cardiac după ce am dat peste el la cantină. Şi din nou, cu un coleg de şcoală.**
- **Câţi?**
- **Nu ştiu. După o vreme, nu am mai ţinut socoteala. Cred că zeci. Şi fiecare dintre chipurile lor îmi este imprimat în minte. Ai idee în câte feluri se poate muri? Lizzy nu a spus nimic. Nu aveai ce răspunde la o asemenea întrebare. Lizzy, ştiu că pare o nebunie. Că e ceva ce aş spune eu, aşa cum mă ştii tu, ca să capăt atenţie, dar jur că spun adevărul. Nici măcar eu nu aş putea născoci o asemenea atrocitate.**

- **Althea ştia?**

Rhanna a clătinat din cap.

- **Şi-aşa eram o pacoste. Nu voiam să-mi treacă pe listă şi**

Capitolul 5

psihoza. Şi apoi, nu-i genul de lucru pe care să vrei să-l împărtăşeşti, nu? Că eşti o dubioasă care vede morţi? Dacă spui chestii de genul ăsta, te bagă la balamuc şi nu voiam să plec nicăieri. Nu atunci. Iar la început nici nu-mi dădeam seama ce mi se întâmplă. Se întâmpla doar celor pe care-i atingeam fizic şi chiar şi atunci dura uneori câteva săptămâni.

Paisprezece ani. Avea aceeaşi vârstă când apăruse darul ei, dar nu se compara cu ce-i descria Rhanna.

- **Nu-mi pot închipui... Cred că erai îngrozită.**
- **Nu ştiam niciodată când urma să se întâmple din nou - sau cui. I-a scăpat un hohot de plâns, ca un sughiţ neaşteptat. Aşa de multe chipuri... Ori de câte ori închid ochii. Şi pe urmă, Lonnie Welden mi-a făcut cunoştinţă cu vodca şi am găsit o cale de a estompa imaginile. O vreme m-a ajutat, până când n-a mai avut efect. Atunci a trebuit să găsesc alte soluţii.**
- **Drogurile?**

Rhanna a ridicat din umeri.

- **Droguri, alcool, bărbaţi. Orice mă putea amorţi. Şi pe urmă am aflat... Şi-a luat privirea. Pe urmă ai apărut tu. Un copil. Cum să am un copil când zăcea** *chestia aia* **în mine? Dacă...?**
- **Nu, nu face asta, a întrerupt-o Lizzy. Continuăm mai târziu. De ce îmi spui asta acum? Şi de ce a trebuit să venim aici ca s-o faci?**

Rhanna îşi privea mâinile pe care le ţinea în poală cu palmele sus.

- **Le-am văzut, Lizzy. Le-am văzut pe fetele Gilman.**

Abia după câteva secunde a priceput.

- **Poftim? Cum?**
- **Nu ştiu cum. Nu am ştiut niciodată. Se... întâmplă, pur şi simplu. Era vineri seara şi eram cu Jimmy Swann la Lactobar. Aşteptam să ne primim comanda când au apărut fetele. S-au aşezat la coadă în spatele nostru. Dintr-odată, cea mare - Heather, cred - s-a atins de mine. Şi le-am văzut. Pe amândouă.**

Lizzy a închis ochii, străduindu-se să-şi imagineze inimaginabilul.

- **Erau în apă, a adăugat Rhanna fără grabă. în heleşteu. Ştiam că este heleşteul nostru, pentru că la fund strălucea ceva. Era brăţara cu amuletă pe care o pierdusem cu câteva luni în urmă.**

Lizzy se holba la ea, incapabilă să clipească.

- **Ai ştiut. Cât au fost dispărute, ai *ştiut* unde erau.**
- **Lizzy, voiam să mă înşel. Tare mult voiam să mă înşel. Şi o**

Capitolul 6

vreme aşa am crezut. Trecuseră două săptămâni şi nu s-a întâmplat nimic. Apoi încă o săptămână, şi încă una. Abia după cinci săptămâni au dispărut.

Deodată, i-a apărut în faţa ochilor chipul şiroind de lacrimi al lui Susan Gilman.

- **Cum ai putut tăinui aşa ceva? Biata lor mamă îşi pierduse minţile de grijă.**

Rhanna şi-a tras genunchii la piept, ghemuindu-se.

- **Crezi că nu ştiu? în fiecare zi a trebuit s-o văd pe biata femeie plângând după fetiţele ei, implorând ca cineva - oricine - să i le aducă acasă. Şi în tot acel timp eu ştiam unde erau - şi că nu mai aveau să se întoarcă niciodată. Dar ce era să zic? Că am avut o premoniţie? Şi pe urmă?**

Lizzy a încuviinţat, acceptând şovăitor argumentul. N-ar fi crezut nimeni. Nicidecum din partea Rhannei.

- **Lizzy, nu-ţi dai seama cum a fost, să ştiu unde erau şi să nu pot spune nimănui. Ca tipul din povestea lui Poe, care aude inima bătând sub duşumea, îngrozită că se va afla şi ştiind ce vor crede oamenii despre mine.**

Încet-încet, se aşeza totul cap la cap.

- **De-asta nu ai mai înotat în heleşteu, a declarat Lizzy. Şi aşa se explică de ce, brusc, nu ai mai lăsat pe nimeni să te atingă.**

-Da.

Şoapta zbuciumată a Rhannei spunea totul. Cu o seară în urmă, când întrebase spre episodul din cafenea, Rhanna se zbârlise toată, cu reproş faţă de cei care arătau cu degetul şi pretindeau că ştiau ce se întâmplase cu fetele Gilman, când adevărul era că nimeni nu *ştia* nimic. în afară de Rhanna. Numai că omisese acest amănunt din discuţie.

Vedea morţi.

Era de neconceput. Şi totuşi auzise de astfel de lucruri. Oameni care colaborau cu poliţia când dispăreau copii, care îşi foloseau harul prevederii pentru a rezolva crime şi pentru a alina suferinţa. Despre asta era vorba? Despre un har? Rhanna nu prea părea să creadă asta.

- **Puteai să-i fi spus Altheei, a zis Lizzy sobru. Ar fi înţeles.**

- **Zău? Rhanna părea sincer uluită de sugestie. S-ar fi dus drept la poliţie. Ştii bine că asta ar fi făcut. Pentru că aşa era ea, făcea ce trebuia, indiferent de preţ, avea încredere că lucrurile se**

vor rezolva ca la carte. Dar nu a fost aşa.
- **Nu, a consimţit Lizzy, aproape în barbă. Doar s-a văzut.**
- **Lizzy, nu-ţi cer să mă ierţi. Nu merit asta. Mai ales după tot ce s-a întâmplat. Dar... trebuia să ştii.**

Lizzy nu a mai spus nimic cât a privit-o atent pe Rhanna. Nu o mai văzuse nicicând aşa, fără masca rebelului şi zguduită până în rărunchi - o rană vie. Nu era simplu s-o privească, dar era pentru prima oară când simţea o legătură cu femeia care o adusese pe lume. Poate că nu erau atât de diferite în fond. Amândouă se născuseră cu *daruri* **pe care nu şi le doriseră, făcuseră tot ce le stătuse în putinţă să scape de acele daruri şi amândouă eşuaseră lamentabil.**
- **Nu-mi vine să cred că ai ţinut în tine atâţia ani. Cred că mi-aş fi pierdut minţile.**
- **Chiar asta credeam că voi păţi, a răspuns Rhanna, trăgând sacadat aer în piept. Dar am găsit o cale să mă împac. Şi-a tras poşeta de pe jos, a răscolit puţin în ea şi a scos un caiet negru legat în piele. Eu le-am desenat.**

A aşezat caietul în poala lui Lizzy şi şi-a tras mâna lent, de parcă îi era teamă să nu o detoneze. Lizzy l-a recunoscut imediat. Primise unul la fel când împlinise şaisprezece ani. Şi iată că era al mamei ei.
- *Memoriile RhanneU* **a spus Lizzy solemn.**
- **Ar trebui să le folosim pentru a ne documenta traseul în viaţă, să scriem despre darurile noastre şi despre felul în care sunt ele utile. în schimb, eu am desenat. Ca să-mi pot scoate din minte acele chipuri.**

Lizzy a cuprins caietul în mâini, fără să-l deschidă.
- **A funcţionat?**
- **Nu la fel de bine ca vodca.**

Lizzy şi-a ţinut respiraţia uitându-se la caiet. îi încingea palmele şi îi alunecau mâinile pe pielea plină de sudoare. Nu ştia dacă voia să se uite în el, să afle ce imagini îşi făcuseră veacul în mintea Rhannei de la prima premoniţie, cu patruzeci de ani în urmă. Dar trebuia să se uite, nu? Să ştie că erau reale - să ştie că *totul* **a fost real.**

Prima schiţă era făcută în creion, simplu, dar destul de precis să recunoască imaginea: o fetiţă prăvălită într-o poziţie ciudată în scaunul de maşină, cu ochii închişi. Şi mielul.

Capitolul 8

Desenele deveneau din ce în ce mai bune pe măsură ce dădea paginile, iar detaliile deveneau mai precise şi mai evidente pe măsură ce Rhanna îşi îmbunătăţea talentul artistic. Trupuri în tot soiul de poziţii, figuri surprinse sinistru în moarte. Un om voinic în cămaşă cadrilată prăbuşit pe podeaua bucătăriei. Un atlet întins cu faţa în jos pe pista de alergat. O bătrână făcută grămadă la baza scării. Era oribil, desprinse parcă dintr- un coşmar. Iar pentru Rhanna chiar fusese un coşmar. Unul pe care nu-l divulgase nimănui.

Lizzy s-a întors spre ea.

- **Toţi ăştia? Rhanna a încuviinţat mută. îmi pare tare rău, a spus blajin, căci era sinceră. Şi pentru că nu mai ştia ce să spună. Acum înţelegea totul. Retragerea bruscă, haptofobia. Nu-şi putea închipui cum era să trăiască având toate acele imagini în cap. A închis caietul, nevoind să se mai uite. Aici sunt? Fetele Gilman. Rhanna a scuturat din cap.**
- **Mi-a fost frică să le desenez. Dacă-l găsea cineva? Ce-ar fi zis? Şi aici avea dreptate. Un astfel de desen ar fi ridicat multe întrebări - nici una dintre ele de bun augur.**
- **Ţi se mai întâmplă?**
- **Uneori, dar nu ca pe vremuri. Mă mut des şi nu mă leg de nimeni. E mai uşor aşa. Ştiu că nu eu sunt *cauza*, că eu doar văd ce urmează să se întâmple, şi dacă sunt, şi dacă nu sunt prezentă. Dar n-ai cum să nu te simţi puţin responsabil. Şi-a strâns umerii şi i-a lăsat să cadă. Ce mai dar, nu?**
- **îmi pare rău că ai fost nevoită să suporţi singură toate astea.**
- **A fost alegerea mea. Nu este o scuză pentru toate rahaturile pe care vi le-am făcut ţie şi Altheei. Mă rog, acum ştii.**
- **Acum ştiu.**

Lizzy a pornit motorul şi dezaburirea pentru parbriz. Avea dreptate. Nu era o scuză. Dar tot şi-a amintit cuvintele scrise de Althea în privinţa Rhannei, cumplit de adevărate.

Ţx-ai format o părere despre ea cu mult timp în urmă şi nu laşi loc posibilităţii ca povestea să aibă mai multe laturi. Mai multe decât vom şti oricare dintre noi vreodată.

încă o dată, Althea avusese perfectă dreptate

.16 august

Lizzy şi-a desfăcut mânecile când a ieşit din casă şi a pornit spre hambar. Briza era răcoroasă, aproape rece în timp ce soarele luneca spre linia orizontului, amintindu-i încă o dată că se ducea

Capitolul 9

vara - şi că ea rămăsese aici prea mult. Fiul lui Chuck Bundy se însănătoşea şi urmau să se întâlnească în două zile ca să discute opţiunile pentru vânzarea fermei, în sfârşit, în curând nu mai trebuia să fenteze apelurile lui Luc şi îi putea spune că făcea progrese. Mă rog.

îi răspunseseră de la resurse umane la cererea de a folosi zilele libere pentru a-şi prelungi concediul. Toţi acei ani în care sărise peste vacanţe, plus o generoasă politică de prelungire îi permiseseră să acumuleze aproape opt săptămâni, numai că trecuseră deja patru şi îi mai rămâneau încă pe-atât. Nu suficient, având în vedere câte mai avea de făcut.

Trecuse o săptămână de la revelaţia Rhannei la cimitir. Fără îndoială că era o zi de neuitat pentru ele, însă pentru Rhanna fusese de-a dreptul terapeutic. A doua zi şi o bună parte din următoarele zile era de găsit în atelier, unde experimenta cu tot ce găsea prin dulapuri şi sertare. Se reapucase şi de pictat. Şi poate cel mai distinctiv era faptul că începea să se disipeze sinistra duhoare de ţărână udă care o învăluia, semn că se elibera de durerea şi de sentimentul de vinovăţie asociate cu Heather şi Darcy Gilman. Nu aveau de unde să ştie ce le rezerva viitorul la despărţire, dar deocamdată, aveau cel puţin o senzaţie de bine la gândul că Althea ar fi fost mulţumită. Poate totuşi trebuiau să se mulţumească toate cu asta

.Lizzy şi-a ferit capul intrând în hambar şi a proptit uşa ca să rămână deschisă. 0 pusese pe gânduri Rhanna când îi spusese că îi lipsea contactul fizic în relaţia cu parfumurile. Jucase teatru atunci, dar adevărul era că într-adevăr îi lipsea. Atât de mult, încât cocheta cu ideea de a recrea *Cântul Pământului* **pe care-l îndrăgea Rhanna, ca o surpriză. Ba chiar îşi bătea capul să-i creeze un parfum şi lui Ewie. Ceva cald şi subtil, cu iz exotic - o notă citrică temperată cu smirnă, neroii şi iasomie.**

însă mai întâi trebuia să facă ordine pe masa de lucru şi în echipament - să vadă ce se putea salva, să arunce restul, după

care să întocmească o listă de ingrediente de care avea nevoie ca să se pună pe treabă. Mai trebuia să înceapă şi să caute flacoanele potrivite, preferabil de modă veche. Le voia daruri de

Capitolul 10

despărţire, amintiri din ultima vară la Moon Girl Farm. Le voia deosebite.

Când s-a apropiat de masa de lucru, s-a mirat să observe vechiul halat pe care-l şutise de la Althea agăţat încă în cui, ca un vechi prieten care aştepta răbdător întoarcerea ei. Trebuia să-l spele bine înainte să-l poarte. Se pregătea să-l dea jos, când a auzit târşâit de picioare. S-a întors, mirată să-l vadă pe Andrew în spate.

- **Hei. A ridicat mâna venind spre ea. Am scos geamul ca să repar cadrul, aşa că am pus o prelată în loc. Am venit să văd dacă ţine după ploaia de săptămâna trecută. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.**
- **Mă gândesc să mă apuc de un nou proiect, dar trebuia să fac ordine mai întâi.**
- **Ce proiect?**
- **Un cadou pentru Rhanna. Un parfum care-i plăcea. Aş vrea să-i fac o surpriză dacă se poate, aşa că trebuie să lucrez aici - în secret.**
- **Deci v-aţi împăcat?**

Lizzy a ridicat din umeri.

- **Am avut nişte discuţii. Nu ne-am făcut declaraţii de dragoste, însă înţeleg nişte lucruri pe care nu le înţelegeam înainte. Lucruri pe care nu le-a spus nimănui. Cred că la despărţire o să fim amândouă mai împăcate.**
- **Ai idee când se va întâmpla asta?**
- **Nu încă. Deocamdată îmi cântăresc opţiunile. Practic, am două. Să cheltuiesc bani pe care nu-i am ca să renovez sau să scot ferma la vânzare aşa cum este şi să aştept câteva luni - poate ani - până se vinde. Din păcate, impozitul pe proprietate trebuie plătit în ianuarie. Ceea ce înseamnă că, oricum aş lua-o, trebuie să o ipotechez.**

Lizzy s-a abţinut să mormăie când i-a sunat telefonul, ştiind deja cine era. L-a scos din buzunarul de la spate, s-a uitat la număr să se asigure şi a apăsat pe „Ignoră”. Şeful meu, i-a explicat sfios.

- **Luc?**

îi pronunţase numele cu un accent franţuzesc efeminat. Lizzy a ignorat sarcasmul dându-şi ochii peste cap.

- **Da, Luc. îl evit de câteva zile, aşa că îmi lasă mesaje. Vrea să**

Capitolul 11

ştie cât mai durează să-mi închei socotelile şi nu am nici un răspuns.

- **Face presiuni asupra ta?**

Lizzy a ridicat vag din umeri; la fel de vag a încuviinţat.

- **Nu trebuia să dureze atât. Am zis că termin în câteva zile - cel mult o săptămână. A trecut o lună şi n-am făcut mai nimic.**
- **Ai crezut că îţi va lua o săptămână să bagi în valize decenii de istorie a familiei?**
- **Am crezut că o să fie... mai simplu. Nu doar să bag în valize, ci totul. Nu eram conştientă de paragină ori că urma să apară Rhanna. Şi sigur nu aveam de gând să fac pe detectivul într-un caz vechi de opt ani, considerat** *clasat ca nerezolvat.* **Luc este incredibil de răbdător, însă la un moment dat se aşteaptă să mă întorc.**

- **Deci care-i treaba cu voi doi?**

Lizzy s-a uitat la el clipind, luată prin surprindere de întrebare.

- **Nici o treabă. Este şeful meu.**
- **Eşti sigură? Că ultima oară când te-am întrebat, mai mult ai bălmăjit răspunsul.**
- **Da, sunt sigură. A aşteptat replica. Nu a primit nici una. Nu o credea. Fie. Am fost împreună o vreme, dar eu am ales să opresc jocul.**

- **Zici că vorbeşti de baseball - l-ai oprit din pricina ploii.**

- **Am fost promovată. Şi încă bine. Şi nu am vrut să creadă nimeni că... ştii tu. Aşa că am încheiat relaţia.**

El s-a încruntat.

- **Ai încheiat o relaţie din pricina părerii altora?**

- **Nu era tocmai o relaţie, s-a corectat sec. Nu aşa cum văd oamenii relaţiile. Luc nu este genul care să se implice şi îmi convenea de minune.**

Andrew a mijit uşor ochii.

- **Nu îţi doreai implicare din partea** *lui?* **Sau a oricui?**

Lizzy s-a întors, prefăcându-se interesată de o sticlă de ulei ylang-ylang evaporat de mult.

- **Să zicem că nu face parte din planul meu.**
- **Aşadar, ţine de carieră?**

- **Ţine de mine, a răspuns, aruncând sticla goală într-un coş de gunoi din apropiere. Unii sunt sortiţi unei relaţii de dragoste şi căsătorie. Nu fac parte dintre ei.**

Capitolul 12

- **îmi pare rău. N-am vrut să întrec măsura. Nu ştiu nimic despre viaţa ta sau despre felul în care îţi vezi viitorul. Dar... A tăcut, îndesându-şi mâinile mai adânc în buzunare. De ce nu faci parte dintre ei?**

La această întrebare, lui Lizzy i s-a uscat gura. De ce vorbeau despre asta? Şi-a privit mâinile, ştergându-şi praful de pe palme.

- **Când te cheamă Moon, înveţi destul de repede să nu vrei ce au alţii. Nu pentru că nu vrei şi tu, ci pentru că nu toată lumea are de ales. A închis gura şi a clătinat din cap. Spusese deja prea multe. Scuze. Ignoră- mă.**

S-a uitat drept în ochii ei, fără să clipească, în timp ce un rânjet leneş i- a săltat colţurile gurii.

- **Lizzy, n-am reuşit niciodată să te ignor. Cred că ştii asta.**

Lizzy a făcut un pas în spate, apoi încă unul, până a dat cu noada de masă. Era prea aproape şi mirosul lui de chihlimbar afumat o distrăgea prea tare.

- **Andrew, te rog să nu flirtezi cu mine.**

-De ce?

Respiră. Respiră şi atât **Şi-a dus mâna la piept, încercând să stingă flama ce-i răzbătea sub coaste.**

- **Pentru că s-ar putea să uit că nu vreau să flirteze nimeni cu mine şi nu vreau să uit asta. Nu caut o dragoste de-o vară.**

I-a pierit zâmbetul şi şi-a îngroşat glasul.

- **Nici eu.**

A tresărit când i-a atins faţa, trecându-şi doar articulaţia unui deget peste obrazul ei. Dintr-odată, nu mai putea respira şi nici să-şi ia ochii de la el.

- **Andrew, vorbesc serios. Nu mă sfiesc. Ce am spus mai devreme - că nu-mi permit să vreau ce au alţii - este real. Nu sunt ca majoritatea femeilor. Nu caut un final fericit. Sunt... altfel.**

Andrew şi-a lăsat mâna să-i cadă în lături, dar nu şi-a luat ochii de la ea.

- **Crezi că nu ştiu asta? Că eşti... *altfel*? Toată viaţa am trăit lângă tine. Cum să *nu* ştiu?**
- **Dar chiar nu ştii, Andrew. Nu de-adevăratelea. Dacă ai şti...**

- **Te înşeli, a spus, cu o intensitate stranie. Chiar ştiu. Am ştiut dintotdeauna. Prima dată când te-am văzut... am ştiut că nu eşti ca alţii.**

Capitolul 13

Pauza pe care a făcut-o pentru o clipă, felul în care-i susţinea privirea în timp ce vorbea, confirmând parcă ceva ce ştiau amândoi, i-a declanşat alarma.

- **Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mă refeream la...**
- **Ştiu, Lizzy. S-a relaxat vizibil în timp ce pronunţa cuvintele, de parcă le ţinuse prea mult timp în el şi se simţea uşurat să le dea în sfârşit glas. Am ştiut dintotdeauna. Despre tine. Despre *toate* fetele Moon. Ştiu.**

Lizzy a înlemnit. Se vedea pe chipul lui, în ochi, în vorbe. Chiar *ştia.* Cumva. *Totul* Cine era. *Ce* era. Cine şi erau *toate*. Dar cum? îi scăpase Altheei? Lui Ewie?

- **De unde? a şoptit. De *unde* ştii?**

A ridicat din umeri.

- **Nu ştiu. Doar... ştiu.**
- **De când?**
- **Sincer? Nici nu-mi dau seama când nu am ştiut. Era un fapt, cum este că soarele răsare dimineaţa. Lizzy, ai o lumină interioară. O avea şi Althea. Şi mama ta. Asta te face o Moon - lumina aceea.**

Lizzy i-a aruncat o privire, şocată că discutau tocmai despre asta.

- **O spui de parcă e de bine, de parcă sunt binecuvântată sau ceva. Nu mi-am dorit decât să fiu ca toată lumea, să am o viaţă normală. în schimb...**

Andrew a întrerupt-o scuturând din cap.

- **Lizzy, nu vei fi niciodată ca toată lumea. De-asta m-ai avut la degetul mic de când am făcut optsprezece ani. A făcut un pas în faţă, înjumătăţind distanţa dintre ei. De-asta încă mă ai la degetul mic.**

Lizzy a strâns pumnii ca să nu-i mai tremure mâinile. Era atât de aproape de ea, încât îi vedea punctele aurii din ochi, despicătura din bărbie, licărul bărbii încă necrescute pe maxilar. Cum de se întâmpla aşa ceva? Nu îşi pusese în cap un astfel de lucru - sau un astfel de om ca Andrew. Ştia. Ştia, şi chiar şi aşa avea de gând să o sărute.

Iar ea avea de gând să-l lase - cu orice preţ.

I-a fugit pământul de sub picioare când a cuprins-o în braţe, strângând-o bine de mijloc. S-a pierdut în el, cu mâinile pe pieptul lui, întâlnindu-i o clipă privirea. Avea buzele moi când i le-a atins

Capitolul 14

şi s-a topit în el când a prins scânteie sărutul şi a luat foc. Efectul era atât nou, cât şi înspăimântător.

Opreşte-te. Opreşte-te cât mai poţi.

Lizzy auzea avertismentul, dar îl ignora. Avea nevoie de asta. De el. Acum, doar pentru o clipă, trebuia să fie cine credea el că era - fata care strălucea pe dinăuntru.

Numai că nu era acea fată şi nu era drept ca el să creadă altceva. S-a desprins din braţele lui şi a tras aer în piept.

- **îmi pare rău. Nu pot.**

Andrew a făcut un pas în spate, cu ochii înneguraţi şi nedumeriţi. Lizzy şi-a dus mâna la buze îngrozită. Cum de-a fost aşa proastă?

- **îmi pare rău, Andrew. Nu am vrut să se întâmple asta. Adică, am vrut, evident, dar în acelaşi timp nu am vrut. Viaţa mea este dată peste cap în momentul ăsta. Nu am nevoie de alte complicaţii.**
- **Fără complicaţii, a spus el, încuviinţând băţos. Am înţeles.**

Avea un ton usturător, dar avea tot dreptul să fie supărat. îi dăduse undă verde, după care apăsase pe frână.

- **Crezi că ştii totul despre mine, dar nu-i aşa. înainte, când am spus că nu îmi doresc un final fericit, mă refeream la toate - la toate fetele Moon. Noi nu ne... ataşăm. Avem o treabă, să dăm naştere unei fiice care să ducă mai departe moştenirea. Dragostea nu îşi are locul.**
- **Deci... fără soţi.**

Lizzy a înghiţit în sec, neştiind dacă era pregătită pentru această conversaţie, numai că el aştepta un răspuns.

- **Este... mai puţin dezastruos aşa, i-a explicat pe un ton răguşit. Pentru toată lumea. îşi privea palmele, pantofii, numai pe Andrew nu. Ai avut dreptate, suntem diferite. Dar nu într-un sens bun. Oamenii spun că suntem malefice. Ne blamează pentru tot şi ne tratează ca pe lepre. Mai devreme sau mai târziu, asta îi afectează pe toţi cei dragi - ca o boală. A tăcut, ridicând din umeri. E doar o chestiune de timp până se molipseşte toată lumea.**
- **Şi-atunci de ce să-ţi mai baţi capul?**

Lizzy a încuviinţat.

- **De ce să-ţi mai baţi capul...**

Andrew a expirat prelung.

- **Şi îţi convine? Să creşti o fiică într-o zi, doar ca să duci la**

Capitolul 15

îndeplinire o datină antică?

- **Nu tocmai. De-asta tradiţia se va încheia odată cu mine.**

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în aer.

- **Vrei să zici...**
- **Vreau să zic că sunt ultima fată Moon.**
- **Aşadar, nici soţ, *nici* copil. Sună destul de decisiv.**
- **Aşa şi trebuie.**
- **Sună şi a singurătate.**

Lizzy a ridicat din umeri.

- **Poate, dar aşa este drept. în general, femeile se tem să nu transmită tot soiul de lucruri copiilor - o piele imperfectă, şolduri late, vreo boală latentă. Eu nu-mi fac griji în privinţa asta. Eu îmi fac griji să nu aduc pe lume o fetiţă care să trebuiască să ascundă cine este, care se teme să îşi facă prieteni şi care nu se integrează nicăieri. Eu aşa am crescut. Nu o să- i fac asta fiicei mele.**
- **Cu riscul de a fi impertinent, chiar poţi să te măriţi fără să faci copii. Mulţi fac asta.**
- **Aşa-i, însă nu despre copii este vorba. Ci despre tot. Căsnicia este grea şi când sunt amândoi oameni normali. Dar eu nu sunt normală. Moştenirea mea nu-i o responsabilitate pe care să i-o impun unui soţ sau unui copil. La asta mă refer când vorbesc despre complicaţii. Fără... ataşament.**

Andrew a ridicat din sprânceană.

- **Luc nu era o complicaţie?**

Lizzy a oftat, ştiind cât de bizar îi suna totul cuiva ca Andrew, care crescuse într-o familie ce nu ieşea cu nimic din limitele normalului.

- **Luc nu a însemnat nimic. Nu avea aşteptări de la noi, şi nici eu nu aveam. De-asta eram în siguranţă. Nu îşi dorea o căsuţă frumoasă şi o maşină de familie. Dar tu nu eşti ca Luc. Tu vrei ceva ce nu-ţi pot oferi. Iar eu vreau ceva ce nu pot avea.**

Andrew s-a îmblânzit şi a zâmbit.

- **Nu aud decât că pe mine mă vrei. Am auzit bine?**
- **Vorbeam la figurat.**

-Zău?

Lizzy s-a uitat lung la el, fără să clipească. Ar fi fost nedrept să se bâlbâie acum.
-Da.

Capitolul 16

Andrew i-a atins uşor obrazul înainte să-şi ia mâna.
- **Numai bine. Nu aşa am visat prima noastră întâlnire romantică - într-un hambar.**
Lizzy simţea cum se îmbujora.
- **Cu mine ai visat să ai o întâlnire romantică?**
- **Aveam optsprezece ani. Eram bărbat. Normal că mi-am imaginat, încă îmi imaginez. Dar nu aici. Şi nu dacă nu asta vrei. Dar te poţi baza mine. Am aşteptat douăzeci de ani sărutul ăsta. Mai aştept douăzeci dacă este nevoie.**

S-a întors atunci şi s-a îndreptat spre uşă. Lizzy s-a uitat după el, cu replica negrăită. Oare chiar nu auzise nimic din ce-i spusese

?17 august

Lizzy s-a trezit cu o durere de cap şi un gol în stomac. Andrew o sărutase cu o seară în urmă. Şi, preţ de o clipă dezastruoasă în

Capitolul 1

care i se înmuiaseră genunchii, îl sărutase şi ea. Până şi-a amintit care era miza. Inima ei. Poate şi a lui. Cel puţin pusese punct înainte ca lucrurile să ajungă prea departe.

De-acum avea să fie ciudat între ei, pentru că asta se întâmplă când săruţi pe cine nu trebuie. Lucrurile devin ciudate. Şi aşa şi rămân. Până când inventezi motive pentru a-l ocoli pe celălalt. Dar nu asta îşi dorea. Andrew era cel mai sincer prieten pe care-l avusese vreodată - cel care îi ştia toate secretele şi îi stătea alături oricum - şi cât mai avea de stat în Salem Creek, voia să-l păstreze ca prieten. Curând aveau să îşi vadă fiecare de drumul lui. Cum se vindea ferma, asta era. Nu o lega nimic de acest loc, nici un motiv să se mai întoarcă vreodată.

Gândul îi evoca o senzaţie de pustietate pe care prefera să nu o numească. Etichetarea făcea lucrurile să devină reale.

- **Tu eşti, micuţo?**
- **Da, eu sunt, a răspuns Lizzy, dând colţul şi găsind-o pe Ewie aşezată la masa din bucătărie. Ai văzut-o pe Rhanna? Voiam s-o întreb despre nişte lucruri din pod.**
- **A trecut ca o boare pe-aici adineauri, a mormăit Ewie din spatele ziarului. A făcut un ibric cu licoarea dracului de care beţi voi şi s-a dus la atelier. Munceşte de se speteşte de câteva zile.**

Lizzy şi-a umplut cana cu cafea şi s-a aşezat la masă cu Ewie.

- **S-a apucat din nou de pictat, ţi-a zis?**

Ewie a ridicat ochii împietrită.

A mai apărut un articol.Lizzy a suspinat în cană.

- **Evident. Ce zice?**

Ewie s-a încruntat în timp ce citea.

- **Ia să vedem. Aşa.** *O sursă familiarizată cu investigaţia a relatat ziarului* **Chronicle** *că rezultatele de laborator s-au dovedit neconcludente. Kerosenul a fost confirmat ca accelerator, însă nu s-au găsit amprente.*
- **Adică nu au suspecţi.**
- **Asta nu-i tot.**

Lizzy şi-a dat ochii peste cap.

- **Vreau să aflu?**
- **O citează pe cântăreaţa bisericii First Congregational - Miriam Summers. Zice că nu se miră că se petrec lucruri dubioase la Moon Girl Farm, când este sigur bântuită de spiritele acelor fete moarte. Chiar a folosit cuvântul** *bântuit***. îţi imaginezi ce ziar, dacă tipăresc aşa prostii?**

Din păcate, Lizzy îşi putea imagina. întâmplător, soţia comandantului Summers se afla în cafenea în ziua nefericitului acces al Rhannei şi auzise cu urechile ei. Pe vremea aceea se bucurase peste măsură să molipsească tot oraşul cu indignarea ei, iar timpul nu-i schimbase părerea în bine. Numai că de data asta ea era cauza indignării, nu Rhanna.

- **Ewie, mă gândeam...**

Ewie a făcut ochii mici.

- **La ce?**
- **Că mă depăşeşte situaţia. Adică, pe cine păcălesc să cred că pot face ce nu a făcut poliţia acum opt ani? Poate a venit momentul să îmi canalizez energia ca să vând ferma şi să las baltă investigaţia. Nu fac decât să oftic lumea.**
- **Ţi-e frică?**

Lizzy s-a îmbăţoşat. Nu îi era frică. Numai că lucrurile o luau pe arătură şi în mai multe feluri decât se aşteptase.

- **Nu mi-e frică. Doar că...**

Ewie a împăturit ziarul şi l-a aruncat în capul mesei.

- **Să nu-ţi fie jenă să-ţi fie frică, micuţo. Mai ales având în vedere ce se petrece aici. Dar dacă îţi vine să arunci prosopul doar pentru că sunt oamenii stresaţi, asta-i altă mâncare de peşte.**

Lizzy ar fi zâmbit la expresia folosită de Ewie dacă nu ar fi fost aşa distrasă.

- **Nu mi-e frică, Ewie. Mă întreb doar ce obţin de fapt. Până acum am izbutit doar să reamintesc tuturor motivul pentru care nu ne plac. însă în ce priveşte cazul, ce ştiu acum şi nu am ştiut când am ajuns aici? Că**

Heather Gilman era un copil rebel care nu se ducea devreme acasă şi bea cu băieții - ca jumătate din fetele din Salem Creek. Că şi-a părăsit iubitul fără vreo explicaţie şi că una dintre prietenele ei consideră că îi era probabil frică să se ducă acasă.

- **Mai mult decât a reuşit să afle poliţia.**
- **Poate, dar ce dovedeşte? Chiar doamna Gilman a spus că nu îl crede pe soţul ei în stare să le facă rău fetelor lor. Şi să nu uităm că are un alibi de netăgăduit pentru noaptea în care au dispărut. Nu mă mir că poliţia nu vrea să redeschidă cazul. Dacă Fred Gilman chiar iese din discuţie, nu mai am unde căuta.**
- **Şi gata? Abandonezi? Te întorci la New York?**

Lizzy s-a îmblânzit. S-a întins peste masă şi a pus mâna peste a lui Ewie.

- **Ewie, nu era oricum ceva permanent. Ştii asta. La un moment dat, va trebui să arunc prosopul şi să mă duc acasă.**

Ewie şi-a împins în faţă buza inferioară.

- *Asta*-**i casa ta.**
- **A fost - odată ca niciodată. Aici am crescut. Dar uneori, a creşte presupune că nu mai ai loc.**
- **Lizzy, n-ai cum să nu mai ai loc în propria casă. Casa ta îţi este în sânge. Nu-i vorba de loc, ci de cine eşti tu.**
- **New Yorkul mă reprezintă acum, Ewie.**

Ewie a şovăit o clipă înainte să continue, de parcă îşi cântărea cuvintele.

- **Şi Andrew?**

Lizzy şi-a retras mâna şi a ridicat cana, ocolind cu grijă privirea lui Ewie. N-avea cum să fi aflat de seara trecută. Şi ce dacă ştia? A fost un sărut. Un sărut inocent, imprudent.

- **Ce are Andrew de-a face cu orice?**

Ewie şi-a ţuguiat buzele gânditoare.

- **Asta mă întreb şi eu.**

Sunetul mobilului a cruţat-o pe Lizzy de răspuns. A deschis mesajul, știind deja că era Luc.

Sună-mă, lizzy. Vorbesc serios.

Ewie a mijit ochii.

- **S-a întâmplat ceva?**
- **De la muncă. Trebuie să dau un telefon.**

A aşteptat să ajungă la etaj ca să-l sune pe Luc. Nu avea nimic nou de spus, nici data întoarcerii nu o ştia, însă mesajul era destul de clar. Nu mai avea deloc răbdare.
Luc nu a binevoit să o salute când a răspuns.
- **Nu au turnuri de telefonie mobilă în New Hampshire?**

Lizzy şi-a înăbuşit oftatul.
- **Bună, Luc.**
- **De o săptămână îţi las mesaje. Mai aveai de gând să mă suni?**
- **Te-am sunat acum.**
- **Ca să-mi spui că te întorci?**
- **Nu. Dar mâine mă văd cu agentul imobiliar. Pe urmă se pare că mă duc la bancă să fac un împrumut, ca să mă pot ocupa de renovare şi de impozite până găsesc cumpărător. N-ar trebui să dureze mult să angajez muncitorii după ce am banii. Andrew îmi poate face nişte recomandări şi să stea cu ochii pe echipă.**

Luc a pufnit în receptor.
- **Ce-ar fi să-ţi scriu un cec pentru impozite şi să pleci azi?**
- **Nu-mi las şeful să-mi plătească impozitele pe ferma bunicii.**
- **Lizzy, acum este ferma ta. Şi ştim amândoi că sunt mai mult decât un şef pentru tine. Nu te mai încăpăţâna şi lasă-mă să te ajut.**

Lizzy a numărat până la zece, iritată de supoziţie.
- **Nu mă încăpăţânez, Luc. Eşti generos, dar asta este problema mea.**
- **Sunt curios, a spus el cu răceală. Faptul că te mişti ca melcul are cumva vreo legătură cu Andrew? Mi se pare că ceva ţi-a... distras atenţia. Spune-mi, te rog, că nu te gândeşti să dai cu piciorul carierei, ca să alergi după vecinul tău pentru acel „şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.**

Lizzy a făcut un efort să se tempereze. îi apăsa toate butoanele, o hărţuia pentru că nu sărea în sus de câte ori o suna. De parcă salariul ei îi dădea cumva dreptul să aibă un cuvânt de spus în viaţa ei personală.
- **Luc, am căzut de acord când ne-am despărţit să avem o relaţie profesională. Nu-i treaba ta dacă povestea mea se termină cu „şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.**
- **Nu ne-am despărţit. Tu te-ai despărţit de** *mine.* **Dar dacă vrei să avem o relaţie strict profesională, pot face şi asta. Am de condus o companie, domnişoară Moon. Când ţi-am oferit**

promovarea, mă aşteptam să facă toţi banii. Şi, în loc de recunoştinţă, tu mă duci cu vorba.

Recunoştinţă?

Lizzy a rămas cu acest cuvânt în minte, rănită de sentimentul comercial din spatele lui şi de tonul condescendent cu care-i pronunţase numele de familie.

- **Nu mi-ai *oferit* nimic, Luc, a spus în cele din urmă. Mi-am câştigat promovarea şi o ştii foarte bine. Nu pentru că fusesem prietena ta şase luni, ci pentru că am muncit pe brânci. Şi pentru că mă pricep la ce fac. Ştiu de la resurse umane că am şase săptămâni de concediu, plus zece zile de concediu medical. Ceea ce înseamnă că mi-au mai rămas trei săptămâni. Mă plăteşti pentru astea. Sau nu. Cum vrei tu. Dar nu pot pleca acum de-aici.**

Nu a aşteptat răspunsul înainte să închidă. îi tremurau mâinile în timp ce se uita la ecranul închis. Tocmai îşi dăduse demisia? înainte să aprofundeze problema, telefonul a sunat din nou. Credea că tot Luc era, însă apelul era local.

-**Salutare, Chuck Bundy sunt. Avea un ton extaziat şi vag enervant. Ştiu că ar trebui să ne vedem mâine, însă mă întreb dacă putem s-o luăm mai uşor. Am tot făcut calcule, m-am uitat la restul ofertelor şi instinctul îmi spune să mai aşteptăm.**

Lizzy a simţit un gol în stomac.

- **Ce să aşteptăm? Jucăm leapşa de câteva săptămâni.**
- **Ştiu şi îmi pare rău. Doar că având în vedere trecutul fermei şi, mă rog... ultimele zvonuri, nu cred că este cel mai bun moment.**
- **Asta din cauza articolului de azi-dimineaţă din *Chronicle*, nu?**
- **Domnişoară Moon... A urmat o pauză, o ţigară aprinsă, aer tras în piept, apoi expirat. V-am spus prima dată când am vorbit cu ce ne luptăm. Piaţa este deja saturată de proprietăţi rurale şi haideţi să fim sinceri, ar fi fost greu să găsim cumpărător când aveam de-a face doar cu fetele Gilman; dacă mai punem un incendiator şi doamnele bisericoase care vorbesc despre fantome, intrăm pe teritoriu radioactiv. Ştiu că sunteţi în încărcătură şi că nu asta vreţi să auziţi, dar trebuie să vă spun pe şleau. Ne mişcăm prea repede.**

Prea repede?

Suna a telefon de despărţire, din categoria „nu e vina ta, e vina mea”.

- **Vă retrageţi?**

-**Practic, nu am din ce să mă retrag. încă nu am semnat nimic şi, sincer, nici nu cred că ar trebui s-o facem acum. Vă pot recomanda bucuros pe altcineva dacă sunteţi hotărâtă să continuaţi, dar după cincisprezece ani în domeniu, ştiu că ar fi o greşeală. Dacă o scoateţi acum la vânzare, va fi ignorată, şi cu cât este mai mult ignorată, cu atât îi**
va scădea valoarea. Prudent ar fi să aşteptăm să se aşeze praful şi să mai încercăm în şase luni, poate un an.

Şase luni? **Nu avea la dispoziţie şase luni. Şi sigur nu avea un an.**

- **Aha, a răspuns Lizzy amorţită, închizând telefonul. 0 să las praful să se aşeze.**

Rhanna stătea aplecată peste un bol de ceramică şi turna miere într-o cană gradată când a intrat Lizzy în atelier. Mutase frecvenţa vechiului radio al Altheei pe postul de piese *oldies* **şi cânta „Monday, Monday", iar fusta de pânză topită i se legăna pe glezne în timp ce se mişca pe ritmul muzicii.**

Lizzy nu a spus nimic, doar se uita la ea cum lucra. Ewie avea dreptate. Făcea treabă şi era extrem de productivă. în mai puţin de două săptămâni, rafturile se umpluseră de flacoane cu uleiuri tonice, uleiuri de masaj şi soluţii de masaj cu sare, fiecare cu eticheta sa şi decorate cu fundiţă de rafie.

- **E uluitor, a spus Lizzy încet, rotindu-se lent.**

Rhanna a tresărit, mirată evident să aibă companie. S-a întins spre prosop să îşi şteargă mâinile, după care a dat radioul mai încet.

- **Scuze. Nu te-am auzit intrând. Mă joc cu un nou săpun bio cu ovăz. 0 reţetă pe care am găsit-o în jurnalul Altheei, un pic îmbunătăţită. Vreau ceva cald şi condimentat pentru toamnă - ori poate pentru Halloween. îi putem zice „Săpunul năstruşnic". Ce zici?**

Lizzy a surâs. Nu o mai văzuse niciodată pe Rhanna aşa entuziasmată. Dar uita că de Halloween nu mai avea să mai fie nici una dintre ele acolo.

Rhanna a arătat spre spalierele de sârmă unde dospea săpunul lui Louise Ryerson.

- **Săpunurile au ieşit perfect. Poate ar trebui să mai facem un lot. Se pare că s-a dus vorba.**
- **Adică?**

- **Cum că fetele Moon s-au pus iar pe treabă. Ewie nu mai ştie cum să scape de muşterii.**
- **Dar nu ne-am apucat. înţelegi asta? Că o facem doar temporar?**
Rhanna s-a pleoştit puţin, după care a făcut ochii mici la Lizzy.
- **Ce-i? Ce s-a întâmplat?**
- **M-a sunat agentul. -Şi?**
- **Şi nu mai este agentul meu.**
- **De ce?**
- **A apărut un nou articol despre incendiu în ziarul de dimineaţă şi domnul Bundy s-a speriat.** *Radioactiv* **a fost termenul folosit. Zice că dacă scot ferma acum pe piaţă, va fi ignorată şi îşi va pierde valoarea. Cică să mai aştept.**
-Cât?
- **între şase luni şi un an - zice el.**
- **Un an? Un licăr de speranţă s-a ivit în ochii Rhannei. Ce ai de gând să faci?**
Lizzy a ridicat dintr-un umăr.
- **Nu ştiu. Mai cer o părere, cred. Şi sper ca banca să-mi dea destui bani cât să sar hopul.**
Rhanna a luat-o pe surprindere pe Lizzy când i-a pus o mână pe umăr, prima dată când iniţia orice soi de contact fizic.
- **îmi pare rău că a trebuit să duci toată povara asta, dar vreau să încep să te ajut. Pe vremuri mă vedeam cu un tip - Billy Church. Familia lui are o agenţie imobiliară mare în Somersworth şi îmi este dator cu o favoare. Ori poate eu lui. Nu-mi amintesc bine detaliile. Dar fac pariu că pot da de el. în ce priveşte banii, am stat de vorbă cu Ewie şi cred că am găsit o soluţie.**
Lizzy s-a uitat precaut la ea.
- **Este cazul să mă îngrijorez?**
Rhanna s-a prefăcut bosumflată.
- **0 să ignor remarca. Vine un festival New Age în New Bay, Connecticut. Am sunat săptămâna trecută şi mai aveau nişte tarabe disponibile. Ne-am gândit să ducem din mierea lui Ewie şi din chestiile astea şi să facem un ban rapid.**
Lizzy s-a uitat peste umărul Rhannei la recipientele frumos etichetate de pe raft. Alifie cu arnică făcută din flori de păpădie, sare de baie cu lămâie şi mentă, unt de corp cu migdale şi cocos. Erau chiar şi nişte borcănaşe cu balsam de buze din vanilie şi miere. Nu era rău, având în vedere materialele limitate de care beneficiase.

- **Asta făceai aici? Munceai pentru festival?**

Rhanna radia.

- **Nu am vrut să-ţi spunem nimic până nu am ştiut că avem destul în inventar, şi vom avea până începe festivalul. Ewie are brăţările şi mierea. Eu voi da în cărţi. Nu o să ne ajungă pentru impozite, doar cât să ne ţină la suprafaţă, iar eu promit să-mi câştig pâinea. Ştiu că nu te pasionează, dar nu trebuie să mergi. Mă descurc cu Ewie cât faci tu ce ai de făcut aici.**

Lizzy a clătinat din cap zâmbind.

- **Althea mereu zicea că ai sânge de rrom în vine. Când este festivalul ăsta?**
- **în weekend. Ben de la bricolaj ne împrumută o umbrelă mare şi nişte chestii ca să punem afişe.**

Lizzy a ridicat din sprâncene auzind numele lui Ben.

- **El cum a ajuns în povestea asta?**
- **Nu prea ştiu. Ewie a vorbit despre târg şi el a sărit să ne ajute. S-o fi amorezat de Ewie a noastră.**
- **Cred că şi ea de el, a spus Lizzy rânjind. Acum câteva săptămâni încărca o ladă cu miere în maşină să o ducă la bricolaj şi era dată cu ruj.**
- **Ruj? Ewie?**
- **Şi cercei.**
- **Sfinte Petre, Pavel şi Mărie, a spus Rhanna icnind, cu un rânjet în colţurile gurii. 0 poveste de dragoste la Moon Girl Farm. Chiar că o să mă distrez.**
- **Mda, mă rog, s-a îmbăţoşat mai acătării decât nevasta preotului când am adus vorba, aşa că nu te aştepta să recunoască.**

Gânditoare, Rhanna s-a bătut cu degetele în buza inferioară.

- **Dacă stau să mă gândesc, mai bine o las baltă. Abia i-am intrat în graţii şi nu vreau să schimb asta. 0 broboană i s-a prelins pe tâmplă. A tamponat-o cu mâneca tricoului. Doamne, ce cald e! Vrei pauză de îngheţată?**
- **Nu pot. Mă duc la bancă să iau nişte acte şi să fac programare la ofiţerul de credite.**

Rhanna a încuviinţat sobru.

- **Bine. Poate mai târziu. Poate mergem la Lactobar şi luăm banana split. Tot acolo este, nu?**
- **Dap. Tot acolo. M-am mirat cât de puţin s-a schimbat centrul, deşi acum avem magazin de ţigări electronice şi salon de tatuaje.**

- **Uau. Ăsta chiar e progres într-un oraş ca Salem Creek. Din ce-mi amintesc, nu aveai ce face în oraşul ăsta. Dacă nu cunoşteai oamenii potriviţi.**
- **Oamenii potriviţi?**
- **Hm... Rhanna a ridicat din sprânceană. Băieţii Hanley?**

Lizzy s-a încruntat, consternată.

- **Habar nu am despre ce vorbeşti.**
- **Despre ferma Hanley - cea din spatele nostru, cu toate semnele de un galben strident, care interzic intrarea pe proprietate. Bătrânului îi plăcea să creadă că nu are nimeni habar ce cultiva acolo, dar ştiam cu toţii. Era cel mai prost păstrat secret din Salem Creek.**
- **Dar ce...? Lui Lizzy i-a picat faţa. Iarbă adică?**

Rhanna şi-a dat ochii peste cap.

- **Da, scumpo. Iarbă.**
- **Credeam că e porumb.**
- **0, da. Dar nu doar asta. Şi bravo lor, că altfel băieţii ăia nu ar fi avut prieteni** *deloc.* **Ciudaţi mai erau ăia doi. Chiar, ce s-o fi întâmplat cu ei?**
- **Hollis a murit într-un accident de maşină nu mult după ce s-a întors din Afganistan. Dennis lucrează cu jumătate de normă pentru Andrew şi contribuie cu bani ca s-o ajute pe fiica lui Hollis. Nu l-aş fi crezut genul de om de familie, dar se pare că nu prea ştim de fapt prin ce trec oamenii. Poate asta l-a schimbat.**

Rhanna a încuviinţat cu ochii brusc luminoşi.

Timpul ştie să facă asta, a spus simplu. Şi dacă ai noroc cu adevărat, îţi oferă o a doua şansă.în mai puţin de-o oră, Lizzy intrase şi ieşise din bancă, cu destul timp la dispoziţie să se ocupe de ultima misiune. Ewie o rugase să mai lase două duzini de borcane cu miere la bricolaj dacă tot era în oraş şi să ia un spalier pentru caprifoiul pe care voia să-l întindă pentru albinele ei. Lizzy nu se putuse abţine să n-o tachineze, exprimându-şi mirarea că Ewie rata ocazia să-l revadă pe Ben. Replica lui Ewie fusese un mormăit - şi o încruntătură şi mai puţin convingătoare.

Parcarea magazinului era aproape goală când a intrat Lizzy. A ales un loc lângă uşă şi a luat cutia cu borcane de miere. La intrare, au sunat clopoţeii de alamă pe şnur. S-a îndreptat spre tejgheaua de vânzări din spatele magazinului, unde a fost întâmpinată de un bărbat vânjos, cu pielea tăbăcită şi părul de culoarea omătului proaspăt.

- **Bună ziua.**
- **Tu eşti Ben?**
- **Vinovat. Cu ce vă pot ajuta?**

Lizzy l-a evaluat iute în timp ce punea cutia pe tejghea. Era chipeş ca un stejar veştejit şi noduros, dar puternic ca scoarţa fibroasă, netezită de trecerea timpului.

- **M-a trimis Ewie.**
- **A! Ben a clipit spre cutia cu borcane de miere şi apoi spre Lizzy. A zâmbit, dar dezamăgirea îi era vădită. De obicei vine ea.**
- **Ştiu, dar este ocupată cu târgul. Apropo, mulţumesc. Am auzit că ai ajutat-o cu un panou informativ. A fost drăguţ din partea ta.**

Lizzy n-ar fi crezut că era posibil, dar Ben chiar a roşit.

- **Este o femeie bună Ewie asta. înţeleaptă şi cumsecade şi foarte simpatică. Cu totul deosebită.**

Simpatică?

Era clar. Ben de la bricolaj era îndrăgostit până peste urechi de Evangeline Broussard

- **.Mi-a spus Ewie că vinzi destul de multă miere, a spus ea, sperând să-l scoată mai mult din carapace.**

Ben a încuviinţat, rânjind ca un adolescent.

- **0, da. Lumea garantează calitatea. Cică vindecă tot, de la psoriazis la o simplă răceală. Ben a ridicat un deget noduros. Chiar! Am un plic pentru ea în spate. Şi un spalier pe care m-a rugat să i-l ţin. Doar o clipă.**

Lizzy l-a văzut dispărând în spatele uşilor batante şi s-a dus spre raftul cu pachete de seminţe. Tocmai se întindea după un pachet de seminţe Sweet William, când l-a văzut pe Fred Gilman venind spre ea cu un colac de frânghie şi un topor cu coada lungă. A simţit cum se sufocă uitându-se după el, legănând într-o parte toporul ca pe un pendul. în sfârşit, s-a oprit brusc, uitându-se la ea cu pleoapele grele şi fără să clipească.

Lizzy a fost cea care şi-a întors prima privirea, uşurată să-l vadă pe Ben revenind pe uşile batante cu un spalier în formă de evantai în braţe. A dat din cap naiv la Fred în timp ce-i întindea spalierul, după care a scos un plic din buzunarul de la spate.

- **Banii pentru ultimul lot de miere şi spalierul pe care l-a cerut. Te rog să o saluţi neapărat din partea mea şi să-i spui că mâine trec să-i aduc umbrela.**

- **Mersi. Aşa fac.**

Lizzy a îndesat plicul în geantă şi s-a întors pe culoar spre uşă. îi tremurau mâinile în timp ce apăsa pe cheia maşinii să deschidă portbagajul. Nu că se aştepta ca Fred Gilman să-i ia gâtul în magazin, însă nu avea cum să-i scape furia pură îndreptată spre ea.

A răsuflat ca să-şi încetinească pulsul în timp ce punea spalierul în portbagaj, înainte să-l închidă. Când a ridicat privirea, Fred Gilman stătea lângă ea, cu toporul sprijinit pe umărul stâng. I-a prins mirosul salin şi scârbos de transpiraţie amestecat cu o duhoare de rană infectată, de parcă putrezea încet, dar sigur, pe dinăuntru.

Făcând un pas în spate, a trecut urgent cu privirea peste parcare, în speranţa că găsea ajutor sau măcar un martor. Nu era nimeni. Şi-a îndreptat umerii, hotărâtă să nu arate frică.

- **Ce doriţi, domnule Gilman?**

A măsurat-o din cap până în picioare cu indiferenţă, apoi a privit-o din nou în ochi.

-Am citit în ziar că ai avut necazuri în ultimul timp. Ceva de un incendiu. Cică n-a păţit nimeni nimic. I-au tresăltat colţurile gurii într-un rictus. Mă bucur. Prima mea nevastă a murit în incendiu. Nu-i moarte uşoară.

Lizzy a deschis gura, dar n-a izbutit să scoată o vorbă. în schimb, şi-a făcut loc pe lângă el şi s-a îndreptat spre portieră cu inima bubuind.

- **Poate ai grijă pe unde-ţi mai bagi nasul, a adăugat el, când s-a urcat ea la volan. Ar fi păcat să păţească cineva ceva data viitoare.**

încă tremura când a ajuns la biroul lui Andrew. Nu prea ştia ce putea face el, dar era prima persoană la care se gândise în timp ce gonea la plecarea din parcarea magazinului de bricolaj.

A trecut peste privirea glacială a lui Dennis Hanley în vreme ce traversa şantierul din faţa biroului lui Andrew şi a bătut la uşă.

- **Intră, a spus el.**

Era cu capul aplecat când a intrat ea în birou. Când a ridicat privirea în sfârşit, era complet nedumerit.

- **Lizzy. Ce faci...? Ce s-a întâmplat? Eşti albă la faţă.**
- **Scuze că te deranjez. Nu dăduse drumul clanţei şi încă tremura. Nu ştiam unde să mă duc.**

El s-a ridicat şi a ajuns numaidecât la ea, desfăcându-i degetele de pe clanţă şi ducând-o spre scaun. S-a dus la dozatorul de apă, a umplut un pahar şi i l-a pus în mână.

- **Ia şi bea. Şi spune-mi ce s-a întâmplat.**

Dintr-odată, i s-a părut o prostie. El părea speriat. Dacă exagerase?

- **Am dat peste Fred Gilman la bricolaj şi... A tăcut, înghiţind ultima picătură de apă. M-a urmărit până în parcare.**
- **Ţi-a făcut ceva?**
- **Nu. Nu m-a atins. Doar a... vorbit. Despre incendiu şi ce norocoasă am fost că nu a păţit nimeni nimic. Parcă îşi bătea joc de mine. Nu-mi plăcea nici toporul pe care-l ţinea în mână.**

Andrew s-aîmbăţoşat.

- **Avea un topor?**
- **Nu-l mânuia. Abia îl cumpărase. Dar sigur ştia că eram îngrozită.** *Voia* **să fiu îngrozită. Avea ochii de gheaţă. De parcă m-ar fi strâns de gât cu mâinile lui dacă ar fi ştiut că scăpa basma curată. Şi eu am stat şi l-am ascultat în timp ce el doar că n-a mărturisit că a provocat incendiul.**

Andrew i-a luat paharul gol din mână, l-a storcit şi l-a aruncat în coşul de gunoi.

- **Lizzy, ştiu că te-a speriat, dar faptul că a vorbit despre incendiu - şi chiar sarcastic - nu e totuna cu a mărturisi. Gândeşte-te. A spus ceva ce nu ar fi trebuit să ştie? Ceva ce nu au scris ziarele?**

Lizzy s-a moleşit pe scaun.

- **Ziarele au scris tot.**
- **Te-a ameninţat? Adică ameninţare** *pe bune.*
- **Nu aşa explicit, nu. Dar asta voia. Am simţit mirosul ameninţării în porii lui.**
- **Mirosul...?**

Lizzy a oftat, dorindu-şi să fi fost mai atentă la ce spune.

- **Am chestia asta, a spus pe tăcute. Cred că aşa este construit creierul meu. Simt mirosul sentimentelor oamenilor şi el mirosea a furie.**

Andrew a încuviinţat, absorbind noua informaţie.

- **A ce miroase furia?**
- **A putregai. Parcă-l roade ceva pe dinăuntru. Şi voia să ştiu asta. Altfel de ce mi-a reamintit că prima lui soţie a murit într-un incendiu? Oare ar trebui să mă duc la poliţie?**
- **Asta e una, deşi nu sunt sigur că e cea mai eficientă opţiune. Fără o ameninţare concretă, poliţia nu are ce face. Există legi în privinţa ameninţărilor, dar este perfect legal să fii un nemernic.**
- **Nu contează că m-am** *simţit* **ameninţată?**
- **Pentru poliţie? Nu ştiu. Contează pentru mine. A stins veioza de pe birou şi a luat telefonul şi cheile. Du-te acasă. Te sun mai târziu.**
- **Unde te duci?**

în vizită la domnul Gilman. Nu mă aştept să recunoască nimic, dar să ştie dracului că stau cu ochii pe el.Andrew a ridicat privirea la timp să vadă lumina galbenă a semaforului. A accelerat, gonind prin intersecţie, după care s-a potolit. Poate ar fi fost mai bine ca în timp ce conducea să facă o listă de motive pentru care să *nu* **îl strângă de gât pe Fred Gilman. De exemplu, putea face închisoare. Numai că la fiecare argument pro care-i venea, avea două contra, perfect valide.**

Un topor.

Ticălosul o ameninţase pe Lizzy cu un topor în mână. Lucru pe care avea să i-l spună imediat ce se vedea faţă în faţă cu Gilman.

Nu avea adresa exactă, însă ştia parcul de rulote în care locuia Gilman şi îi cunoştea Subaru verde-de-vomă. Probabil avea să dea roată de câteva ori, dar tot urma să-l găsească. Şi atunci...

Un nenorocit de topor.

Nu fusese puţin surprins când o văzuse pe Lizzy în uşa biroului. După sărutul suprimat cu o seară în urmă, ar fi zis că ea o să păstreze distanţa, deşi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că pentru amândoi era mai bine s-o facă. El pusese cărţile pe masă sau pe-aproape. Şi Lizzy o făcuse, explicându-i extrem de clar că planurile ei de viitor nu- 1 includeau - nici pe el, nici pe altcineva de fapt. Se voia în siguranţă, cu o viaţă fără complicaţii.

Pricepuse. Zău că da. Dar nu trebuia s-o şi placă.

Indicatorul spre Meadow Park s-a ivit în faţă pe stânga. A virat, şerpuind prin labirintul de străduţe scurte până a găsit ce căuta.

A intrat pe alee în spatele maşinii lui Fred Gilman şi a oprit motorul, însă a rămas la volan, luptându-se cu furia. Trebuia să alcătuiască o frază coerentă în clipa în care răspundea omul la uşă, prin care să-i explice foarte limpede să nu se mai apropie de Lizzy Moon şi să decidă dacă individul era doar un hărţuitor sau reprezenta o adevărată ameninţare.

A tras aer în piept de câteva ori, a coborât din maşină, a urcat treptele casei lui Gilman şi a bătut de trei ori. O clipă mai târziu, uşa s-a deschi

slent.
-Da?
Andrew doar clipea, încercând să îl asocieze pe individul cu barba nerasă care-l privea cu Fred Gilman pe care-l cunoştea. Pe vremuri fusese un barbar, genul care îşi afişa mânia, dar cel care stătea acum în faţa lui era doar o umbră gata să pălească.
- **Fred Gilman?**
- **Cine întreabă?**
Putoarea de drojdie de bere a ieşit pe uşă laolaltă cu alte mirosuri pe care Andrew prefera să nu le identifice. A făcut un efort să nu se dea un pas în spate.
-Eu.
- **Te cunosc?**
- **Sunt Andrew Greyson. îl cunoşteai pe tata.**
- **Da, da. Ţinea magazinul de bricolaj înainte să-l cumpere Ben. Azi am trecut pe-acolo.**
- **Aşa-i, i-a tăiat-o Andrew. De-asta am venit. Sunt prieten cu Lizzy Moon.**
Gilman şi-a încleştat falca.
- **Cară-te.**
Andrew s-a uitat la el atent şi a băgat piciorul în uşă înainte să i-o trântească în faţă.
- **Doar după ce spun ce am de spus.**
- **N-ai ce să-mi spui.**
- **Ba da, iar tu o să asculţi. Mai puţin dacă vrei să mă duc la poliţie. Dar nu cred că asta vrei. A tăcut, aşteptând răspunsul. Acesta nu a venit, aşa că a continuat. Astăzi ai abordat-o în parcare - cu un topor în mână. Ai speriat-o.**
- **Asta-i trebuie.**
Lui Andrew i-a crescut pulsul.
-Zici tu?
Gilman şi-a umflat pieptul.
- **Păi, cum dracu' să nu? Vine după atâţia ani şi îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Merită ce i se întâmplă şi încă pe-atât.**
- **Şi crezi că este treaba ta să îi arăţi tu ei, nu? De-asta ai încolţit-o azi?**
- **M-am dus să cumpăr un topor şi nişte funie ca să ajut un prieten să doboare un copac şi era şi ea acolo, se plimba ţanţoş prin magazin.**
- **Nu crezi că are dreptul să se ducă acolo?**

- **Aşa femei nu au dreptul să se ducă nicăieri. De când a venit, a necăjit lumea şi atât.**
- **Lumea? Sau pe tine?**
- **N-are ea treabă cu fetele mele.**
- **De-asta ai ameninţat-o?**

Gilman şi-a rotunjit ochii.

- **Cine zice că am ameninţat-o?**

înainte ca Andrew să se abţină, l-a apucat pe Gilman de cămaşă, strângându-i-o în pumn.

- **Ai încolţit-o... cu un topor în mână.**

Pentru prima dată, Fred Gilman părea să-şi dea seama că a dat de necaz.

- **Dar eu nu... am vrut doar...**

Andrew l-a scuturat.

- **Ce-ai vrut?**

Spre surprinderea lui Andrew, Gilman s-a pleoştit la faţă. La fel şi trupul, umerii şi pieptul cedând unei serii de sughiţuri de plâns care-l gâtuiau.

- **Trebuia să se fi terminat. Când a murit baba, ăla trebuia să fie sfârşitul. Respira sacadat, gâlgâind şi îi şiroiau lacrimile pe obraji. Acum s-au întors celelalte două şi tot oraşul vorbeşte. Nu le vrea nimeni aici. Doar ştiu şi ele asta.**
- **Şi de-asta ai dat foc şurii şi le-ai ars livada - ca să ştie.**

Gilman a făcut ochii cât cepele.

- **Ce? Nu! N-am nici o treabă cu asta.**

Andrew l-a strâns mai tare de gulerul cămăşii.

- **Şi păpuşa din copac. Biletul. Tot tu?**
- **Nu eu!**
- **Poate vrei să-ţi amintească poliţia. Ce zici, le dăm un telefon? Să le spunem cum ai ameninţat azi o femeie cu toporul? Că eu cred că s-ar putea să-i intereseze.**

Gilman a pălit şi s-a moleşit tot.

- **Nu. Fără poliţie. Te rog. Nu ştiu nimic despre păpuşă. Şi nu am avut nimic de-a face cu incendiul. Jur. Am vrut doar s-o sperii, ca să ne lase în pace. A scuturat din cap, clipind într-un nou şuvoi de lacrimi. Am vrut doar să plece. Ca morţii să rămână în mormintele lor.**
- **îmi vine tare greu să cred ce-mi zici, domnule Gilman. Dar uite ce cred eu - că eşti un hărţuitor. Şi hărţuitorii sunt doar nişte laşi care se dau duri. De-asta îţi place să te iei de femei. Dar trebuie să ştii ceva despre fetele Moon şi în mod special despre**

Lizzy Moon. Nu se sperie uşor şi nici nu renunţă. Şi încă ceva ce ar trebui să ştii este că dacă aflu că te-ai apropiat de Moon Girl Farm sau de Lizzy, nu de poliţie trebuie să- ţi fie teamă. Ci de mine. Pricepi?
Gilman s-a holbat la Andrew şi gura i s-a veştejit mută.
Andrew l-a mai scuturat o dată.
- **Zi că pricepi.**

Gilman a izbutit numai să încuviinţeze, dar îi era îndeajuns. Deocamdată.
Lizzy şedea pe trepte şi bea un pahar de vin, privind noaptea, când a intrat Andrew pe alee. A ridicat paharul în semn de bun venit lipsit de prea mult entuziasm.
- **Te-ai întors, a spus, în timp venea pe alee.**
- **Ce faci aici?**
- **Număr licurici, a răspuns calm. Adoram licuricii când eram mică. Arată ca nişte stele care dansează în copaci. A ridicat paharul la gură, sorbind leneş. în New York nu avem. Adică în oraş. O dată am...**

I-a pierit glasul şi a tăcut. Andrew s-a uitat la paharul cu vin în timp ce se aşeza lângă ea, întrebându-se câte băuse.
- **Eşti OK?**
- **A fost... o zi grea. A aşteptat o clipă, după care a tras aer în piept. Agentul a rupt-o cu mine azi-dimineaţă. Este foarte posibil să-mi fi dat demisia şi am fost ameninţată de un nebun cu un topor. Partea bună este că banca îmi oferă ipotecă pe ferma bunicii. S-a încruntat uitându-se în pahar. Aş putea să scriu o poezie despre asta.**

Andrew nici n-a băgat de seamă zeflemeaua.
- **Ţi-ai dat demisia?**
- **E posibil. A tăcut şi a ridicat iar din umeri. Nu ştiu.**
- **Nu înţeleg. Cum adică nu ştii?**
- **Am vorbit despre asta cu Luc azi-dimineaţă, despre întoarcerea mea. Nu s-a terminat bine. Şi-a lungit gâtul, prefăcându-se interesată de cerul violet care se întuneca. Hai să vorbim despre altceva, bine? Cum a fost cu Fred Gilman?**
- **Omul este o epavă, asta-i clar. Dar mi-e greu să înţeleg ce-i cu el. L-am întrebat despre incendiu şi bilet. A negat tot, bineînţeles. Cică nu a avut nimic de-a face cu astea. Când i-am zis că minte, amărâtul a izbucnit în plâns.**

Lui Lizzy i-a picat faţa.
- **Stai... ai zis că a** *plâns?*

- **Ca un copil. A vărsat lacrimi sincere.**

Ea şi-a înclinat capul pe spate, privindu-l atent.

- **Zici că-ţi pare rău pentru el.**
- **Mi-ar părea dacă aş putea trece peste imaginea lui cu toporul în mână. Dar mi s-a părut pe alocuri că spunea adevărul. Zicea că a fost uşurat când a murit Althea, că moartea ei însemna că s-a terminat în sfârşit. Şi părea de-a dreptul îngrozit când l-am acuzat că ar fi stârnit incendiul. Poate joacă teatru, dar nu mi s-a părut.**
- **Adică îl crezi?**
- **Zic doar că nu ştiu. în primul rând, vorbim de două chestiuni diferite. Prima este dacă Gilman este răspunzător de incendiu şi bilet. A doua este dacă ar fi fost în stare să îşi ucidă fiicele. Şi adevărul este că nu ştiu răspunsul la nici una dintre întrebări. Cum ziceam, mi-e greu să-mi dau seama care-i treaba cu el. Acum se cocoşeşte şi vorbeşte ca un şmecher, pe urmă plânge cu muci. Ce ştiu este că nu te vrea aici. Şi nici nu vrea poliţia implicată. A înlemnit de frică atunci când am sugerat să sun la poliţie.**
- **Deci asta e? 0 luăm de la capăt?**
- **N-aş spune asta. l-am zis foarte clar ce se întâmplă dacă te mai supără. La întoarcere l-am sunat pe Roger şi i-am povestit tărăşenia. Este şi el de acord că deşi Gilman a întrecut măsura astăzi, nu a zis şi nu a făcut nimic ilegal de fapt, dar că ar fi bine să anunţăm. Poliţia va trimite pe cineva să vorbească cu el, să-i ia o declaraţie, probabil să-l avertizeze să-şi vadă de treabă. N-o să-i placă lui Gilman, dar asta e problema lui.**

Lizzy a clătinat din cap obosită.

- **Ştiu că probabil am exagerat azi când am apărut ca o domniţă la ananghie, dar era foarte furios. Nu ştiam ce să fac. Ai fost primul om la care m-am gândit.**
- **Mă bucur. Şi nu ai exagerat. Ştiu că nu-ţi place să încerce toată lumea să te protejeze, dar în condiţiile astea...**

Nu i-a răspuns o vreme, lăsând greierii şi păsările să umple tăcerea care se aşternea. în cele din urmă, a înclinat paharul spre el.

- **Bine. Poţi să fii bodyguardul meu. Dar aş aprecia dacă nu le-ai spune lui Ewie şi Rhannei despre ce s-a întâmplat azi. Nu vreau să se sperie din cauza mea.**

Andrew a încuviinţat fără nici o tragere de inimă.

- Chiar, unde sunt?în atelier, trag tare pentru festivalul din weekend. M-am dus şi eu puţin, dar am dat bir cu fugiţii. Aveam nevoie de timp să-mi limpezesc gândurile.

- Şi să numeri licurici?

A zâmbit trist, uitându-se în depărtare.

-Da.

Andrew o privea cu coada ochiului. Era aşa frumoasă în lumina lunii, calmă şi inertă şi foarte departe. Pe de altă parte, ea avusese mereu talentul detaşării, abilitatea de a se izola de lumea din jur - şi de el.

- Mă bucur că te-ai gândit la mine azi, Lizzy, şi că ţi-ai dat seama că poţi veni la mine. Să ştii că poţi s-o faci oricând. Indiferent ce se întâmplă cu noi - sau nu se întâmplă -, voi fi alături de tine.

S-a ridicat şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Din reflex, ca să nu o atingă.

Lizzy s-a uitat în sus clipind, speriată parcă să-l vadă în picioare.

- Pleci?

- Trebuie. în câteva zile plec la Boston şi trebuie să termin ultimul set de planuri. Dacă nu mă văd cu Ewie şi Rhanna înainte să plece la festival, urează-le succes din partea mea.

- Andrew. S-a ridicat să ajungă la nivelul lui şi ochii i-au sclipit în lumina lunii. Aseară, în hambar, când am... Şi-a lăsat capul în pământ stânjenită. Nu-i că nu... dar... nu pot. înţelegi, nu?

A auzit şi el ce zicea. Poate ea chiar o credea. Numai că atunci când i-a întâlnit ochii argintii, a văzut adevărul: dacă voia, o putea săruta. De data asta nu l-ar fi oprit, oricât l-ar fi atenţionat. Vinul - şi poate întâmplările zilei - o îmblânziseră, o lăsaseră maleabilă şi vulnerabilă. Dar vedea şi că o să regrete. Iar. Şi nu şi-ar mai fi revenit dacă-l respingea încă o dată.

A făcut atent un pas în spate. Putea aştepta. Chiar dacă aşteptarea se transforma în veşnicie.

Noapte bună, Lizzy.19 august

Liniştea a fost cea care a trezit-o pe Lizzy la două noaptea, ca un ghimpe care o incomoda. Nu ieşea lumina pe sub uşa lui Ewie; nici vocea înăbuşită a lui Joplin sau Creedence din camera Rhannei pe coridor. Apoi şi-a adus aminte: Rhanna şi Ewie plecaseră la Connecticut după micul dejun, la târg, încărcate de săruri de baie şi uleiuri de masaj, plus umbrela împrumutată de la Ben.

Petrecuse restul zilei în hambar, făcând ordine pe masa de lucru şi despachetând proviziile, apoi experimentând cu ce spera

ea să fie o formulă viabilă pentru recrearea *Cântului Pământului*. Dar munca îi dăduse o senzaţie de neliniște şi nu avea astâmpăr. Fusese nevoie de o baie fierbinte şi de o cană cu ceai din rădăcină

Capitolul 2

de valeriană ca să poată adormi. Iar acum era din nou trează.

Era ciudat să fie singură în casă, în bezna densă ca de cerneală şi în liniştea mormântală. Zăcea nemişcată, aşteptând să i se adapteze ochii la întuneric. Nu bâzâia nici un aparat, nu ticăia nici un ceas, nu scârţâia nici un ventilator în tavan şi nu era nici un miros în aer, ca şi cum casa încetase brusc să mai respire.

S-a întins spre veioză, a vrut s-o aprindă, o dată, de două ori. Nimic. Fie căzuse curentul, fie anticul panou de siguranţe îşi dăduse obştescul sfârşit. Frustrată de posibilitatea unei alte calamităţi financiare, a dat cuvertura la o parte şi a ieşit bâjbâind pe hol, jurând ca, imediat ce primea împrumutul de la bancă, să-şi facă o prioritate din a găsi un electrician. Era la jumătatea scării când a încremenit brusc. Oare doar îşi imaginase scârţâitul podelei undeva sub ea?

A tras aer în piept, cu mâna pe balustradă, ascultând liniştea. Nici un sunet. Ce-avea? Femeie matură şi se purta ca o pisică mare, bătrână şi sperioasă. Apoi, din nou, alt scârţâit, de data asta mai tare, chiar sub ea, în bucătărie. Inima i s-a izbit de cutia toracică atunci când a observat o siluetă încovoiată lunecând pe lângă fereastră.

A făcut tot posibilul să nu zbiere cât o ţineau plămânii. în schimb, s-a lipit de perete cu mâna la gură şi s-a uitat la silueta care se făcea nevăzută în bezna de la parter. Orice sunet ar fi dat-o de gol. Dar nu-şi putea ţine respiraţia la nesfârşit.

Telefonul din bucătărie era departe, aşa că avea de ales: fie alerga spre uşa vestibulului şi se ruga să ajungă acolo înaintea intrusului, fie să ţâşnească pe scări în sus la mobil, să se încuie şi să spere că o să fie prea speriat să intre după ea.

încă o clipă şi decizia era luată, deja gonea pe scări, auzind vag icnetul de teamă al intrusului în timp ce trecea pe lângă el spre vestibul. Lăsase uşa întredeschisă. S-a împiedicat în bezna dinăuntru, căzând rău pe un genunchi înainte să se ridice repede şi s-o taie în picioarele goale prin curte, trecând în viteză pe lângă grădina de legume, seră şi stupii lui Ewie.

Auzea un bubuit surd în cap. Paşi sau inima ei? Nu-şi dădea seama şi nici nu îndrăznea să se uite în spate. Luna era sus, pe

cer, şi aproape plină, făcând din ea o ţintă uşoară. Dacă rămânea în câmp deschis, avea să fie prinsă, târâtă şi agresată, ca o vulpe adusă la extenuare.

Cotind spre stânga, s-a avântat în pădure, alergând în zigzag fără să vadă pe unde, în labirintul de copaci, ignorând arboretul care-i zgâria fluierul piciorului şi ramurile joase care-i biciuiau obrajii. A simţit un junghi în partea dreaptă, dar panica nu o lăsa să se oprească şi călca în picioare rădăcinile copacilor şi frunzele revene de rouă.

îi venea să plângă în clipa în care a ieşit din pădure şi a zărit lumină la fereastra de sus a lui Andrew. încă puţin şi avea să fie în siguranţă. Cu ultima fărâmă de putere, a acoperit distanţa rămasă. Şi-a zgâriat fluierul piciorului când a urcat treptele clătinându-se şi s-a izbit de uşă. A lovit cu amândoi pumnii, cu ciocănelul, apoi soneria şi din nou cu pumnii. Camioneta era parcată. Sigur era acasă. Tocmai se gândea să spargă geamul lateral şi să bage mâna înăuntru, când s-a aprins lumina pe verandă şi Andrew a deschis uşa.

- **Doamne, ce...? Lizzy!**

S-a prăbuşit în el, gâfâind.

- **E cineva... în casă. în... bucătărie.**

A prins-o înainte să cadă din picioare, a tras-o înăuntru şi a dus-o la scaunul metalic pliant din colţul sufrageriei goale.

Ai păţit ceva

?A clătinat din cap, straniu de amorţită.
-Nu.
- **L-ai văzut?**
- **Prea... î-întuneric.**

Au început să-i clănţăne dinţii în timp ce cobora cu picioarele pe pământ.
Andrew s-a uitat atent la ea, făcând parcă inventarul.
- **Sigur n-ai păţit nimic? Poate ar trebui să verificăm.**

Lizzy s-a uitat clipind la picioarele goale şi cu o reţea de cruciuliţe provocate de zgârieturi şi crestături. Ţâşnise din casă doar într-un tricou mai mare şi alergătura prin pădure i-l distrusese şi pe acesta. Şi-a trecut limba peste buza inferioară care o ustura. Nici la faţă nu arăta mai bine.
- **N-am nimic, a spus, încă gâfâind. M-am zgâriat doar. Am venit prin pădure.**
- **Dumnezeule mare... Andrew şi-a trecut mâna prin păr. Ai sunat la poliţie?**
- **N-am putut. El era în bucătărie, iar telefonul sus. A închis ochii. A trebuit să trec pe lângă el ca să ies din casă. Nu m-am oprit din alergat până aici.**

Andrew s-a retras. Lizzy a auzit în fundal zgomot de sertare deschizându-se şi clinchetul gheţii. Câteva clipe mai târziu, s-a întors cu o compresă improvizată.
- **Ţine asta la gură. Ca să nu se mai umfle.**

Lizzy s-a supus, strâmbându-se la senzaţia de rece pe buza care-i pulsa. El s-a dus la dulapul de pe coridor să aducă o pătură, cu care a învelit-o, acoperindu-i braţele. Deja tremura incontrolabil, plângând cu sughiţuri de uşurare.
- **Nu mai eşti în pericol, a liniştit-o el. Dar trebuie să chemăm poliţia. Ai zis că l-ai văzut. Sigur nu-l poţi identifica?**

A scuturat din cap, trăgându-şi nasul, după care s-a şters la ochi.
- **Nu i-am văzut faţa. Doar silueta. Cred că a tăiat curentul.**
- **Aha. Andrew a pus mâna pe telefon în drum spre uşă. Vin imediat. Ţine gheaţa la buză şi nu deschide uşa.**

Lizzy s-a îndreptat imediat de spate.
- **Ce ai de gând?**
- **Să sun la poliţie şi pe urmă să mă duc acolo. E timpul să punem punct acestui circ. Sigur vor vrea să vorbească şi cu tine, dar să aştepte până mâine. Deocamdată stai cuminte. Vorbesc serios. Nu deschide uşa.**

Până să ajungă Andrew la casă, două maşini de poliţie aşteptau pe alee cu girofarul pornit. Nu pierduseră timpul, trebuia să recunoască, cu toate că intrusul, fără îndoială, se făcuse nevăzut.

Capitolul 2

Stătea în curtea din faţă şi urmărea cele două lanterne care treceau pe lângă ferestrele acoperite de perdele. în scurt timp, Ken Landry şi Jonathan Clark s-au ivit în capătul aleii. Au dus amândoi mâna la tocul pistolului când l-au zărit pe Andrew. Acesta a întins mâinile cu palmele în sus.

- **Sunt Andrew Greyson. Eu am chemat poliţia.**

Cel înalt, Landry, a aprins lanterna şi a îndreptat-o spre figura lui Andrew. Mulţumit, a stins-o din nou.

- **Salut, Andrew. Este şi domnişoara Moon prin preajmă?**
- **E la mine acasă. Puţin zguduită. Nu a văzut figura tipului, doar silueta, dar s-a speriat ca naiba. Crede că individul a tăiat curentul.**
- **Se pare că a decuplat siguranţa principală a panoului electric. Nu o putem reconecta până nu termină criminaliştii cu amprentele, dar am cercetat cameră cu cameră. Nu este nimeni înăuntru. Probabil a tăiat-o în clipa în care a ştiut că a fost văzut. Aşa fac majoritatea. Ne-a lăsat totuşi un suvenir.**

Lui Andrew i s-a ridicat părul pe ceafă.

- **Ce fel de suvenir?**
- **Unul ascuţit şi tăios, a intervenit Clark. Probabil l-a scăpat când a fugit. 0 grozăvie. Hai să vezi.**

Andrew a ocolit casa pe urmele lui Landry şi Clark. Uşa vestibulului stătea deschisă, aşteptând probabil criminaliştii. Landry a aprins lanterna din nou, îndreptând-o spre baza treptelor de piatră.

- **Uite. Cum ziceam, o** *grozăvie.*

- **Andrew s-a uitat în direcţia lanternei lui Landry. Chiar că** *grozăvie.* **Era un cuţit neobişnuit, de douăzeci şi cinci de centimetri, subţire, cu mâner din oţel inoxidabil şi o lamă arcuită.Ce dracu' e aia?**
- **Se cheamă cuţit de dezosare, l-a informat Landry. îl folosesc vânătorii să taie vânatul. Sunt bune pentru cartilagiu şi os.**

Andrew a respins imaginile care-i inundau dintr-odată creierul.

- **Şi îl avea la el?**
- **Doar dacă nu-i al domnişoarei Moon. Ceea ce este posibil.**
- **Sunt vegetariene.**

Landry a săltat capul.

- **Poftim?**
- **Fetele Moon. Sunt vegetariene. Nu ar avea nevoie de un cuţit care trece prin os.**
- **,Nţeles. O să notez. Trebuie să apară tehnicienii să examineze locul infracţiunii. O să-l ia cu el ca să caute amprente şi să identifice producătorul. O să verificăm la magazinele din zonă, deşi mă îndoiesc că vom afla prea multe. Suntem în ţara căprioarelor. Probabil că sunt zeci de astfel de instrumente în oraş. Dar na, poate avem noroc.**

Un SUV alb a oprit în spatele maşinilor de poliţie şi a stins farurile. Clark a dat din cap spre alee.

- **Mă duc să le zic ce ştim.**

Andrew s-a uitat după el şi apoi s-a întors spre Landry.

- **Bănuiesc că ştiţi care-i treaba, nu? Ameninţările pe care le primeşte Lizzy.**

Landry a încuviinţat.

- **Toată lumea ştie. Scrie în toate ziarele. Nici lui Summers nu-i prea place chestia asta. Cică nu dă bine la imaginea oraşului. A tăcut, uitându- se la criminaliştii care intrau pe rând în vestibul cu echipamentul, după care şi-a îndreptat încă o dată atenţia spre Andrew. în legătură cu domnişoara Moon. Ştiu că ai zis că este zguduită şi că nu l-a văzut bine pe tip, dar avem nevoie de o declaraţie pentru raport.**
- **Sigur. Stabilim pentru mâine. O să încerc s-o conving să rămână la mine noaptea asta. Nu cred că ar trebui să fie singură.**
- **Este o idee foarte bună până ne dăm seama despre ce e vorba. Foarte posibil să fie un fraier care căuta să fure ceva ca să-şi cumpere droguri.**

Andrew s-a uitat în ochii lui Landry.

- **Numai că nu-i aşa, nu?**

Landry a coborât subtil bărbia.

- **Nu. Probabil că nu. Avem un echipaj care se plimbă pe străzile vecine, dar nu au găsit încă pe nimeni. Mâine o să batem pe la uşi. Poate avem noroc şi a văzut cineva ceva, totul se va reduce la ce vor găsi criminaliştii. O să încuiem bine când terminăm şi lăsăm pe cineva să păzească peste noapte casa. Nu ştii niciodată, poate îşi dă seama că a scăpat cuţitul şi se întoarce.**

Andrew nu s-a grăbit să ajungă acasă. Avea nevoie de timp să digere tot ce aflase. Nu putea trece peste faptul că intrusul aşteptase să plece Ewie şi Rhanna. Spargerea o fi fost la întâmplare, dar cineva care vrea să fure un casetofon şi nişte mărunţiş îşi bate capul să taie curentul? Sau vine echipat cu un cuţit de vânătoare?

Nu, era ceva personal.

Oricine ar fi fost, o vâna de ceva timp pe Lizzy şi fusese cât pe ce să o prindă.

Dormea când s-a întors el, ghemuită într-o poziţie ciudată pe fotoliu, cu pătura trasă sub bărbie şi chipul relaxat în somn. Trebuia s-o trezească şi să-i spună ce aflase. Dar, având în vedere prin ce trecuse în seara aceea, nu-i prea venea să facă asta. Nu aveau ce face până dimineaţă. încă întorcea situaţia pe toate părţile atunci când a deschis ea ochii.

- **Ai venit, a spus, răguşită de somn.**
- **îmi pare rău că te-am trezit.**

S-a ridicat în şezut, strâmbându-se.

- **A venit poliţia?**
- **Da, dar intrusul plecase de mult. Trebuie să verifici totul mâine, să vezi dacă lipseşte ceva din casă. Criminaliştii încă prelevau amprente când am plecat eu. A tăcut, voind să nu fie nevoit să-i spună restul. Sunt destul de siguri că avea cuţit la el.**

Lizzy a strâns pumnii în pătură, ducând-o şi mai aproape de gât.

- **Poliţiştii l-au găsit pe jos. Au zis că o fi din casă, dar le-am zis că e puţin probabil.**
- **De ce puţin probabil?**
- **Era cuţit de vânătoare. De tipul celor cu care taie carnea de căprioară după ce o împuşcă.**

Lizzy a încuviinţat lent. Andrew îi vedea ochii sticloşi şi bănuia ce-i trecea prin cap. îşi imagina ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi

scăpat, dacă ar fi alergat-o prin pădure, dacă ar fi prins-o. Asta îşi imagina şi el.

- Rămâi aici noaptea asta, i-a spus ferm. Poliţia va păzi casa în următoarele zile, în caz că se întoarce. Nu crede nimeni că o va face, dar asta este procedura în astfel de cazuri. Mâine mergem la secţie să vedem ce au mai aflat. Summers nu mai poate trata situaţia altfel decât serios.

- Crezi că cel care a fost în bucătăria mea astă-seară le-a ucis pe Heather şi pe Darcy Gilman?

Primul instinct al lui Andrew a fost să nege, însă nu avea rost să împacheteze lucrurile în poleială.

- Cred că-i greu, având în vedere tot ce s-a întâmplat, să nu faci nici o legătură între ele.

- Şi crezi că vrea să mă omoare?

- Cred că azi a vrut mai mult să te sperie, Lizzy.

Şi-a întors privirea de la el, dar Andrew îşi dădea seama că şi ea era de aceeaşi părere. încă nu ştia cum îl chema, însă se părea că găsise ucigaşul.

Ori mai degrabă *el* o găsise pe ea.Lizzy a făcut o grimasă când şi-a tamponat genunchiul julit. începuse deja s-o usture bine. De fapt, fiecare părticică din ea părea să simtă efectele alergăturii prin pădure. O dureau oasele şi membrele, care îi şi tremurau ca piftia, dar măcar era curată.

Şi în siguranţă.

Nu se obosise să protesteze când îi ceruse Andrew să rămână peste noapte. Nici sub ameninţarea armei n-ar fi lăsat-o să se întoarcă acasă. Nu că ea şi-ar fi dorit asta. Avusese grijă de ea ca un infirmier, oferindu- se să-i facă ceai sau omletă şi pâine prăjită. Le refuzase pe toate. Numai gândul mâncării îi făcea greaţă. Dar o nimerise când îi sugerase să facă un duş lung şi fierbinte.

O condusese în camera de oaspeţi cu baie, îi urase noapte bună, doar ca să apară câteva clipe mai târziu cu o pijama bărbătească, o periuţă de dinţi, plasturi şi un unguent antibiotic. Acum, în timp ce-şi încheia nasturii pijamalei de împrumut, parcă-i părea rău că refuzase omleta. Nu pentru că-i era foame, ci fiindcă nu era pregătită să stingă lumina şi să închidă ochii. Era prea stresată să doarmă când avea nervii întinşi ca strunele viorii acordate greşit.

Un bărbat în casa ei. Cu un cuţit. De vânătoare. Dacă nu s-ar fi trezit la timp? A alungat gândul, căutând ceva s-o distragă, s-o

ajute să se liniştească. Din păcate, camera de oaspeţi a lui Andrew nu prea avea mare lucru de oferit. S-a dus la uşă şi a scos capul. Sub una dintre uşile de la capătul coridorului se zărea o rază de lumină. Probabil era camera lui Andrew. A pornit, ţinându-şi pantalonii de pijama să nu-i alunece de pe ea.

Cum a bătut, s-a şi deschis uşa.

- **S-a întâmplat ceva?**

Nu, dar... Şi-a întors privirea, simţindu-se penibil să-i acapareze spaţiul personal. Nu cred că pot dormi. Mă întrebam dacă ai ceva de citit. Poate o revistă

- **.Da, sigur. S-a scărpinat cu degetul mare pe bărbia întunecată de o umbră de barbă. Majoritatea cărţilor sunt în pivniţă până construiesc rafturile, dar ar trebui să fie ceva pe-aici. Intră cât caut.**

Lizzy a intrat în cameră, examinând-o iute şi - spera - discret. Nu prea era mobilă: un pat mare cu spetează acoperită în velur, o singură noptieră şi o veioză, o servantă cu oglindă asortată şi, la fereastră, o planşetă de desen tehnic, de care era prinsă cu clips o veioză ajustabilă.

- **Nu prea ai din ce alege, mi-e teamă, a strigat peste umăr, în timp ce răscolea teancul de reviste de pe noptieră. Ai de ales între** *Architectural Digest* **de luna trecută sau** *Old-House Journal* **la zi, care are un articol absolut fascinant despre restaurarea caselor cu faţadă din gresie feruginoasă.**

Lizzy a dus degetul la buze, prefăcându-se a cântări opţiunile.

- **Hai să zicem** *Old-House Journal.* **Ador articolele bune despre restaurarea caselor cu faţadă din gresie feruginoasă.**
- **Bine atunci. Andrew i-a dat revista cu un gest expansiv. Ai noroc. Deşi trebuie să te avertizez. Este extrem de erotic.**
- **Mersi, a spus Lizzy, brusc sfioasă. M-am mirat că n-ai stins lumina. Mâine pleci la Boston?**
- **Trebuie să mă ocup de ultimele detalii.**
- **La patru dimineaţa?**

A ridicat din umeri.

- **Cel mai bine lucrez noaptea.**
- **Aha. Scuze. Te las atunci.**

Era lângă uşă când a oprit-o.

- **Poţi rămâne dacă vrei. întinde-te în pat cu revista şi citeşte puţin. Nu mă deranjezi.**

I-au fugit ochii la pat, apoi din nou la Andrew, frustrată că-i simţise reticenţa de a fi singură.

- **Eşti sigur?**
- **Da. Doar dacă promiţi să dai pagina în linişte.**

Lizzy a zâmbit, recunoscătoare că încerca să glumească.

- **Promit.**

A stat să se întoarcă Andrew la planşetă şi s-a rezemat de perne deschizând revista. Nu avea de gând să stea mult. Doar până o lua somnul. S-a dovedit că nu a durat mult. A trecut cu greu prin beneficiile reparaţiilor în natură versus peticit şi diverse componente necesare pentru a crea o combinaţie potrivită de

renovare, însă atunci când a ajuns la detalii de genul piatră de var versus mică, i s-au înceţoşat ochii.
S-a uitat la Andrew, aplecat peste planurile lui, cu capătul creionului în dinţi. Era eroul pe care nu şi-l dorise, prietenul în care prinsese încredere, riscul pe care se temea să şi-l asume. Şi totuşi, o parte din ea era aţâţată de el - de ideea de *el*/ Cu Andrew nu trebuia să se mai ascundă deloc. El ştia exact cine era şi tot o voia.
Şi-a dat seama că se uita şi el la ea, încruntat.
- **Toate bune?**
Lizzy s-a îmbujorat, jenată că o prinsese cu ochii la el.
- **Toate bune. A închis revista, a aşezat-o deoparte şi şi-a dat jos picioarele din pat. Cred că pot să mă culc acum. S-a ridicat, pregătindu- se să doarmă, după care s-a oprit. Mulţumesc, Andrew.**
S-a ridicat şi a ocolit masa cu un zâmbet pieziş.
- **Mă bucur că a mers. Data viitoare o să încerc să am la îndemână ceva mai interesant.**
- **Nu mă refeream la revistă. Ci la seara asta. Şi pentru ce ai făcut acum două zile, la birou. A plecat ochii la picioarele care-i ieşeau timid de sub pantalonii de pijama. Şi pentru seara de la fântână. Nu ţi-am mulţumit niciodată şi ar fi trebuit.**
- **Lizzy, vorbeam serios aseară, pe scări. Că sunt alături de tine. Nu trebuie să-mi mulţumeşti niciodată.**
- **Dar vreau. Şi-a întors privirea, vorbind iute, înainte să-şi piardă curajul. Alaltăieri, în hambar, ai zis că ai aşteptat douăzeci de ani. Vorbeai serios sau doar flirtai?**
- **Mi-ai spus că nu am voie să flirtez cu tine. -Şi...**
- **Da. Vorbeam serios. Am aşteptat şi o să mai aştept, pentru că se pare că nu mă pot abţine.**
Lizzy a ridicat mâna să-l oprească din a mai spune ceva şi temându-se şi mai tare de ce ar putea spune ea. Cum ajunseseră aici? Avusese mare grijă, fusese hotărâtă să-l ţină la distanţă. Şi totuşi aici ajunseseră. Cumva, când nu fusese atentă, lăsase garda jos şi îl lăsase să se apropie.
- **Lizzy, vorbeşte cu mine.**
Şi-a întors repede privirea de la el. Mai era ceva ce nu spusese? Şi totuşi nu avusese nici o importanţă, fiindcă era aici - amândoi erau aici. A clătinat din cap, încercând să priceapă ce se întâmpla.

- Mi se pare că te-am respins jumătate de viaţă. Veneai cu tatăl tău şi eu dispăream până ştiam că ai plecat. în noaptea de la fântână, când m-ai smuls din gloată şi am spus toate lucrurile alea oribile. La întrunirea şcolii, când ai venit să stai lângă mine şi am sărit ca arsă. A clătinat iar din cap şi i s-a încins faţa aducându-şi aminte. Mereu ai încercat să mă salvezi.
I-a zâmbit fâstâcită.
- Nu încercam să te salvez. încercam să-mi fac curaj să te invit în oraş. Nu am apucat însă. Te pricepeai de minune să mă împiedici.
- Mă speriai de moarte. încă o faci. Ideea de tine - de noi doi, împreună. Nu cred că am ştiut până în seara asta. Dar acum ştiu şi... S-a uitat din nou în ochii lui, atât de aproape de ai ei. Andrew, dacă facem o greşeală? Dacă se dovedeşte că nu-i bine să fim împreună?
- Este posibil. Dar cred că merită să aflăm, nu? Dacă nu sunt ce-ţi doreşti, plec şi cu asta, basta. Dar nu pentru că mă sperie. A tăcut şi s-a întins spre mâna ei. Suntem cu toţii speriaţi, Lizzy. Şi cu toţii facem greşeli. Aşa stau lucrurile. Vom încerca până o nimerim.
- Şi tu? îi cerceta privirea, nesigură ce spera să găsească. Ai... nimerit- o vreodată?
Andrew a coborât privirea în podea, înainte s-o ridice din nou.
- Cât pe ce.
Nu se aştepta la asta.
- Şi cum este acest „cât pe ce”?
- Cum era fata pe care am cunoscut-o la facultate. Dianna. Era foarte deşteaptă, frumoasă, haioasă. într-adevăr, perfectă.
- Ce s-a întâmplat?
A ridicat din umeri.
- Era altcineva, nu tu.
Lizzy s-a uitat lung la el, prea speriată să răspundă. 0 spusese fără să clipească.
- Lizzy, numai pe tine te-am vrut în viaţa asta. Din ziua în care te-am văzut ieşind din pădure cu părul plin de frunze, ca o creatură de basm. Nu ai suflat o vorbă. Stăteai şi te uitai la mine. Şi asta a fost. M-am îndrăgostit de fata din vecini.
- Andrew, nu pot...
- Ştiu, a spus liniştit. Nu-ţi cer. Dar rămâi cu mine. Chiar şi o noapte.

Lizzy s-a uitat la mâinile lor, la degetele lor întrepătrunse cu afecţiune.
Cât de simplu s-ar fi putut lăsa dusă de val, să dispară în el pentru o noapte.
- **Doar o noapte, a şoptit. Ţi-ar ajunge?**
- **Nu. Dar este mai mult decât am sperat să primesc. I-a atins faţa, cu palma caldă. Nu pleca.**

Şi a sărutat-o, cu o lentoare care-i topea oasele, lăsându-şi de izbelişte ultimul bastion de rezistenţă. Ceva a cedat în ea, ca un arc de lacăt care se deschide, uitând pe loc decizia luată. Se întâmpla. Chestia asta nesăbuită, glorioasă, dezastruoasă chiar se întâmpla.

îi băgase mâinile în păr şi gâfâia cu un geamăt gutural în timp ce-şi trecea gura lent şi dulce pe gâtul ei moale care pulsa. Ea a dus mâna la cămaşa lui, trăgându-i-o peste cap şi plimbându-şi mâinile peste pieptul lui şi peste abdomenul tare şi plat. Mirosea a săpun şi a şampon, dar nu-i scăpa nici aroma naturală de santal şi chihlimbar cald ce-i radia din piele. îl adulmeca în timp ce o dezbrăca, oprindu-se să o sărute printre nasturi, până când pijamaua pe care i-o împrumutase cu o oră în urmă zăcea grămadă pe jos. între ei supravieţuia doar dorinţa, o foamete fulgerătoare care nu lăsa loc cuvintelor.

S-au lăsat uşor pe pat, într-o încâlceală de nevoi şi membre care se căutau cu disperare. Nu şi-a luat o clipă ochii din ochii ei în timp ce a întins-o pe spate, atingându-i cu palmele netede şi calde abdomenul concav, curbura şoldului, panta moale şi netedă din interiorul coapsei, de parcă voia să-i reţină fiecare por în parte. Ea a închis ochii, voind să pretindă că toate astea nu însemnau nimic, dar ar fi fost o minciună. Nu era Luc. Nici altul cu care mai fusese vreodată.
Şi-a auzit numele, ba chiar l-a simţit pronunţat gutural şi cu afecţiune în gâtul ei, doborându-i ultima barieră. Avea să regrete dimineaţă. Poate amândoi aveau să regrete. Dar în acea clipă, nu mai contau decât senzaţia, mirosul şi gustul lui. Şi abandonul unei clipe care poate nu se mai întorcea niciodată.Andrew a parcat camioneta în capătul aleii şi a oprit motorul.

- Stai aici până arunc un ochi. Până aflăm mai multe, cred că este bine să avem grijă.

Lizzy l-a văzut dispărând în spatele casei, uşurată să rămână o clipă singură cu gândurile ei. Ultimele douăsprezece ore fuseseră

o harababură. Se trezise cu un intrus în casă, fugise speriată prin pădure, ajunsese în pat cu Andrew.

O gâdilau obrajii în vreme ce îşi amintea trupurile lor pe întuneric şi senzaţia ameţitoare a inevitabilului, ca un val care goneşte spre ţărm. Deja, la lumina zilei, valul se retrăsese şi o lăsase să navigheze printre consecinţele pornirii de noaptea trecută.

O trezise cu cafea şi o farfurie cu omletă. Nu-i mai făcuse nimeni micul dejun până atunci, darămite să i-l aducă în pat, mai puţin dacă-l punea la socoteală pe Luc, care mai apărea în câte o duminică dimineaţa cu covrigi de la brutăria Luesden.

Mâncaseră tăcuţi la început, stând turceşte pe patul lui Andrew, făcând tot posibilul să aibă gura plină în timp ce Andrew îi arunca din când în când o privire printre dumicaţii de pâine prăjită. Dădea dovadă de tact, a conchis ea - aştepta să aducă ea vorba despre ce se petrecuse între ei. Pentru că la un moment dat era musai să discute despre asta - despre ce presupunea şi ce nu presupunea -, însă până acum fusese cruţată de conversaţie.

Andrew abia terminase de mâncat când i-a sunat telefonul. Unul dintre muncitorii din Boston îl sunase să-i spună că descoperiseră o problemă la fundaţie, care necesita lucrări legate atât de instalaţia de apă, cât şi de cea electrică. Clienţii voiau să vorbească numaidecât cu el ca să discute opţiunile şi costurile. Pe urmă sunase telefonul ca la balamuc. îşi ceruse scuze cât putuse, dar adevărul era că se bucura de diversiune

.Lizzy se uita pe geamul din dreapta şi l-a văzut făcându-i semn că era în regulă. A trecut-o un frison de groază când s-a dat jos din camionetă şi s-a îndreptat spre spatele casei. Se pregătise toată dimineaţa, însă tot s-a înfiorat toată când a zărit uşa vestibulului întredeschisă. Broasca fusese smulsă din toc şi tocul era vizibil scobit.

- **A intrat cu forţa, a spus Andrew, arătând spre daune. Pe urmă a găsit panoul electric.**

Lizzy a încuviinţat mută, uitându-se la reziduurile de praf negru cu care erau mânjite clanţa şi tocul uşii. Auzise despre pulberea pentru amprentare, despre mizeria pe care o făcea acesta şi ce coşmar era să-l cureţi. Acum vedea cu ochii ei. Pentru prima dată în opt ani, Moon Girl Farm redevenise locul faptei.

Andrew s-a întins spre mâna ei.

- **Eşti OK?**
- **Da. îmi dă fiori să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.**
- **Şi mie. I-a strâns degetele. Nu trebuie să stăm mult. Treci repede prin casă, vezi dacă lipseşte ceva şi schimbă hainele. Deşi, trebuie să spun, îţi stă mai bine decât mie în boxerii mei.**

Lizzy a zâmbit. îi dăduse un tricou de-al lui şi o pereche de boxeri. Suflecase de câteva ori talia să-i ţină pe loc, dar se descurcase.

- **Eşti gata să intri?**

A încuviinţat, icnind pe înfundate.

înăuntru, dezastrul era mai mare decât se aşteptase. Lizzy a făcut tot posibilul să-l ignore în timp ce trecea dintr-o cameră în alta, uitându-se după sertare şi dulapuri răscolite, dar era greu când fiecare suprafaţă era mânjită de reziduul prăfos, un suvenir dezolant al prezenţei intrusului.

- **Ei bine? a făcut Andrew când s-a întors ea în bucătărie.**
- **La parter nu lipseşte nimic. Nu cred că a venit să fure argintăria.**
- **Aşa se pare.**
- **Arunc o privire şi sus, pe urmă îmi pun nişte haine şi să terminăm cu asta. Aş vrea să apuc să lucrez câteva ore în hambar când mă întorc şi pe urmă cred că mă apuc de curăţenie.**

La etaj, a constatat împăcată că totul era la locul lui. Nu se umblase în dulapuri şi sertare, iar poşeta şi telefonul erau pe servantă, unde le lăsase. Era o uşurare că intrusul nu încercase să ajungă la etaj. Numai că asta părea să confirme suspiciunea că spargerea fusese motivată de altceva decât de jaf.

După ce şi-a pus blugii în locul boxerilor lui Andrew, şi-a trecut peria prin păr, a băgat telefonul în poşetă şi a coborât. După ce termina cu poliţia, urma să-l sune pe Roger ca să-i povestească şi să vadă cum stăteau lucrurile.

L-a găsit pe Andrew în salonul din faţă, plimbându-se de la o fereastră la alta, notând în carneţelul pe care îl ţinea Ewie lângă telefon. S-a întors mirat când a intrat ea în cameră.

- **Deci?**
- **Nu cred că a ajuns la etaj. Iar dacă da, nu a făcut-o ca să fure. Geanta mea era la vedere, pe servantă. Ce faci?**
- **Număr ferestrele. 0 să înlocuiesc broasca uşii vestibulului după- amiază şi, în clipa în care mă întorc din Boston, pun zăvoare noi la toate ferestrele.**

Lizzy s-a uitat prin cameră şi a oftat.

- **Nici nu vreau să mă gândesc ce o să se întâmple când se întorc Ewie şi Rhanna şi o să vadă toate astea. Ewie nu o să mă mai scape din ochi.**
- **E normal. De fapt, n-ar fi rău să punem un sistem de securitate.**
- **în Salem Creek oamenii nu au sisteme de securitate, Andrew. Jumătate dintre ei nici nu încuie uşile.**
- **0 s-o facă după ce se va duce vestea.**

Lizzy dădea să răspundă când i-a piuit telefonul. L-a scos din geantă şi s-a încruntat văzând că primise un mesaj de la Luc.
Mai lucrezi pentru mine sau ce?
Andrew se uita la ea.

- **Toate bune?**
- **Luc, a spus monoton. Vrea să stie dacă mai lucrez pentru el. - Şi?**

Lizzy a oftat. Ştia ce aştepta de la ea: să-i spună că nu se mai întorcea. Dar nu putea s-o spună. Noaptea trecută dovedise cel puţin că cel mai bine era să se întoarcă la New York înainte să creeze o încurcătură şi mai mare - şi pentru Andrew, şi pentru ea. Se străduise toată dimineaţa să îşi dea seama cum să discute despre asta. Luc aproape că îi forţase mâna.

- **M-am spetit să ajung unde sunt la Chenier, Andrew. Am un viitor acolo. Nu pot să-mi fac bagajele şi să plec.**
- **Adică da.**
- **Aşa cred. Şi-a întors privirea, bâjbâind în căutarea cuvintelor care să simplifice totul, dar acestea nu existau. Ştiu ce vrei să spun, că noaptea trecută a schimbat totul şi aş minţi dacă aş spune că nu-i adevărat. Dar mi-am dat seama, totodată, de ce te-am respins atâta timp. Pentru că mă faci să uit. Ce mi-am promis să fac - şi lucrurile pe care am promis să nu le fac. Motivul pentru care m-am întors şi pentru care nu pot rămâne.**

Dar un lucru nu pot uita, mai ales după noaptea trecută. Oraşul ăsta nu mă vrea aici. Iar asta nu se va schimba. Oricâte întrebări pun sau orice dovedesc. Salem Creek încearcă să scape de fetele Moon de peste două sute de ani. E timpul să le dau ce vor.
Andrew a ascultat-o cu braţele încrucişate la piept. Apoi şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul şi şi-a îndreptat spatele.

- **Asta-i tot?**

Lizzy a clipit la el.

-Tot?

- **Acum trei zile mi-ai spus că *este posibil* să-ţi fi dat demisia. Te-am întrebat când vei şti sigur. Ai bagatelizat reacţia, ca şi cum nu era mare brânză. Acum, dintr-odată, eşti foarte sigură că ai toate motivele să te întorci. Cu riscul de a părea paranoic, eşti sigură că nu are legătură cu noaptea trecută?**
- **Mă întorc pentru că asta trebuie să fac, Andrew. încă sunt cine sunt - *ce* sunt. Azi-noapte am vrut să uit. Pentru că voiam să simt ce-am simţit. Voiam să fiu cu tine. Am vrut mai mult decât orice. Dar nu a fost drept pentru tine. Nu trebuia să fac ce-am făcut.**
- **Aşadar, a fost o greşeală?**
- **Nu, a spus monoton, frustrată că-i întorcea cuvintele. Eu am fost. Am ştiut că nu poate fi mai mult de o noapte. Am...**
- **Cu Luc cât a durat?**
- **Luc nu a însemnat nimic. Era o distracţie, cineva care-mi umplea nopţile şi weekendurile. Nu era...**

A închis ochii, lăsând cuvintele în aer.

-Ce?

- **Tu, a spus simplu. Era altcineva, nu tu. S-a abţinut să nu se întindă spre el. Nu ajuta pe nici unul dacă-l atingea acum. Azi-noapte n-am făcut decât să complic lucrurile pentru amândoi şi îmi pare foarte rău pentru asta. Meriţi să ai parte de viaţa ca-n poveşti şi nu o vei avea niciodată cu mine. Ţi-am spus că nu sunt bună pentru finaluri fericite. Nu trebuia să te las să crezi că aş fi - şi nici mie nu trebuia să-mi permit asta.**
- **Cine zice că vrea o viaţă ca-n poveşti? Nu-mi trebuie nici copii, nici verighetă dacă aşa vrei. Nu-mi pasă de toate aparenţele astea. De tine îmi pasă. Şi azi-noapte am crezut că-ţi pasă şi ţie.**
- **îmi pasă. Destul cât să mă retrag, să nu-ţi cer să trăieşti doar pe jumătate. Asta am spus limpede de la bun început.**

Andrew a încuviinţat, dintr-odată inexpresiv.

- **Aşa-i. Cred că o parte din mine spera să te răzgândeşti. Se pare că mi- am supraestimat puterea de convingere. S-a întors, trecând cu privirea prin bucătărie. Cred că ar trebui să mergem la poliţie.**

Lizzy şi-a luat poşeta, strângând-o la piept ca pe o vestă de salvare.

- **Poate ar fi bine să mă duc singură. Tu oricum trebuie să ajungi la Boston şi zău că mă descurc. Trebuie să mă opresc la**

bancă şi la piaţă la întoarcere. Nu trebuie să pierzi timpul cu toate astea.

- **Nu ar trebui să fii singură. Mai ales după noaptea trecută.**
- **Poliţia ţi-a spus că o să stea cu ochii în patru. Nu păţesc nimic.**
- **Ai putea veni cu mine la Boston. Să lăsăm poliţia să-şi facă treaba câteva zile. 0 pauză bine-venită. Ai putea sta la piscină sau să umbli pe strada Newbury.**

Lizzy a zâmbit forţat.

- **Iar începi, iar vrei să mă salvezi.**
- **Azi-noapte aveai un intrus cu un cuţit în bucătărie. Ce să fac?**
- **Ai spus că pui broască nouă la vestibul şi, dacă te satisface, pun sare în prag ca să mă apere.**

S-a uitat urât la ea, evident frustrat.

- **Nu-mi dau seama dacă glumeşti.**

Lizzy a surâs cu greu.

-Doar un pic.

înţelegea grija lui pentru siguranţa ei, însă adevărul era că mai periculos decât să petreacă două-trei zile cu Andrew la Boston nu se putea. Ar fi fost uşor să alunece pe pantă, să se predea delicioasei amintiri care-i dădea ghes. Trebuia să păstreze distanţa şi să aibă timp să se cristalizeze decizia luată.

Andrew a scos cheile din buzunar, a desprins una de pe inel şi a aşezat- o pe blat.

- **Să stai la mine astă-seară.**
- **Andrew...**
- **Nici o grijă. Nu o să fiu acolo. Voi fi plecat câteva zile, ceea ce înseamnă că o să fii singură acolo. Nu-i mare lucru în frigider însă, aşa că tot trebuie să ajungi la piaţă. Doar să mergi cu maşina. Să nu o iei prin pădure. Şi vezi să fie toate uşile încuiate după ce intri.**

Lizzy s-a uitat la el, rănită de răceala din tonul lui. Ar fi vrut să existe ceva între indiferenţa glacială şi reproşul caustic, un teren neutru unde să coexiste în urma erorii de judecată care dusese la noaptea trecută. Căuta încă o dată ce să spună - *orice***. Dar îşi spuseseră totul. Mai puţin adio.**

Se făcuse aproape trei când a ajuns Lizzy la supermarket. Era uşurată când a lăsat secţia de poliţie în urmă. înţelegea necesitatea, dar ştiuse că nu rezolva nimic dacă se ducea acolo.

Detectivul Hammond îi pusese o serie de întrebări. Nu, nu văzuse figura intrusului. Nu, nu-l recunoscuse. Nu, nu fusese

nimic luat din casă. Singurul detaliu pe care-l putea oferi cu siguranţă era că intrusul părea să fi fost bărbat, dar şi asta era o presupunere.

Toată întrevederea durase mai puţin de o oră şi la sfârşit Hammond îi dăduse cartea de vizită şi o încurajase să-l sune dacă îşi mai amintea ceva. Promisese să o ţină la curent cu progresul anchetei, dar nu păruse deosebit de optimist. Poate pentru că nu găsiseră amprente pe cuţit.

în supermarket era relativ linişte. Lizzy s-a plimbat pe culoare, luând destul cât să o ţină câteva zile cât stătea la Andrew, după care a intrat pe culoarul de produse casnice. Căutase pe Google cum se curăţă pulberea pentru amprente şi aflase despre cârpele cu microfibre şi o soluţie universală cu amoniac. A luat câteva din ambele şi s-a dus la casă, dornică să se apuce de treabă în hambar înainte să cureţe mizeria din casă.

Din păcate, lucra o singură casieriţă şi erau trei oameni la coadă. Lizzy a aruncat o privire titlurilor din ziare ca să treacă timpul, s-a jucat de-a v- aţi ascunselea cu un prichindel mânjit pe faţă în căruţul dinaintea ei şi s-a uitat la gume de mestecat şi bomboane cu mentă. în sfârşit, mama copilului a plătit produsele şi i-a cerut fiului să-şi ia la revedere de la amabila doamnă.

Lizzy a căutat în poşetă cârdul de debit în timp ce casieriţa scana produsele. Pe la jumătate, femeia a ridicat privirea. I-a încremenit mâna şi i-a pierit zâmbetul afişat când s-a uitat în ochii lui Lizzy. Avea părul altfel, dat pe spate şi prins într-o coadă de cal subţire, şi purta un strat dens de fond de ten, însă era, fără îndoială, femeia care, cu câteva săptămâni în urmă, o măsurase înspăimântător din cap până în picioare la biroul pentru relaţii cu clienţii. Lizzy s-a uitat la ecusonul ei - Helen.

Helen a lăsat ochii în jos şi a continuat să scaneze, evitând contactul vizual până a venit momentul să încaseze banii.

- 37,26 este totalul.

Lizzy şi-a trecut cârdul prin cititor, a introdus pinul şi a aşteptat ca Helen să-i pună lucrurile în pungă. Era obişnuită să fie tratată cu răceală, dar avea nervii întinşi după evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore şi o irita mai mult decât de obicei.

- O zi bună! a spus Lizzy ţâfnoasă când a ridicat cele două sacoşe de hârtie în braţe.

Nu şi-a dat seama că Helen se ridicase de la casă până nu a intrat în ea. Din sacoşă, două piersici s-au rostogolit pe jos.

Până să se aplece Lizzy să le ridice, Helen i-a luat-o înainte. în timp ce-i punea piersicile în sacoşe, a privit-o fără sfială şi fără să clipească din ochii căprui neînsufleţiţi.

-Ar trebui să aveţi mai multă grijă, domnişoară Moon. Mi-ar părea rău să păţiţi ceva.

Lizzy a rămas cu gura căscată, gata să sublinieze că *ea* fusese cea care o izbise şi nu invers, însă privirea lui Helen a împiedicat-o. Secundele se dilatau, stânjenitor şi sinistru, până când Lizzy a ocolit-o şi s-a îndreptat spre uşă.

în timp ce intra în trafic, a revăzut în minte incidentul, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greşit privirea lui Helen şi exagerase din pricina ultimei întâlniri cu Fred Gilman. în sine, Helen nu spusese nimic ameninţător. Din contră, de fapt. 0 avertizase doar să aibă mai multă grijă.

0 avertizase.

Cuvântul a înfiorat-o. Era posibil oare ca Helen să se fi izbit intenţionat în ea, venind cu un motiv să-i vorbească? Sau era doar paranoică din cauza unui bărbat înarmat cu un cuţit, care intrase pe furiş în bucătăria ei azi-noapte?

La următorul indicator, Lizzy a întors maşina pe celălalt sens şi s-a întors la supermarket. A parcat la intrare şi a lăsat poşeta pe scaun. Probabil că urma să se facă de râs, dar nu-i păsa. Nu era prima fată Moon care se dădea în spectacol.

Era aproape de uşă când a ieşit Helen, cât pe ce să se izbească iar de ea. Lizzy a încremenit, neputând da glas cuvintelor repetate în grabă. Helen s-a uitat la ea cu ochii mari, mută, secundele treceau, mâinile-i strângeau cureaua poşetei aşa de tare, că i se albiseră articulaţiile. După o clipă a părut să se adune şi a făcut un pas în stânga. Lizzy i-a ţinut calea, chiar şi atunci când a dat să schimbe direcţia.

- Mai devreme, când ai intrat în mine, mi-ai zis să am grijă şi că ar fi îngrozitor dacă aş păţi ceva. Ce-ai vrut să spui?

- Nimic, a ripostat Helen, cu ochii în pământ. N-am vrut să spun nimic.

- Era o ameninţare? M-ai ameninţat?

- Te rog. Lasă-mă în pace. Lasă totul în pace.

- Care totul?

Helen a scuturat din cap, încercând parcă să pună o baricadă între ea şi Lizzy.

- **N-ar trebui să fii aici.**
- **Nu plec nicăieri până nu-mi spui la ce te refereai când mi-ai cerut să am grijă.**
- **Te rog, a murmurat Helen gutural. Ochii i-au ajuns pe umărul lui Lizzy şi s-a albit dintr-odată sub stratul de machiaj prea întunecat. N-am nevoie de necazuri. Am vrut doar...**

Lizzy a observat atunci tenta movuliu-verzuie pe falca lui Helen, nemascată cu totul de fondul de ten.

- **Ce ai pe faţă...?**

Helen a întrerupt-o scuturând aproape imperceptibil din cap. Câteva clipe mai târziu, Lizzy a auzit paşi şi s-a întors.

Dennis Hanley stătea încruntat în spatele ei, ţinând în braţe o fetiţă cu părul de culoarea mătăsii porumbului. Parcă era mama ei în oglindă, palidă şi cu faţa în formă de inimă, dar cu părul blond-gălbui al lui Hanley. *Helen.* **Normal! Andrew îi menţionase numele când venise vorba de Hollis.**

- **Mami! Copilul a întins braţele, încercând să sară din strânsoarea unchiului ei. Vreau mami!**

Helen a încropit un zâmbet când s-a întins spre fiica ei, dar Dennis s-a retras, nelăsând-o să atingă copilul. S-a întors spre Lizzy.

- **îţi trebuie ceva?**

Lizzy şi-a simţit şira spinării încremenind, o reacţie de scârbă instinctivă şi viscerală. Tipul purta un halat lung şi alb, cu pete de sânge uscat, şi mai avea o pată într-o parte pe gât. Duhoarea sângelui venea dinspre el în valuri, atât de dens, încât aproape îi simţea gustul. Salin. De cupru. Usturător. Se uita urât la ea peste capul copilului, aşteptând încă răspunsul.

Helen s-a grăbit să umple tăcerea.

- **îmi ceream doar scuze. Nu m-am uitat pe unde mergeam când am ieşit şi am intrat una în alta.**

Dennis nu şi-a luat ochii de la Lizzy. -Aşa?

Lizzy a făcut tot posibilul să pară la locul ei.

- **Eu nu mă uitam pe unde mergeam. Scuze. Nu sunt prea îndemânatică.**

Helen se pregătea să răspundă, când Dennis a redus-o la tăcere cu o privire. A dat din cap spre parcare, unde se afla maşina lui ruginită cu

portiera deschisă.

- Trebuie să plecăm.

Helen s-a aşezat lângă el ca un câine la picior, aplecându-se să-şi sărute fiica pe creştetul blond. Vânătaia de pe maxilar i-a sclipit în soare, ca un ochi de pisică în nuanţe de violet şi verde, iar Lizzy nu putea să-şi ia ochii de la ea. Probabil că Helen i-a simţit privirea, căci a lăsat capul în jos, cu un gest iute, dar elocvent. îi era ruşine. Cineva - aproape sigur Dennis - o bătuse şi *ei* îi era ruşine. Lui Lizzy îi venea să vomite.

S-a uitat după ei. Helen mergea cu un pas în urmă. A întors capul o secundă înainte să urce în Bronco. Preţ de o clipă, li s-au întâlnit privirile. 0 rugăminte sau o avertizare? Lizzy nu era sigură

.Primul instinct al lui Lizzy în drum spre casă a fost să-l sune pe Andrew şi să-i spună că Dennis Hanley îşi bătea cumnata şi că ar trebui concediat imediat. Dar ştia asta sigur? Că Helen era înspăimântată, asta era de netăgăduit. îi prinsese mirosul de urină în respiraţie - un iz ca de amoniac pe care-l asocia dintotdeauna cu spaima. Iar vânătaia de pe faţă era destul de evidentă. Dar presupuneau cele două violenţă fizică?

Nici urmă de camioneta lui Andrew când a parcat, nici în faţa casei ei, nici a lui. înăuntru, pe blatul din bucătărie, a găsit două chei argintii noi- nouţe şi un bilet.

Am înlocuit broasca uşii vestibulului. Am plecat la Boston - A.G.

Lizzy a citit biletul de câteva ori. Nu putea ignora tonul concis, iniţialele - prima *şi* ultima - în locul numelui. Rece. Distant. Dar asta îşi dorise, nu? Distanţă. îi venea să-l sune, să-i spună despre suspiciunile ei în privinţa lui Dennis, însă dacă voia într-adevăr să închidă uşa între ei, nu putea să-l sune ea de câte ori se întâmpla ceva. Dacă era convinsă că nu-l vrea, nu se cuvenea să aibă nevoie de el.

Hotărâtă, a început să scoată cumpărăturile din sacoşă, separându-le pe cele cu care urma să se ducă la Andrew de cele care rămâneau în casă. I-a chiorăit stomacul când a scos un pachet în hârtie albă de la raionul de brânzeturi şi l-a desfăcut. A rulat o felie de caşcaval, a ronţăit-o, apoi încă una. Nu mâncase de dimineaţă, când îi făcuse Andrew omleta.

Oare chiar se întâmplase de dimineaţă

***?*A alungat gândul, concentrându-se în schimb la lista de treburi. Era puţin trecut de ora trei. Dacă se organiza ca lumea, putea lucra o oră în hambar şi încă o oră-două curăţând pulberea**

de amprente şi tot ar fi avut timp să ajungă la Andrew acasă înainte să se întunece. I se părea ciudat să doarmă singură în patul lui, lucru care-i amintea, din păcate, cât de insensibil reacţionase la sentimentele lui - ba chiar şi la cele proprii. Dar adevărul era că după noaptea trecută era încă agitată.

Scotea caşcavalul când s-a oprit brusc. Ceva - *ce anume? -* **îi atrăsese atenţia. Ceva ce ar fi trebuit să observe sau să îşi aducă aminte. S-a uitat la ambalajul caşcavalului pe care îl strângea la loc cu o revelaţie bruscă. Nu era hârtie cretată. Ci de măcelar. Cea folosită la fabrica de ambalat carne.**

Din impuls, a rupt un pătrăţel şi l-a ridicat în lumină. Grea, dar nu scumpă. Fără filigran. A închis ochii, amintindu-şi cuvintele scrise cu creion roşu.

Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.

Podeaua s-a înclinat cumva în timp ce-i pica fisa.

*Sună-l pe Andrew. Nu***, nu** *pe Andrew. Pe Roger.*

A **sunat de patru ori şi a intrat căsuţa vocală. Lizzy şi-a înăbuşit frustrarea cu un geamăt, rugându-se să o sune mai repede cu putinţă.**

- Lizzy sunt. Sună-mă imediat ce primeşti mesajul. Vreau să-mi confirmi ceva.

A aşteptat cu ochii în telefon, sperând să sune, în timp ce continua să îşi facă scenarii. Se agăţa de-un pai? Vedea baubau peste tot?

După zece, apoi treizeci de minute în care Roger tot nu sunase, a băgat telefonul în buzunar şi s-a îndreptat spre hambar. Trebuia să se gândească la altceva, să facă ceva productiv, în loc să stea şi să întoarcă gândurile pe toate părţile până la epuizare.

în hambar era răcoare şi întuneric când a intrat. A aprins lumina şi şi-a suflecat mânecile, dornică să vadă cum a ieşit amestecul de ulei. A scos capacul sticluţei de chihlimbar, s-a tamponat un pic pe încheietură şi a inhalat lent şi adânc. Apoi a dus mâna aproape de gură, a închis ochii şi a inhalat prin buzele întredeschise, lăsând mirosul să-i treacă peste limbă şi în gâtlej, un soi de culise ale căilor nazale.

Estompat, lemnos, umed şi verde.

Nicidecum recrearea perfectă a originalului, însă pe cât se putea, în măsura în care se bizuia doar pe amintiri şi pe nas. Venise momentul să înceapă diluţia. 0 mai lăsa două săptămâni şi era gata de îmbuteliere.

A scos mobilul din buzunar şi l-a aşezat pe masa de lucru, a luat un pix şi s-a pus pe calcule. Voia să facă o apă de toaletă cu 85% diluţie. Nu numai că ar estompa mirosul în ansamblu, ci ar spori şi producţia. Şi-a pus în minte să calculeze câte sticle trebuia să comande.

Tocmai terminase calculele şi deşuruba capacul unei sticle cu alcool pentru parfum, când i-a sunat telefonul. A sărit imediat la el.

- **Roger. Mersi că ai sunat.**
- **Tocmai am închis cu cineva. Am auzit că ai avut musafiri aseară. Ai păţit ceva?**
- **Te-a sunat Andrew?**
- **Nu. Un prieten de la secţia din Salem Creek. Am întrebat dacă ai păţit ceva.**
- **Nu. Am coborât, l-am văzut şi am luat-o la sănătoasa. Dar lasă asta. Ce ştii despre Dennis Hanley?**

Roger a tăcut în timp ce schimba vitezele.

- **De ce?**
- **Poate e doar paranoia, dar am avut o întâlnire stranie azi la supermarket. Helen Hanley mi-a scanat produsele. Când plecam, s-a lovit de mine - tare, după care mi-a zis să am grijă, că nu ar vrea să păţesc ceva. Mi-am spus că e doar nesimţită. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât am simţit că mai e ceva. Când m-am întors să vorbesc cu ea, am văzut că avea o vânătaie pe obraz. încercase s-o acopere cu fond de ten, dar tot se vedea. Pe urmă a apărut Dennis. Roger, era speriată de el. Şi nu-i vina ei. El purta un halat alb mânjit de sânge uscat. Probabil terminase tura la fabrica de ambalat carne. Nu mi-am dat seama până nu am ajuns acasă şi am desfăcut un pachet de caşcaval de la raionul de brânzeturi.**
- **Caşcaval?**
- **Era împachetat în hârtie albă. De măcelar - cum folosesc la fabrica de ambalat carne.**

S-a lăsat liniştea până a făcut şi el legătura.

- **Biletul, a spus în cele din urmă. Crezi că Dennis l-a scris.**
- **Sunt nebună, nu? Acum doi plus doi fac cinci?**
- **Poate că nu. De fapt...**

Lizzy l-a lăsat să termine. Cum nu a făcut-o, a insistat.

- **De fapt ce?**

- **0 chestie pe care am auzit-o de la un amic după ce a murit Hollis. Un tip recent angajat primise un telefon - Steve Gaffney. Era băiat bun, dar făcea treabă de mântuială.**

Lui Lizzy i s-a înteţit pulsul.

- **Adică?**
- **Zicea că s-a găsit un bilet acasă, de adio. Soţia lui Hollis l-a găsit lipit de frigider şi i l-a dat lui Gaffney când a venit să-i spună despre prăpădit. Cică a plâns, dar nu părea deloc mirată de veste.**
- **Ce scria în bilet?**
- **Ce scrie omul când e la limită. Din ce zicea Helen, s-a întors din Afganistan destul de zdrobit. L-a implorat să ceară ajutor, să intre într-un grup de sprijin, dar Dennis a pus piciorul în prag. Că cei din familia Hanley îşi spală rufele între ei.**
- **Ca din gura unui adevărat expert în domeniul sindromului posttraumatic, a mormăit Lizzy.**
- **Tocmai asta e. Hollis nu a fost niciodată diagnosticat astfel.**
- **Poate nu oficial, dar sigur s-a întâmplat ceva acolo. Se sinucide la un an după ce se întoarce? Ce scria în bilet?**
- **Nu ştie nimeni. Gaffney a dat-o în bară şi nu a luat biletul cu el. Greşeala începătorului, cred. Primul caz MPL te poate zgudui, mai ales dacă e urât, cum a fost.**

-MPL?

- **Scuze, aşa prescurtează poliţiştii** *mort pe loc.*
- **Frumos.**
- **Nu, nu tocmai. Dar e un mecanism de adaptare. în sfârşit, când s-au întors după bilet, nu mai era.**
- **Cum dispare un bilet?**
- **Cu ajutor. Până au ajuns, venise Dennis, iar Helen fusese în mod bizar lovită de amnezie. Cică nu văzuse nici un bilet. Când au insistat, a intervenit Dennis. Că Helen trecuse prin multe şi că o să se ocupe el de toate de-acum. N-au suspectat nimic putred la mijloc, aşa că au lăsat-o baltă. Oamenii nu ştiu să reacţioneze în faţa sinuciderilor, se sperie. Dar lui Gaffney i-a mirosit urât treaba cu dispariţia biletului. Ţinuse minte câteva rânduri, ceva de genul că unii merită ce li se întâmplă, în vreme ce alţii sunt prinşi în coşmarul altora, şi că o să ajungă în iad pentru ce făcuse.**
- **Păi, are sens, nu? Sigur a văzut nişte chestii cumplite în Afganistan - poate o fi şi făcut chestii cumplite - şi evident îl**

bântuiau. Poate ştia şi Dennis şi nu voia să-şi bage nimeni nasul şi să afle.

- **Aşa se vede dacă nu ştii întreaga poveste. Numai că Gaffney n-avea stare. Ştie un tip care era în aceeaşi garnizoană cu Hollis şi ăla zice că Hollis Hanley nu a tras niciodată cu puşca. Au ratat lupta de la prima misiune. Au rămas blocaţi într-o clădire spulberată şi s-a tras în ei. Hollis a pus puşca pe umăr şi pe urmă... nimic. A încremenit. Vreo doi tipi au dat să-l tragă în jos înainte să crape. I-au dat un post în afara zonei de luptă, dar degeaba. Ceva se rupsese în el. A ajuns să fie detaşat. Scuze, vreau să zic lăsat la vatră.**

Lizzy a rumegat vorbele lui Roger, punând totul cap la cap.

- **Dacă Hollis nu a ucis pe nimeni în Afganistan, de ce credea că o să ajungă în iad?**
- **Vezi şi tu ce vreau să spun.**

Rotiţele s-au învârtit şi, în cele din urmă, s-au aşezat la locul lor.

- **Crezi că s-a sinucis din cauza lui Heather şi Darcy - că el le-a ucis? Iar Dennis ştia?**
- **S-a întâmplat la câţiva ani de la crime. Puţin probabil ca cineva să facă legătura cu Heather şi Darcy. Dar acum cred că merită investigat. S- ar explica de ce a încercat să scape de bilet. A fost dintotdeauna protectorul lui Hollis. Poate că asta nu s-a terminat odată cu moartea lui Hollis. Poate voia să se asigure că nu va pune nimeni vreodată întrebările pe care le punem noi acum. Pe urmă ai apărut tu şi ai început să sapi.**

Lizzy a cumpănit la ultima parte. Biletul. Incendiul. Silueta din bucătărie.

- **Helen a încercat să mă avertizeze. Ştia că Dennis este în spatele tuturor întâmplărilor.**
- **Este doar o ipoteză, dar se potriveşte.**
- **Şi ce facem?**
- ***Noi* nu facem nimic, a spus Roger apăsat. Dacă nu ne înşelăm - şi avem toate şansele -, Dennis Hanley este un om periculos. Summers nu mai poate să îngroape dovezile de data asta. Unde este Andrew?**
- **La Boston. Cu treabă.**
- **Poate ar fi bine să-l suni. Să ştie ce se petrece. Trebuie să dau şi eu nişte telefoane. Stai lângă telefon.**

Lizzy a lăsat mobilul din mână şi a întins palmele pe masă. Andrew avea destulă treabă la Boston. L-ar suna diseară, după ce

mai vorbeşte cu Roger. între timp, îşi făcea şi ea treburile şi putea încerca să se gândească dacă ucigaşul lui Heather şi Darcy Gilman chiar putea fi scos din văgăună, dacă nu în faţa justiţiei, cel puţin ca în sfârşit să dovedească nevinovăţia Altheei.
Lucrurile începeau să se închege, piesele pe care voise să se pună cap la cap la venire erau aproape la locul lor. Primise creditul. Odată ce semna contractul pentru renovare cu prietenul Rhannei, agentul imobiliar, nu o mai ţinea nimic aici. Rhanna şi Ewie puteau rămâne până se vindea ferma şi să se ocupe de lucrurile din casă când venea momentul. Venise timpul să îl sune pe Luc şi să îi confirme data întoarcerii. Şi să termine *Cântul Pământului* **pentru Rhanna. Cadou de despărţire.**
Gândul a devenit pe neaşteptate apăsător în timp ce s-a întins spre paharul de laborator şi s-a apucat să-l umple cu alcool. Stătea cu un ochi
pe telefon, cu celălalt pe carneţelul cu calcule, când, deodată, s-a oprit din turnat. Nu se auzise nimic, nu observase nici o mişcare cu coada ochiului, doar o adiere subtilă înjur, care-i spunea că nu mai era singură
.A recunoscut silueta lui Dennis de cum s-a întors.
Stătea neclintit în uşă, cu braţele moi pe lângă corp. îi bubuia inima în timp ce aştepta ca el să spună ceva, dar nu zicea nimic, stătea inexpresiv şi ciudat de captivat. în cele din urmă a închis uşa şi a pornit spre ea, cu paşi lenţi, dar hotărâţi.
Lizzy a luat în calcul toate şansele de scăpare. De data asta nu-i permitea nici una să treacă pe lângă el şi, în consecinţă, nu avea cum să ajungă la uşă.
- **N-ai ce căuta aici, a spus, străduindu-se să îşi stăpânească panica şi îndreptându-se domol spre marginea mesei şi telefon. Pleacă. Acum.**

Dennis nu se oprea din mers. Acum îi vedea faţa, rumenă şi asudată, cu maxilarul inferior proeminent, ca al unui buldog. în locul halatului mânjit de sânge purta o geacă de camuflaj masivă care nu îşi avea rostul într-o după-amiază călduroasă de august. I-a surprins mirosul, deja familiara duhoare de nămol cu sânge amestecate cu alcool. Băuse de când îl văzuse ultima oară, cam mult dacă era să-şi dea cu părerea, cu toate că nu-şi dădea seama dacă era sau nu în favoarea ei. Alcoolul fie i-ar fi încetinit mişcările, fie i-ar fi stimulat temperamentul. Ar fi pariat pe cea din urmă variantă.

- **Tu, a bălmăjit, în vreme ce se apropia de ea. Te crezi aşa deşteaptă. Vii aici după atâţia ani, îţi bagi nasul în treburi care nu te privesc. De parcă ai fi detectivul lui peşte.**
- **Heather şi Darcy Gilman sunt treburi care mă privesc.**
- **Şi cumnata mea? Şi ea te priveşte? Şi fratele meu?**

Lizzy s-a mutat uşor în stânga, cu un pas mai aproape de telefon.

- **N-am ştiut că Hollis...**

Să nu-i pronunţi numele în faţa mea! Să nu îndrăzneşti să-i pronunţi numele! Şi-a plecat capul, cumva brusc extenuat. Nu trebuia să te întorci

- **.De-asta ai venit la mine azi-noapte? Să-mi zici că nu trebuia să mă fi întors?**

Dennis a ridicat capul, cu ochii strălucind.

- **N-am venit să-ţi *zic* nimic.**
- **Ştiu, a răspuns Lizzy rezervat, neliniştită că recunoscuse. 0 spusese fără să clipească. Ca un om care nu are nimic de pierdut. Poliţia ţi-a găsit cuţitul.**
- **Ţi-am dat trei ocazii! a zbierat la ea. Trei ocazii să o laşi baltă. Păpuşa aia cretină şi biletul. Ţi-am dat foc la şură. Nu a mers nici asta, aşa că am venit cu cuţitul. Şi tot nu te-ai lăsat, tot ai pus întrebări. De-acum, gata! Asuda profund şi a tăcut doar cât să-şi treacă mâneca peste frunte. Bărbaţii îşi apără familia. Aşa m-a învăţat bătrânul. A durat ceva, dar acum pricep. Bărbaţii fac ce au de făcut.**

Lizzy s-a îndreptat de spate, refuzând să se lase intimidată.

- **La fel şi femeile.**

Dennis a strâmbat neplăcut din gură.

- **Mă întreb dacă o să mai crezi că a meritat.**

Licărul din ochii lui i-a dat fiori lui Lizzy. Nu ştia ce voise să spună cu asta, dar n-avea de gând să stea ca să afle. A ţâşnit în stânga, orbecăind după telefon, după care s-a răsucit spre dreapta, ferindu-se de atacul lui.

Era cât pe ce să scape, cu ochii la uşă, când Dennis a prins-o de braţ şi a tras-o înapoi. îngrozită, s-a zbătut dând din braţe, izbutind să-l lovească puternic în piept şi în obrazul stâng.

Una peste alta, nu avea cum să se pună cu forţa lui. A dat capul pe spate când a pocnit-o în falcă, iar durerea usturătoare a făcut-o să nu mai vadă nimic până s-a prăbuşit. Zăcea pe spate, îi pulsa maxilarul şi simţea un gust metalic de sânge pe limbă. La coada ochilor vedea puncte negre când a dat să se ridice. în timpul luptei pierduse telefonul.

Dennis stătea lângă ea, cu faţa sclipind de sudoare şi cu o vânătaie care prindea contur pe obrazul stâng. Se uita detaşat la Lizzy care se străduia să se ridice în genunchi. Şi-a lungit gâtul, trecând cu privirea prin hambar şi ajungând la masa de lucru. S-a apropiat, ridicând lucruri şi punându-le la loc.

- **Frumos ai aranjat aici, a spus cu un zâmbet leneş. Văd numai chestii inflamabile. A rânjit mai larg când a băgat mâna în buzunar şi a scos bricheta. A scăpărat-o de dragul efectului. Ar fi păcat să aibă loc vreun accident.**

Lizzy a simţit panica străbătându-i fiecare membru în parte şi adrenalina rece-caldă înţepându-i braţele şi picioarele. Se învârtea camera cu ea în timp ce se chinuia să se ridice. Vedea dublu, de parcă nu reglase focalizarea binoclului. Preţ de o clipă i-a venit să vomite, dar senzaţia a dispărut când l-a văzut pe Dennis că-şi desface geaca şi bagă mâna în ea.

I-a venit stomacul în gât observând sticla cu lichid roşu, cu cârpă îndesată în ea. Investigatorii găsiseră una identică în cenuşa şurii. A rotit sticla de câteva ori să se îmbibe cârpa. Lizzy a prins mirosul uleios de kerosen în timp ce lichidul i se prelingea printre degete, pe mânecă şi pe jos.

- **Dennis, te rog. O durea cumplit falca şi avea impresia că o să leşine. S-a apucat de marginea mesei ca să nu cadă, voind să îşi păstreze cunoştinţa, să-l ţină de vorbă. Nu vrei să faci asta.**

S-a uitat la el cu un zâmbet pieziş şi a făcut un pas în spate.

-Zău?

- **Poliţia ştie tot, a izbucnit ea, sperând să găsească un soi de armă pe masă. Şi de ce s-a sinucis Hollis. Şi de păpuşă, şi de bilet, şi că ai dat foc livezii. Au unul dintre proiectilele incendiare cu care ai dat foc. Dacă faci asta, vor şti că tot tu eşti autorul. Vor pune totul cap la cap şi vor veni după tine.**

- **Nu o să mai conteze. Lizzy era şocată să-l vadă în lacrimi. A clipit cu forţă, dar tot i-au scăpat din ochi. Le-a şters cu podul palmei. Am plătit destul, şi eu, şi Hollis. Mai mult Hollis. Trebuia să se termine. Ne costase tot. Şi vii tu şi vrei să plătim din nou. Numa' că nu mai merge aşa. A tăcut, uitându-se brusc prin ea, inexpresiv, spre altă lume. Cică numai prin foc poţi ucide o vrăjitoare. A tăcut iar, făcând încă un pas în spate şi aprinzând bricheta. Bărbaţii fac ce au de făcut.**

- **Nuuuu!**

Lizzy s-a uitat îngrozită la Dennis care a dus cârpa îmbibată în kerosen la flacără, conştientă într-un cotlon înspăimântat al minţii că picase într- unui dintre acele momente ireale când nimic nu pare verosimil, când totul prinde viteză şi timpul se mişcă lent, cadru cu cadru, unul mai sinistru decât celălalt.

Paharul de laborator era rece când a pus mâna pe el. 0 clipă de şovăială, un freamăt de groază, după care l-a aruncat. S-a uitat fascinată cum se îndreaptă spre ţintă, cu coada de alcool fâlfâind în urmă, înainte să explodeze într-o flamă albastră la contactul cu bricheta din mâna lui Dennis. întâi i-a luat foc mâneca şi focul a cuprins iute kerosenul îmbibat. Dennis se uita lung, cu ochii mari

şi inexpresivi, şocat parcă să se vadă arzând. Până la urmă a început să se zbată, lovindu-şi disperat jacheta cuprinsă de flăcări flămânde albastre şi portocalii.

Lizzy a vrut să ţipe, dar nu ar fi auzit nimeni, nu ar fi venit nimeni în ajutor. Şi era deja prea târziu. A auzit explozia sticlei când s-a izbit recipientul de podea, apoi o explozie de căldură şi lumină când s-a aprins kero senul.

Dennis a fost cuprins de flăcări pe loc, zbierând ca din gaură de şarpe. S-a zbătut puţin, după care a căzut în genunchi, ca o marionetă cu sforile tăiate. S-a zvârcolit încă o clipă, cu faţa în focul din pământ, asemenea unui înotător ieşit pe malul apei, înainte să încremenească.

Lizzy icnea încercând să-şi potolească plânsul şi îi venea să vomite. Şi- a acoperit nasul şi gura, copleşită dintr-odată de duhoarea de kerosen şi carne arsă. Flăcările se întindeau rapid şi devorau cheresteaua uscată, târându-se pe podea şi urcând pe unul dintre pereţi. în câteva minute avea să piardă singura cale de scăpare.

Şi-a ţinut respiraţia, s-a lăsat în genunchi - învăţase la şcoală exerciţii de protecţie în situaţii de urgenţă - şi s-a strecurat pe lângă flăcările nesătule. Se lăsase întunericul în hambar în timp ce nori de fum slinos hăpăiau lumina pâlpâitoare a focului. Lizzy a bâjbâit spre uşă, orbecăind disperată să găsească zăvorul.

Aerul a răbufnit când a năvălit pe uşă afară, înainte ca o pală de vânt fierbinte să o arunce în ţărână. A rămas nemişcată o clipă, trăgând cu greu în piept aerul curat. Hambarul gemea şi pârâia în lăcomia flăcărilor, împingând fumul negru spre seninul cer albastru.

Ar fi trebuit să sufere cumplit în faţa acestei privelişti, doar că amorţise într-un mod straniu în timp ce urmărea grozăvia, ca şi cum mintea i se desprinsese întru câtva de trup. Trebuia să facă ceva, să sune pe cineva, dar, dintr-odată, s-a văzut incapabilă să ducă un gând până la capăt. în depărtare s-a auzit urletul sirenei, slab la început, apoi din ce în ce mai tare. A închis ochii. Cineva zărise fumul. Cineva era pe drum.Lizzy a mutat de pe obraz pachetul de gheaţă şi a deschis ochii, sperând să vadă mai clar. Vedere înceţoşată. Vărsături. Stare de confuzie mintală. Toate din sfera efectelor unei lovituri la cap şi toate indicând o contuzie, după Janie, paramedicul care o sfătuise în cei mai duri termeni să se ducă la Urgenţă, să-şi facă o radiografie şi un consult pulmonar. Cel puţin nu-i mai ţiuiau urechile. Ba chiar răspunsese corect la

majoritatea întrebărilor de evaluare, bâlbâindu-se doar la numele actualului preşedinte.
La un moment dat, în toiul evaluării, spusese brusc că-l vor găsi pe Dennis Hanley în hambar. Hal, partenerul lui Janie, dispăruse curând după aceea, probabil ca să informeze persoana responsabilă că trebuie să cheme medicul legist.
- **Gata? a întrebat Janie, în timp ce se pregăteau s-o ridice în spatele ambulanţei. Hal o să ne fie şofer. Eu stau în spate cu tine.**
Lizzy a încuviinţat, uitându-se la curelele cu care era legată de targă. Nu era ca şi cum ar fi avut de ales.
- **Staţi! Vă rog! Rhanna strigase, înnebunită, gâfâind, gonind pe alee. Lăsaţi-mă s-o văd, vă rog! Lizzy, scumpo... S-a oprit icnind, cu ochii în lacrimi. Doamne... Faţa ta...**
Lizzy a mijit ochii, străduindu-se să vadă bine.
- **Cum de te-ai întors?**
- **Lasă asta! Ce-ai păţit?**
- **Nimic, a mormăit pe lângă pachetul de gheaţă. Vor să mă examineze. Unde e Ewie?**
- **Undeva în spate. A trebuit să parcăm pe stradă. Am văzut fumul... S-a întins spre mâna lui Lizzy, pleoştită toată. Of, scumpo... cum de s-a întâmplat aşa ceva?**
Janie a intervenit înainte să răspundă Lizzy.
Scuze. Trebuie să plecăm acum. O găsiţi la Memorial

- **.Da, scuze. I-a zâmbit lui Lizzy făcând un pas în spate, însă îi tremura bărbia. Venim după tine.**
- **Nu. Stai. Vii cu mine? S-a uitat la Janie. Poate? E mama mea.**

Janie a ridicat dintr-un umăr.

- **N-am nimic împotrivă. Ce zici, mami? Eşti gata de plecare?**

Rhanna a pus-o la curent pe Ewie în vreme ce Janie şi Hal o ridicau pe
Lizzy în ambulanţă şi se pregăteau de plecare. Când a făcut Hal semn, Rhanna a urcat şi s-a aşezat lângă Janie.
Lizzy s-a întins spre mâna ei când a pornit ambulanţa.

- **Mersi că vii.**

Rhanna şi-a şters ochii, zâmbind cu buzele tremurânde.

- **îmi pare rău că sunt o plângăcioasă. Dar... înainte, când ai întrebat dacă vin cu tine, ai zis că sunt mama ta pentru că altfel nu m-ar fi primit?**

Lizzy s-a mirat să simtă că o podideau şi pe ea lacrimile.

- **Am spus-o pentru că asta eşti. Am văzut în ochii tăi când m-ai văzut legată de targă. îţi era frică - pentru mine. A închis ochii şi a înghiţit convulsiv amintindu-şi cuvintele Altheei.** *Şi peste cele mai mari abisuri se pot construi punţi, chiar şi atunci când nu avem la îndemână decât fragmente infime.* **A venit vremea să încetez să te mai pedepsesc.**

Lizzy a făcut ochii mici la diagrama de testare oftalmologică până când a văzut o singură imagine în loc de două. Lumina fluorescentă puternică nu-i ajuta deloc durerea de cap. Din păcate, în caz de şoc, majoritatea analgezicelor sunt contraindicate. îi dăduseră paracetamol, dar nu avusese mare efect.
După multe rugăminţi, doctorul consimţise s-o lase acasă, doar pentru că promisese Rhanna să o ţină nemişcată, s-o trezească la câteva ore pentru orice eventualitate, să-i interzică cu desăvârşire aparatele electronice, ceea ce nu ar fi trebuit să fie greu acum, că mobilul îi fusese făcut scrum.
Lizzy a ridicat privirea la paravanul de vinilin pe care îl dădea la o parte Ewie. Aceasta s-a legănat pe picioare când i-au picat ochii pe Lizzy.

- **O, fetiţa mea. Prăpădită şi învineţită toată. Ştiam eu că se întâmplă ceva. O simţeam. De-asta am strâns mai devreme. Ştiam...**

Lizzy şi-a atins sutura în formă de fluture de pe buză.

- **Nu-i aşa rău cum pare. Nişte vânătăi şi o contuzie mică.**
- **Pff! Cred că n-ai văzut cum arăţi. Ce-i aia contuzie „mică”? Au zis că probabil ai maxilarul rupt.**
- **Nu-i rupt. S-a învineţit osul şi arată mai rău decât e cazul. S-ar putea totuşi să mănânc multă vreme doar gris cu lapte.**

Ewie şi-a dat ochii peste cap în timp ce scotea şerveţelul din poşetă ca să-şi tamponeze ochii.

- **Puteai să mori.**
- **Dar n-am murit. Lizzy a inspirat sacadat, frământând în mâini pătura subţire a spitalului, în timp ce ceasul alb-negru ticăia pe perete. Ewie, Hollis Hanley a făcut-o. El a ucis fetele, iar lui Dennis îi era frică să nu aflu. Biletul, livada, toate le-a făcut ca să-l protejeze pe Hollis.**

Ewie a încuviinţat sobră.

- **Mi-a zis maică-ta. Ai apucat să vorbeşti cu poliţia?**
- **Au trimis un detectiv să-mi ia o declaraţie. Acelaşi cu care am vorbit despre spargere. Se pare că e prieten cu Roger.**

S-a mirat să afle că Michael Hammond o aştepta la întoarcerea de la radiografie, până i-a explicat acesta că Roger îi povestise conversaţia lor. A anunţat-o că au recuperat rămăşiţele lui Dennis din cenuşă. Din păcate, având la dispoziţie doar amprenta dentară, avea să dureze câteva zile să-l identifice.

- **I-am spus despre hârtia pe care a fost scris biletul, că mi-a amintit de cea pe care o folosesc măcelarii să împacheteze carnea. Se duce mâine la fabrica la care lucra Dennis, ca să vadă dacă se potriveşte şi să compare cuţitele de-acolo cu cel găsit de poliţie în noaptea spargerii. Tot nu vom avea o dovadă clară care să-l lege pe Hollis de crime, dar indiciile sugerează clar că el este autorul.**
- **Este suficient, i-a spus sec Ewie. Şi a venit vremea să punem punct.**

Lizzy s-a gândit la asta, cum ar fi să se termine toate astea, să aibă în

sfârşit răspunsuri la toate întrebările şi toate piesele puse cap la cap. Nu avea această senzaţie. Nici urmă de uşurare. Nici un sentiment de împăcare. Doar alte întrebări.

- **Aşa sper, a spus încet.**
- **Ce mai e?**
- **Probabil nimic. Dar e ironic, nu zici? Dennis a încercat cu anii să ascundă ce s-a întâmplat în noaptea aia şi n-a făcut decât să-şi**

distrugă viaţa. De ce? Hollis murise. A tăcut, atingându-şi buza inferioară umflată. Nu pot să nu mă gândesc... A închis ochii, stăvilind un fior. Auzise despre moartea prin ardere - ca tot neamul ei -, numai că a vedea cu ochii tăi este cu totul altă poveste. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost: *Bărbaţii fac ce au de făcut.* **Ca şi cum credea că nu avea de ales.**
Gata, a şuierat Ewie. Ai făcut ce ţi-ai propus şi cu asta s-a terminat.Lizzy a încuviinţat tăcută. Aşa spera şi ea.
Andrew a adulmecat fumul cu mult înainte să observe maşinile de pompieri. I s-a strâns stomacul când a intrat pe stradă şi a văzut maşinile de intervenţie blocând trecerea, baricadele reflectorizante portocaliu cu alb care blocau traficul. A parcat cât de aproape îi permiteau baricadele şi, fără să se mai obosească să scoată cheia din contact, a luat-o la fugă.

Casa n-avea nimic. Nici atelierul. Rămânea doar hambarul. S-a ţinut după urmele furtunurilor pe alee, oprindu-se puţin când a observat duba albă cu uşile din spate larg deschise.

Furtunurile golite de apă. Nici o ambulanţă pe stradă. Medicul legist, deja prezent. Orice s-ar fi întâmplat era pe sfârşite - şi cineva murise.

Gândul l-a izbit asemenea unui pumn în plex.

Aerul era îmbâcsit de fum şi de cenuşă udă, preschimbând cerul serii într-o nuanţă murdară de cenuşiu. Simţea gust de funingine în gât şi începeau să-l usture şi să i se înceţoşeze ochii. A încetinit doar cât să se şteargă pe faţă, a traversat câmpul şi s-a cocoţat pe colină ca să vadă jumătatea din spate a terenului.

Şi, în locul hambarului, a văzut atunci, dincolo de colină, un schelet înnegrit. Nu mai avea acoperiş, iar pereţii carbonizaţi, plesniţi ca o păstaie răscoaptă. Pe fundalul cerului care se întuneca, arăta ca desprins dintr-un coşmar.

O mână de pompieri fără măşti de protecţie roiau împungând cu lopeţile şi cu topoarele în resturile din care ieşeau vapori de apă. Echipa de curăţenie. Andrew s-a dus drept la cel mai apropiat şi l-a bătut pe umăr.

Acesta s-a întors cu faţa neagră de funingine, mirat şi deranjat în acelaşi timp.

-**Amice, n-ai voie aici. Cel puţin până nu ne anunţă echipa care se asigură că nu se aprinde din nou.**

Trebuie să ştiu..

.Cuvintele lui Andrew au rămas în aer când a zărit doi bărbaţi în salopete bleumarin ieşind dintre dărâmături şi cărând un sac negru. încă o senzaţie de pumn în plex.

- **Cine...? I s-a îngroşat saliva în gură dintr-odată. Trebuie să ştiu cine...**

Pompierul a întors capul, urmărind privirea lui Andrew spre sacul de cadavre. S-a sprijinit în lopată, uitându-se în pământ, brusc stânjenit.

- **N-am ce face. Nu ţine de competenţa mea. Poate te ajută altcineva. A dus mâna cupă la gură. Tammy! A aşteptat să vină Tammy. Ai idee cine a murit?**

Femeia şi-a scos casca de protecţie, şi-a dat la o parte părul blond transpirat care-i scăpase din coada de cal. L-a măsurat din cap până în picioare pe Andrew.

- **Sunteţi rudă?**
- **Nu. Prieten...**

A încuviinţat cu mai multă blândeţe.

- **în clipa asta, nu ştim. Cadavrul era... într-o stare destul de proastă, îmi pare rău. Bănuiesc că o să trimită poliţia pe cineva la spital să discute cu fata.**

Andrew a ameţit brusc.

- **Care fată?**
- **Cea care locuieşte aici. Nu ştiu cum o cheamă.**

Pe Andrew l-au lăsat genunchii.

- **Lizzy Moon? E la spital?**
- **La Memorial. A avut noroc să scape.**

-A...

A lăsat cuvântul suspendat în aer, negrăit. *Arsuri. A suferit arsuri?* **Cât de rănită este? Tammy avea ochii plini de compasiune.**

- **Nu ştiu. îmi pare rău. în clipa asta nu ne vedem capul de treabă. Nu ştiu decât că au dus-o la spital.**

Andrew i-a aruncat un *mulţumesc* **peste umăr când s-a întors, alergând deja spre stradă, lovind asfaltul pe ritmul cuvintelor care-i urlau în cap.**

Nu a murit Nu a murit Nu a murit

Camera de urgenţă era un haos organizat. Pacienţi în diverse stadii de boală sau vătămare înghesuiţi pe rândurile de scaune verzi de plastic, cu tot soiul de expresii, de la disconfort şi plictiseală la reală suferinţă.

Andrew a trecut pe lângă ei în drum spre recepţie. O soră medicală în halat roz decolorat l-a întâmpinat numaidecât, căutând să observe dacă se află în pericol. După ce a constatat că nu avea nimic, s-a întins spre una dintre foile pentru internare.
Andrew a respins-o cu un gest.
- **Nu. Caut o pacientă. Lizzy Moon. Medicii au adus-o acum vreo două ore. A fost într-un incendiu...**
Sora medicală s-a uitat în stânga la monitor.
- **Dap. Se află în camera de urgenţă numărul 4. Sunteţi rudă?**
- **Prieten de familie. A păţit ceva?**
- **îmi pare rău. Mi-e teamă că nu vă pot da detalii. Mama ei este cu ea. Dacă luaţi loc, o anunţ că aţi venit.**
Andrew s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun, întrebându-se ce căuta Rhanna acolo. Trebuia să fie în Connecticut. Câteva clipe mai târziu, a apărut. S-a ridicat brusc, încercând să-i ghicească expresia. Părea cutremurată şi extenuată, dar nu copleşită de durere.
L-a apucat de mâini şi i le-a strâns bine.
- **N-a păţit nimic. Are o contuzie, dar se pare că îi dau drumul acasă.**
îi veneau o sută de întrebări după ce i-a trecut senzaţia iniţială de panică.
- **Am fost acolo, am văzut maşinile de pompieri. Cărau pe cineva în sac şi am crezut...**
- **A scăpat, a spus Rhanna, întrerupându-l înainte să o spună cu voce tare. E în siguranţă. I-a dat drumul, lăsându-şi mâinile pe lângă corp. Dennis Hanley a murit.**
Sacul de cadavre. Dennis. A cumpănit puţin.
- **Ţi-a zis ce s-a întâmplat?**
- **Era în hambar. A apărut Dennis cu o sticlă de kerosen - ca acelea găsite în livadă. Urma să dea foc hambarului cu ea înăuntru, ca să nu afle nimeni ce le-a făcut fratele lui fetelor. Rhannei îi scăpărau ochii. A clipit, dând drumul lacrimilor. A aruncat cu ceva în el în timp ce aprindea cârpa - ceva alcool, cred - şi i-a luat mâneca foc. Când a scăpat sticla cu kerosen, focul s-a întins. Abia a scăpat de-acolo.**
- **Dar e...**
- **Nu, a răspuns Rhanna iute. Nu are arsuri. Dar a lovit-o. Arată groaznic.**
Andrew a strâns din ochi, aproape simţind gustul furiei care-l apucase brusc. Preţ de o clipă îşi dorea ca Dennis Hanley să nu fi fost deja în sacul negru.

Rhanna i-a aşezat mâna pe braţ.

- **Vrei s-o vezi? Le spun eu că nu-i nici o problemă.**

Nu a aşteptat răspunsul, ci a plecat. Puţin mai târziu, s-a întors.

- **Au spus că poţi intra. Te duc eu. Acum este Ewie cu ea, dar o scot de- acolo.**

Lizzy ţinea un pachet cu gheaţă la faţă când a intrat el. L-a lăsat jos când l-a văzut şi s-a uitat în ochii lui. El încercase să se pregătească pentru prima vedere, să-şi imagineze cum va arăta, ce va simţi s-o vadă rănită, dar degeaba. N-ar fi avut cum să fie pregătit să vadă vânătaia proeminentă care se forma pe partea stângă a feţei, gura umflată, buza bandajată. Oricine s-ar fi uitat la ea ar fi zis că participase la douăsprezece runde de box cu un profesionist - şi pierduse.

-Ia uite, Lizzy, pe cine am găsit, a spus Rhanna, rupând liniştea stânjenitoare. Şi încă la timp. Doctorul vrea să mai rămâi puţin, dar zicea că dacă nu apare nici o schimbare, poţi pleca acasă în câteva ore. Mă întrebam cum să te ducem acasă cu furgoneta lui Ewie plină ochi. Acum poţi merge cu Andrew. S-a uitat la Ewie, îndoind un deget. Noi două trebuie să ieşim. Asistenta a zis să intrăm pe rând.

Când au rămas singuri, Andrew s-a dus lângă patul lui Lizzy.

- **Doamne! Ce rău îmi pare!**

A clipit la el.

- **De ce?**

-Că eram la o oră şi jumătate distanţă când s-a întâmplat. Că am dispărut pur şi simplu fiindcă avea orgoliul meu de suferit puţin. Nu ar fi trebuit să plec la Boston.

-Andrew, ţi-am spus. Aveai treabă, iar eu... A tăcut, ridicând din sprâncene la el. Chiar aşa, ce cauţi aici?

- **M-a sunat Roger. Mi-a spus că ţi-a cerut să stai lângă telefon, dar că nu răspundeai. M-a sunat să vadă dacă am vorbit cu tine. Mi-a povestit despre întâlnirea ta cu Dennis şi mi-a spus că are o presimţire. Aşa că am început să sun. Cum nu ai răspuns, m-am întors acasă. Pe urmă am ajuns la tine şi am văzut maşinile de pompieri...**

S-a oprit, amintindu-şi senzaţia cumplită la vederea furgonetei legistului.

- **N-am nimic, a spus Lizzy, nelăsându-l să continue. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Sunt obosită.**

S-a lăsat pe spate şi a închis ochii şi el a privit o secundă cum i se ridică şi se lasă pieptul, recunoscător că respiră normal. Părea mică

şi palidă în halatul decolorat. Fragilă. I s-a pus un nod în gât când şi-a amintit cadavrul din sac scos din rămăşiţele hambarului, privind-i faţa, vânătă şi
cu dâre de cenuşă. Fusese cât pe ce s-o piardă. Numai că nu era a lui ca s- o piardă.20 august
Lizzy a deschis ochii într-o lumină slabă şi în miros de ploaie iminentă care se strecura pe ferestrele salonului. Era ameţită şi înţepenită, îşi sucise gâtul dormind toată noaptea sprijinită de speteaza divanului, unde Ewie şi Rhanna o păzeau pe rând.
Trecuse bine de miezul nopţii când ajunseseră în sfârşit acasă. Rhanna o ajutase să se dezbrace şi îi pregătise o baie caldă cu aromă de muşeţel, după care o ajutase să se spele şi pe cap. Apoi o îmbrăcaseră cu o pijama moale şi o rezemaseră pe divan cu o pernă şi un pled, aşa cum făcea Althea când era Lizzy mică şi o durea burta sau răcea.
Acum o auzea pe Rhanna vorbind cu Ewie în bucătărie, glasurile îmbinându-se cu zgomotul apei de la robinet. Nu era greu să-şi dea seama despre ce vorbeau. A dat pledul deoparte şi s-a ridicat uşurel în şezut. Camera s-a învârtit cu ea când a dat să se ridice în picioare. A aşteptat să-i treacă ameţeala şi s-a dus spre bucătărie.
Rhanna i-a aruncat o privire nemulţumită când a ajuns la uşă.
- **Ce crezi că faci?**
- **îmi iau cafea.**
- **îţi aduc eu cafea. Tu stai culcată. Şi-aşa este destul haos cu pulberea asta neagră peste tot. N-avem nevoie să pici şi tu din picioare.**
- **Ştii că n-am nimic la picioare, nu? Sunt perfect în stare să mă ţin pe ele.**
- **Şi perfect în stare să cazi şi să-ţi spargi capul, a ripostat Rhanna. Haide.**

Lizzy s-a lăsat condusă înapoi la divan. Rhanna a umflat pernele iute şi a dat pledul deoparte.
- **Hai, întinde-te.**

Mulţumesc, a spus Lizzy când a învelit-o Rhanna. Că ai grijă de mine

.Rhanna şi-a arcuit gura într-un zâmbet blând, dar fugar.

- **Eu ar trebui să fiu cea care-ţi mulţumeşte. După atâţia ani şi atâtea greşeli. Mi s-a dat o a doua şansă. Şi apoi, ieri era să te pierd. Mi-am dat seama câte ocazii am scăpat. A ridicat semnificativ din umeri. Probabil încerc să recuperez timpul pierdut.**

Lizzy avea un nod în gât şi a înghiţit în sec.

- **Pari obosită. Ai dormit vreun pic?**

înainte ca Rhanna să răspundă, cineva a bătut la uşă. Rhanna s-a dus să deschidă şi s-a întors o clipă mai târziu cu Andrew după ea.

- **Ai musafiri, a anunţat veselă. Numai bine. Are el grijă să stai cuminte până fac cafea proaspătă.**

Andrew s-a uitat după ea, înainte să se întoarcă spre Lizzy.

- Arăţi mai bine.

Lizzy şi-a dat ochii peste cap.

- Mincinosule.

- **Fie.** *Mai curat.* **S-a aşezat uşurel pe fotoliul de lângă divan, sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Serios, cum te simţi totuşi?**

- **Doare. Parcă m-a pocnit o bâtă de baseball. Altfel, n-am nimic. Rhanna se poartă de parcă aş fi invalidă. De fapt, se poartă minunat.**

Andrew şi-a îndreptat privirea spre măsuţă. Ziarul de dimineaţă era împăturit în două, probabil aşa cum îl lăsase Ewie după ce citise din el. Lizzy văzuse deja titlul principal. *UN AL DOILEA INCENDIU LA MOON GIRL FARM SE DOVEDEŞTE FATAL.*

Andrew l-a ridicat, încruntându-se la fotografia cu hambarul prăbuşit.

- L-ai citit?

- **Nu-i nevoie. Eram acolo.**

A aruncat ziarul dezgustat.

- **Ar fi trebuit să mă aştept la asta.**

Lizzy s-a uitat lung la el.

- **Cum? Nu-l avea nimeni în vedere pe Dennis.**

- **Poate, dar ar fi trebuit să-l am eu. A zis ceva la un moment dat, că ai avut tupeul să te întorci şi să stârneşti discuţii despre crime. Vorbea urât despre fetele Moon în general, dar mai mult de tine era interesat. Ar fi trebuit să mă prind.**

- **De ce? în oraşul ăsta, mai toţi au zis câte ceva la un moment dat. Şi, Andrew, erau lucruri despre care habar nu aveam. Despre care nu avea nimeni habar - şi nu vom şti acum, că a murit Dennis. Dar s-a terminat. Nu va fi nimeni acuzat. Doar că noi ştim**

ce s-a întâmplat sau cel puţin cine a fost vinovatul. Şi va afla şi familia Gilman. Şi restul celor din Salem Creek n-au decât să creadă ce vor. Ca întotdeauna.
A apărut Rhanna, cu o cană cu pai în ea. I-a dat-o lui Lizzy, după care s- a întors spre Andrew.
- **îţi aduc şi ţie una înainte să plec la magazin?**
- **Nu, mersi. Am băut deja mai mult decât era cazul azi-dimineaţă. Ewie a dat buzna din bucătărie, cu nişte mănuşi de cauciuc galben**
strident în mâini.
- **Nu te grăbi, i-a spus Rhannei. Trebuie să mai pun pe listă nişte soluţii de curăţat. Cu cât frec mai mult, cu atât de împrăştie mai tare mizeria. Zici că aici s-a revărsat petrolul de pe Exxon Valdez.**
Lizzy a plecat capul sfioasă şi s-a uitat la Andrew.
- **Am uitat să-i zic de pulberea de amprente aseară când am ajuns acasă.**
-Ups.
Iar a bătut cineva la uşă, de data asta cu ciocănelul. Rhanna a băgat lista în buzunar şi s-a dus să deschidă. După o conversaţie neinteligibilă de câteva minute, s-a întors.
- **Lizzy, este Helen Hanley. E la uşă şi vrea să stea de vorbă cu tine. Lizzy s-a uitat lung la ea. Ştia că Helen fusese anunţată de moartea**
cumnatului, dar nu avea idee câte detalii i se dăduseră sau cum primise vestea.
Andrew s-a ridicat brutal din scaun.
- **Nu trebuie să vorbeşti cu ea dacă nu eşti în stare, Lizzy. 0 pot trimite acasă.**
Lizzy şi-a amintit confruntarea de ieri de la supermarket, rugămintea mută din privirea lui Helen, vânătaia pe care se străduise, dar eşuase s-o mascheze. Acum avea şi ea una la fel.
- **Nu. N-o trimite acasă. Vreau să vorbesc cu ea.**
Ewie şi Andrew au schimbat o privire, dar nu au comentat. Câteva clipe mai târziu, Helen stătea în salon, cu fetiţa cocoţată pe şold. Avea ochii umflaţi şi înroşiţi şi nu era machiată. Vânătaia gălbui-verzuie se reliefa urât pe obraz.
- **îmi pare rău că a trebuit s-o aduc pe Kayla. N-am găsit aşa repede bonă şi nu puteam aştepta. A dus mâna la gură, cu lacrimile şiroind. Doamne... cum arăţi... Este numai vina mea.**
Lizzy s-a ridicat în şezut şi a bătut cu palma uşor în divan.

- Ce-ar fi să iei loc?

Helen s-a aşezat uşor pe divan şi a pus fetiţa în poală. Plângea uşor, cu sughiţuri înăbuşite, încercând să vorbească.

- A venit poliţia azi-noapte. Mi-au spus despre Dennis - ce a încercat să facă. Am venit să-ţi spun că îmi pare rău.

- A fost vina lui Dennis, Helen. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

- Ba da, a spus Helen plângând printre sughiţuri. Am fost o laşă. Toţi anii ăştia l-am lăsat să mă terorizeze ca să-mi ţin gura şi azi-noapte era să te omoare. Şi-a tras nasul zgomotos şi şi-a şters lacrimile cu gulerul cămăşii. De-aici, mă duc la poliţie. Trebuia s-o fac aseară, dar am vrut să vorbesc mai întâi cu tine, să mă uit în ochii tăi şi să-mi cer scuze. Pentru ce ai păţit ieri şi pentru ce a pătimit familia ta mai demult. Ar fi trebuit să-i pun capăt când a murit Hollis. Ar fi trebuit, dar nu am făcut-o.

Andrew s-a aplecat, cu antebraţele sprijinite pe genunchi.

- Te referi la Heather şi la Darcy Gilman?

Helen a lăsat ochii în pământ.

- Hollis era om bun. Simplu şi blajin, dar şi zdrobit. Chiar dinainte de Afganistan. Dar a fost mai rău când s-a întors acasă. Era retras şi avea coşmaruri. A început să bea. L-am implorat să ceară ajutor, să se ducă la terapie, dar nu voia. Pe urmă am aflat despre un grup care se întâlnea la Rochester. Oameni cu sindrom posttraumatic, care discutau despre lucruri văzute şi făcute. Până la urmă l-am convins să se ducă şi el. A aflat Dennis şi gata. Mi-a spus clar să nu mă bag. Nu conta că soţul meu era praf ori că fetiţa avea nevoie ca tatăl ei să se facă bine.

începuse să plângă din nou. S-a şters la ochi, aruncându-i lui Kayla un zâmbet prin care-i spunea *Mami n-a păţit nimic*, înainte să continue.

- Eram furioasă că-l lăsa pe Dennis să facă ce vrea din el. într-o seară, s-a îmbătat şi ne-am certat îngrozitor. Şi atunci a ieşit la iveală.

Lizzy şi-a strâns mâinile în poală, făcând un efort să aibă răbdare. Aşteptase opt ani să afle adevărul. Mai putea aştepta câteva minute.

Kayla începuse să se foiască în poala mamei. Helen a legănat-o uşor şi a pupat-o pe creştetul blond. Când s-a liniştit, Helen a continuat:

- în vara în care au dispărut fetele, Hollis şi Dennis începuseră să umble cu ele. Hollis nu le avea cu femeile, aşa că Dennis le-a

agăţat. Ieşeau împreună toţi patru. Dennis se ducea cu câteva sticle de Smash.
Lizzy s-a încruntat, necunoscând cuvântul.
- **Smash?**
- **0 combinaţie de cidru tare cu whisky de casă. Ieftin, plus că nu ai nevoie de acte de identitate să-l cumperi. Mai ales că te îmbeţi repede. Şi din ce zicea Hollis, lui Heather îi plăcea să se îmbete. Era destul de varză. Se întâmplau multe acasă. Cu taică-su.**

Lizzy a remarcat comentariul nepremeditat.
- **Cu taică-su?**
- **Fata i-a spus lui Dennis că s-a trezit într-o noapte şi l-a găsit pe taică- su lângă pat şi că tot intra peste ea când se îmbrăca. Se prefăcea că din greşeală, dar ea zicea că prea se întâmpla mereu. La un moment dat, i-a spus limpede lui Dennis că de-aia tot umbla cu el, că îl înnebunea pe taică-su. Oricum, într-o noapte au ieşit toţi patru. Au ajuns acasă la bătrânul Hanley. Heather şi Dennis au plecat singuri. Darcy a rămas cu Hollis în maşină. Dar când a dat Hollis să se împrietenească, fata s-a speriat. A zis că trebuie să facă pipi şi a plecat. Nu s-a mai întors, aşa că Hollis s-a dus s-o caute.**

Ewie stătea de ceva timp în uşă. A făcut un pas în faţă, evident tulburată de povestea pe care o auzea, dar poate mai stânjenită de faptul că era o fetiţă în cameră.
- **Ce-ar fi să vină Kayla în grădină cu mine şi Rhanna? a sugerat ea explicit. Cât discută adulţii între ei.**

Helen n-a priceput la început, apoi s-a uitat la Kayla şi a părut să înţeleagă.
- **Ah, da. Sigur nu vă deranjează?**
- **Ne descurcăm noi, a asigurat-o Rhanna cu un zâmbet rezervat doar copiilor sub trei ani. Kayla te cheamă? Ce nume frumos.**

Helen a mulţumit pe muteşte, încredinţându-i fiica.
- **Bravo. Mergi cu doamnele astea drăguţe. Mami nu pleacă de-aici.**
- **Suntem în spatele casei dacă e nevoie, a strigat Ewie, pornind cu ele spre vestibul.**

Helen părea dintr-odată pustiită fără fiica ei. S-a uitat de la Lizzy la Andrew şi iar la Lizzy.
- **îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc la Kayla. Nu-şi va aduce aminte de tatăl ei, dar nu trebuie să audă povestea asta.**

Sunt aşa de... Nu am mai dormit bine de când s-a mutat Dennis la noi.

Lizzy nu s-a obosit să-şi mascheze mirarea.

- **Tu şi Dennis...?**
- **Nu. Helen s-a cutremurat vizibil. Nimic de genul ăsta. Dar s-a mutat acum câteva săptămâni. Zicea că vrea să mă ajute cu Kayla, dar cred că de fapt voia să se asigure că îmi ţin gura.**
- **Dennis ştia că tu ştiai ce se întâmplase cu fetele?**
- **Da. I-a spus Hollis că s-a îmbătat şi că mi-a turnat tot. Dennis s-a enervat. Pe urmă a început să stea cu ochii pe mine.**
- **Ai zis că Hollis s-a dus s-o caute pe Darcy când a văzut că nu mai vine, a insistat Lizzy, voind să revină la noaptea în care muriseră fetele Gilman.**

Helen a închis ochii, pregătindu-se parcă. După câteva minute a răsuflat şi s-a îndreptat de spate.

- **A durat ceva, dar până la urmă a găsit-o. Stătea aplecată şi vomita de la băutură. A început să plângă când l-a văzut şi a luat-o la fugă. Hollis s-a dus după ea. Nu ca să-i facă rău, ci ca să nu ajungă unde nu trebuia. Dar era prea târziu. Până s-o prindă din urmă, ieşise din porumb. Era pe câmpul din spate, unde tatăl lui Hollis nu lăsa pe nimeni să intre.**
- **Din cauza marijuanei, a spus Lizzy încet, aruncându-i o privire pe furiş lui Andrew. Care nu era deloc mirat. Toată lumea ştiuse?**
- **Mda, a făcut Helen, încuviinţând. Iarba. Era un şopron mare unde o ţineau la uscat. Darcy a fugit într-acolo. Probabil voia să se ascundă. Dintr-odată, s-a deschis uşa şi a ieşit domnul Hanley, beat criţă, mânuind o puşcă. Darcy a început să ţipe. Bătrânul nici n-a clipit. A venit în spatele ei şi i-a crăpat capul cu patul puştii. A căzut ca un sac de cartofi. Helen a tăcut, ducând mâna la gură. Hollis a zis că-i auzea craniul pârâind când închidea ochii noaptea.**

Lui Lizzy i-a venit dintr-odată să verse. Povestea lui Helen se potrivea perfect cu rezultatele legistului. *Traumatism prin lovitură puternică în zona occipitală şi parietală***. Dar asta fusese cauza morţii lui Darcy. Raportul medical spunea că Heather fusese strangulată.**

- **Şi Heather?**
- **Ea şi Dennis or fi auzit-o pe Darcy ţipând, că au venit în fugă. Heather a dat cu ochii de Darcy care zăcea cu faţa în ţărână şi a început să urle de mama focului. Chiar şi beat, bătrânul şi-a dat seama că a dat de necaz. I-a cerut lui Dennis s-o astâmpere.**

Dennis nu s-a clintit, aşa că taică-su a îndreptat arma spre el. A zis că dacă nu o astâmpără Dennis, o face el şi pe urmă le ia piuitul şi băieţilor. Dennis nu şi-a dat seama cât de serios vorbea bătrânul până când n-a îndreptat arma spre Hollis. Ştia că era punctul slab al lui Dennis.

Andrew a rămas cu gura căscată.

- **A ameninţat că-şi omoară propriul fiu?**

Helen a dat din cap că da. Mai palidă decât la sosire, era secătuită şi tremura.

- **Şi ar fi făcut-o. Dennis o ştia, chiar dacă nu şi Hollis, aşa că a apucat- o de gât pe Heather şi... a strâns. Fata s-a zbătut, dar era prea puternic.**

Hollis era îngrozit că nu se mai termina - nu-i ca în filme -, dar până la urmă nu s-a mai mişcat.

Lizzy a rămas mută, cutremurată de scena odioasă povestită de Helen - şi dându-şi seama că decizia lui Dennis de a ascunde adevărul avea mai mult de-a face cu propriul sentiment de vinovăţie, decât cu cel al tatălui sau al fratelui.

- **Heleşteul, a spus Lizzy amorţită. Cum au ajuns fetele în heleşteu?**

- **Domnul Hanley le-a cerut să umple buzunarele fetelor cu pietre din zidul din spatele şopronului şi să le târască în heleşteu. Cum nu s-au grăbit, le-a impus să nu se mai poarte ca nişte şcolăriţe. Cică bărbaţii fac ce au de făcut. Aparent a mers, că l-au ascultat până la urmă. Nu că ar fi avut de ales. Erau deja şi ei în aceeaşi oală. Dennis a fost cel care a sunat anonim, ca să creadă poliţia că bunica ta le-a ucis.**

Bărbaţii fac ce au de făcut.

Lizzy şi-a stăpânit un fior. Dennis spusese aceleaşi cuvinte ieri. Cuvintele tatălui. Asta-i fusese moştenirea din partea tatălui - uciderea a două fete şi ascunderea dovezilor. S-a încruntat dintr-odată.

- **Ai zis că *erau* în aceeaşi oală - Hollis *şi* Dennis -, dar nu şi Hollis. Nu s-a atins de nici una dintre fete.**

Helen şi-a privit mâinile, cu degetele întrepătrunse atât de tare, încât i se albiseră articulaţiile. I-a curs o lacrimă pe obraz, apoi alta. în cele din urmă, a ridicat capul.

- **Au pus fetele într-o roabă veche şi le-au cărat la heleşteu. Dennis a intrat în apă cu Heather întâi şi s-a uitat cum se scufundă. Dar când a ridicat-o Hollis pe Darcy, fetiţa a icnit.**

Lui Lizzy i s-a întors stomacul pe dos. Uitase amănuntele menţionate de Roger. Una dintre fete - Darcy - se înecase, conform dovezilor. S-a uitat la Helen, negăsindu-şi cuvintele.

- Dennis nu a zis nimic, dar Hollis a ştiut. Trebuiau să termine ce începuseră. Dennis a apucat-o pe Darcy de picioare şi au târât-o înăuntru. Au aşteptat pentru orice eventualitate, dar nu s-a mai ridicat la suprafaţă.

Apă stătută şi sare... ca mâlul rămas în urma refluxului. Sau ca un heleşteu.

- Era în viaţă când a ajuns în apă, a şoptit Lizzy, cu groază. Ar fi supravieţuit loviturii la cap dacă nu ar fi fost târâtă în heleşteu.

- Hollis nu şi-a iertat-o niciodată.

Iată motivul pentru care intrase Hollis cu maşina în copac. Lizzy a închis ochii, încercând să-şi şteargă imaginea din cap.

- Când a... murit, a spus poticnit, a lăsat un bilet. L-ai dat poliţiei, dar nu l-au luat. Pe urmă a dispărut.

Andrew a scos câteva şerveţele din cutia pe care o lăsase Rhanna lângă Lizzy şi i le-a oferit lui Helen. Aceasta le-a primit dând din cap cu recunoştinţă.

- Din pricina lui Dennis, a spus, tamponându-şi ochii. Mi-a cerut să-i dau foc, să pretind că nu l-am văzut în veci. Se temea să nu facă oamenii legătura între biletul lui Hollis şi fete.

- N-a avut niciodată de-a face cu Hollis. A făcut toată treaba asta - biletul, incendiul - ca să se protejeze pe el. Că el a omorât-o pe Heather.

- Nu cred că Dennis mai ştia care era diferenţa. întreaga lui identitate era ca protector al lui Hollis. Când a murit Hollis, şi-a pierdut identitatea. Pe urmă, ferma. Apoi a aflat că te-ai întors tu şi că pui întrebări. Şi atunci a luat-o razna. Când au început să apară poveşti în ziare, am ştiut că el era făptaşul, dar nu puteam zice nimic. A spus că o ia pe Kayla şi pleacă să nu o mai găsesc.

- Adică o ia şi fuge cu ea sau că o omoară?

în ochii lui Helen a licărit amintirea fricii trăite.

- Nu ştiu. Ştiam doar că o să se întâmple ceva rău dacă mă duc la poliţie. De-asta m-am lovit de tine ieri şi ţi-am spus ce ţi-am spus. Nu ştiam ce altceva să fac. Iar aseară a venit poliţia la uşă şi am zis că... A tăcut şi şi-a dus mâna la gură. Când mi-au spus că ai scăpat, că n-ai păţit nimic, am ştiut că trebuie să le spun totul - şi le-am dat scrisoarea lăsată de Hollis înainte să moară.

Lizzy a rămas cu gura căscată.

- Ai scrisoarea?

- **A fost ultimul lucru pe care l-a scris şi pentru mine l-a scris. Nu-i puteam da foc. 0 s-o duc la poliţie şi le spun tot. Dar trebuia să vin întâi la tine. Mă simţeam datoare - ţie şi bunicii tale. Ştiu că o să regret toată viaţa, dar tot trebuia să-ţi spun.**
- **Şi îţi mulţumesc pentru asta, a spus Lizzy încet, ştiind ce zi grea trebuie să fi fost pentru ea. Vânătaia de pe obraz - Dennis este autorul?**

Şi-a atins uşor vânătaia decolorată.

- **A venit beat acasă şi făcea zgomot. Abia o culcasem pe Kayla şi l-am rugat să tacă.**

Andrew a răsuflat lent, ca o oală sub presiune care scoate abur.

- **Ştiu că Dennis te ajuta cu bani. Te descurci de-acum cu Kayla?**

Helen a ridicat din umeri, mototolind şerveţelele în mână.

- **Nu ştiu. N-am avut timp să mă gândesc la asta. Părinţii mei sunt în Florida. Probabil m-ar primi la ei, dar întâi trebuie să merg la poliţie. S-ar putea să mă bage la puşcărie din cauză că nu le-am spus ce ştiam.**

Andrew s-a scărpinat cu degetul mare la bărbie în timp ce îşi cântărea răspunsul.

- **Ce-ar fi să mai aştepţi o zi înainte să te duci la poliţie? Eu şi Lizzy avem un prieten detectiv care ţi-ar putea oferi nişte sfaturi. Şi îţi trebuie avocat înainte să spui orice.**

Lui Helen i-a picat faţa.

- **Nu-mi permit avocat. Mai ales acum.**
- **Ne ocupăm noi de asta.**

Helen a clipit spre el, sincer şocată.

- **Nu ştiu ce să zic. După toate astea... nu merit asemenea bunătate.**

Lizzy s-a uitat o fracţiune de secundă în ochii lui Andrew, apoi şi-a aşezat mâna pe a lui Helen.

- **Helen, s-au întâmplat destule rele. Nu rezolvi nimic dacă ajungi la închisoare. Lasă-ne să te ajutăm dacă putem.**
- **Bine atunci. Mulţumesc. Helen s-a ridicat, trăgându-şi nasul, şi a îndesat şerveţelele mototolite în buzunar. Ar trebui să mă duc după Kayla şi să plecăm. încep tura la ora două şi am treabă. îmi daţi voi de ştire?**
- **0 să dau un telefon. Nu durează mult.**

Andrew a ieşit cu Helen în grădină s-o găsească pe Kayla. Lizzy a rămas pe divan, secătuită şi amorţită. îşi dorise adevărul şi îl aflase. Pe tot.

Vieţile băieţilor Hanley, un tată beţiv şi sărăcit din punct de vedere moral. Două fete ucise cu bestialitate, fiindcă uneia îi era frică să se ducă acasă. I s-a făcut pielea de găină gândindu-se cum stătea Fred lângă patul fiicei sale. La un moment dat, trebuia s-o sune pe Susan. Merita să ştie adevărul şi nu să-l afle din ziare. După ani de suferinţă, avea în sfârşit să ştie ce se întâmplase cu fetele ei, însă durerea şi întrebările nu se terminau acolo. Cum ar fi fost posibil, când pierderea fusese atât de inexplicabil de crudă?

N-avea cum să afle dacă soţul ei făcuse ceva practic în privinţa obsesiei lui faţă de Heather, însă era greu să te uiţi la întreg lanţul de evenimente şi să nu ajungi la concluzia că jucase un rol în comportamentul care dusese în cele din urmă la moartea fiicei sale mai mari. Iar biata Darcy fusese victimă colaterală.

în ceea ce-l privea pe Fred Gilman, curând urma să aibă un nou demon cu care să se lupte - el însuşi. în ultimii opt ani o acuzase pe Althea Moonde crimă. Acum trebuia să trăiască ştiind că, cel puţin într-o anumită măsură, se făcuse vinovat de moartea fiicelor sale. Numai că probabil ştiuse în tot acel timp. Şi poate asta era cea mai adecvată pedeapsă dintre toate. Sentimentul de vinovăţie era un temnicer crud şi neobosit.
Lizzy a tresărit auzind uşa vestibulului în timp ce reflecta. S-a uitat în ochii lui Andrew când a reapărut.
- **A plecat?**
- **Da. Iar Ewie şi Rhanna sunt în drum spre supermarket. Eşti OK?**
- **Mă tot gândesc. încă încerc să înţeleg.**
- **Ar fi trebuit să te întreb înainte să îmi ofer ajutorul lui Helen. îmi pare rău că nu am făcut-o.**
- **Ba nu. Mă bucur că ai făcut-o. l-am observat privirea ieri la magazin. Era complet înspăimântată de el. Nu-i poţi reproşa că nu a zis nimic. Aş fi făcut acelaşi lucru dacă aş fi avut un copil de protejat.**
- **Să-l sunăm pe Roger? Pun telefonul pe difuzor.**
- **Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ştii cum este oraşul ăsta. Se duce vestea curând şi o să fie mai bine pentru Helen dacă se duce la poliţie înainte să vină poliţia la ea.**
- **De acord. Andrew a scos telefonul şi a căutat în lista de contacte, a selectat numărul şi a pus telefonul pe masă între ei. A sunat de trei ori înainte să răspundă Roger.**
- **Hei, Andrew sunt. Ai un minut? Trebuie să te întreb ceva.**
- **Da, dar mai întâi spune-mi ce face Lizzy. Tocmai am vorbit cu Michael Hammond. Mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară. Doamne!**
- **Este cu mine aici. Destul de vătămată, dar are multe infirmiere. însă cred că avem nevoie de încă o favoare. Una mare de data asta.**
-Bine. Ia zi.
- **Să zicem, ipotetic, că ştiu pe cineva care poate spune poliţiei tot ce s- a întâmplat de fapt cu fetele Gilman, dar se teme de închisoare că nu a mărturisit mai devreme. Dacă se temea pentru viaţa ei sau pentru viaţa cuiva drag - un copil, de exemplu -, există vreo şansă ca poliţia s-o menajeze?**
- **Bănuiesc că vorbim despre Helen Hanley.**
Andrew a surprins privirea lui Lizzy, cu sprâncenele ridicate. Lizzy a încuviinţat, dându-i mână liberă.

- **Roger, a mărturisit tot. Despre Hollis, Dennis, chiar şi despre bătrân. Toţi au jucat un rol. Oricum se duce la poliţie, dar speram să o putem ajuta cumva, poate ai tu cu cine vorbi. Nu a spus nimic pentru că Dennis o amenința. Are o fetiţă, Roger.**

A urmat o pauză lungă. Lizzy şi-a ţinut respiraţia, aşteptând.

- **Trebuie să aflu ce are de spus, a zis Roger în cele din urmă. Dacă sunt mulţumit, îl rog pe fratele meu să aranjeze o întâlnire cu cineva de la procuratură. Este posibil să fie acuzată de complicitate. Nu şi-a protejat doar soţul. I-a protejat şi pe fratele acestuia şi pe socru, iar pentru socri nu primeşti imunitate. Dar dacă într-adevăr se temea pentru viaţa ei sau a fetiţei, este posibil să cadă la o învoială. Lasă-mă câteva ore să dau nişte telefoane şi să iau pulsul. Te sun când ştiu ceva. Dacă trebuie, stabilim o oră. Până atunci, nu ar trebui să discute cu nimeni.**

- **Aş zice că are o şansă, a spus Lizzy când a închis Andrew. Mă bucur. Chiar dacă avea obligaţia legală să se ducă la poliţie, nu o pot învinovăţi că şi-a protejat copilul. Iar acum face ce trebuie.**

- **Sunt convins că o vor crede. Nu trebuie decât să te uiţi la ea ca să ştii că este speriată. A trebuit s-o ajut s-o aşeze pe Kayla pe scaunul copilului în maşină. îi tremurau mâinile aşa de tare, că nu putea prinde cataramele. I-am spus că o sun diseară, după ce vorbesc cu Roger.**

- **Apropo de telefoane, cred că am nevoie de unul nou.**

Andrew s-a uitat îngrijorat la ea.

- **Nu te sui în maşină încă. Te duc eu într-o zi-două. Deocamdată trebuie să te odihneşti.**

- **Sunt cam epuizată, a recunoscut ea, presimţind o potenţială schimbare a subiectului. Poate trag un pui de somn cât e linişte în casă.**

- **îţi aduc ceva? Un jeleu? 0 supă?**

Lizzy şi-a amintit dintr-odată ceva ce întrebase Ewie la un moment dat. Dacă avea cine să-i facă supă. Atunci spusese că nu, dar acum avea - dacă-l voia pe el. Şi îl voia. Mai mult decât voia să recunoască. Numai că era o idee proastă dacă-l lăsa să rămână şi să facă pe infirmiera. Mai întâi, trimisese semnale mixte, ca să nu mai vorbim despre faptul că era foarte posibil să lase din nou garda jos. îl rănise o dată. Nu voia s-o facă din nou.

Mersi, nu-mi trebuie. A izbutit să zâmbească, strâmbându-se când şi- a întins buza cusută. Trebuie să

te întorci la Boston. Ai o afacere şi nişte clienţi de mulţumit

.Andrew şi-a întors privirea o clipă, dregându-şi glasul.

- **Lizzy, rămân. Nu trebuie decât să-mi ceri.**

Fii puternică. Nu te bâlbâi. Spune-i ce trebuie şi lasă-l să plece.

- **Nu pot, Andrew.**
- **Nu poţi sau nu vrei?**
- **Nici, nici. Ai făcut deja prea multe. Vreau să te întorci la viaţa ta.**
- **Ca să te întorci şi tu la a ta?**

Lizzy a făcut un efort să se uite în ochii lui.

- **Am primit un email de la bancă. îmi dau creditul, ceea ce înseamnă că mă pot ocupa de reparaţii, iar Rhanna cunoaşte un agent imobiliar dator cu o favoare. în aproximativ o săptămână ar trebui să termin cu toate.**
- **Aha, a zis Andrew, ridicându-se în picioare. Se pare că te-ai gândit la toate. 0 să-ţi dau o listă cu firme de construcţii înainte să plec din oraş.**
- **Mulţumesc.**

A clipit ca să nu-i dea lacrimile, de teamă că va ceda dacă mai zicea ceva. 0 durea gâtul în timp ce se uita cum se îndrepta spre uşă.

Lasă-l să plece, Lizzy.26 august

Lizzy s-a încordat la vederea hambarului - prima dată de când arsese din temelii. Trecuseră şapte zile de la incendiu. Patru de când vorbise Helen Hanley cu procurorul în schimbul imunităţii. Trei de când plecase Andrew la Boston.

Simptomele contuziei trecuseră în sfârşit, vânătaia de pe maxilar se decolorase într-o nuanţă de verde amestecat cu violet fluorescent, iar buza i se vindeca frumos, mulţumită alifiei de tătănească şi muşcată, preparată de Rhanna în atelier.

Rhanna mergea acum pe lângă ea, cu chipul solemn dincolo de bronzul californian care se estompa. Veniseră să-şi ia un fel de adio. Echipa de demolare pe care o angajase Andrew să strângă rămăşiţele hambarului sunase să anunţe că sosesc în curând.

Au stat tăcute o vreme, umăr la umăr, privind de pe colină. Nu rămăsese nimic din pictura murală a Rhannei. Acum era o carcasă carbonizată, arsă, care împungea cerul senin al dimineţii. Pentru unii reprezentase o piatră de hotar, pentru alţii, o oroare, iar în câteva ore avea să dispară de pe faţa pământului.

Ideea o zguduia pe Lizzy mai mult decât voia să recunoască. Nici nu plecase bine şi deja se întâmpla. Încet-încet, dispăreau

fetele Moon cu stilul lor de viaţă, zalele preţiosului lanţ al Altheei începeau să se disloce. Nu ar fi trebuit să conteze. Pleca în curând. Cumva însă conta. Era un fragment din trecutul ei, un fragment din trecutul lor, al tuturor, şi curând nu mai avea să rămână decât o amintire.

Lizzy şi Rhanna s-au întors deodată la auzul vehiculelor pe alee. în câteva minute, buldozerul venea deja spre ele. La câţiva paşi în urmă venea un bărbat cu cască de protecţie şi vestă portocalie, cu un carnet în mână

.Lizzy şi-a ţinut respiraţia când a sosit buldozerul şi a răsuflat uşurată când s-a oprit lângă hambar, ca şi cum execuţia fusese revocată în ultima clipă.

- **Cred că trebuie să cobor şi să le dau undă verde sau ce-or trebui să facă.**

Operatorul buldozerului coborâse la colegul lui. Stăteau cu spatele la Lizzy, gesticulând din când în când, în vreme ce puneau ţara la cale. Bărbatul cu carnetul a observat-o primul.

- **Trebuie să vorbim cu Elzibeth Moon. Dumneavoastră sunteţi?**
- **Da. Lizzy Moon.**

I-a dat carnetul, arătându-i locul semnăturii în partea inferioară a ordinului.

- **Trebuie să semnaţi aici.**

Lizzy a oftat şi i-a dat carnetul înapoi.

- **E cineva în acest moment înăuntru?**

Lizzy s-a uitat nesigură la ruina arsă, dar bănuia că asta era procedura.

- **Nu. Nimeni.**
- **Foarte bine. Nu ar trebui să dureze mult. Pe urmă vine camionul de gunoi să cureţe tot. Trebuie să vă daţi la o parte şi să nu vă apropiaţi până nu terminăm.**

Lizzy era ca anesteziată în timp ce se întorcea pe colină la Rhanna, ţinându-se în braţe.

- **Nu ne putem apropia cât lucrează. Cică nu durează mult.**

Rhanna s-a lăsat în iarbă, aşezându-se turceşte. Lizzy s-a aşezat lângă ea, cu genunchii la piept, privind muncitorii care dădeau roată hambarului, fără grabă.

- **Tot nu-mi vine să cred, a spus Rhanna, dând din cap. E cât se poate de oribil.**
- **îmi pare rău. Ştiu cât ţineai la pictura aia.**

Rhanna a întors brusc capul.

- **Nu la asta mă refeream. Ci la tine - la ce era să păţeşti. Ce naiba căutai în hambar de fapt?**

Lizzy s-a gândit la *Cântul Pământului***, pe care mai avea puţin şi îl termina - acum pierdut. Nu ar fi avut timp să-l recreeze înainte de plecare, aşa că nu mai avea rost să ţină secretul.**

- **Făceam parfum.**

Rhanna a făcut ochii mari.

- **Pe bune...**
- *Cântul Pământuluiy* **care-ţi plăcea ţie - încercam să-l recreez. Am vrut să-ţi fac o surpriză înainte să plec.**

- **O, scumpa mea... Ce drăguţ din partea ta.**

A ridicat din umeri.

- **Nu mai e. Incendiul...**
- **Nu, a protestat Rhanna, luându-i şi strângându-i mâna lui Lizzy. Să nu îndrăzneşti. Eşti aici. Eu sunt aici. Doar asta contează. Numai să ştiu că ai vrut să-l faci... S-a uitat la mâinile lor întrepătrunse şi a zâmbit. Am încercat să-mi dau seama de când m-am întors. De ce sunt aici, având în vedere cum mergeau lucrurile, toate tâmpeniile pe care le-am făcut. Am crezut că voiam să-mi plătesc datoriile, ştii tu, un soi de penitenţă. Acum ştiu că nu despre asta era vorba. Pentru *tine* m-am întors, Lizzy. M-am întors ca să învăţ să îţi fiu mamă. A tăcut, zâmbind melancolic. Ştiu. Mi- am calculat greşit timpul. Cu treizeci şi şase de ani. Dar voi fi veşnic recunoscătoare pentru aceste săptămâni cu tine.**

Lizzy a simţit un bolovan luat de pe inimă când s-a uitat în ochii Rhannei, o emoţie care-şi desfăcea petalele asemenea unei flori încălzite de soare. Bătuseră cale lungă în numai câteva săptămâni, desfăcuseră ani de bagaje, deschiseseră răni vechi. Rhanna îşi deschisese sufletul, îşi asumase greşelile şi îşi plătise dările. Dar rănile ei? 0 viaţă de ranchiună şi blamare, durerea abandonului pe care nu voia să-l recunoască. Poate că de fapt *ea* bătuse calea mai lungă.

A pus mâna pe braţul Rhannei, asumându-şi timid riscul de a o atinge fără voia ei.

- **Când ai apărut... m-am purtat oribil cu tine. Nu te-am vrut aici pentru că nu voiam să recunosc cât durea că nu m-ai vrut. M-am prefăcut prea mulţi ani că nu-mi pasă ca să trec peste asta. Când am crescut, am sperat că la un moment dat o să înveţi să mă placi, că vom fi în sfârşit o familie, dar n-a fost să fie. Apoi ai plecat şi cu asta, basta. Cred că am vrut să te pedepsesc. Acum înţeleg de ce ai făcut ce ai făcut şi mă bucur că te-ai întors, că am avut şansa să ne regăsim.**

Buldozerul a pornit din nou şi au tăcut.

Lizzy a ridicat mâna să-şi ferească ochii de soare şi i s-a pus un nod în gât când a făcut buldozerul prima tură, a dat înapoi, s-a repoziţionat şi a înaintat din nou. Craterul scobit în pământ i-a lăsat un gol în stomac. Timpul trecea totuşi, chiar şi în Salem Creek.

Treizeci de minute mai târziu, rămăşiţele hambarului fuseseră reduse la un morman de cherestea arsă, iar buldozerul plecase.

Rhanna a smuls câteva fire de iarbă şi a început să se împletească.

- **Pleci curând, nu?**

N-a mirat-o întrebarea. Toată dimineaţa plutise sfârşitul în atmosferă, îl simţise şi Rhanna.

-Da.

- **Când?**
- **într-o zi-două.**

Rhannei i-a picat faţa.

- **Aşa repede?**
- **L-am sunat pe Luc să-i spun că mai am puţin. Andrew m-a ajutat să angajez un electrician şi pe cineva să repare acoperişul, iar Billy Church mi-a trimis la prima oră contractul prin email. Mersi că l-ai sunat, apropo. Tu şi Ewie puteţi rămâne până se vinde ferma. Ca să aveţi timp să vă faceţi planuri pentru mai departe. Veţi avea nişte bani din asigurare de pe urma incendiului. Nu mult, dar cu banii ăştia şi cu creditul ar trebui să vă descurcaţi până găsim cumpărător.**
- **Chiar ai de gând s-o faci, a spus Rhanna încet.**
- **Dar ce-ai crezut?**

Rhanna a ridicat dintr-un umăr.

- **Probabil speram să te răzgândeşti, să redeschidem atelierul şi să lucrăm împreună. Am crezut că tu şi Andrew...**
- **0 să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi?**

Rhanna a zâmbit timid.

- **Cam aşa ceva, da. M-a mirat că a plecat la Boston fără să zică nimic.**
- **Ne luaserăm deja adio.**
- **Când? Nu l-am văzut.**

Lizzy a răsuflat. Sperase să evite discuţia.

- **Noaptea spargerii - când am ajuns la Andrew acasă - am petrecut-o împreună.**
- **Of, Lizzy...**
- **A doua zi mi-am dat seama ce greşeală făcusem şi am pus frână. Nu era drept să-l las să creadă că avem acelaşi drum. Am vrut să simplific lucrurile.**
- **Pentru cine? Omul ăsta este îndrăgostit de tine. Şi dacă nu mă înşel, şi tu de el. Cum să fie asta o greşeală?**
- **Pur şi simplu, a ripostat Lizzy. Nu-i un episod din** *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea***. Chestia cu finalul fericit - luna de miere,**

copiii, vacanţele la Disneyland -, astea sunt pentru alţii. Pentru oamenii normali. Şi ştim amândouă cine suntem. Ştie şi Andrew.
Rhanna s-a uitat lung la ea.
- **I-ai spus... despre noi?**
- **N-a fost nevoie. Ştia. A ştiut dintotdeauna. Jură că nu contează şi sunt convinsă că asta crede. Dar până la urmă va conta. Merită genul de viaţă pe care nu i-o pot oferi.**

Rhanna a clătinat din cap încet.
- **Sfinte Petre, Pavel şi Mărie. Ştiam că eşti încăpăţânată, dar nu şi proastă. Ai ocazia unei relaţii uluitoare şi tu îţi faci bagajele şi pleci? Din pricina unei vechi tradiţii de familie? Sau că ar ieşi urât? Vremurile se schimbă, Lizzy. Chiar şi pentru oameni ca noi. S-au dus de un secol zilele fetelor bătrâne. Nu văd de ce nu am avea pe cineva în viaţă dacă asta ne dorim.**

Lizzy a aruncat o privire critică spre mâna stângă a Rhannei.
- **Nu văd să ai verighetă.**
- **Nu, a spus Rhanna încet. Aşa este. Mie mi-a trecut timpul. Dar să nu crezi că dacă aş fi avut şansa pe care o ai tu acum, nu aş fi profitat din plin de ea. Să am un bărbat care se uită la mine cum se uită Andrew la tine? Un bărbat care să mă vrea în ciuda bagajelor stranii cu care vin din familie? Cum dracu' să nu? Fiindcă aş şti ce noroc am şi cât de rari sunt astfel de bărbaţi.**
- **Crezi că nu ştiu ce las în urmă? Normal că ştiu. Dar nu-i doar asta. Mai am slujba, iar oraşul ăsta...**

Rhanna a prins-o pe Lizzy de mânecă, întrerupând-o.
- **Lizzy, scumpa mea, asta este şansa ta.** *El este* **şansa ta. Restul sunt doar rahaturi.**

Lizzy şi-a muşcat limba, nevoind să testeze fragilul armistiţiu dintre ele. Pentru Rhanna era simplu. Până cu trei săptămâni în urmă nu se dedicase în viaţa ei, mai ales unui bărbat. Habar nu avea ce însemna să îşi pună inima în joc şi să piardă. Nici măcar ea nu ştiuse. Până acum.

S-a desprins din strânsoarea Rhannei şi s-a ridicat.
- **îmi pare rău. Trebuie să mă întorc. Trebuie să-mi fac bagajele.**

Era la jumătatea colinei când a auzit strigătul Rhannei.
- **Lizzy, ai voie să fii fericită!**

Ajunsă acasă, Lizzy a fost întâmpinată de aroma fumului de salvie albă. A găsit-o pe Ewie în salon, cu un mănunchi de salvie fumegând într-o mână şi în cealaltă cu o farfuriuţă de scrum.

- **Mi-am zis că e timpul să curăţ ca lumea casa asta, a spus, fumegând colţurile camerei. întâi am fost sus şi am deschis toate ferestrele. Să scot piaza rea.**

Lizzy a zâmbit forţat, amintindu-şi prima lor întâlnire, faţă în faţă, în acea încăpere, înţepăturile şi uităturile pe care şi le aruncaseră. Avea să-i fie dor de Ewie. De înţelepciunea ei morocănoasă şi de loialitatea feroce. De mierea de casă şi de cântecele de leagăn creole. Zicea că avea planuri după ce se vindea ferma - pentru ea şi pentru albinele ei -, însă până în acel moment nu le mărturisise. Poate se întorcea la Baton Rouge. Sau în Texas, la sora ei. Ambele opţiuni, viabile. Totuşi, îi venea greu să şi-o imagineze în altă parte decât la fermă.

Din câte ştia Lizzy, Rhanna nu îşi făcuse nici un plan de viitor. Tot sperase ca Moon Girl Farm să rămână în familie şi să redeschidă împreună atelierul. Spera ca discuţia lor să fi îngrădit orice alt gând în acel sens.

- **Unde-i mama ta? a întrebat Ewie într-o perdea de fum.**
- **Am lăsat-o pe colină, a răspuns Lizzy, fără să se uite de-a dreptul în ochii ei. I-am zis că plec în câteva zile.**

Ewie a lăsat mâna cu bucheţelul de afumat şi a încuviinţat fără o vorbă.

- **Ştiu că voiai să se termine altfel, Ewie. Şi o vreme cred că am uitat de promisiunile făcute când am decis să vin. Dar acum, că am făcut ce aveam de făcut, a venit timpul să mă întorc. Aş vrea să-mi spui ce ai de gând, ca să ştiu că o să-ţi fie bine.**
- **Sunt femeie matură. O să fie bine.**
- **Da, sigur. Dar tot îmi fac griji. Ajungi cu maşina aia până în Texas?**

Ewie a clipit la ea.

- **Cine a zis că mă duc în Texas?**
- **Am zis că...**
- **Nu. Nu mă duc în Texas. Nici la Baton Rouge. Rămân în Salem Creek, dacă chiar vrei să ştii.**

A venit rândul lui Lizzy să facă ochii cât cepele.

- **Rămâi în oraş? Am crezut că...**

Ewie a reînceput să se joace cu mănunchiul, ţinând ochii intenţionat plecaţi.

- **Mi-am găsit coleg de cameră.**

Lizzy a mijit ochii, observând poziţia incomodă şi privirea în altă parte. 0 mai văzuse aşa, sfioasă şi evazivă, când o tachinase că s-a amorezat de Ben.

- **Nu cumva colegul ăsta are un magazin de bricolaj?**

Ewie şi-a îndreptat spatele, străduindu-se să rămână inexpresivă.

- **Poate.**

Pe Lizzy a trecut-o un fior de bucurie, cum de mult timp nu mai simţise.

- **0, Ewie! Ce mă bucur! M-am gândit eu că se petrece ceva, dar nu ştiam că-i aşa de serios. De ce nu mi-ai spus?**

Ewie a mormăit cum doar ea făcea.

- **Oamenii de vârsta mea nu se laudă cu legăturile amoroase.**

Lizzy a râs zgomotos.

- **Legături amoroase?**
- **Aşa le ziceam pe vremuri. Mă rog, asta e. La vârsta mea, eşti destul de singur. Nu vorbeşte nimeni cu tine, nu te-ajută nimeni - ba nici nu ştie că exişti. Suntem amândoi singuri şi ne înţelegem bine. E perfect de înţeles să ne mutăm împreună.**
- **Dar ţii la el? a insistat Lizzy, îngrijorată că circumstanţele şi nu afecţiunea sinceră o împinseseră pe Ewie să primească oferta lui Ben.**

Ewie a zâmbit înnegurat.

- **Soţul meu, Archie, era ca un trăsnet. M-a dat pe spate când m-a sărutat prima oară. Ben este ca un pled călduros, puţin franjurat la margini, dar confortabil şi sigur, adică exact ce-mi trebuie în momentul ăsta. Adevărul e că la vârsta mea, un trăsnet m-ar ucide. îl pot ajuta cu magazinul şi să am un loc pentru albine şi legume. Dar da, micuţo. Ţin la el. E om bun.**
- **Sper, a spus Lizzy calm. Ai fost bună cu mine, cu Althea şi cu Rhanna. Faci parte din familie. Vreau să fii fericită.**
- **Şi Andrew?**
- **Ce-i cu Andrew?**
- **Nu vrei să fie fericit?**
- **Ba da, Ewie. De-asta nu pot rămâne. Nu ar fi fericit cu mine, cu ce-i pot eu oferi - e doar o impresie că ar fi fericit. Dar în cele din urmă nu i- ar plăcea. Nici de mine. Şi nu i-aş face asta nici lui, nici mie.**

Ewie a lăsat-o baltă.

- **Când pleci?**
- **Nu ştiu sigur. Poate în câteva zile. Cum termin de strâns şi de rezolvat toate problemele. A lăsat ochii în pământ, cu un nod în gât. Ştiu că te-am dezamăgit.**

Ewie s-a îmblânzit.

- Nu şi dacă asta este ce îţi doreşti. Şi doar tu poţi decide. Te-ai descurcat bine, micuţo. Ce ai făcut pentru bunica ta - pentru familia ta - a fost bine. Acum este timpul să îţi trăieşti viaţa. Chiar dacă viaţa ta nu-i aici. Du-te acum şi fă ce ai de făcut.

*

La etaj, aroma de salvie albă plutea încă în aer, mărturie a afumării făcute de Ewie. Lizzy a luat două cutii goale din hol şi le-a dus în camera Altheei, după care s-a dus la bibliotecă şi s-a lăsat în genunchi.

Cheia s-a întors metalic şi balamalele de alamă au scos un sunet slab şi răguşit când a deschis uşa de sticlă. A scos primul jurnal - *Memoriile Sabinei* - şi a fost tentată o clipă să-l deschidă. în schimb, l-a aşezat la fundul cutiei, după care le-a scos pe celelalte, unul câte unul, şi le-a pus în cutie. Erau opt cu totul - setul nu era complet. Jurnalul Altheei era încă în atelier. Deocamdată i-l lăsa Rhannei, ca să-l folosească până pleca de la fermă. Şi Rhanna? Va avea un jurnal cu numele ei? Unul plin de reţete şi frânturi de înţelepciune în loc de schiţe macabre?

Dar jurnalul ei?

S-a ridicat şi a scos valiza din colţ. Jurnalul era tot în compartimentul din faţă, neatins de la sosire. L-a scos, răsfoind paginile până la cele nescrise - *Memoriile lui Elzibeth.*

Era totuşi carte dacă rămânea nescrisă? 0 neliniştea în mod straniu gândul în sine. Aşa va fi ştiută viaţa ei? Goală? De fapt, îşi va aminti cineva de ea? La sfârşit, nu mai conta. Nu avea cine să o citească, cui să-i pese ce făcuse sau nu făcuse. Era un final necesar pentru înţelegerea făcută cu ea însăşi, să lase jurnalul nescris şi să încheie o dată pentru totdeauna neamul Moon.

A pus jurnalul gol în cutie cu restul şi s-a uitat la *Cartea aducerilor aminte* de pe noptieră. Şi *aia*? Să stea cu celelalte, în cutie, uitată în fundul unui dulap din apartamentul ei? Ştia răspunsul chiar dacă se întreba - nu. L-o fi aşezat Althea lângă celelalte, dar era diferit. Nu fusese scris pentru generaţiile viitoare, ci numai şi numai pentru ea.

Şi restul lucrurilor Altheei? Cutia de abanos pentru bijuterii de pe servantă, oglinjoara din argint de pe măsuţa de toaletă, păturica din petice de la piciorul patului, lucruri colecţionate de-a lungul vieţii bunicii ei. Cu astea ce să facă?

Planul fusese să strângă toate jurnalele şi câteva lucruri personale şi să se ocupe agentul imobiliar de restul. Acum îşi dădea seama că era imposibil. Pentru că nu erau nişte simple

lucruri. Erau cele mai de preţ lucruri ale bunicii ei, multe dintre ele primite şi date mai departe de alte fete Moon. De la Aurore, Sylvie, Honoré, *Dorothée***. Poate şi de altele mai demult.**

Dintr-odată, parcă le simţea în preajma ei, ca nişte portrete pe peretele din salon, o prezenţă colectivă care-i amintea că, odată ca niciodată, locuiseră toate acolo şi îşi lăsaseră amprenta. Sfidaseră convenţiile, influenţaseră vremea, îşi făcuseră trai dintr-un petic stâncos de ţărână, creaseră artă, crescuseră fiice, vindecaseră generaţii de bolnavi din Salem Creek şi, fără îndoială, înduraseră tot soiul de bârfe înainte să li se împrăştie cenuşa pe pământ.

Fetele Moon dăinuiseră.

Până acum.

Avea să fie ultima dintre ele, capătul liniei. Dar nu ăsta fusese planul de la început? Să nu aibă urmaşi şi să înceapă o viaţă de anonim la care tânjise mereu? Ultima dintre fetele Moon?

Ce simplu suna - şi cât de găunos.

Copleşită de un val de claustrofobie, s-a ridicat în picioare. Dintr-odată, erau prea mulţi oameni cu ea în cameră, umbrele tuturor celorlalte fete Moon, invizibile, dar prezente, bizuindu-se pe dorinţa ei.

Numai că în clipa aceea numai pe una dintre ele şi-o dorea.

Abandonând cutia împachetată pe jumătate, Lizzy s-a dus la noptieră, a băgat sub braţ *Cartea aducerilor aminte* **şi a coborât la parter. Nici urmă de Ewie sau Rhanna când a trecut prin bucătărie. Era recunoscătoare. Avea nevoie de linişte şi de aer curat, un spaţiu în care nu avea sentimentul de vinovăţie.**

S-a aşezat pe banca din grădină, sub salcia preferată a Altheei, şi a întins jurnalul deschis pe genunchi, tresărind când a observat că ajunsese la ultimul capitol. Dar poate aşa era să fie.

Pachetul în hârtie cerată pe care-l aşteptase era acolo. Perfect conştientă că era ultimul, l-a deschis uşor şi s-a uitat lung la floarea presată înăuntru - o păpădie simplă, cu rădăcinile intacte.Păpădie... pentru curaj în faţa sorţii

Draga mea dragă,

Se pare că ne despărţim mai devreme decât ne aşteptam. Să nu fii tristă. Fiecare dintre noi are numai puţin timp la dispoziţie, iar al meu s-a scurs. Poate mai aprig ca al altora, dar şi mai dulce, în feluri pe care mulţi uită să le pună la socoteală. Aş fi nesinceră să spun că nu am regrete. Alegerile au consecinţe în fond şi unele lucruri le-aş face altfel dacă aş mai avea vreodată ocazia.

Totuşi, există un soi de pace la sfârşitul unei vieţi bine trăite, ştiind că ai dat ce aveai de dat, că ai iubit atunci când ai fost liber să iubeşti, că nu ai lăsat

nimic nespus sau nefăcut. Şi cu acest ultim capitol cel puţin acea parte va fi adevărată.

Numai că nu despre povestea mea este vorba, Lizzy, ci despre a ta Fiecare dintre noi vine pe lume cu o poveste de spus, o carte cu pagini albe pe care le primim pentru a le scrie. Felul în care alegem să le scriem depinde de noi, dar de umplut trebuie să umplem paginile - cu propriile adevăruri sau ale altora

Istoria nu a fost blândă cu femeile în general dar cu neamul nostru a fost tare aprigă. Am fost atât venerate, cât şi ponegrite, căutate pentru înţelepciunea noastră, totuşi dispreţuite pentru că eram altfel. Am fost izgonite, vânate, torturate şi ucise, blamate pentru orice, de la vaci moarte şi recolte uscate la furtuni şi copii născuţi morţi Ne aducem aminte vremea rugurilor, şi tocmai pentru că ne aducem aminte, am învăţat să avem grijă, să rămânem între noi şi să nu avem încredere în nimeni

Dar plăteşti un preţ când rămâi singur, preţ pe care-l cunosc prea bine. De-a lungul anilor am văzut cum te afectează şi pe tine. Te ascunzi de când te ştiu, te temi să nu-i stânjeneşti pe alţii Lumea s-a temut mereu de femei singure - ca de orice alt lucru puternic. Ar prefera să ne ţină în umbră, unde să nu ştie de harurile noastre. Dar lumea nu are dreptul să ne ţină în umbră, Lizzy. Nu fără voia noastră. La un moment dat, trebuie să păşim în povestea noastră şi să spunem că ne aparţine.

Orice altceva este jumătate de viaţă.

Nu va fi uşor. Să ieşi la lumină nu a fost nicicând uşor, dar pentru asta venim pe lume. Să ne găsim adevărul oricare ar fi acela - şi să-l trăim fără regret. Fiece generaţie a avut poverile ei, iar tu le vei avea pe ale tale, fără doar şi poate. Dar nu vei fi nicicând singură. Când viaţa devine grea, când ai sufletul secătuit, hrăneşte-te cu propriile rădăcini - cum face păpădia presată între aceste pagini - şi ţine-i minte pe strămoşii tăi: puterea şi curajul lor în faţa sorţii, refuzul lor de a rămâne în umbră şi de a-i deranja pe alţii

Tare mi-ar plăcea să spun că sunt dintre acele femei puternice şi curajoase, că am trăit mereu pe seama propriilor adevăruri, dar nu-i aşa - ori nu a fost aşa când a contat cel mai mult Nu am spus nimănui ce îţi spun ţie acum. Am ţinut secretul ascuns în cele mai adânci cotloane ale inimii mele. Dar ai o lecţie de învăţat din asta - tu, Lizzy -, motiv pentru care trebuie să-ţi spun acum, înainte să rămân fără pagini.

.Lizzy nu-şi putea lua ochii de la jurnalul deschis încă în poală, în vreme ce lumea, aşa cum o ştia ea - sau credea că o ştiuse - fusese brusc şi irevocabil dată peste cap de cuvintele de despărţire ale Altheei. Rândurile ultimei pagini din jurnal răsunau în continuare, atât ca o confesiune, cât şi ca o povaţă, despre

alegerile pe care le facem şi ecoul pe care acestea îl propagă de-a lungul anilor, până când se scurge nisipul din clepsidrele noastre.

Se întrebase cândva ce era cu tonul nostalgic care se strecura pe alocuri în confesiunile Altheei, dar îl ignorase, neputându-şi-o imagina pe bunica ei cu alte nevoi decât cele care ţineau de fermă şi de munca sa. Nu i se năzărise că ar fi putut avea la un moment dat un alt vis ori că tânjea după ceva pierdut.

Lizzy a clipit iute ca să-şi înfrâneze lacrimile în timp ce-şi trecea degetele peste rândurile scrise delicat, caligrafia Altheei dureros de fragilă şi totuşi nemuritoare. *Fiecare dintre noi vine pe lume cu o poveste de spus***. Oare avea dreptate bunica ei? Avea** *şi* **ea o poveste de spus? O carte pe care nu se apucase încă s-o scrie? Şi oare o putea începe aici?**

Asta însemna să plece de la Chenier. Să lase în urmă toată munca ei şi să se îndrepte spre tot ce jurase că nu voia. Şi poate câteva lucruri pe care credea că nu le putea avea. Ar fi însemnat să iasă la lumină, să fie văzută drept cine şi ce era de fapt - sau cel puţin cine credea Andrew că era: fata cu lumina interioară.

Dintr-odată, s-a iscat o pală de vânt care a foşnit frunzele la picioarele ei, creând vârtejuri delicate. Iată, din nou, parfumul dulce-natural al Altheei, prinzându-se în dansul brizei calde. Lizzy a închis ochii şi şi-a înclinat faţa în sus, bucurându-se de mângâierea sa caldă pe obraji. Şi de data asta a ştiut. Nu era o iluzie. Era chemarea de a-şi urma inima.

Andrew s-a uitat la ceasul de bord în timp ce ieşea din Spaulding Turnpike. Aproape şase. Cinci ore de când primise un mesaj de pe noul telefon mobil al lui Lizzy.

Rhanna sunt, nu răspunde. Fata noastră nu mai are stare. Vino URGENT acasă dacă vrei să-ţi iei rămas-bun.

Rămas-bun. **Cuvintele îl secătuiseră, ca şi cum uşa pe care o ţinuse anevoie deschisă se trântise dintr-odată irevocabil. Nu că uşa respectivă ar fi existat cu adevărat. îi spusese foarte clar de la bun început. Viaţa ei era în New York şi nu exista nici cea mai mică şansă să nu se întoarcă acolo.**

Şi totuşi se ivise un licăr de speranţă, un filon fragil de care alesese să se agaţe, că ceva, orice, o va face să se răzgândească şi o va convinge să rămână. Fusese un nătărău. Şi acum era nătărău încă o dată, mergând într-un trafic de vârf cu un gol în stomac, cerând parcă să se mai păcălească o dată.

Nu răspunsese la mesaj. Nici nu lăsase totul să fugă acasă. Se agitase puţin, jucându-se în mintea lui cu ultimele cuvinte pe care

şi le spuseseră, căutând cel mai mic indiciu că se ivea o speranţă, ceva ce putea spune să o facă să nu plece. Nu găsise nimic. Nu putea să o facă să simtă ce simțea el sau să vrea ce voia el. Dacă aşa voia ea să încheie lucrurile, fugind din oraş în lipsa lui, n-avea decât. Dar nu avea de gând s-
0 lase să plece fără să o vadă pentru ultima oară.

Când a intrat pe stradă şi i-a zărit maşina în faţa casei, l-a lovit o senzaţie de cădere în gol. Nu prea ştia cum să interpreteze acel *nu mai are stare* **şi se temea că plecase deja. Acum, în vreme ce parca şi oprea motorul, şi-a dat seama că ar fi trebuit să se gândească ce voia de fapt să-**
spună

.îşi ţinea respiraţia când s-a deschis uşa casei. A răsuflat uşurat când a apărut Rhanna şi nu Lizzy. L-a apucat de mânecă, trăgându-l peste prag în foaier.

- **îmi pare rău pentru mesaj, dar nu ştiam ce să fac. Toată ziua şi-a făcut bagajele. Mi-era teamă că pleacă înainte să ajungi.**
- **Unde e?**
- **Ultima oară era afară, în spate. Ce ai de gând să-i spui?**

A ridicat din umeri.

- **La revedere, cred.**

Rhanna s-a pleoştit, dovadă că sperase la un final grandios de film, în care eroul o strânge pe eroină în braţe şi o sărută pătimaş pe durata genericului de sfârşit.

El a ocolit-o şi s-a îndreptat spre uşa vestibulului. De pe prispă, s-a uitat prin curte, peste câmpuri, pe colina care dădea spre locul în care fusese hambarul. Nici urmă de ea. însă pe banca din fier forjat era o carte deschisă. Tocmai cobora treptele, uitându-se încă o dată prin curte, când a văzut-o ieşind din pădure şi venind spre el cu ochii în pământ. Era a treia oară când dădea aşa peste ea, dar efectul a fost la fel de surprinzător - felul în care ramurile copacilor erau străbătute de razele soarelui, scăldând-o în lumină, clipa de nedumerire când a ridicat capul şi l-a văzut.

- **Te-ai întors, a spus, înlemnind.**

El a încuviinţat rigid.

- **Am auzit că pleci curând. Mi-am zis să-mi iau rămas-bun, să-ţi urez succes sau drum bun. Ce fac vecinii când se mută unul dintre ei.**
- **Andrew...**

El a clătinat din cap. Nu voia să audă toate motivele pentru care pleca, aşa cum nici ea nu voia să audă toate motivele pentru care voia el ca ea să rămână. Făcuseră asta până la epuizare şi de fiecare dată el pierduse. Nu avea nici un drept asupra ei. înţelegea asta. Dar durea că avusese de gând să plece fără o vorbă.

- **Nu-i vorba că pleci, a spus, străduindu-se să păstreze un ton sec. Nu mi-ai ascuns asta. Ci felul în care aveai de gând s-o faci. Luându-mă prin surprindere. Aş fi venit şi nu aş mai fi văzut maşina ta. Poate aş fi găsit şi panoul de vânzare în curte, ca să fie clar că am priceput mesajul.**

Stătea şi se uita la el ca la o specie exotică din sălbăticie, cu care nu se aştepta să se întâlnească.

- **Cine ţi-a spus că plec?**
- **Mi-a trimis Rhanna un mesaj de pe noul tău telefon. Zicea că dacă vreau să-mi iau rămas-bun, să mă întorc imediat. La început nu aveam de gând să vin. Am încercat să mă conving să nu o fac. Am zis că dacă aşa vrei să închei lucrurile... S-a oprit, lăsând**

restul nespus. îşi promisese să nu facă asta, să nu încerce s-o culpabilizeze, să nu-i ceară să rămână. Nu aveam de gând să vin.
Ea a clipit intens, încercând parcă să-şi stăvilească lacrimile.
- **De ce ai făcut-o?**

Şi-a trecut o mână prin păr. *De ce?* **0 întrebare ridicolă. Habar nu avea cum să răspundă.**
- **Când am plecat la Boston, nu ştiam... Am crezut că vei fi aici când mă întorc, că mai e timp. Dacă aş fi ştiut că nu vei fi... Şi-a lăsat braţele în lături, renunţând să se mai prefacă. Am venit pentru că trebuia să te mai văd o dată.**

Lizzy a vărsat în sfârşit lacrimile pe care se străduia să le înăbuşe. Cum de-a crezut vreodată că ar fi uşor să îl părăsească pe acest bărbat? Ori că dacă pleca din oraş în lipsa lui, ar fi fost mai uşor pentru oricare dintre ei? Acum părea de neînţeles.
Dar apoi, multe păreau de neînţeles după ce citise jurnalul. Ar fi trebuit să spună ceva, să-l facă să înţeleagă, dar nu părea să-şi găsească cuvintele.
- **Andrew, nu încercam să te rănesc. S-a întins spre el, dar el s-a retras. Voiam să fie mai simplu.**
- **Ai crezut că aşa o să fie mai simplu?**

-Andrew... ascultă-mă.
- **Am tot ascultat. Am auzit tot ce aveai de zis. De fiecare dată când ai spus-o. Am sperat să te răzgândeşti? Da. Dar acum înţeleg. Aşa că am venit să-mi iau rămas-bun.**

I-a pus o mână pe buze, întrerupându-l.
- **Nu plec, Andrew. Nu mă întorc la New York.**
- **Dar... I-a apucat ambele mâini, temându-se parcă să nu fugă. Dar Rhanna a spus... Cum de te-ai răzgândit?**

Lizzy i-a zâmbit.
- **Nouă generaţii de femei Moon, o păpădie... şi tu.**

El s-a încruntat, evident nedumerit.
- **Nu înţeleg.**
- **Ce mi-ai spus - că voiam să fug fără să îmi iau rămas-bun, partea cu panoul de vânzare - sunt toate adevărate. Exact asta aveam de gând să fac. Dar după-amiază, în timp ce strângeam lucrurile Altheei, m-a lovit. Nu pot pleca de lângă tot ce au construit acele femei, ce au făcut, cine erau, ce au îndurat ca eu să fiu aici. Fac parte din povestea mea - şi eu din a lor. Nu cred că am înţeles până azi.** *Ele sunt* **moştenirea mea. Nu locul în sine - nu clădirile şi nici pământul -, ci** *femeile.*
- **Şi slujba ta?**
- **Pot face parfum aici.**

Andrew o fixa cu privirea foarte precaut.
- **Pur şi simplu renunţi la viaţa ta din New York?**

- **Da. 0 oră m-am plimbat prin pădure încercând să îmi dau seama ce vreau şi cum leg asta de promisiunile pe care mi le-am făcut cu ani în urmă şi uite la ce concluzie am ajuns. Mama avea dreptate. Am voie să fiu fericită şi asta e şansa mea.** *Tu eşti* **şansa mea. Restul sunt prostii. Mâine îl sun pe Luc să-i spun că trebuie să-şi găsească alt director de creaţie. A dat să-l atingă pe faţă, inhalându-i mirosul cald de chihlimbar. Aici vreau să-mi scriu povestea, Andrew - cu tine, dacă mă mai vrei.**

A luat-o în braţe, răsuflând cald în gura ei în timp ce o trăgea spre el.

- **Te iubesc, Elzibeth Moon. Te-am iubit de la optsprezece ani şi o să te iubesc până la optzeci. Ăsta este adevărul.**

Şi atunci a sărutat-o. Fusese cât pe ce să lase asta - pe el. Tot ce ar putea avea şi fi împreună, să se întoarcă la ceea ce bunica ei numea *jumătate de viaţă.* **Cum să-i fi dat prin cap aşa ceva? Althea vorbise despre pagini goale, amintindu-i că numai ea putea alege cum îşi umplea propriile pagini în cele din urmă. Iar acum** *alesese.*

- **Am de gând să mă bazez pe asta, i-a şoptit ea printre săruturi. Adică să mă iubeşti până la optzeci de ani.**

El s-a dat puţin la o parte, rânjind de sus la ea.

- **Ce s-a întâmplat cu finalul fericit pentru care nu eşti făcută?**

Lizzy s-a desprins din braţele lui, l-a luat de mână şi l-a condus la salcia preferată a Altheei.

- **Asta, a spus, ridicând** *Cartea aducerilor aminte* **de pe bancă, înainte să i-o dea.**

Andrew a aruncat o privire paginii scrise de mână, apoi din nou la Lizzy.

- **Ăsta este jurnalul despre care mi-ai povestit, cel pe care ţi l-a lăsat Althea, cu florile presate.**
- **într-adevăr, a spus, zâmbind tandru. Citeşte ultima pagină.**

Gardenie... pentru iubiri secrete

Dragă Lizzy,

Aveam douăzeci şi doi de ani când l-am cunoscut pe Peter Markey. Ne-am cunoscut la bâlci, într-o zi în care era să dea peste mine cu teleguţa Mi se părea cel mai frumos băiat din câţi văzusem vreodată. Brunet, cu ochi albaştri, un zâmbet care-mi înmuia genunchii Era cu tatăl lui, care lucra ca fotograf la cabinele de costumaţii M-a întrebat dacă poate să-mi cumpere un cidru. Ştiam că mama nu ar fi fost de acord şi că ar fi trebuit să refuz, dar nu am putut A doua zi ne-am reîntâlnit. în cea de-a treia zi eram deja îndrăgostită.

Ne vedeam cât puteam de des. Locuia în Somersworth, aşa că era greu. Dar am izbutit, furişându-ne ori de câte ori aveam o oră liberă. Mergeam la filme artistice - aşa le ziceam pe vremea aia - sau la dans într-un locşor în Dover, unde nu ne ştia nimeni îi spuneam mamei că sunt cu prietenii mei, dar a băgat de seamă. Cred că a ştiut de sarcină înaintea mea. Când i-am spus că Peter voia să ne căsătorim, mi-a interzis.

Mi-a reamintit povestea Sabinei şi motivul pentru care neamul nostru nu trebuie să se căsătorească - pentru ca nici un bărbat nu are voie să fure puterea unei femei Moon. Loialitatea noastră, a spus, trebuie să ne fie moştenirea şi pământul. Şi fiicelor noastre, care trebuie crescute puternice, independente şi solitare. Mi-a spus că dacă-mi urmez inima, aş trăda acea moştenire, că neamul nostru se va vlăgui, poate chiar pierde - din cauza mea

Am rupt relaţia şi nu i-am spus niciodată lui Peter de copil. Dacă ar fi ştiut ca eram însărcinată, nu ar fi plecat în veci Dar a plecat. Două săptămâni mai târziu, am aflat că s-a înrolat în marină şi a plecat în Vietnam. L-am urât atât de tare şi nu a ştiut niciodată de ce, nu a ştiut că avea o fetiţă - şi că o chema Rhanna. A fost ucis înainte să se nască ea.

Nu am vorbit nimănui de el, dar nu am uitat nicicând. în fundul dulapului meu vei găsi o cutie de trabucuri, în care am păstrat câteva comori de pe vremea când eram împreună. O fotografie pe care mi-a făcut-o în ziua în care ne-am cunoscut. O brăţară din mărgele pe care mi-a dăruit-o de ziua mea. Cotoarele biletelor de la primul film văzut împreună - Katherine Hepburn şi Spencer Tracy în Ghici cine vine la cină. Şi o şuviţă de păr, pe care mi-a dat-o la schimb cu una de-a mea. Acum pare **o** *aiureală, dar aşa-i când eşti tânăr şi îndrăgostit Poate ar fi trebuit să scap de toate lucrurile astea - Rhanna îmi amintea suficient de el -, dar nu puteam renunţa la ele.*

Aşa că iată. Ţx-am spus totul. Ar fi trebuit să-i spun Rhannei. Era tatăl ei, în fond Dar a fost mereu foarte detaşată. Şi apoi ai apărut tu. Până ai crescut un pic, m-am întrebat dacă mai avea vreo importanţă. Mi-a fost mereu ruşine. Nu pentru că era cât pe ce să fiu neloială tuturor fetelor Moon dinaintea mea, ci pentru că fusesem neloială lui Peter - şi mie însămi Am frânt inima unui bărbat bun - un bărbat pe care l-am iubit - de dragul crezurilor altora. Am lăsat pe altcineva să-mi scrie povestea.

Nu trece o zi fără să nu mă întreb cum ar fi stat lucrurile dacă mi-aşfi urmat inima în locul regulilor. Am fost învăţate că a iubi înseamnă a ne pune pe tavă. Dar nu-i aşa. Nu pierdem nimic când iubim. Doar atunci când refuzăm să iubim plătim şi pierdem cele mai preţioase părţi din noi De-asta am venit - să iubim. Pentru că altceva nu există. Totul este iubire - şi totul este magie.

Sunt istovită acum şi Ciclul meu se încheie. Trebuie să las tocul din mână. Dar te las cu aceste ultime cuvinte. Iubeşte, Lizzy a mea. Iubeşte oriunde te-ar duce asta şi scrie-ţi povestea. Scrie-o cu toată inima şi dă-i un final fericit

A-Epilog

24 ianuarie

Lizzy a zâmbit când a aprins veioza şi s-a aşezat la scrinul Altheei, încălzită de chipurile care o priveau din colecţia de rame de argint aşezate pe toată suprafaţa lustruită. Un portret cu Rhanna care muncea la una dintre schiţele ei, având părul strâns cu două pensule, asemenea unei gheişe. 0 fotografie alb-negru cu Althea la douăzeci şi doi de ani, strângând în braţe un pudel de pluş enorm - precum cele câştigate la bâlci de tineri îndrăgostiţi lulea. Peter Markey rânjind, iubirea pierdută a Altheei şi bărbatul pe care Lizzy îl cunoştea acum ca bunic, frumos şi copilăros, cu părul negru ondulat şi uns cu briantină. Şi ultima, făcută în ziua nunţii

ei, cu părul împletit cu flori sălbatice, zâmbind radios în timp ce-i punea verigheta lui Andrew.

împrumutase o batistă brodată de la Ewie şi, „ca ceva albastru", avea la ea *Cartea iubirii* **a lui Rumi, preţuită de bunica ei. Althea nu trăise destul cât s-o vadă măritată, dar parfumul de levănţică şi pergamută umpluse aerul când îşi spuseseră jurămintele în acea după-amiază însorită.**

Un ciocănit îndepărtat a rupt liniştea: Andrew lucra la noul hambar. Avea să fie gata până la primăvară şi pe urmă avea să apară şi o nouă pictură murală. *Floarea Lunii* **de data asta, hotărâse Rhanna, cu multe stele şi un cer indigo ca fundal.**

Peisajul de la Moon Girl Farm se schimba deja, reinventându-se pentru următoarea generaţie. Se schimba şi Salem Creek. Toamna trecută apăruseră două bănci comemorative în parc, daruri anonime făcute oraşului Salem Creek, laolaltă cu nişte plăcuţe frumoase de bronz. Prima cinstea memoria lui Heather şi a lui Darcy Gilman. A doua, cu inscripţia SĂ NU FACI RĂU NIMĂNUI, era dedicată vieţii şi lucrurilor bune făcute de Althea Moon. Cu opt ani în urmă, numele Gilman şi Moon se legaseră într-un mod de netăgăduit, însă, în sfârşit, şuşotelile încetaseră.

Lizzy a ridicat stiloul, dar s-a oprit să se uite pe fereastră. Soarele apusese de câteva ore şi cerul iernii era de un negru catifelat uniform. Era prima lună nouă a noului an, spaţiul sacru între fazele de creştere şi descreştere, între neant şi devenire. Cumva părea momentul potrivit să înceapă astă-seară, la începutul ciclului de naştere al lunii. A zâmbit tandru în timp ce deschidea coperta jurnalului gol de atâta vreme şi a început să scrie

.Memoriile lui Elzibeth

Scumpa mea fetiţă,

Când eram foarte mică, am întrebat-o pe străbunica ta - o chema Althea - ce suntem. Răspunsul ei a fost un soi de basm cu poţiuni magice şi regine puternice, pentru că atât pricepeam la vremea aceea. Mi-a promis să-mi spună mai multe când cresc şi pot înţelege. Dar, până atunci, nu îmi mai doream să fiu într-un basm. începusem să mă tem de mine, de propria putere şi am încercat să fug. Şi apoi, când a murit Althea, m-am întors acasă. Nu doar la fermă, ci înapoi la mine.

O femeie înţeleaptă - femeia care pentru tine va fi mătuşa Ewie când vei veni la primăvară - mi-a spus cândva că acasă nu este un loc, ci cine eşti Acum ştiu cât adevăr era în vorbele ei Bunica ta Rhanna o ştie şi ea. M-a învăţat să iert, să-mi deschid inima către tot ce a fost şi tot ce va veni

Şi astfel, astăzi, încep acest jurnal pentru tine, draga mea fetiţă - următoarea fată Moon.

Sunt sute de nume pentru ceea ce suntem - şi toate greşite. Pentru că nu suntem un singur lucru. Suntem multe lucruri Fiecare înzestrat de Spirit cu un

har al nostru şi doar al nostru. Harul este munca menită să o facem în lume, binecuvântarea pe care o reprezentăm pentru ceilalţi începe să ne caute când ne naştem şi când ne găseşte, ştim, pentru că îi auzim chemarea în inimă. A face cunoscută acea chemare celorlalţi este darul pe care îl facem şi noi Spiritului

Ciclul este desăvârşit.

Nu avem nevoie de biserică, de chipuri cioplite, de reguli mâzgălite pe tablete de piatră sau pergamente antice. Nu-i necesar nici un ritual sacru, nici o iniţiere pentru a deveni ce suntem deja - crâmpeie de zei şi praf de stele ţinute laolaltă de suflul divin şi dragostea pură.

Asta, draga mea fiică, este ceea ce vreau să ştii când vii Nu vii ca să faci magie - ci EŞTI magie.

L-

Mulţumiri

Majoritatea scriitorilor vor spune că unele cărţi sunt mai greu de scris decât altele. Unele vin pe lume cu o aparentă lejeritate - câteva contracţii şi gata -, în vreme ce altele ne frâng, chinuindu-ne în zbuciumul de a se naşte. Ne fac să ne punem la îndoială capacităţile şi să vorbim necuviincios. Dar acestea sunt cărţile care ne fac să ne cizelăm ca scriitori. Şi ca oameni, cred. Poate pentru că din momentul concepţiei avem mari speranţe de la ele. Ştim ce vrem să transmită cuvintele noastre, ce vrem să reprezinte cartea. Şi orice altceva pare un eşec.

Şi astfel încep chinurile facerii - plânsul, gemetele, scâncetele de oboseală. Dar, dacă suntem foarte, foarte norocoşi, nu trecem singuri prin asta. Există oameni - minunaţi, talentaţi, uluitori - care stau lângă noi de la prima contracţie până la ultima forţare, care te ţin de mână până când trec panica şi transpiraţiile. Pentru mine, cei care m-au ţinut de mână sunt:

Nalini Akolekar şi întreaga echipă de la Spencerhill Associates, care cu opt ani în urmă au luat o scriitoare începătoare şi au învăţat-o cum să devină autoare. Toată recunoştinţa.

Jodi Davis Warshaw, minunatul meu redactor, şi întreaga echipă Lake Union/Apub, pentru sprijinul extraordinar şi călăuzirea atentă a copiilor mei cărţi, cu mulţumiri deosebite departamentul de creaţie pentru coperta superbă!

Charlotte Hersher, redactor, care ştie mereu cum să scoată tot ce-i mai bun din personajele mele şi cu care lucrez cu mare bucurie. Nici nu-mi puteam dori un partener creativ mai bun. Şi, în sfârşit, Paul, corector, a cărui atenţie pentru detalii mă face să par mult mai deşteaptă decât sunt. Domnule, o plăcere.

Membrii minunatei şi veşnic în dezvoltare comunităţi de autori, care mă dau pe spate zi de zi cu talentul, înţelepciunea şi generozitatea lor de nădejde. Mă limitez la un mulţumesc colectiv, întrucât sunt prea multe nume şi amabilităţi de scris.

Bloggerii de cărţi, paginile online dedicate literaturii şi cronicarilor - vă ştiţi, ştiţi şi cât sunteţi de iubiţi. Pentru vocile şi sprijinul vostru, sunt mai recunoscătoare decât pot spune.

Patricia Crawford, adică mama. Pentru că ai crezut în mine când eram cu încrederea la pământ şi mi-ai amintit mereu cine sunt şi de unde vin.

Tom Kelly - soţ, *life coach***, cititor beta, maseur şi un om care mă ţine de mână aşa cum îmi doresc. M-ai învăţat cum arată cu adevărat un final fericit. îţi mulţumesc în fiecare minut din fiecare zi.**

Şi, bineînţeles, nepreţuiţilor mei cititori. Voi sunteţi tribul meu, satul, cercul literar şi sunt mereu smerită până citiţi şi îmi spuneţi părerile. Mulţumesc, mulţumesc că îmi staţi alături atunci când scriu

.în colecţia Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste* **Danielle Steel,** *învingătorii* **Elin Hilderbrand,** *Zvonul* **Jacqueline Susann,** *Valea păpuşilor* **Tatiana de Rosnay,** *Se numea Sarah* **Jojo Moyes,** *înainte să te cunosc* **Nora Roberts,** *Obsesia* **Jojo Moyes,** *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preţ* **Danielle Steel,** *Sub acoperire* **Kristin Hannah,** *Privighetoarea* **Jojo Moyes,** *După ce te-am pierdut* **Danielle Steel,** *0 viaţă perfectă* **Danielle Steel,** *Jocuri de putere* **Martha Hall Kelly,** *Când înfloreşte liliacul* **Danielle Steel,** *Fiul risipitor* **Danielle Steel,** *Aripile destinului* **Kristin Hannah,** *A doua şansă* **Barbara Taylor Bradford,** *Cavendon Hall* **Jojo Moyes,** *Un bărbat şi o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul* **Nora Roberts,** *Secrete şi minciuni* **Jojo Moyes,** *în căutarea unui destin* **Tracy Brogan,** *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay* **Danielle Steel,** *Moştenirea secretă* **Danielle Steel,** *Blue* **Margaret Mitchell,** *Pe aripile vântului* **(vol. I-Ill) Kristin Hannah,** *Aleea cu licurici* **Tatiana de Rosnay,** *Vieţi secrete* **Jojo Moyes,** *Eu, şi totuşi alta* **Lucinda Riley,** *Secretul Helenei* **P.Z. Reizin,** *Algoritmul fericirii* **Lucinda Riley,** *Trandafirul nopţii*
Gill Paul, *Soţia secretă* **Jojo Moyes,** *Un bilet pentru Paris* **J.P. Monninger,** *Harta care mă duce la tine*

Kristin Hannah, *Un nou început* **Sofia Lundberg,** *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc* **Carolyn Brown,** *Secrete şi speranţe*
Jodi Picoult, *Povestitorul* **Kristin Hannah,** *Grădina de iarnă* **Kerry Lonsdale,** *Viaţa pe care am visat-o* **Elin Hilderbrand,** *în seara asta, vorbeşte-mi de iubire* **Roşie Nixon,** *Stilista* **Beth O'Leary,** *Dragoste în contratimp* **Elin Hilderbrand,** *Paradisul de la malul mării* **Lucinda Riley,** *Cele şapte surori. Povestea Maiei* **Jodi Picoult,** *Nouăsprezece minute* **Chiara Gamberale,** *Caruselul iubirii* **Lauren Willig,** *Soţia engleză* **Kate Quinn,** *Reţeaua Alice* **Miranda Beverly-Whittemore,** *Vacanţă în paradis* **Tatiana de Rosnay,** *Anotimpul ploilor* **Helen Simonson,** *Dragostea târzie a doamnei Aii* **Martha Hali Kelly,** *Trandafirii pierduţi* **Lori Nelson Spielman,** *Mâine e o nouă zi* **Roxanne Veletzos,** *Fetiţa pe care au lăsat-o în urmă* **Kristin Hannah,** *Dincolo de stele* **Jessica Shattuck,** *Văduvele de la castel* **Jojo Moyes,** *Bazarul visurilor* **Jodi Picoult,** *0 scânteie de viaţă* **Nora Roberts,** *Eclipsa* **Katherine Pancol,** *Ochii galbeni ai crocodililor* **Gill Paul,** *Fiica pierdută* **Jojo Moyes,** *Dragoste într-o zi ploioasă* **Katherine Pancol,** *Valsul lent al ţestoaselor* **Nina George,** *Mica librărie de pe Sena* **Kristin Hannah,** *Drum în noapte* **Deborah Harkness,** *Cartea pierdută a vrăjitoarelor* **Deborah Harkness,** *Şcoala Nopţii* **Deborah Harkness,** *Cartea vieţii* **Deborah Harkness,** *Fiul timpului* **Kim Liggett,** *Anul de graţie* **Jojo Moyes,** *Darul stelelor* **Pam Jenoff,** *Fetele dispărute din Paris* **Emily Giffin,** *Tot ce ne-am dorit* **Lucinda Riley,** *Sora furtună. Povestea lui Ally* **Kristin Hannah,** *Culorile vieţii* **Jojo Moyes,** *Vara în care te-am întâlnit* **Lucinda Riley,** *Grădina cu lavandă* **Sylvia Day,** *Aripi de brumă* **Santa Montefiore,** *Primăvară în Toscana* **Sarah Jio,** *Toate florile Parisului* **Nora Roberts,** *Profeţia* **Sofia Lundberg,** *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă* **Ana Johns,** *Femeia cu chimono alb* **Pam Jenoff,** *Povestea unui orfan* **Kristin**

Hannah, *Frontul de acasă* **Beth Morrey,** *Dragostea lui Missy* **J.P. Monninger,** *Şapte scrisori* **Kate Clayborn,** *Dragostea e scrisă în semne* **Imogen Kealey,** *Eliberare* **Rachel Winters,** *Caut suflet pereche* **Lucinda Riley,** *Sora umbră. Povestea lui Star* **Meg Waite Clayton,** *Ultimul tren spre Londra* **Janet Skeslien Charles,** *Biblioteca din Paris* **Nora Roberts,** *Aleasa* **Sarah Dessen,** *0 dată pentru totdeauna* **Carolyn Brown,** *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *între surori* **Alyson Richman,** *Soţia pierdută* **Rhys Bowen,** *Copilul din Toscana* **Lucinda Riley,** *îngerul de la Marchmont Hali* **Kate Quinn,** *Zbor în trecut* **Nicholas Sparks,** *Respiraţie în doi* **Sarah Dessen,** *Un cântec pentru tine* **Kristin Hannah,** *Totul pentru dragoste* **Jojo Moyes,** *Muzica nopţii* **Lucinda Riley,** *Sora perlă. Povestea lui CeCe* **Nicholas Sparks,** *întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue* **Victoria Hislop,** *Cei ce sunt iubiţi*
Ellen Alpsten, *Ţarina* **Leila Meacham,** *Zborul libelulei* **Santa Montefiore,** *Vremea dragostei şi a războiului* **Leila Meacham,** *Trandafiri* **Jenny Ashcroft,** *întâlnire la Bombay* **Nicholas Sparks,** *Jurnalul unei iubiri* **Santa Montefiore,** *Casa de la malul mării* **Kristin Hannah,** *Cele patru vânturi* **Lucinda Riley,** *Camera cu fluturi* **Marianne Cronin,** *Cei o sută de ani ai lui Lenni şi Margot* **Nicholas Sparks,** *Dragă John* **Tracy Rees,** *Misterul fetei de zăpadă* **Trish Doller,** *în derivă* **Jojo Moyes,** *Dans în arenă* **Santa Montefiore,** *Farul cu secrete* **Lucinda Riley,** *Sora lună. Povestea lui Tiggy* **Kristin Hannah,** *Un moment magic* **Pam Jenoff,** *Soţia diplomatului* **Emily Henry,** *Două cărţi şi o vacanţă* **Kristin Harmel,** *Ultima geană de lumină* **Eva Carter,** *Inimă salvată* **Lucinda Riley,** *Fata de pe stâncă* **Mary Ellen Taylor,** *Parfumul dulce al verii* **Nicholas Sparks,** *Mesaj de departe* **Gill Paul,** *Jackie şi Maria* **Madeline Martin,** *Ultima librărie din Londra* **Jane Coverdale,** *Grădina cu iasomie* **Martha Hali Kelly,** *Florile soarelui* **Kristin Hannah,** *Ţărmuri îndepărtate* **Kristin**

Harmel, *Cartea copiilor pierduţi* **Mary Ellen Taylor,** *Conacul cu amintiri* **Renée Rosen,** *Cele două graţii* **Lucinda Riley,** *Sora soare. Povestea Electrei* **Lisa Scottoline,** *Dragoste eternă* **Kristin Hannah,** *Din nou acasă* **Kelly Rimmer,** *Cuvinte nerostite*